

Алексей Пехов

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

Танц със сенки

ХРОНИКИТЕ НА СИЛАТА - КНИГА ВТОРА

АЛЕКСЕЙ ПЕХОВ ТАНЦЪ СЪС СЕНКИ

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

Заровете на съдбата се завъртат, показвайки единици, и това означава, че отрядът попада в поредната неприятност, а за всички ще трябва да опере пешкира крадецът. Или героят? Или просто човекът, оказал се на грешното място в грешното време? Не, наистина, сами помислете, как може да се нарече онзи, който се напъхва между слуги на Господаря и на Неназовимия, влиза в гнездо на оси, за да вземе ключа за Портите на елфийските гробници, пресича Иселина, Пограничното кралство и стига до горите на Заграбия? А също така като по чудо избягва остриета, стрели и още множество вредни за здравето „изненади“. Как ще заповядате да го наричаме? Правилно, най-малкото глупак и самоубиец, щом е решил да се бори за Рога на дъгата.

И сега, когато да се отстъпва е твърде късно, сенките се сгъстяват, обгръщат отряда и вече не е ясно къде е приятелят и къде — врагът, къде е онази неуловима граница между отговора и тайната, между живота и смъртта. В крайна сметка много хора не знаят, че танцът със сенки невинаги те води по верния път...

Авторът изразява най-дълбока благодарност на Аномалия — за лова на малките зелени гоблини, и на Сергей Бондаренко — за уроците с Дълъг меч.

ГЛАВА 1

РАНЕНГ

Жителите на южен Валиостр, които никога не са стъпвали в северната част на страната и не са виждали Авендум, са склонни да считат Раненг за много голям град. Раненг наистина не е малък, но все пак значително отстъпва по размер на Авендум.

За който не знае, Раненг е бившата столица на кралството, загубил това почетно звание по време на Пролетната война, когато оркските пълчища са се излели от горите на Заграбия. Той е най-старият град във Валиостр. Камъните, послужили за основа на първата му сграда, са положени в толкова далечни и мъгливи времена, че дори най-добрите историци на кралството не знаят нищо за тях.

За хиляда и петстотин години съществуване Раненг е преживял стотина владетели, няколко десетки поколения жители, шест големи пожара, напълно изтрили града от лицето на земята, няколко преврата, бунтове и епидемии.

Почти унищожен от орките и отново построен след войната, Раненг наистина се смята за най-красивия град в кралството. Старинна архитектура, безброй храмове на богове, множество паркове, широки улици, фонтани на почти всеки сто ярда — всичко това привлича много пътешественици, зяпачи и търговци.

Още в самото начало на управлението на династията на Сталконите с указ на тогавашния крал в Раненг бил основан Университетът на науките, в който идвали да учат от почти всички северни кралства. Срещу уважавания Университет се намира голям парк и ако се мине през малката горичка, разпростряла се в чертите на града и по-точно в неговия Горен район, се стига до огромната бронзова порта на школата на маговете от Ордена. От тази школа започват пътя си всички магове на кралството и именно тук бъдещите вълшебници полагат основите на основите, и едва след петгодишно обучение в Раненг се отправят към школата в Авендум за по-нататъшно усъвършенстване на магическото си изкуство. Школата на

маговете и старият университет са причината да наричат Раненг Градът на знанията.

Раненг се разпростира на пет хълма, намиращи се точно където се пресичат главните южни търговски пътища на кралството, така че по-добро място за града просто не може да се желае. Раненг е красив, дори прекрасен — неслучайно поетите го възпяват — но имаше един съществен недостатък: беше много по-близо до горите на Загребия, отколкото Авендум, и ако на орките отново им се появише нездравословното желание да повоюват, щяха много по-лесно да стигнат до тук, отколкото до Студено море. Ето защо преди около петстотин години Раненг престанал да бъде столица. С Пролетната война орките научили хората на предпазливост и да не рискуват излишно сърцето на кралството. Кой каквото ще да казва, но династията на Сталконите нямала намерение да се спъва два пъти в един и същи камък, така че кралят заедно с целия двор се преместил на север, в Авендум — по-далеч от горите и възможните опасности. А където е кралят, какво имаме там? Правилно, където е кралят, там имаме столица.

Е, стига толкова! Тук ми позволете да приключа своята кратка историческа и географска разходка, защото най-накрая се добрахме до градските порти.

Отрядът ни пристигна пред Раненг късно сутринта, по същото време, когато хора от села, градове и други кралства чакаха пред градските порти, за да купуват, да продават, да крадат, да си намерят работа, да ходят на училище, да посетят роднини, да чуят клюки или просто от нямане какво друго да правят, да разгледат красотите на града. Опашката беше такава, че по мое мнение в самия Раненг щяхме да попаднем някъде към ранния следобед.

Глъчката на тълпата беше неописуема. Стотици хора говореха, викаха, крещяха и спореха, доказвайки с пяна на уста правото си първи да минат през портите. До каруците, натоварени с ряпа, избухна бой за спорно място в опашката. Стражата на Раненг се помъчи да въведе ред, но само влоши положението — безнадеждният опит да се успокоят млатещите се помежду си селяци се провали, а цялото внимание на тълпата се оказа фокусирано върху некадърността на стражниците. Назряваше масов бой и във въздуха осезаемо замириса на лют

гаракски пипер. Малобройните стражници вече горчиво съжаляваха, че се бяха намесили в боя на селяните.

— Що за глупост? — раздразнено подхвърли тип с унило лице, реагиращ на името Гръмогласния. — Доколкото си спомням, при Северната порта никога не е имало такава блъсканица! Всички винаги минават през Портата на триумфа. Да не е изперкал тоя народ?

— И защо ни трябваше да идваме точно при тази порта? — гневно изсъска Халас, държейки ръка на бузата си.

Какво би могло да бъде по-лошо от навъсен, сърдит и ядосан на целия свят гном? Само навъсен, сърдит и ядосан на целия свят гном, страдащ от зъбобол.

— Защото е най-близката до тракта! — опита да се оправдае Гръмогласния.

— Близко са те — навъсено каза Халас, подръпвайки плитките в брадата си. — А че сега някой ще се изкриви от зъбобол, за това не помисли ли тъпата ти тиква?!

— Стига, Халас — застъпи се Делер за Гръмогласния. — Търпя цял ден, ще потърпиш още час.

— Всъщност не той търпя, а ние него търпяхме — не се съгласи с джуджето пълничкият Мармот и тънките му устни се извиха в едва забележима усмивка.

Тук бях склонен да се съглася с Мармота. От момента, в който го заболя зъба, гномът стана направо непоносим и доведе до ръба на избухването не само Делер, но и винаги спокойния флегматик Фенерджията. Само като по чудо — явно боговете се смилиха — отрядът не просна Халас на пътя и не изби проклетия му зъб.

— Млъкни, Мармот! — от болка Халас даже не можеше да спори. — Ще те видим, когато теб те заболи зъб...

— Него няма да го заболи, той, за разлика от един познат гном, на чийто рамене има празна тиква, незнайно от кой умник наречена глава, при дъжд си слага плащ! Дай аз да ти извадя този зъб! Ще приключа за минута! — избоботи Делер.

Гномът погледна ядосано широкоплещото голобрадо джудже с ясното намерение да му стовари един в носа. Боят беше предотвратен от Гръмогласния, който някак небрежно вкара коня си между тях.

— Защо са толкова бавни? — изстена Халас, наблюдавайки как стражата пропуска някаква каруца, отрупана догоре с дървени клетки с

пилета.

— Трябва да огледат всеки, да вземат таксата, да разберат защо отива в града — изписка Кли-кли.

— Нечувана за стража усърдност — усмигнах се аз. — Защо ли?

— Стражници, кой ги знае — сви рамене малкият зелен гоблин и се обърна към гнома: — Не се притеснявай, Халас, до обед ще влезем в града.

— Дали да не опитаме да минем през други порти, милорд Алистан? — нерешително попита Медения, поглеждайки към водача на нашия отряд.

Милорд Алистан няколко секунди обмисля предложението на най-големия и силен воин на отряда, а после отговори с въпрос:

— Колко е пътят до другите порти, Гръмогласен?

— За около час ще стигнем — лениво проточи Гръмогласния, присвил очи срещу слънцето.

Лицето на Халас почервения и аз започнах да се страхувам, че ще получи удар.

— За час?! — изрева той. — До обед?! Няма да издържа толкова! — и гномът решително насочи коня си към портите.

— Къде е тръгнал? — шашна се Гръмогласния, но Алистан сръга с пети огромния си кон и на нас не ни оставаше нищо друго, освен да го последваме.

Тълпата, събрала се около портите, ни загледа с любопитство, а след това, осъзнавайки, че се каним да прередим всички, започна да роптае заплашително.

— Ще ни набият! Кълна се в Сагра, ще ни набият — промърмори яздецят до мен Мармот.

Гномът безцеремонно разцепваше с коня възмутената тълпа и крещеше като истински обуцар, настоявайки да му освободят пътя.

— Сто-ой, гном! Сто-о-ой! — пред Халас изникна стражник с алебарда. — Къде си тръгнал? Не виждаш ли опашката?!

Халас тъкмо отвори уста, за да каже на стражника всичко, което мисли за него и роднините му до седмо коляно, но Миралисса, по някакво чудо появила се до гнома, го избута настрани.

И съвсем правилно. В подобно мрачно състояние на духа гномът беше способен да ни въвлече в такава неприятност, че от нея щяхме да се измъкваме с помощта на много злато. А ако хвърляме злато наляво и

надясно за всеки гномски каприз, то просто ще свърши (златото, не гномът).

— Добро утро, почтени! Защо днес има такава опашка пред портата? Нещо се е случило? — усмихна се пепеляворусата елфийка.

Стражникът веднага смекчи тона и дори се опита да оправи униформата си. Както ни учат майките още от най-ранна детска възраст, с елфите, независимо дали са тъмни или светли, трябва да се държиш колкото се може по-учтиво, ако, естествено, не искаш да получиш нож между ребрата в момента, когато на расата на горските жители им се стори, че са били оскърбени.

— Какво му е доброто, милейди?! Виждате ли какво става тук? Трябва всеки да проверим, да проверим и още веднъж да проверим! Времената са такива. В света става мрак знае какво! Помнете ми думите: всичко това са машинации на Неназовимия!

— Какво се е случило тук, почтени?

— Ама вие не знаете ли? — стражникът удивено погледна елфийката. — По всички пътни пунктове само за това говорят!

— Ние избягахме пътните пунктове — учтиво се усмихна Миралисса, проблясквайки с глиги.

— Казват, че преди няколко седмици Неназовимият нападнал кралския дворец!

— Неназовимият? — недоверчиво изсумтя Чичо и се усмихна в гъстата си сива брада.

— Аха, Неназовимият! С пет хиляди последователи! Ако не била гвардията и Алистан Маркауз — щели да убият краля!

— Пет хиляди значи? — отново недоверчиво изсумтя Чичо и се почеса по плешивата глава.

— Хората казват, че са пет — малко се смути приказливият стражник, изглежда едва сега започна да осъзнава, че пет хиляди си е доста голяма бройка.

В действителност двореца на Сталкон го атакуваха не пет хиляди, а само триста човека и, разбира се, без никакъв Неназовим. Шамани — да, имаше няколко броя, но виж Неназовимия нещо не го видях онази нощ. Сякаш ако в двореца имаше маг, овладял тайната на безсмъртието Кронк-а-Мор, някой от нас щеше да е още сред живите.

— Е, добре — ухили се Чичо, присъствал, както и всички ние, в двореца през онази паметна нощ, когато привърженици на

Неназовимия решиха да тестват кралската гвардия.

— А тая опашка пред портата за какво е?! Нали нападението е било в Авендум, а тук е Раненг?! — не издържа Халас.

— Кралят, дано е още сто години на трона, издаде заповед да се засили бдителността! Така че ние бдим!

— Да бе, и армия орки да мине покрай тях, няма да я забележат — тихо прошепна в ухото ми Кли-кли.

Гоблинът беше прав, много съмнително е обикновен стражник да разпознае в минаващия покрай него човек поддръжник на Неназовимия. Съчувстващите на главния враг на Валиостр изменници за момента по нищо не се различаваха от обикновените мирни граждани.

— Хубаво е, че толкова добросъвестно изпълнявате службата си! Кралството трябва да е по-спокойно, когато в градовете му има такава стража — каза Миралисса.

Халас искаше да изсумти презрително, за да изрази отношението си към доблестната стража, но получи юмрук в ребрата от Делер и като прехапа език, млъкна, при това лулата му едва не падна от устата.

Тълпата зад нас зашумя още по-силно:

— Какво става?! Защо спряхте?!

От портата към нас се отправи навъсен страж с нашивки на капрал. Отдалеч се виждаше, че днес няма никакво настроение за дружески разговор.

— Не препирай толкова, Мис — без да се съобразява със званието му, го посрещна бърливият стражник. — Лейди елфийката се интересува от новините!

Капралът се спря и огледа пъстрия ни отряд. Зелен синеок гоблин, три тъмни елфа, навъсен рицар, девет воина, единият от които изглежда беше гном със злобен вид, а другият — джудже с нелепа шапка-котле. Плюс мършав тип с видимо апашка физиономия. Не всеки ден можеш да срещнеш такава компания.

— А-а... — започна капралът, подбирайки думите си. — Е, щом е така... Няма да ви задържаме — още една усмивка от Миралисса.

— Значи можем да влезем?

Усмивката на елф е в състояние да вкара неподготвен човек в ступор, особено ако досега не е виждал елфийски глиги — две страховити белезникави остриета, стърчащи изпод долната устна.

— Р-разбира се, че може да влезете — капралът махна с ръка в посока на портата, за да ни пуснат. — Но не забравяйте, че в чертите на града само градската стража и елфите имат право да носят оръжие!

— А благородниците и войниците? — изумено вдигна вежди мълчалият досега Змиорка.

— Ками и ножове до определен размер — това е единственото изключение.

— Но ние сме на служба при краля! Не сме наемен отряд!

— Извинете, но законът е еднакъв за всички — безмилостно отсече капралът.

Бях чувал за този закон, издаден преди триста години. По онова време масовите сблъсъци в Раненг избухвали със скоростта на горски пожар. Времето било неспокойно, три благородни фамилии се борели за власт, и когато най-накрая се намесил кралят, труповете по улиците май били повече, отколкото на Полето на плевелите след битката между гноми и джуджета. Половината графове, барони, маркизи и прочие боклуци, във вените на които течала благородническа кръв, били вече в небитието. Но другата половина, за жалост, останала. И до ден-днешен Глигани, Обури, Славеи и техните поддръжници точеха зъби един на друг. Така че сега тези, които се разхождат в града с поголемичко желязо или, да не дава Сагот, арбалет, рискуват да си навлекат много голяма глоба и няколко дни отдих в негостоприемна затворническа килия. Последното обстоятелство беше отлично отрезвяващо средство за благородниците. След няколко нощувки в подобни влажни и мрачни до невъзможност места, господата за известно време ставаха тихи и кротки като агънца.

— Но как така... — започна Фенерджията, който веднага се възпротиви на такъв закон.

Мумр никога не се разделяше с огромния си биргризен^[1], а сега излизаше, че в Раненг Майсторът на дългия меч ще трябва да скрие страховитото си оръжие някъде по-далеч и да се задоволи с късичко ножче.

— А дори още не съм ви питал по каква работа сте дошли в нашия град и на кой дом ще служите тук — стражникът многозначително ни погледна.

— Нямаме намерение да постъпваме на служба в ничий дом — сопна се милорд Алистан.

— Не ме интересува, милорд рицарю — капралът вдигна примирително и двете си ръце. — Щом няма да служите, значи няма да служите. Това е ваше право. Просто първото нещо, което му идва на ум на човек, когато види нов въоръжен отряд в града, е, че някой от домовете си е взел още няколко наемника.

— В града пак ли е неспокойно? — попита Миралисса, отмятайки гъстата пепелява коса през рамото си.

— Малко — кимна стражникът. — Славейте и Глиганите наскоро направиха масов бой в Горния град. Двама барони бяха разпорени от врата до пъпа. М-м-м... Моля за извинение, ако съм ви смутил, лейди елфийка.

— Не се тревожете и благодаря за отговорите, любезни. Значи можем да минем?

— Да, милейди. Ето ви пропуск, ще ви помогне да избегнете въпросите на патрулите — капралът извади от дървения калъф, висящ на бедрото му, навит на руло документ и го подаде на елфийката. — Тук пише, че току-що сте пристигнали в нашия славен град и не сте имали време да махнете оръжията. Добре дошли в Раненг!

— Това е за вас. За достойната служба — Еграсса се наведе от коня и пусна монета в ръката на капрала.

— Благодар-р-р... — стражникът не довърши. В момента, в който видя каква монета му е дал елфът, той застина като статуя в кралския парк.

Не всеки ден на капрала му се отдаваше възможност да държи цяла златна. Имах чувството, че днес в караулното ще е празник и до полунощ нито един стражник няма да може да стои на краката си.

Оставяйки след себе си изумения и неизказано зарадван от щедростта на тъмния елф стражник, отрядът мина през портата и се озова в Раненг.

* * *

Едва се оказахме зад градските стени и Халас се втурна напред, но веднага бе спрял от заплашителния вик на Маркауз:

— Накъде?!

— Да извадя зъба, милорд Алистан! Сили нямам да търпя! — изстена гномът.

— Първо в хана, оставяш си оръжието и чак после отиваш при бръснар! — заповяда му Чичо.

Халас се намръщи, мъчително съобразявайки: защо не може да отиде на бръснар с любимата си бойна мотика^[2]? Мисля, че гномът не отдаваше никакво значение на глупавите човешки закони, които не позволяват да носиш оръжие в чертите на града.

— А глобата кой ще ти я плаща? Да не би аз? — поясни му Делер.

Само джудже е способно по достъпен и лесен начин да обясни на родственика-гном къде може да загуби злато.

— И колко е глобата? — болезнено мръщейки се, попита Халас.

— Шест златни — отговори Гръмогласния вместо Делер.

— У-у — проточи гномът, докато с копнеж гледаше минаващия покрай нас отряд стражи.

— Е, разбира се, можеш веднага да отидеш на бръснар, а мотиката да оставиш на мен — с напълно невинен вид му предложи Делер и намигна на ухиления Кли-кли.

Това реши въпроса.

— Гном да повери оръжие на джудже?! Няма да стане! Къде е този ваш проклет хан?!

Гномът сръга коня с пети и се нареди точно зад Маркауз и Миралисса, като ненатрапчиво се опита да позабърза водачите на отряда.

От уличката, започваща от портата, свърнахме към друга, поширока улица, водеща до самото сърце на града. Ханът, към който ни поведе Миралисса, се намираше на един от хълмовете на Раненг и докато се придвижвахме към него, аз постоянно въртях глава и изучавах всичко.

На улицата, започваща от паметника на защитниците на Раненг, загинали в Пролетната война, бяхме спрени от стражници, но след като видяха документа, даден ни от капрала, те разочаровано ни оставиха.

— Ето! Видя ли? — обърна се Мармота към Халас. — Къде щеше да се окажеш, ако те бяха спрели с мотика и без такъв документ?

— Само да опитат, всичките ще ги... — разпалено възрази гномът.

— А после те теб — за брадата — не се съгласи Делер.

Халас изгледа свирепо партньора си и усилено запафка с лулата, като мислено си отбеляза да му припомни някога тази нападка към голямата гордост на всеки порядъчен гном — неговата брада.

— Добре — неочаквано извика Гръмогласния. — Трябва да посетя роднините си, ще се срещнем в хана!

— А тя има ли си приятелка? — лукаво се усмихна Арнх. Гръмогласния хвърли изненадан поглед към високия плешивец и попита:

— Кой да си има приятелка?

— Кой за каквото си мисли — примирено въздъхна Мармота. — По-добре не мислете за жени, а за това какво да правим по-нататък!

— Нахрани мишката! — в един глас отговориха на репликата Гръмогласния и Арнх.

— Разбира се — вяло отвърна Мармота и премести линга^[3] от едното рамо на другото.

— Ще успееш ли да ни намериш после, Гръмогласен? — Арнх зарязва шегите и сега говореше абсолютно сериозно.

— Обиждаш ме! Аз съм израснал в Раненг, знам всяка уличка тук. Дали ще намеря „Учената сова“, как мислиш?

— Е, щом казваш! — подсмихна се роденият в Пограничното кралство. — Само кажи на Чичо, за да не ти насапуниса врата после.

— Отдавна му казах. Ще се видим после!

— Поздрави приятелката! — извика Арнх, но Гръмогласния вече се беше смесил с тълпата, оставяйки коня си на грижите на недоволния от този неочакван подарък Фенерджия.

Придвижвахме се по една от централните улици на града — още не знаех как се нарича — но народът по нея беше повече, отколкото са таласъмните на изоставено гробище.

— Да не би да е някакъв празник? — измърмори Фенерджията, оглеждайки не особено дружелюбно тълпата.

— Всъщност да! — отговори всезнайкото Кли-кли. — Сега е седмицата за изпити в Университета. Целият град празнува.

— Ама че късмет — изстенах тъжно. — Мразя тълпата!

— Мислех, че си крадец — подхвърли гоблинът.

— Да, крадец съм — отговорих, без да схващам накъде клони кралският шут.

— Мислех, че крадците обичат тълпата.

— И защо трябва да обичам блъсканицата?

— Мислех, че в блъсканицата е по-удобно да се крадат кесии — сви рамене Кли-кли.

— Това е под нивото ми — изсумтях аз. — Аз кесии не ловувам, скъпи ми глупако.

— Аха, ти изпълняваш Поръчки — изкиска се мерзката гадинка. — Знаеш ли, Гарет-барет, според мен е по-добре да измъкваш кесии с петащи от джобовете на глупаците, отколкото да получиш сегашната си Поръчка.

— Иди досаждай на Халас — озъбих се на гоблина.

Кли-кли ме улучи в болното място. В последната Поръчка, Поръчката на краля, аз се набутах под звуците на бойни фанфари. Най-гадното в тази история беше, че всъщност изборът ми беше много малък. Или уютна килия в Сивите камъни, а после брадвата на палача, или кралската Поръчка. Аз, след кратък размисъл, избрах последното, макар че малко след началото на нашето пътуване от Авендум до горите на Загравия започнах да съжалявам и да размишлявам: правилният избор ли направих? Дали бързата смърт с брадва или доживотна присъда във влажна килия не беше за предпочитане пред чакащия ни в гробищата на Храд Спайн мрак и незнайно още какви чудесии. Призрачни надежди и златни илюзии за успеха на нашата мисия определено не хранех. Да се промъкна в сърцето на оркиска Загравия, да проникна в Костните дворци, да се спусна на осмо ниво на гробищата, да намеря в мрака проклетия Рог на дъгата, без който, виждате ли, кралството щяло да опъне петалата, че накрая и да се върна обратно! Това беше просто не-въз-мож-но! Не разбирах, на какво разчиташе кралят, изпращайки нашия малък отряд на такова пътуване? Или се надяваше, че късметът ще е на наша страна и ние ще успеем там, където са се провалили предишните две експедиции? (Първата изобщо не стигнала — всички били избити от орките, а от втората се върнали само пет човека плюс полудял магьосник, единственият, който успял да оцелее в Храд Спайн и да се измъкне от подземните дълбини.)

Е, късно беше да плача. Приех Поръчката — явно за момент съм си загубил ума от страх — и сега за мен обратен път нямаше. Приемайки Поръчка, майсторът-крадец поема наистина голям

ангажимент не само пред клиента, но и пред Сагот. Така че горко на онзи, който се осмели без основателна причина да зарече Поръчка и да измами своя клиент. На такъв негодник богът на крадците веднага ще му спре въздуха, макар и не в буквалния смисъл на думата.

Така че ето ме в Раненг, на половината път до горите на Заграбия и Храд Спайн, а не да тараша сандъците на богатшите и домовете на ценителите на уникати в Авендум.

— Гарет! — Фенерджията ме откъсна от мислите ми. — Защо си тъжен?

— Това е обичайното му състояние — безцеремонно се намеси в разговора кралският шут. — Нашият Танцуващ в сенките в последно време е доста мрачен и навъсен.

— Затова пък някой друг е весел и щастлив — изръмжах аз. — Не ти ли писна постоянно да мърмориш?

— При нас Гръмогласния е мърморещият — не се съгласи с мен Кли-кли. — А аз просто казвам само това, което е истина.

— И освен това цитираш древни предсказания от шаманите на гоблините — отговорих му аз. — Всичките им пророчества за Танцуващия в сенките не струват колкото развалено яйце на врабче!

— Късно е да се отмяташ! Ти сам прие името „Танцуващ в сенките“, точно като в пророчеството! Книгата Брук-грук никога не е лъгала! — разпалено започна Кли-кли, но като осъзна, че аз просто го дразня, възмутено млъкна.

Кли-кли имаше една слабо място — любимата му Книга на пророчествата на гоблините, които той знаеше наизуст от кора до кора. И какъв мрак ме дръпна да се съглася да ме нарича Танцуващ в сенките? Сега, виждате ли, аз вече не съм Гарет крадеца, а ходещо пророчество, на което е предопределено да спаси кралството и целия свят. Да бе, как пък не! Ако зависеше от мен, щях не да спасявам, а да обирам.

— По-добре ми кажи, Кли-кли — включи се в разговора Арнх, — има ли там в твоята книжка, написана от шамана Трю-трю...

— Тре-тре, а не Трю-трю, невежо! — възмутено го прекъсна гоблинът.

— Написана от шамана Тре-тре — сякаш нищо не се е случило, продължи Арнх, но гоблинът отново го прекъсна:

— Великият шаман Тре-тре!

— Добре. Написана от великия шаман Тре-тре. Та има ли там и нещо друго, освен любимите ти пророчества?

— Като какво например? — изглежда, представителят на Пограничното кралство успя да обърка гоблина.

— Ами, например, как се лекува болен зъб на гном?

Халас, който отново беше настигнал нашата малка групичка, чу въпроса на Арнх и наостри уши, макар да се направи, че това изобщо не го интересува.

Кли-кли забеляза проточения врат на Халас и пусна тънка усмивка тип „сега ще стане нещо“. Тази усмивка се появяваше на физиономията му, когато пъхаше трън в нечий ботуш или измисляше друга не по-малко неприятна пакост.

Шутът направи толкова дълга пауза, че Халас от нетърпение започна да нервничи на седлото, а после, когато гномът беше готов да избухне от ярост, Кли-кли проговори:

— Има.

— И как се лекува? — попитах аз, докато отчаяно придърпвах юздите в опит да отклоня Пчеличка така, че вече да не пристъпва между Кли-кли и Халас.

Гоблинът явно замисляше някаква гадост и аз нямах никакво намерение да стоя на пътя на тежки предмети, ако брадатият гном реши да пусне кръв на кралския шут.

— О! — с тайнствен глас произнесе Кли-кли, ухилен доволно. — Това е един много ефективен способ. Той по принцип можеше да се използва още в самото начало на болките и зъбът на Халас веднага щеше да му мине! Кълна се в шапката на великия шаман Тре-тре, ако не е така, Гарет!

— Тогава защо още мълчиш, душегубец такъв! — изрева гномът така, че уплаши половината улица.

Чичо се обърна и размаха заплашително юмрук, после посочи към Алистан и прекара ръка през гърлото си.

— Приключвай с цирка, Кли-кли — беззлобно се обърна Мармота към гоблина. — Хората гледат.

— Край, нито думичка повече — обеща гоблинът, правейки жест, сякаш си заключва устата с ключ.

— Как така нито думичка? — възмути се гномът. — Делер, кажи на този зеления, че ако не ми даде лекарството, не отговарям за себе

си!

— Казва истината, Кли-кли — усмихна се джуджето. — Гномите са такова пършиво племе, че за болен зъб и майка си ще убият, камо ли кралски шут.

— Аз не съм кой да е! Аз съм единственият кралски шут! — с нескрита гордост заяви гоблинът, сякаш тази длъжност можеше да го спаси от ръцете на предстоящата гномска разправа.

— Гномите ли са пършиво племе? — Халас веднага забрави за гоблина и насочи цялото си внимание към Делер. — А вие, джуджетата, само тлъстеете в планините, които ни принадлежат по право!

— Приключвай с цирка, Делер — повтори Мармота.

— Че аз какво правя? — сви рамене Делер. — Нищо. Аз всъщност си мълча! Той Халас нещо се впряга!

— Тогава си мълчи! Сега не говоря с теб, изрод с шапка! — сопна се гномът. — Е, Кли-кли, какво е лекарството?

Кли-кли обърна големите си сини очи към гнома и с крайно съмнително изражение каза:

— Не съм сигурен, че гоблинският начин за лечение на зъб ще ти хареса, Халас.

— Може ли просто да го кажеш, Кли-кли?! Без всякакви там „не съм сигурен“?

— Ти така или иначе няма да го използваш — продължи да го тормози Кли-кли. — Няма смисъл ей така за нищо да разкривам страшната гоблинска тайна за лечение на зъби.

— Обещавам, че ще се възползвам от твоя начин още сега! — гномът едва се сдържаше да не откъсне главата на Кли-кли.

Зелената физиономия на Кли-кли се разтегна в широка усмивка и гоблинът веднага заприлича на щастлива и доволна от живота жаба.

Аз още по-отчаяно задърпах юздата, задържайки Пчеличка, докато накрая не заставах до Фенерджията, оставяйки Кли-кли и Халас пред себе си. Моята гениална маневра не остана незабелязана и Мармота, Делер и Арнх бързо я повториха. Халас и Кли-кли останаха сами, явно никой от нас не искаше да се озове между чука и наковалнята.

— Само не забравяй, че обеща да използваш гоблинския начин! — напомни Кли-кли. — И така, за да се излекува болен зъб, трябва да

гълтнеш чаша магарешка урина и да я държиш в устата си един час, а след това да я изплюеш през лявото си рамо, за предпочитане в дясното око на най-добрия си приятел. Зъбоболът минава мигновено!

Очакваното избухване не последва. Халас само погледна гневно гоблина, изплю се пред копитата на коня му и подкара напред. Кли-кли като че ли малко се разстрои. Той, както и всички останали, очакваше от гнома гръм и мълнии, които обикновено се появяваха в големи количества по време на споровете между Халас и Делер.

— Кажи ми, приятелю Кли-кли — обърнах се аз към унилия гоблин, — а ти самият пробвал ли си този метод?

Шутът ме погледна, сякаш съм луд:

— Приличам ли ти на идиот, Гарет?

Бях сигурен, че ще чуя нещо подобно.

* * *

— Трепери, Гарет — каза Медения.

— Треперя — отвърнах аз, без да откъсвам очи от Фонтана на краля.

А фонтанът си заслужаваше гледането! По-рано много бях чувал за него, но да видя това чудо ми се случваше за първи път.

Огромният воден стълб, висок петдесетина ярда, беше считан за една от забележителностите на Раненг. Фонтанът заемаше целия площад и ревящите му струи се устремяваха високо в небето, а после падаха надолу, разпръсквайки фина водна мъгла, покриваща целия площад. Тя се сливаше в горещата прегръдка със слънчевите лъчи и създаваше дъга, която като извит мост разсичаше небето над площада на две половини, а след това се гмуркаше във фонтана.

Както казваха знаещите хора, при създаването на това чудо от майстори-джуджета не е минало без помощта на Ордена. Само магия беше способна да създаде воден стълб с такава изумителна красота и дъга, която да се появява от водната струя всеки ден и при всякакво време. Изглеждаше сякаш само да протегнеш ръка и да се докоснеш до седемцветното чудо — и ще усетиш цялата крехкост и ефирност на небесния мост.

— Благодат — доволно въздъхна Арнх, улавяйки свежестта, която се носеше от фонтана.

— Аха — отговорих аз.

Краят на юни и половината юли бяха много горещи, толкова горещи, че дори Арнх на няколко пъти по време на пътуването сваля любимата си броня. А за жителя на Пограничното кралство, свикнал да носи броня едва ли не от раждането си, да я сваля беше наистина голяма жертва, така че можете да си представите колко горещо му е било.

За щастие, през последните няколко дни безпрецедентната задушаваша жегга беше изчезнала безследно, но все още имахме достатъчно основания да се притесняваме да не ни се сварят мозъците. Ето защо покрай фонтана, където властваше прохлада, а въздухът беше свеж и чист, отрядът блаженстваше.

Щом се сетя, че след Раненг пак ни чака пътуване под лятното слънце, направо ми става лошо. Х'сан'кор знае какво се случваше с времето тази година.

— Да не се задържаме! — Алистан дори не погледна към фонтана.

Нашият граф го безпокояха далеч по-належащи дела, отколкото някаква си струя вода, бликаща от земята. Например грижите за отряда, чийто командир се явяваше той. По мое мнение, кралят постъпи абсолютно правилно, поверявайки на капитана на гвардията си да ни заведе до Заграбия, въпреки че Маркауз не беше доволен от това решение на Негово величество. Милорд Плъх изпадаше в ужас от мисълта, че ще зарече краля по времето, когато Неназовимият всеки момент щеше да потегли от Ледени игли на поход срещу Валиостр. Да остави гвардията без капитана си, който най-добре можеше да организира защитата на владетеля на кралството от различни изненади, като например нападението срещу двореца на Сталкон от привържениците на Неназовимия през онази паметна нощ, за която днес спомена стражникът при портата, изглеждаше най-малкото глупаво. Но кралят нямаше намерение да се вслушва в графа. Според Сталкон с опазването на кралската му персона можеше да се справи всеки лейтенант, но виж да закара хората до горите на Заграбия и гробищата на Храд Спайн може единствено граф Алистан Маркауз — един от тримата, на които кралят се доверяваше напълно. (Другите

двама, спечелили доверието на краля, бяха вездесъщият кралски шут — гоблинът Кли-кли, превърнал се в малко проклятие за нашия отряд, и главата на магическия Орден — магистър Арцивус, старият вълшебник, който беше инициатор на идеята „да набутаме Гарет с Поръчка и да го изпратим в Костните дворци“, за което, както можете да се досетите, аз бях „благодарен“ на архимага до дълбините на своята душа на крадец.)

Съветът на Ордена, виждате ли, си беше втълпил, че магът-отстъпник на име Неназовимия, укрепил се далеч в Безлюдните земи, може да бъде спрял по един-единствен начин — с Рога на дъгата. Точно тази проклета пищялка трябваше да занеса на Ордена и краля. Сталкон не искаше и да чуе, че аз съм само крадец, а не обирач на гробове.

Този проклет от мрака Рог през последните няколко века прекрасно неутрализираше магията на Неназовимия и той не смеел да погледне към кралството ни, но магията на Рога постепенно отслабнала и Неназовимият започнал да се размърдва в снега. Нашият славен Орден, по думите на Кли-кли, не блеснал с ум в онзи момент, когато решил да скрие Рога на дъгата в гроба на родния брат на Неназовимия — великия пълководец от миналото Грок.

Гробът на Грок, разбира се, се намираше на сто левги от Авендум, в Храд Спайн, който в онези далечни времена все още не бил толкова страшен. Като цяло, скривайки надеждно Рога, Орденът сам се беше прецакал, вярно, чак след двеста години.

Орденът можеше да бъде разбран. В онези далечни времена маговете, надули се от гордост и величие, се опитали да обърнат силата на Рога, неутрализираща шаманството на Неназовимия, срещу магьосника и в крайна сметка направили от един от районите на Авендум Сагот знае какво. От Рога се освободила такава гадост, че оцелелите магове едва успели да я спрат и то само с помощта на магическа стена, бързо изградена около поразения участък от града. И до ден-днешен никой не смее да влезе в Закритата територия, а Рога, с който решили повече да не рискуват, скрили там, откъдето е просто невъзможно да се вземе — в сърцето на Храд Спайн. Светлите умове на Ордена някак си изобщо не помислили, че след известно време, пък дори то да се измерва с векове, силата на Рога ще отслабне и

магьосникът, когото вече нищо няма да удържа в Безлюдните земи, ще устрои кървава виелица в нашето кралство.

Сега беше дошло времето да се плаща за безумията от миналото, с други думи — аз щях да вадя кестените от огъня за цялото кралство. Гарет трябва да си блъска главата в отчаян опит да се спусне там, където входът за смъртни много отдавна е забранен. Както казваше шутът: „Нас ни чака чудесно приключение“. Склонен бях да не се съглася с този оптимистичен лозунг. Мен ме чакаше смъртоносно приключение, и бих бил много щастлив да го поставя на плещите на моя малък зелен приятел, но това беше невъзможно. Поръчката получих аз, а не шутът, така че отговорността беше моя.

— Какво ти става днес? — раздаде се до ухото ми възмутеният глас на Кли-кли. — Аз тук, разбираш ли, се раздавам като за последно, а ти изобщо не ме слушаш!

— А ти нещо интересно изтартаниса ли? — попитах аз.

— Изтартанисах — изсумтя шутът. — Но не тартанисах, а описвах красотата на този велик град.

— Нещо не забелязвам красоти наоколо — промърморих, докато оглеждах улицата, по която яздехме в момента.

Улица като улица. Стари двуетажни къщи с порутени стени, вярно, трябва да се отдаде заслуженото на жителите, не всички къщи изглеждаха толкова стари. Но красота така или иначе определено не забелязвах. Ако не знаех, че съм в Раненг, бих предположил, че това е Външният град на Авендум.

— Ти пропусна всички красоти, докато мислеше — възрази Кли-кли. — Но почакай, сега приближаваме парка, там има дървета точно като тези в горите на Заграбия!

— Ти бил ли си тук преди, Кли-кли? — попита Фенерджията, приближил до нас на пъстрото си конче с прякор Опърничавата.

Конят на Гръмогласния се плашеше от Опърничавата и недоволно сви уши, протестирайки, че така безцеремонно я мъкнат с тях.

— Да, идвал съм веднъж — каза Кли-кли, мляскайки замечтано с устни. — Изпълнявах задача на краля.

Халас от изненада се задави и, забравяйки за зъбобола, се втрени в Кли-кли:

— Само не ми разказвай приказки, гоблине! Никога няма да повярвам, че кралят може да ти повери важна работа!

— Бе-е! — изплезе се Кли-кли на гнома.

— И все пак, Кли-кли, разкажи си историята, скучно ни е! Кой знае колко път имаме още до хана — помоли Мармота.

— Всъщност изобщо не е много! Сега през парка отиваме в Горния град, където са Университетът, магическата школа и още много други неща. Като цяло, това е. Остава ни съвсем малко да вървим.

Гоблинът просто се шегуваше и чакаше да го молим за още.

— Хайде, разправяй, не ни дразни — каза Фенерджията.

— Аха, само да измисля от къде да започна — милостиво се съгласи Кли-кли и вдигна очи нагоре, правейки се, че се мъчи да си спомни откъде да започне историята си.

— Гарет, подръж Непобедимия да си сваля куртката — помоли ме Мармота.

— Дай го — съгласих се аз и Мармота прехвърли линга на рамото ми.

Опитоменият космат плъх на Мармота с името Непобедимия ме подуши, изсумтя и успокоен, се сви на рамото ми. Изненадващо, но освен Мармота от целия отряд лингът не хапеше единствено мен и дори ми позволяваше да го галя, когато беше в добро настроение.

Не знаех защо косматият гризач от Безлюдните земи питае такава любов към мен. Може би защото се усмихвах, когато плъхът виеше и се опитваше да ухапе пръста на Кли-кли при всеки опит на гоблина да го погали. Ето и сега той не премълча:

— Бъди по-внимателен с този звяр, Гарет. Като нищо ще ти отхапе ухото!

— Ти обеща история, Кли-кли — напомних аз на гоблина.

— А, да! Ами като цяло, преди година Обури и Глигани решили да се съюзят и да организират кървава нощ за Славеите. В Раненг трябвало да започнат размирици, а това не устройваше Сталкон. Ще започнат със Славеите, а ще завършат с краля. Затова ме изпрати тук.

— И нашият наистина безстрашен приятел победил всички! — ухили се Делер.

— На вас, джуджетата, фантазията ви и меден грош не струва! — изсумтя Кли-кли. — Бях изпратен тук, за да направя така, че Глиганите да се скарат с Обурите, а Обурите — с Глиганите. И за да не си и

помислят никога повече за съюз тези благороднически шайки... Което и направих! — последните думи гоблинът произнесе не без гордост.

— И как успя да го направиш? — усмихнах се аз, връщайки линга на Мармота.

— Точно както ти в историята с Коня на сенките. По схемата „Насъскай всеки срещу всеки“!

Да, в историята, за която говореше шутът, аз се измъкнах на косъм. Тогава, образно казано, ходех по ръба на бръснача. Само миг невнимание — и край с мен...

Всичко започна с това, че като използвах едно не много добро заклинание, откраднато от затвореното хранилище на Кралската библиотека, аз някак незнайно как прокудих от Авендум демоните, които дебнеха нощем мирните хора по улиците. Тоест направих това, което в течение на цял месец не успявах да постигнат всички магове на Ордена. Демоните изчезнаха. Е, или почти изчезнаха. Останаха двете най-устойчиви твари, на които заклинанието кой знае защо не подейства. И те ме притиснаха до стената в буквалния смисъл на думата.

Двамата братя-демони търсеха артефакт, наречен Конят на сенките. Артефактът имал такава сила, че демонът, който го притежава, би контролирал всички демони на мрака. Естествено, всеки брат искаше Коня за себе си, а Гарет попадна между два огъня. По това време Конят беше в един от маговете на Ордена и момчетата на Маркун, който тогава се явяваше глава на гилдията на крадците в Авендум, успели да го откраднат. По време на кражбата крадците, без да се замислят, светнали вълшебника, а после дали Коня на Маркун. Плужекът Маркун пък натопил главния си враг, тоест мен, на първите собственици на Коня — доралисците, които копнеели да си върнат реликвата обратно в степите на Унгава. Естествено, след всичко това Гарет не можеше да се появи на улицата, без някой да се опита да му разбие главата в най-неочаквани моменти. А накрая и Орденът се включи.

В крайна сметка събитията се оплетоха в такава стегната топка, че почти нямаха разплитане. Но аз ги разплетох! Просто трябваше да събера на едно място Маркун с неговите хора, стадото доралисци, братята демони и тежката кавалерия на Ордена.

Резултатът от ужасния сблъсък, избухнал на мястото на срещата на заинтересованите страни, беше, че Маркун с повечето от хората си се отправи в мрака, на доралисците им подрязаха рогата, а демоните потрошиха цялата кръчма и едва не ме докопаха, след което пристигналите в разгара на битката магове на Ордена овладяха ситуацията и сложиха ръка на Коня и на братята-демони, затваряйки ги в нещо като магически затвор с размер, не по-голям от ябълка.

По този начин, с помощта на стария като света прием — насъскай всеки срещу всеки и си живеј спокойно — аз излязох сух от водата, а и успях да върна на Ордена Коня на сенките, макар че за това получих от магистър Арцивус само едно скъперническо благодаря.

— Насъскай всеки срещу всеки? За какво говори той, Гарет? — не схвана Фенерджията.

— Няма значение, Мумр — отрезах го аз, не исках сега да говоря по тази тема. — И доколко на Обурите и Глиганите им хареса твоята идея, Кли-кли?

— Знаеш ли кое е странното, Гарет? Моята идея абсолютно не им хареса! — весело се изкикоти шутът. — Особено на Обурите. Господа благородниците се разстроиха, когато разбраха, че един от графовете-Глигани дава дъщеря си на Славей, и набързо организираха горещ годеж на Глиганите! Те не им останаха длъжни и заклаха няколко Обури. Оттам в града настана такава бъркотия, че вече и дума не можеше да става за някакъв съюз! В крайна сметка благородниците от юга отново се карат, припомняйки си разни стари обиди, а моят крал не се притеснява за трона си. Бунтът и гражданската война се отлагат за неопределено време, а цялото кралство трябва да благодари на шута за мира и спокойствието във Валиостр!

— А нашият шут за всичко става! — подсмихна се, подрънквайки с ризницата, Арнх.

На нашия крал благородниците от юга му бяха като ребена кост в гърлото. Да преглътнеш боли, а да изплюеш не бива — може да стане още по-лошо. Защото ако господа благородниците останат без надзор, току-виж се сдушили със западните провинции, и като нищо може да загубиш трона. Защото приключат ли със споровете и интригите, благородниците, и особено благородниците, обединени в съюз, няма да има какво друго да правят и ще започнат да търсят къде да насочат излишната си енергия.

По времето на бащата на сегашния крал вече е имало един неприятен случай, когато западните благородници решили да свалят династията. Не им харесало, видите ли, че кралят не иска да даде Спорните земи на Мирануех. За щастие, тогава бунтовниците не успели. Кралските гвардейци ги изненадали, като се появили в най-неочаквания за тях момент. Благородниците от юга не подкрепили бунта на западните си съседи. Глигани, Славеи и Обури били твърде заети един с друг, за да обръщат внимание на призивите да участват в заговора. На раненгци собствените им заговори били повече от достатъчно, така че защо да се забъркват с краля?

Докато благородниците се дърлят помежду си и не си спомнят, че в южен Валиостр има няколко рода, не по-малко древни от рода на краля, Сталкон няма от какво да се страхува.

Минахме през парка, обрасъл с дъбове-гиганти. Направо не ми се вярваше, че такива дървета могат да растат в чертите на града, а не в гората. В Авендум дори на територията на кралския дворец нямаше големи дървета, да не говорим за другите райони на града. С тези студове, които ни докарваше вятърът от Студено море и Безлюдните земи през зимата, всички дървета само за миг се превръщаха в дърва за огрев. След хората от Пристанищния град и Предградията^[4] оставаха само пънове.

Пътят започна да се изкачва по хълм и когато излязохме от парка, се озовахме в район, граничещ с Университета и школата на Ордена. Тук къщите бяха по-нови и по-красиви от онези, покрай които минахме по-рано. Но по улицата продължаваше да е гъмжило от хора. Определено бяха повече, отколкото са бълхите по улично куче.

Преди да стигнем до хана, любимият на Миралисса още от времето на предишните й пътувания из Валиостр гном успя няколко пъти да се скара с пешеходци, минаващи покрай конете, и веднъж да привлече ненужно внимание на поредния отряд стражници, за което Чичо получи мъмрене от Маркауз. Отговарящият за всички Диви сърца десетник реагира и на свой ред скастри гнома. Халас се нацупи, наежи брада и млъкна, само черните му очички злобно святкаха изпод свъсените вежди. Но скастриянето на гнома се оказа полезно, останалата част от пътя мина без произшествия и след като пресякохме още два квартала, се озовахме пред целта на толкова дългата ни разходка из града.

Обграденият с ограда триетажен хан се оказа много голяма и солидна постройка.

— Да пукна дано! — подсвирна Делер, оглеждайки нашето временно местопребиваване. — При такава огромна сграда би трябвало и кухнята да е огромна! А огромната кухня е сигурен знак за добра храна! Какво мислиш, Халас?

Гномът хвърли тъжен поглед към партньора си — зъбоболът така го тормозеше, че нямаше сили да спори и ругае.

— Прав си, Делер — прогърмя гигантът Медения. — Стига сме се тъпкали с бъркочите на Чичо и Халас. Ех, да имаше сега едно прасенце-сукалче с хрян! Е-ех!

Медения замечтано прокара ръка през русата си коса, причина за прякора му.

— Ще има, уважаеми господине! Ще ви осигурим прасенце-сукалче! Дори две! Мисля, че такъв великан като вас едно няма да ви засити! — отговори му незнайно откъде появил се дебел червендалест мъж. — Добър ден, лейди Миралисса! Щастлив съм да ви видя отново в моето скромно заведение!

— И аз се радвам да те видя жив и здрав, мастер Пито — учтиво се усмихна елфийката. — Как я карате с кръчмата?

Халас застана демонстративно, намеквайки, че любезностите и въпросите трябва да се отложат за след като се оправи с болния зъб. Мастер Пито озадачено погледна навъсения гном, но явно не схвана намека:

— Живеем спокойно, свързваме някак двата края.

— Е, не се оплаквай! — усмихна се Ел и скочи от коня. — За шестте месеца от последната ни среща дори си напълнял!

— Къде ти — не се съгласи с думите на елфа-телохранител кръчмарят. — Това е от нерви и притеснения! О! Треш Миралисса е довела нови спътници в моето заведение? А къде са другите, които бяха с вас миналата година? Виждам само господата Еграсса и Ел.

— Вече ги няма — неохотно каза Миралисса.

Не знаех тази част от историята, но от откъслечните фрази, които изпускаше тъмната елфийка в разговорите с мен, бях разбрал, че освен Еграсса и Ел, всичките й спътници, поели с нея от горите на Загравия, бяха останали завинаги в снеговете на Ледени игли. Живи от Безлюдните земи се измъкнали само тримата елфи, както и отрядът на

Чичо, с когото Миралисса пристигна в Авендум. Дивите сърца, съпровождащи елфите от самия Самотен великан, сега бяха с нас.

— Какво нещастие! — закърши ръце ханджията. — Как е станало?!

— По-добре ни покажете нашите стаи, мастер Пито — каза Еграсса.

— О! — ханджията най-накрая осъзна, че е докоснал болезнена тема. — Смирено ви моля да простите моето любопитство! Последвайте ме, добри господа! Вече настаних един от вашите спътници. Дори бира му сервирах!

— Кого сте настанили, любезни? — подозрително присви очи Маркауз и ръката му веднага падна на меча.

— Не трябваше ли? — трепна уплашено ханджията и се закова на място. — Той дойде, каза, че е с вас и...

— Кой е дошъл, мастер Пито? — прекъсна го граф Алистан.

— Аз дойдох, милорд Маркауз, аз! — Гръмогласния се показа от вратата на кръчмата с бира в ръката.

— Охо! — пое си въздух Арнх. — Ама ти си направо като светкавица! Очаквах те привечер, а ти си се върнал толкова бързо!

— Как е приятелката? — Фенерджията мина покрай Гръмогласния, без да дочака отговора, и се скри в кръчмата.

— Не съм ходил при приятелка! — вяло опита да отрече Гръмогласния.

— Да бе! Отиде за гъби! — Мармота последва Мумр.

— Влизайте, господа, влизайте! — Пито си възвърна настроението. — Всички стаи са вече подготвени!

Кли-кли огледа отряда със сините си очи и каза:

— Нали никой не възразява, че ще се настаня в стаята на Гарет и Фенерджията?

Разбира се, възразяващи нямаше. Вече всички в отряда знаеха народната мъдрост: колкото по-далеч от гоблина спиш, толкова по-здравословен ще е сънят ти. Когато Кли-кли не е около спящите, не им се налага да очакват кофа студена вода в най-неподходящия момент.

— Ако Кли-кли е перверзник, това си е негова работа! — избоботи Халас, докато минаваше покрай нас.

— Аз съм прецакан заради жребия, но ти защо се набутваш? Един път не ти ли стига? — обърнах се към гоблина аз.

— Може пък да получавам естетическа наслада от хъркането, а?
— отвърна ми с въпрос Кли-кли.

— Щом казваш — изсумтях невярващо.

В началото на нашето пътуване от Авендум Дивите теглиха жребий на кого съдбата е отредила да спи в една стая с Фенерджията до края на пътуването. Жребият, по закона за всемирната гадост, отреди това да съм аз, и за размера на подлостта разбрах още първата нощ. Проблемът беше, че Фенерджията ХЪРКАШЕ. Точно така. Много хора хъркат, но да ХЪРКАТ могат само единици. Фенерджията беше именно от последните личности и се отличаваше със странната особеност да хърка само в стая. На открито, в полята или горите, от Мумр не можеше да се чуе нито звук, но само да се озовеше под покрив...

Първата вечер ми беше просто невъзможно да заспя, но за следващата си осигурих тапи за ушите и спах като къпан. Кое не можеше да се каже за Кли-кли, който се присъедини към пъстрата ни компания малко по-късно от всички останали и просто не знаеше, както и самият аз в началото, за скритите таланти на Мумр. Естествено, гоблинът също се изтормози. През останалата част от пътуването спахме на открито и Фенерджията не ни притесняваше. Но Кли-кли все още помнеше могъщото и величествено хъркане на Мумр, затова беше доста странно, че реши да легне близо до него, а не да потърси място някъде другаде. Бях склонен да вярвам, че пакостливият гоблински ум е измислил поредната дяволия и тази нощ не Кли-кли, а Мумр няма да спи.

— Идваш ли? — Кли-кли спря на входа на кръчмата и ме погледна.

— Аха — подхвърлих аз и прекрачих прага на заведението.

По размери салонът на кръчмата не отстъпваше на малък площад. Под тавана висяха полилеи със свещи, имаше ажурни, но здрави столове, дълги пейки и стабилни маси. На една от стените висеше огромна фигура на сова, изработена от цяло дърво. Виждаше се още стълбище, водещо към втория етаж, бар и масивна дъбова врата към кухнята.

— Много гости ли имате, мастер Пито? — попита граф Маркауз, докато сваляше кожените ръкавици и ги хвърляше на близката маса.

— Никой освен вас — без да мигне, отговори ханджията.

— Наистина ли? — изумено вдигна вежди капитанът на кралската гвардия. — Нещата наистина ли са толкова зле?

— Не се притеснявайте, милорд! — ханджията хитро се усмихна. — Треш Миралисса плати за целия хан за две години напред.

— Решихме да направим от „Учената сова“ това, което вие, хората, наричате щабквартира — поясни думите на Пито Еграсса. — Братовчедка ми плати на мастер Пито, за да не отсяда никой друг, а без други гости ние ще се чувстваме много по-комфортно.

— Мастер Пито — Мумр се облегна на огромния си биргрizen, — бихме искали бирички.

— Разбира се! — засуети се кръчмарят. — Само желязото, добри господине, което забихте в пода, моля да извадите, че ще ми повредите цялото заведение.

— А към бирите и гореща баня — добави Чичо.

— И прасенце — допълни Медения.

— Всичко ще е готово буквално след пет минути! — ханджията се втурна да раздава заповеди към прислугата.

Отидох до една отдалечена маса, облегнах се блажено назад в стола и след кратко колебание извадих от пътната чанта плановите на дълбоките подземни лабиринти на Храд Спайн. Все още не бях ги разглеждал на спокойствие. Сега най-накрая имах малко време да се заема с изучаването на толкова трудно попадналите в ръцете ми документи.

След като Рогът на дъгата се провалил по време на безумния опит на Ордена да разруши Кронк-а-Мор, най-страховитото шаманство на огрите, което по някаква грешка на боговете било овладяно от Неназовимия, маговете скрили Рога в Храд Спайн. А всички планове, карти и подходи към мястото оставили в старата кула на Ордена, намираща се зад магическата стена, в Закритата територия на Авендум. Дори не искам да си спомням какво ми струваше малката нощна разходка из местата, където цареше злото и проклятието на древното шаманство на огрите. Оцелях в Забранената територия единствено по милостта на боговете. Минах по тясната пътечка между светлината и мрака и едва не останах за вечни времена в старата разрушена кула на Ордена заедно с документите. Заради старите карти се наложи да направя това, което никой преди мен не беше успявал да направи: Гарет-сянката премина през цялата Закрита територия. Не

само, че вече имах причина да се гордея със себе си, но и значително увеличих шансовете си за успех при изпълнение на Поръчката. Да вляза без тези карти в Храд Спайн и без да знам точното разположение на коридори, зали и галерии беше все едно да си пъхна главата в устата на Х'сан'кор.

— Гарет, стига си гледал тези документи! Има време! Ще дойдеш ли с нас?

— Къде? — вдигнах поглед към Кли-кли.

— Да придружим Халас до бръснаря.

— Ние не го изпращаме в последния му път. За какъв мрак съм ви аз?

Кли-кли приближи към мен и като се огледа заговорнически, прошепна:

— Делер казва, че Халас панически се страхува! Ако не друго, ще трябва поне да го държим здраво.

— Тогава вземете Медения — отдръпнах се от шута аз. — Той е здрав, и пет гнома без проблем ще удържи. А на мен зъбите са ми прекалено скъпи, за да оставя Халас да размахва юмруци край тях.

— Медения сега няма да си мръдне задника от пейката — разочаровано каза гоблинът. — Арнх, Фенерджията и Мармота ще се разхождат из града, елфите и Алистан няма смисъл да ги питам — те също ще ходят някъде. Гръмогласния, Чичо и Медения сега ще се наливат с бира до пръсване. Кого да извикам, ако не теб?

— Змиорката — кимнах към мургавия гаракец.

— Той и така ще идва с нас.

— А, значи не е достатъчен?

След дългия път не горях от желание да ходя където и да е.

— Е, Гарет, стига си се дърпал! Делер много помоли!

Аз се озъбих на гоблина, но събрах документите от масата, увих ги в дрокр^[5] и ги прибрах в чантата.

— Да тръгваме вече! — изсъска Халас, когато двамата с Кли-кли се приближихме към него.

— Накъде така, добри господа? — изненада се ханджията, когато забеляза, че се каним да излизаме. — Бирата ей сега идва!

— Не ни е до бира — тъжно въздъхна Делер и нахлупи шапката-бомбе на главата си. — Халас го боли зъб, трябва да отидем на бръснаря.

— Ай, ай, ай — поклати глава ханджията, изцъка с език и със съжаление погледна полуживия от болката гном. — И защо на бръснар? Да вържем зъба със здрав конец, а конца — към вратата. После отварям вратата и хоп, зъбът ще изскочи!

— Благодаря, няма нужда — бързо каза Делер и някак между другото прегради пътя на Халас към кръчмаря.

Гномът хвърли свиреп поглед към състрадателния мастер Пито. Съдържателят осъзна, че е бил на косъм от боя и уплашено се скри в кухнята.

— Гарет — измърка Миралисса. — Не забравяй да оставиш арбалета тук.

Х'сан'кор да ме отнесе! Наистина бях забравил за бебчето си!

Трябваше да оставя миниатюрното бижу на джуджетата, което свободно се помещаваше в едната ми ръка и стреляше с два болта. Изобщо не ми се искаше да се разхождам без любимата си, а и определено необходима вещ. Без арбалета на гърба си се чувствах гол и беззащитен.

— Остави и ножа — каза Ел, докато наблюдаваше как подавам оръжието на Чичо.

— Да, Гарет, и ножа трябва да оставиш — подкрепи го Чичо.

— Спокойно, ще ти дадем нещо по-незабележимо! Вилица, например! — ухили се Кли-кли.

— И защо трябва да оставям ножа? — погледнах към жълтоокия к'лиссанг на Миралисса, пропускайки закачката на Кли-кли покрай ушите си.

— Стражата ще се хване за него като имперско куче — за парче месо.

Добре, признавам! Елфът беше прав. Двуострият ми нож беше дълъг цял лакът, със сребърни кантове по острието. Спокойно можеше да мине за къс меч, тоест щях да си навлека неприятности при среща със стражата на Раненг.

Със свито сърце оставих оръжието на Чичо.

— Меден — обърна се Мармота към помощника на Чичо. — Хвърли ми чантата, не бива Гарет да броди из града без желязо.

Мармота улови хвърлената чанта, порови в нея, измъкна сухар, подаде го в лапичките на изпискалия от възторг Непобедим, бръкна отново и извади кинжал в непретенциозна овехтяла ножница.

— Дръж.

Взех оръжието и издърпах острието наполовина.

— Рубинова кръв?

— Да, канийска изработка. Добра стомана.

— Уау! Точно като меча на Алистан! — възхитено подсвирна шутът, гледайки проблясващото в червено острие.

— Благодаря, Мармот! — със съжаление върнах оръжието на воина. — Стоманата наистина е великолепна, но е твърде шумна. Няма ли нещо по-просто?

— Железа имаме колкото искаш! Взemi моя — Фенерджията ми подаде кинжал.

— Става — кимнах с благодарност и пристегнах оръжието към колана си.

При нужда в таен джоб имах бръснач плюс цял арсенал магически фокуси, купени от магически магазин в Авендум още преди заминаването ни. Ще се оправя...

— Кли-кли! — Алистан пристъпи към шута. — Нали не носиш нещо излишно в себе си?

Шутът се нацупи, сякаш го обвиниха в кралска измяна, и отметна тъмния си плащ, разкривайки широк колан, на който висяха четири тежки ножа за мятане. Два отляво и два отдясно. Не си спомнях по време на пътуването дори веднъж да ги е вадил от ножниците им.

— Това ли е всичко? Нали не си скрил нещо? Нямам намерение да те измъквам от лапите на закона, ако носиш нещо забранено под плаща.

— Празен съм като бутилка вино в ръцете на пияница, милорд — искрено отвърна Кли-кли.

— Добре — изглежда Алистан повярва на думите на гоблина. — Имай предвид, че ако държиш прекалено рязък език на стражите, също може да имаш неприятности!

— Ще имам — каза шутът, показвайки с целия си вид, че и без наставленията на Алистан знае за липсата на чувство за хумор на стражата.

Гоблинът започна да рови в безбройните си джобове и скоро измъкна топка преплетени връвчици и възелчета. Спомних си, че той твърдеше, че с помощта на тези неща щял да направи страшна гоблинска магия. Засега не му се получаваше нищо друго, освен

безумна плетеница от връвчици и възелчета. Кли-Кли улови погледа ми и весело намигна:

— Ако стане нещо, тогава о-хо-хо!

— Предупреди, когато решиш да пробваш твоето о-хо-хо — помолих го аз. — Ще избягам в съседното кралство.

Шутът ми хвърли поглед, ясно показваш, че се е разочаровал от мен за вечни времена, и прибра обратно плетеницата връвчици в джоба.

— Ще останеш много изненадан, Гарет, когато стоваря своето шаманство.

— Делер, а ти нищо ли не искаш да ми оставиш? — много строго попита Чичо.

Делер изкриви лице в най-невинната си физиономия и изпод навъсените си рижави вежди отправи честен поглед към десетника.

— Защо, аз да не съм хлапе, или какво? Чифт кинжали са ми достатъчни. А ако стане нещо, мога и със стол!

— Делер!

— Какво Делер! — възмути се джуджето. — Цял живот, все Делер, та Делер!

— Тогава къде ти е секирата?

— В мен е, в мен — подсмихна се Гръмогласния и победоносно се ухили. — Делер случайно я „забрави“ до вратата, така че я взех и я донесох тук.

Въпреки зъбобола Халас се захили с глас, доволен, че са провалили всички планове на приятеля му.

Делер изглежда Гръмогласния, все едно е кръвен враг на всички джуджета, изплю се разочаровано на пода и се отправи към изхода.

— Чакам ви на улицата! — измърмори, докато минаваше покрай нас.

— Точно като хлапе! — въздъхна Чичо.

Ако Гръмогласния не се беше усетил и Делер беше помъкнал със себе си страховитата двуостра секира, нямаше и десет ярда да изминем, преди да привлечем вниманието на стражата.

— Мармот! — мълчаливият Змиорка протегна към воина „брата“ и „сестрата“^[6]. — Погрижи се за тях.

— Разбира се, приятелю, разбира се — каза Мармота, поемайки мечовете от ръцете на гаракеца.

— Да вървим, Гарет, или от тази болка ще пукна още сега! — изръмжа гномът и излезе от хана.

[1] Биргризен (гном.) — игра на думи. Бир — ръка, гризен — меч. Буквално — двуръчен меч. Огромен меч, чието острие е дълго от един и половина до два ярда, с масивна дръжка, тежка, обикновено кръгла противотежест и широк кръстат предпазител. Понякога в близост до предпазителя оръжейниците добавят масивни шипове за спиране движението на противниковото острие. ↑

[2] Бойна мотика — основното оръжие на гномите, принадлежи към категорията на комбинираните оръжия и включва боен чук, извито като клон на птица острие и малка брадва, с къса дръжка, обикновено плътно увита със стоманена нишка. ↑

[3] Линг — малко животно, което живее в тундрата на Безлюдните земи. Прилича на голям космат плъх, но с огромни зъби и нокти. ↑

[4] Пристанищния град и Предградията са райони, част от Авендум. ↑

[5] Дрокр — елфийски плат, който не пропуска вода и миризми и не гори. ↑

[6] „брат“ и „сестра“ — названието на двете остриета от специална школа по фехтовка, разпространена в Гарак, обикновено само сред аристокрацията. По време на боя оръжията са в различни вертикални нива едно спрямо друго. „Братът“, тесен двуостър нож, се държи в дясната ръка на нивото на стомаха и служи за посичане и промушване на врага. „Сестрата“, по-късото острие, няма режещ ръб и се ползва само за нанасяне на пробождащи удари. „Сестрата“ се държи с лявата ръка, като ръката е вдигната нагоре и свита в лакътя. „Братът“ и „сестрата“ се носят или на гърба, или в сдвоени ножници. ↑

ГЛАВА 2

СТАРИ ПОЗНАТИ

— А къде отиваме? — шутът подтичваше до мен.

Късите крачета на гоблина не бяха приспособени за темпото, което Халас задаваше на цялата група.

— При бръснар. Сякаш сам не знаеш!

— Наясно съм, че не сме за обуцар, Гарет! Аз питам къде? За последния час видяхме доста бръснари!

— Тогава задаваш въпроса на грешния човек, би трябвало да питаш Халас.

— Благодаря, но искам да доживея до старини! Днес не е в настроение и изобщо нямам намерение да го питам каквото и да е.

— Щом не искаш да го питаш, тогава млъкни, става ли?

— Уф! — обидено изсумтя гоблинът и се втурна да тормози с въпроси Делер, който му отговори почти същото като мен.

— Знаеш ли, Гарет — за пръв път, откакто напуснахме хана, се обади Змиорката. — Това обикаляне започва да ми писва.

— И не само на теб — въздъгнах аз.

Вече цял час обикаляхме из Раненг в търсене на правилния бръснар. Как гномът смяташе да го избере сред всичките бръснари за нас си оставаше загадка. На бръснарите, които вече бяхме посетили, все нещо не им достигаше. Високите изисквания на Халас към човека, който да извади зъба му, оставяше разочарованите бръснари с празни джобове, а гнома — с болен зъб. Причини да откаже на този или онзи Халас изсмукваше буквално от пръстите. На единия столът му бил прекалено мръсен, на другия цените били прекалено високи, третият пък бил със сини очи, четвъртият — твърде стар, петият — твърде млад. Шестият бил сънлив, седмият — странен, осмият заеквал, а на деветия мутрата му плачела за юмрук. На капризния гном беше просто невъзможно да се угоди!

И още една странност, която забелязах в гнома — още щом приближеше към поредния бръснар, крачките му като с магия се

забавяха, започваше да се влачи като пиян охлюв и леко да трепери. Дори и за сляп доралисец беше ясно, че Халас просто се страхува да срещне клещите на бръснаря.

— Вече ни зяпат — изръмжа гаракецът.

— Зяпат ни още откакто напуснахме кръчмата — изръмжах и аз.
— С това нищо не можем да направим!

Групата ни беше доста любопитна и затова се взираха в нас без задръжки. На първо място, естествено, всички гледаха гоблина, представители на неговата раса не се срещаха толкова често в градовете на кралството. Но, разбира се, веднага щом хората забележеха гнома и джуджето, те напълно забравяха за Кли-кли. Ако гоблини все пак понякога можеха да се видят по белия свят, то гном и джудже, мирно пътуващи един до друг — никога.

Гномите и джуджетата бяха близки родственици, също както елфите и орките. Но въпреки родствените връзки, омразата здраво беше сграбчила тези четири раси (орки и елфи, както и джуджета и гноми) в своите обятия. И ако орките и елфите взаимно се намразили още с появата си в света на Сиала и веднага се вкопчили в кървава война, то гномите и джуджетата хилядолетия наред живели заедно в Планините на джуджетата. При това живели съвсем задръжно, следва да се отбележи. Така и не се знае причината за разкола между тях. Нито гномите, нито джуджетата са склонни да говорят за причините за кавгата, с която приключили Пурпурните години. След толкова Пурпурни години гномите напуснали своята родина в Планините на джуджетата и се преместили в Стоманените шахти на Исилия. Апотеозът на омразата, възникнала между расите, била битката при Полето на плевелите. И до ден-днешен не се знае броя на воините, загинали в това клане. Родствениците се хвърлили в свирепа битка помежду си, оръдията на гномите и секирите на джуджетата взели кървава дан за Сагра, но в крайна сметка победител в тази касапница нямало. Жертвите и от двете страни се оказали прекалено много, за да се реши кой е спечелил битката. Всъщност гномите пострадали повече — загубили всичките си магове и сега тази раса е останала без вълшебници. Разбира се, теоретично, ако помечтаят малко, гномите все някога биха могли да си върнат магията, стига само да се промъкнат в Зам-да-Морт и да изнесат под носа на джуджетата

скритите там книги. Правото да притежаваш магическите книги беше поредната капка ненавист, капнала в чашата на бившите роднини.

„Покажи на джуджето гном или на гнома джудже — и те веднага ще се хванат за гърлата“ — това беше съвсем вярна и точна поговорка. Затова хората бяха двойно по-изненадани да видят Халас и Делер заедно.

Другата причина, която привличаше вниманието на минувачите, беше Делер. Преди в градовете джуджета се срещали доста по-често, отколкото гоблини, но откакто Сталкон сключил договор с гномите за покупка на оръдия за Самотния великан и за форта, охраняващ пристанището на Авендум, джуджетата се скарали с Валиостр и напуснали кралството. Останали само няколко представители на тази раса, и то единствено в столицата. Това били или най-алчните, онези, които искали да направят състояние с продажба на стоките си на хора, или които просто не ги приемали в родните планини.

— Гарет, виж това! — Кли-кли ме дръпна за ръкава.

— Къде? — не виждах нищо интересно.

— Точно тук, ще ти извади очите! — Кли-кли вдигна пръст в посока на павилиона, продаващ зеленчуци. — Чакай, сега се връщам!

Преди да успее да отвори уста, гоблинът вече се беше втурнал да пазарува.

— Какво му става? — недоумяващо ме попита Делер.

— Всеки си има своите слабости — отвърнах аз. — Някой не иска да му вадят зъб, а друг обожава моркови.

Халас пропусна намек за зъба покрай ушите си и започна живописно да стене.

— Стига си хленчил — безмилостно му извика Делер. — Кой те караше да бягаш от бръснарите? Страдай сега!

— Всички бяха некадърни бръснари!

— А ти откъде знаеш?

— Просто знам!

— Голям познавач се извъди, скапаняко! По-добре честно си признай, че панически се страхуваш! — презрително изплю джуджето.

— Кой се страхува? — подскочи Халас. — Гномите не се страхуват от нищо! Само вашето голобрадо племе се страхува! Заклучили сте се в нашите планини и треперите като трепетликови листа на есенен вятър!

— Тогава защо не си вадиш зъба?

— Нали ти казах, тъпа главо! Това бяха некадърни бръснари!

— А-ха, направо ти повярвах!

Гномът само изсумтя, показвайки на джуджето, че разговорът с него е приключил.

— И защо пак си помъкнал тая чанта? — не го остави Делер. — Не можеш ли поне за минутка да я оставиш? Какво носиш там, някоя гномска книга със заклинания ли?

— Ти какво си се размърнкал?! — избухна Халас. — Чантата си е моя! Каквото си искам, това ще нося!

С тази чанта гномът беше просто неразделен. Където и да отидеше, винаги я мъкнеше със себе си. Какво имаше вътре не успяваше да разбере дори любопитното Кли-кли. Делер направо умираше от любопитство и се губеше в догадки. Не знам какви съкровища се криеха в тази чанта, която гномът беше взел от свои роднини, работещи във форта в Авендум, но той бдеше над нея като кокошка над първото в живота си яйце.

— Я ми кажи, последно реши ли се да ти извадят зъба или ще трябва да те заклея като страхливец? — не се отказваше Делер.

— Да имах мотика, нямаше да говориш така — измърмори гномът. — Реших да го извадя, така реших! За да ти изхвъркнат очите от изненада!

— Кога? — хвана бика за рогата Делер, без да обръща внимание на обидата.

— Веднага, още при първия попаднал ми бръснар!

— Обещано!

— Ето ме и мен — хрупайки щастливо морков, Кли-кли се приближи към нас. — Е, ще вадим ли зъба или ще го чакаме сам да падне?

— И този също! — изсумтя гномът. — Стига сте се занимавали с моя зъб! Каквото си искам, това ще правя с него!

Халас се обърна и с решителни крачки приближи до къща, на която отпред висеше табела на бръснар. Не ни оставаше нищо друго, освен да го последваме, тайно надявайки се, че гномът най-накрая се е решил да извади проклетия зъб.

Разбира се, съдбата хвърли заровете и ни се паднаха Очите на смъртта^[7]. Дюкянът, както се и очакваше, беше затворен.

— Кълна се в Д'сан'дор! — избухна Делер. — Сега ще преромя цялата улица! Или сам ще ти изтръгна зъба, Халас! Вече ми писна от това обикаляне!

— Да вървим! Наблизо има голям пазар! Там определено трябва да има бръснар! — побърза да предложи Кли-кли, опасявайки се, че джуджето наистина ще се опита да извади зъба на гнома и боят ще събере цялата градска стража.

Някой тихичко изстена. Искрено се надявах, че не съм аз.

* * *

Големият пазар се оказа наистина голям. Не, всъщност не! Той беше просто огромен! Както по размер, така и по количеството стоки. А хората, обикалящи покрай сергиите, бяха неизброими.

— Купете си кон! Истинска доралиска порода! Вижте колко е грациозен!

— Ябълки, ябълки!

— Най-добрата стомана на севера! Най-добрите остриета на юга!

— Заповядайте!

— Купете си маймунка, господине!

— Да не съм луд? По-добре си виж стоката, кучко! Това твоето ряпа ли е? Само името ѝ е ряпа!

— Крадец! Дръжте крадеца!

— Хвани го!

— Султанатски килими от най-високо качество! Молците не ги ядат!

— Хей! По-внимателно! Това е порцелан на майстори от низините, а не глинената паница на баба си!

— Стига сте ме настъпвали! Ще удрям вече!

— Изплаши ме! Сега аз ще те ударя!

— Семена!

— Милорд, при нас са най-красивите момичета в тази част на Валиостр! Елате! За един сребърник ще имате цели три! А за два такива неща ще ви спретнат!

— Ма-мо-о! Искам геврек! Купи-и-и ми! А-а-а-а!

— Не се блъскай!

- Юзди, такъми, седла! Юзди, такъми, седла!
- Малки имперски кученца! Вече хапят!
- Имперски? Стига си лъгал! Това са плъхове, а не кучета!
- Вкусоти-и-йки!

Глъчката тук беше по-оглушителна, отколкото при портите по време на влизането ни в Раненг. Змиорката се опита да ми каже нещо, но виковете на дебелия бабичка, навираща ми под носа умопомрачително воняща риба, не ми позволиха да чуя думите на воина. Отдръпнах се от търговката и хукнах да го догоня.

Халас очевидно от болка вече започваше да си губи разсъдък, защото ни поведе през тълпата, струпала се да гледа представлението на платформата точно в средата на пазара. Халас, който никога не се беше отличавал с любезно отношение към ближния, разблъскваше хората с лакти, стъпваше по краката им и сквернословеше като истински жител на Пристанищния град. Буквално за няколко секунди популярността на гномското племе в Раненг падна под цената на оборския тор.

Ние все пак успяхме да се промъкнем през това стълпотворение, а Кли-кли не издържа и се качи на сцената, направи колело, стойка на ръце, грабна факела от устата на жонгльора, седна на задника си, скочи, изкачи се по единия от двата пилон с опънато помежду им въже, мина по въжето до другия пилон, изплю се върху плешивата глава на тежкоатлета, вдигащ тежести, и като получи гръмки аплодисменти, се върна при нас.

— Забавляваш ли се, а? Але-хоп и тра-ла-ла? — попитах гоблина, когато ме настигна.

— А ти още ли само мрънкаш и мислиш за най-лошото? — не ми остана дължен Кли-кли. — Глупава житейска позиция имаш, Гарет!

— Не мисля така! Всъщност имам прекрасна житейска позиция!

— Да мислиш за най-лошото — това ли ти е прекрасната житейска позиция? — шутът сбърчи чело. — И кой ти го каза това?

— Аз самият. Виж, сега ще ти обясня всичко...

— Да чуем тогава — интересува се шутът.

— Ето ти тичаш, пееш и казваш, че всичко ще е наред. А когато това „наред“ не се случи, какво правиш?

— Разстройвам се, разбира се!

— Ето! А аз — не, тъй като винаги съм склонен да очаквам най-лошото, и когато то се случи, не се разстройвам, а продължавам да живея, при това не се опитвам да се измъкна от случилата се неприятност. А ако неприятността не се случи, а се случи точно обратното, аз искрено се радвам на приятната изненада!

Шутът внимателно ме погледна.

— Ти самият наистина ли вярваш в това, Танцуващ в сенките?

— Не съвсем — признах си честно.

— Точно там е работата, че е не съвсем! Да побързаеме, че в тази тълпа като нищо ще изгубим другите!

Гоблинът се втурна напред, малкият ръст му позволяваше да се промъква през тълпата без никакъв проблем. А мен поне двайсетина успяха да ме настъпят и поне десетина пъти се опитаха да ми продадат напълно ненужни ми неща, започвайки със стъргалка и завършвайки с мършава и отчаяно мяукаща котка в последен стадий от живота си.

Някакъв неопитен крадец се опита да бръкне в джоба ми, но аз се извъртях и допрых ножа на Фенерджията в корема му, а след това притиснах момчето към стената на една от лавките.

— Кой ти е учителят?! — изръмжах на джебчията.

— А? — студената стомана на корема не благоприятства мисловния процес.

— Питам, кой е твоят учител, сополанко?!

— Шлюд Бухала, го-осподине!

— Той от гилдията ли е?

— А?

— Лошо ли ме чуваш? Ако е така, тогава от теб няма да излезе добър крадец!

— Да, моят учител е от гилдията, господине.

— Тогава му предай да те научи кого си струва да обираш и кого е по-добре да не приближаваш, докато не натрупаш опит!

— Д-добре — облеци се момчето. — Няма ли да повикате стражата, господине?

— Не — изсумтях, прибирайки кинжала обратно в ножницата. — Но ако пак ме доближиш... Схвана ли какво искам да кажа?

— Да — момчето все още не можеше да повярва, че ще се отърве толкова леко.

— Изчезвай тогава!

Нямаше нужда да повтарям. Пишман джебчията хукна като изплашена мишка и мигновено потъна в тълпата. Изпратих го с дълъг поглед. Като малък и самият аз пребърквах джобовете на глупците, докато накрая не ме пое моят учител Фор, който ми разкри всички тайни на висшето изкуство на кражбата. Но в годините на пребъркване на джобове аз, за разлика от този некадърник, се стараех да не приближавам онези, които биха могли да ме хванат! (Макар че, какво да крия, веднъж почти ме бяха хванали.)

— Гарет, дълго ли възнамеряваш да стоиш тук? — изскочи пред мен Кли-кли. — Всички само тебе чакаме! И кой беше този младеж, с когото водехте толкова непринуден разговор?

— Просто минувач, да вървим!

Делер, Змиорката и Халас нетърпеливо ни чакаха на малко пространство без сергии, а следователно и без тълпа.

— Ето, бръснар! — Делер посочи с дебелия си пръст някаква барака. — Напред, Халас!

— Напред! Аз да не съм ти кон? — на гнома нещо не му се искаше да отива.

— Хайде, върви — подкрепих джуджето аз. — Ще видиш, Халас, как веднага ще ти стане по-ле...

Погледът ми се впери в тълпата и аз не завърших изречението. В близост до редиците, търгуващи с коне, ми се мярна до болка позната фигура. Без и миг колебание, аз се хвърлих след нея, без да обръщам внимание на прозвучалите зад гърба ми изненадани възклицания на моите другари. Честно казано, не ми беше до това. Пред очите ми беше застинало лицето, мярнало се пред погледа ми за не повече от секунда. Трябваше на всяка цена да го настигна и по възможност да го пратя в мрака.

По пътя си едва не съборих някакъв търговец, обърнах кош с ябълки и без да слушам обсипалите ме проклетия, извадих кинжала от ножницата. Острието прилепих по протежение на ръката, за да е незабележимо за околните. Притичах до мястото, където само преди секунди бях видял стария си познайник.

Никой. Затичах се напред, като отчаяно въртях глава в напразен опит да го открия.

— Какво стана, Гарет? — като сянка изникна до мен Змиорката. — Сякаш видя призрак!

— Аха — продължавах да не откъсвам поглед от тълпата. — Призрак. Само че жив, за съжаление.

— Кой беше този?

— Стар враг — казах аз и прибрах оръжието в ножницата. — Много стар и много опасен.

— А може ли да ти се е сторило? Тук има толкова много хора... може да си се припознал.

— Да — отговорих след кратко мълчание и още веднъж обходих с поглед пазара. — Сигурно ми се е сторило. Сигурно...

Но и сам не си вярвах. Не можеше да ми се е привидяло! Този човек прекалено много приличаше на Ролио.

— Хайде, трябва най-накрая да закараме гнома на бръснар и да се приберем в хана.

Докато се връщахме обратно, постоянно се оглеждах, но познатата фигура не се виждаше.

Халас и Делер бяха изчезнали някъде и само Кли-кли пристъпваше от крак на крак.

— Гарет, какво ти става днес? Добре ли си? — Кли-кли загрижено ме погледна в очите. — Кого видя, че се понесе из пазара като стадо полудели доралисци?

— Стори ми се, че видях стар познат, но изглежда съм се припознал. Къде са Делер и Халас?

— Джуджето замъкна гнома към бръснарницата — отговори ми Кли-кли, а после продължи с въпросите: — И какъв е този стар познат, че да си е заслужил да му вкараш стомана между ребрата?

— Бледния — отвърнах кратко.

— О! — разбиращо каза шутът и млъкна. За него беше чувал много ласкави и мили думи от мен.

Бледния беше наемен убиец и слуга на Господаря. Този човек беше хитър като люпило султанатски змии, а кожата му беше бледа като на вампир, не виждал сто години слънце.

Пътищата ни се пресякоха в нощта, когато получих от краля Поръчка да му намеря Рога на дъгата.

Бледния в онзи неприятен за мен момент беше тръгнал по работа (беше получил Поръчка да достави главата ми на неизвестен доброжелател), червеи да му изгризат очите! На няколко пъти се опитваше да ме светне, отначало със стрела, после с помощта на

главорези, но, за щастие, не успя. Човекът, дал Поръчката на Бледния, се оказа един влиятелен дебелак в Авендум и работеше за Господаря, който пък ме плашеше до смърт. Господарят, както и Неназовимия, не беше особено очарован от това, че мога да донеса Рога на дъгата от Храд Спайн. Кой е този Господар ще ви разкажа някой друг път. Тази история е прекалено дълга и тъмна, за да я излагам подробно точно сега.

За какво говорех? А, да! В противовес на Бледния съдбата беше на моя страна и след всяко неуспешно покушение убиецът отиваше на доктор ту с арбалетен болт, заседнал в ръката, ту с обгоряло и разранено лице. И все пак Бледния, макар и ранен, всеки път успяваше да избегне срещата със смъртта. Последният път се размина с гроба като по чудо. В онази прекрасна вечер Бледния беше официално поканен в кръчмата да отпразнуват продажбата на Коня на сенките. Той, както и Маркун, работеше за Влиятелния — слуга на Господаря, и затова когато в заведението нахлуха първо доралисци, после демони, а накрая и магове заедно с градската стража, аз бях сигурен, че Бледния няма как да се измъкне. Но хитрата гадинка успя някак си да избяга и аз реших да не го мисля повече, защото след ден трябваше да напусна Авендум за достатъчно продължителен период от време, за да си спомнят после за мен. Ето защо ми беше изключително неприятно да видя на Големия пазар някакъв субект, приличащ си като две капки вода с наемния убиец. Договорът на Бледния за убийството ми все още беше в сила и сега щеше да ми се наложи да си пазя гърба и по-често да се оглеждам. Слугите на Господаря не оставят плячката си толкова лесно, а Ролио — още повече. Той щеше да направи всичко, само и само да ме вкара в гроба.

— А той видя ли те? — притеснено попита Кли-кли.

— Знаеш ли, приятелю, същият въпрос вълнува и мен. Надявам се, че не ме е видял, в противен случай не само мен ме чакат неприятности. Типът, за който работи Ролио, ще бъде много щастлив да изпрати в гроба всички ни.

— Господаря? — досети се гоблинът.

— Аха.

— За какво говорите? — Змиорката не знаеше нищо за никакъв Господар, което не беше изненада. Така и не бях успял да му разкажа.

— Не си пълни главата излишно! — казах на воина. — Просто приеми, че във всеки един момент може да получиш нещо остро под лопатката. Само Халас да си излекува зъба, тръгваме обратно и нека Алистан и Миралисса да си блъскат главите какво ще се прави по-нататък. Моето мнение беше, че не бива да влизаме в Раненг!

— Ако не беше зъбът на гнома, щяхме да сме на половината път до Иселин.

— Днес си много разговорлив, Змиорка-змиорка! Има ли причина? — попита Кли-кли.

— Пробвай да дразниш някой друг, Кли-кли — беззлобно отвърна гаракецът. — Да вървим при бръснаря, на Делер може да му потрябва помощ.

— Предупреждавам отсега — бързо казах аз, — нямам намерение да държа гнома!

Жалко, че и гоблинът, и Дивият пропуснаха предупреждението покрай ушите си. Чудя се защо в някои ситуации някои личности страдат от избирателна загуба на слух? Въздъхнах разочаровано и последвах другарите си към бръснарницата.

Халас изскочи със зачервено лице от бараката точно пред нас и едва не събори Кли-кли. Гоблинът успя в последния момент да отскочи настрана. След Халас излетя и Делер. Цветът на лицето на гнома можеше да се конкурира с цвекло.

— Какво стана? — попитах аз.

— Това! — изкрещя с пълно гърло гномът и тикна пръст към вратата на бараката. — Това!

— Млъкни, Халас! — изсъска Делер и нахлупи шапката си до очите.

— Но, Делер! Това!

— Казвам ти, млъкни! Да се махаме оттук!

— Кажете какво се случи? — попитах отново.

— Този преспал с магаре кретен иска пари! — не издържа гномът.

— Ъ-ъ-ъ... — Змиорката също нищо не разбираше. — Но нали обикновено на бръснар се плаща?

— Но не и три златни! Чувал ли си някога за развален зъб да вземат три златни?

— Не съм.

Аз също не бях чувал. Три златни — това са много пари. За тях можеш да изтръгнеш всичките зъби на половината армия на Валиостр.

— Да вървим, Халас! — не отстъпваше Делер.

— Ей, ти! Проклет търгаш! Я ела тука! Аз на тебе за един петак ще ти избия всичките зъби! А шията направо безплатно ще ти я извия!

— Халас, затвори си устата и да се махаме оттук! — не издържа и закрещя джуджето.

— Змиорка, накарай ги да млъкнат и двамата, преди да е дошла стражата! — прошепнах на гаракеца, виждайки как около нас започват да се събират зяпачи.

За негово нещастие бръснарят се показва от бараката.

— Но моля ви — забърбори той. — Изваждам ви зъба с помощта на заклинание, закупено от магически магазин! Това е абсолютно безболезнена процедура, затова цената е такава! Но специално за вас, уважаеми, ще ви извадя зъба за две златни.

— Дръжте ме — помоли Халас и със свити юмруци се хвърли към бръснаря.

Бръснарят изпищя и се скри вътре. Делер увисна на гърба на гнома, а Змиорката му прегради пътя. Аз се престорих, че изобщо не съм с тях, а просто си стоя и дишам чист въздух.

Някой съзнателен вече беше извикал стражата и видях десетина стражници да си пробиват път през тълпата в нашата посока. Бързо реагираха! Явно в Раненг стражата беше доста по-добросъвестна от тази в Авендум. Сигурно честите сблъсъци между Глигани, Славей и Обури държаха служителите на гъвкавия и продажен закон в постоянна бойна готовност.

Нямахме време да се измъкнем.

— Проблеми? — попита ме десетникът на стражниците.

— Проблеми? Какво говорите! Няма проблеми! — отговорих бързо, мечтаейки само Делер с всички възможни средства да затвори устата на гнома.

— Не ми разказвайте приказки! — строго каза стражът. — Тогава защо онзи брадатият се е разкрещял така?

— Боли го зъба.

— Аха. И затова иска да убие уважаемия бръснар — ухили се друг стражник. — Умишлено нарушаване на реда и подбуждане към бой. Сами ли ще дойдете с нас или...?

Няма значение от кой град е стражата, достатъчно е да посетиш един и ще научиш всичко необходимо за тази порода хора. И доралисец щеше да разбере какво искат от нас тези момчета.

— Никъде няма да ходим, любезни — притече ми се на помощ Змиорката, оставяйки Халас на грижите на Делер и Кли-кли.

Имаше нещо в очите на гаракеца, което накара стражниците да отстъпят крачка назад. Вълк срещу глутница помяри, това си помислих, когато Змиорката застана пред тях. Имаха предимство в бройката и най-важното — алебарди срещу нашите кинжали. А трябва да отбележа, че това е много силен аргумент по време на схватка.

— Ще дойдете и още как, господин учтивия — процеди през зъби десетникът и хвана по-удобно алебардата. — Не сме във вашия Гарак, тук съблюдаваме закона!

Устните на Змиорката трепнаха в едва забележима усмивка.

— Ако в моята страна законът се спазваше по същия начин, както при вас, тогава престъпниците в Гарак щяха да са повече, отколкото подкупните стражници в твоята стража.

— За какво намекваш? — злокобно присви очи десетникът.

Змиорката още веднъж се усмихна леко и започна да се люлее от пети на пръсти и обратно. Ръцете му се плъзнаха към дръжките на двойката гаракски даги. Този жест послужи за сигнал за стражниците и те като по команда направиха още една крачка назад. Халас най-сетне се успокои и удивено се вторачи в наобиколилите ни зрители и стражници, не можейки да повярва, че само благодарение на скандалната му натура се е събрал толкова много народ.

— Господа, господа! — неочаквано от тълпата излезе някакъв човек и пристъпи към стражниците. — Това са мои приятели, те не са оттук и още не са свикнали със законите на славния Раненг!

Непознатият беше приблизително на моя възраст, с остър нос, сини искрящи очи и тънки устни. Облечен беше с вкус, като заможен гражданин, и вероятно това накара стражниците да му отговорят, а не да го разкарат.

— Те нарушават реда и обиждат стражата — десетникът неприязнено изгледа непознатия.

— Разбира се, разбира се — прошепна съчувствено мъжът и като хвана внимателно стражника под ръка, го отведе настрана. — Но нали разбирате, те са от село, а там са диви места и приятелите ми изобщо

не са обучени на добри маниери. В града са за първи път. А ей онзи, мършавият, е племенник на леля ми и съответно мой роднина! — човекът ме посочи с пръст.

— Какво прави този кретен? — Халас беше направо потресен.

— Измъква ни от лайната, в които попаднахме по твоя вина — обясни му Делер.

На Халас му стигна ума да не започва поредния спор.

— Трябваше да ги наглеждам, за да не се забъркат в неприятности — продължаваше междувременно да обяснява на стражника мъжът. — Влезте ми в положение, господин десетник! Ако стане нещо, леля ще ми откъсне главата и изобщо няма да ме пусне вкъщи!

Сребърна монета премина от ръката на човека в ръката на стражника.

— Ами... — проточи десетникът. — Ние все пак трябва да изпълняваме своя дълг и отговорностите си.

Още една монета премина от ръка в ръка.

— Макар че — стражникът започна малко да омеква. — Макар че след малко убеждаване бих могъл да пусна вашите... м-м-м... почтени роднини.

Трети сребърник смени собственика си.

— Да! — решително кимна десетникът. — Мисля, че за стражата на Раненг ще се намерят по-важни неща за вършене, отколкото да наказва невинни гости, които още не са свикнали с града. Всичко най-добро, почитаеми!

— Всичко най-добро — сбогува се с десетника мъжът.

— Да вървим, момчета — каза десетникът на подчинените си и стражата, изгубила всякакъв интерес към нас, изчезна в тълпата.

Зяпачите, осъзнавайки, че купонът приключи, бързо се разпръснаха. Пазарът отново забърза живота си и всички спряха да ни обръщат внимание.

Човекът дойде при нас, усмихна се и като ме погледна в очите, каза:

— Здравей, Гарет!

Не ми оставаше нищо друго, освен да отговоря:

— Здравей, Бас.

* * *

— Здравей, Гарет.

— Здравей, Бас — отвърнах лениво и отворих едното око.

— Пак ли спиш? — попита приятелят ми.

— Аха.

— Гладен съм — Бас направи гримаса и се потупа по корема.

— Това какво ме засяга?

— Но ти си ми приятел!

— Така е, приятел съм ти. Но си вече на единайсет години и е крайно време да се научиш как да си набавяш прехрана не само с игра на зарове или карти.

— Ех! — разочаровано въздъхна Бас и седна на ръба на сламения ми дюшек. — Това, че си с една година по-голям от мен не означава, че си по-умен и трябва да ме учиш как да живея!

— Ако не мога да те уча, защо тогава се мъкнеш при мен с мрънкане за храна? — ухилих се аз.

— Има работа — със съвсем различен глас каза Бас.

— Е? — изправих се на леглото аз.

— Има един човек, играеше зарове в Сополивия Кра...

— Ти как попадна в кръчмата на Кра? — изненадах се аз.

Нас не ни пускаха в игралното заведение на Сополивия Кра.

Кра нямаше никаква полза от хлапета-джебчии. Такива като нас само се пречкаха в краката на приличните клиенти, а и ги преджобваха.

— Ами попаднах! — лукаво присви сините си очи Бас.

Бас неслучайно го наричаха Невестулката. Той можеше да се промъкне навсякъде — друг е въпросът, че при тези промъквания моят приятел често загазваше.

— И какво за този мъж?

— А! Като цяло игра с Кра на зарове и спечели три златни!

Аз подсвирнах. Три златни! Само веднъж бях успявал да измъкна от джоба на минувач златна и с нея двамата с Бас живяхме цели два месеца! А тук цели три!

— И мислиш, че можеш да ги вземеш от него ли? — внимателно погледнах Бас.

— Аз едва ли, но виж ти ще можеш — намръщено призна Бас.

— Аха — казах навъсено. — А ако нещо се случи, ще хванат мен, а не теб.

— Не се притеснявай! — безгрижно махна с ръка Бас. — Този тип е наивник. Ако нещо стане, ще ти помогна. Нали сме екип!

Екип... За двете години от нашето запознанство и живот в кварталите на Предградието бяхме преживели много неща заедно. И за този период имахме както лоши, така и добри дни (лошите все пак бяха повече).

В сравнение с мен Бас не се справяше много добре с преджобването на минувачите. Всъщност изобщо нямаше талант да изпразва портфейли и този товар легна изцяло на моите плещи. Затова пък Бас притежаваше други таланти: той можеше да омае и самия Неназовим, да забаламоса и излъже ближния си, да мами на зарове или карти, или да ме насочи към някой с издути до пръсване джобове.

— Прекалено лесно го изкарваш — не се съгласих аз.

— А ти не трябва да си толкова кисел. Да съм ти посочвал някога грешен човек?

— Добре — въздъгнах аз. — Къде е този твой златен чичо?

— Седи в „Мръсната риба“ и се налива с вино.

— Хайде, ела да ми го покажеш — казах неохотно.

Все още имахме една сребърна и пет медни монети и нямаше смисъл да си рискуваме главите, но това бяха цели три златни. За тези пари си струваше да се измъкна от леглото и да изляза на студа.

Изпъляхме от старата рухваца барака, служеща за дом на повече от двадесет души. Тук живееха същите като нас бездомници.

Над Авендум властваше ранна пролет, земята беше покрита със сняг, а нощем ставаше като през лютия януари, когато много хора без покрив над главата си замръзваха направо на улицата. И все пак, въпреки студеното време, неприветливото сиво небе и обилния сняг, във въздуха се усещаше пролетта. Онзи пролетен, почти неуловим аромат на напъпили листа, бълбукащи потоци и мръсотия. Да, да! Именно мръсотия, която незнайно откъде се появяваше всяка година в Предградието на Авендум. Но мръсотията, разбира се, беше дреболия, малко неудобство и нищо повече, най-важното беше, че скоро щеше да настъпи по-топло време и аз най-накрая ще мога да хвърля тази опротивяла ми и съдрана на пет места скапана шуба, която откраднах

от пиян младоженец още през ноември миналата година. Шубата наистина ме топлеше през цялата зима, но в нея не бях толкова ловък и бърз и това ограничаване на движенията неведнъж ме подвеждаше. Последната седмица едва не попаднах в лапите на стражниците, просто защото се замотах в собствените си дрехи.

„Мръсната риба“, очукана от времето кръчма, се намиреше в самия център на Предградието, близо до площад Киселите сливи. Нито един нормален човек в града няма да отиде да пълни корема си в „Рибата“ — киселото вино и изобилието от буболечки отблъскваше свестните посетители.

Спряхме на отсрещната страна на улицата, точно срещу вратата на кръчмата.

— Сигурен ли си, че твоят човек е още вътре? Каква работа ще има в такава дупка при три златни в джоба? Не може да намери по-добро място ли? — попитах за всеки случай аз.

— Явно не може — измърмори Бас. — Той беше там и на масата си имаше две кани вино. Не мисля, че е успял да ги излочи за времето, докато тичах за теб.

— Ти просто не знаеш как някои могат да лочат вино — възразих аз. — Вече може да е на левга оттук.

— Гарет, вечно се паникьосваш за дреболии — изсумтя Бас. — Казвам ти, че е вътре!

— Добре — въздъгнах аз. — Ще чакаме.

И ние зачакахме, а да чакаш в студа, макар и леко, е доста неприятно удоволствие. Всеки път, когато вратата на кръчмата се отваряше, ние с Бас скачахме и всеки път Бас казваше, че това не е нашият човек.

— Слушай — не издържах аз след два часа чакане. — Вече замръзвам.

— На кой му е лесно? Аз също замръзвам, но човекът е там!

— Ще изчакаме още половин час и ако не излезе, аз се махам оттук — казах твърдо. Бас въздъгна скръбно.

— Да отида и да проверя?

— Да бе. Само това остава, Кра да те пребие. Стой, където си.

Студът лакомо облизваше пръстите, затова започнах да тъпча от крак на крак и да пляскам с ръце, опитвайки се поне малко да се стопля. Бас още няколко пъти го обземаше желание да отиде в

кръчмата и да провери там ли е собственикът на трите златни, но всеки път, след кратки препирни с мен, той оставаше на мястото си.

— А може ли да се е напил? — неуверено попита моят приятел, когато вече започвах да си мисля, че пръстите на ръцете ми са се превърнали в ледени висулки.

— Може... — отговорих, тракайки със зъби. — Вече не искам нищо друго освен топлина.

— Ето го! — внезапно каза Бас и посочи към човека, който в този момент излизаше от кръчмата.

— Наивника.

— Нали ти казах — подсмръкна с нос приятелят ми. — Ох, забогатяхме!

— Рано се радваш — казах аз, докато изпровождах мъжа с поглед. — Разбра ли къде крие парите?

— Да. В десния джоб. Там има чанта.

— Да вървим.

Стараехме се да останем така, че човекът да не ни забележи. Да му бръкна в джоба сега означаваше да си навлека неприятности, хората не бяха толкова много и не можех да се приближа незабелязано, така че ни оставаше само да чакаме удобен случай.

— Сигурен ли си, че е изпил две кани вино? — прошепнах на Бас, без да откъсвам очи от непознатия.

— Защо? — зашепна в отговор и той.

— Върви много уверено. Изобщо не прилича на пиан.

— Пияните са най-различни — не се съгласи Бас. — Баща ми не можех да го разбере дали е пиан или трезвен, чак докато не залази на четири крака.

Междувременно човекът обикаляше без видима причина из цялото Предградие, подобно на заек в гората, когато иска да си оплете следите. През цялото време се държахме на разстояние и не попадахме пред погледа му, докато най-накрая той не излезе на Пазарния площад. Тук имаше много народ и не ни беше трудно да се приближим точно зад гърба на човека със златните монети.

Бързо кимнах на Бас и той се отдръпна.

Постарах се да дишам през нос, да вляза в синхрон със стъпките на човека и да се отърся от нервния трепет. Пръстите на ръцете ми бяха доста премръзнали и далеч не толкова ловки и послушни, както

обикновено. Ако в джоба му нямаше цели три златни, изобщо нямаше да рискувам.

Някой ме бутна в гърба, за миг се оказах почти притиснат към мъжа и, като се възползвах от този подарък на боговете, плъзнах ръка в джоба му. Веднага напипах чантата, хванах я и тъкмо се наках да изчезна, когато непознатият неочаквано сграбчи ръката ми. Бледосините му очи срещнаха моите.

— Хванах те, крадецо! — изсъска той.

Изписках уплашено и опитах да се изтръгна, но мъжът беше много по-силен и ръката ми дори не мръдна в мечешката му лапа. Като светкавица ме прониза мисълта, че този път май наистина загазих здраво.

Незнайно откъде появилият се Бас полетя към човека изотзад и ловко го ритна в крака. Човекът изкреця от болка и пусна ръката ми.

— Бягай! — извика Бас и хукна.

Не се поколебах и го последвах, стиснал здраво жадуваната чанта, а зад гърба си чувах как ограбеният мъж ни преследва.

— Крадци! — крещеше той. — Дръжте крадците!

Промъкнахме се през тълпата и излетяхме от Пазарния площад на някаква тясна уличка. Проклетият мъж не изоставаше нито на крачка. Беше ми трудно да бягам, шубата се оплиташе в краката и тропотът на преследвача се чуваше все по-близо и по-близо. Пред мен Бас летеше с всички сили и разстоянието помежду ни постепенно се увеличаваше. Изстенах разочаровано: налагаше се да зарежа спечелената с толкова усилия кожена шуба. Сложих чантата в устата си и тичайки, започнах да разкопчавам копчетата. Шубата излетя от раменете ми и падна в снега. Веднага ми стана по-леко да тичам, увеличих скоростта и успях да настигна Бас.

— В пресечката! — извиках и рязко завих надясно.

Бас ме последва, а преследвачът, който тъкмо се готвеше да ме сграбчи за врата, изруга отчаяно и ни подмина. Сега вече имахме някакъв шанс да се изгубим в лабиринта улички на Предградиято.

— Тоя ще ни откъсне главите! — с усилие изхриптя Бас.

Не му отговорих и само се затичах още повече, надявайки се, че предсказанието на Бас няма да се сбъдне. Завихме за пореден път, чувайки как мъжът заплашва да ни откъсне ръцете. Започнах да губя сили, а проклетият непознат сякаш нямаше умора.

Изведнъж от някаква тъмна ниша на тясна уличка се появиха нечии ръце и като ни сграбчиха за яките, ни издърпаха в тъмното. Бас уплашено закрещя и заудря въздуха с ръце, аз не изоставах от приятеля си и се опитвах да се освободя и да сригам човека.

— Млъквайте, ако искате да живеете! — прошепна един глас. — Стойте тихо!

Имаше нещо в този глас, което веднага ни накара да млъкнем.

Преследвачът мина покрай нишата, огласяйки уличката с цветущи ругатни.

Човекът, който ни спаси, продължаваше да ни стиска и да се вслушва в тишината, а аз реших да се възползвам от момента и да прибера чантата с парите в джоба.

— Не си прави труда — каза непознатият. — Не крада от джебчии.

— Не съм джебчия! — запротестирах аз, тракайки със зъби от студ. Без топлатата шуба си беше студено.

— Не си джебчия? А кой си тогава? — усмихна се спасилият ни от неприятности човек.

— Аз съм крадец!

— Краде-ец? Я виж ти. Кълна се в Сагот, може и да станеш добър крадец с моя помощ. А може и да не станеш, малчо. Я да огледам днешния си улов.

Мъжът ни пусна, излезе на светло и внимателно ни огледа.

— Е, кои сте вие? — попита най-накрая непознатият.

— Аз съм Бас Невестулката — подсмръкна Бас.

— А аз съм Гарет Бълхата — отговорих, докато изучавах неочаквания ни спасител.

— Какво пък — усмихна се мъжът. — А аз съм Фор. Фор Лепкавите ръце.

* * *

— Гарет, ти познаваш ли го този кретен? — гласът на Халас ме изтръгна от спомените за миналото.

— Да, това е стар мой... приятел... — промърморих аз.

— Много стар — усмихна се Бас. — Радвам се да те видя жив и здрав, Гарет!

— Аз също — отвърнах не съвсем приятелски.

— Как е Фор? — Бас сякаш не забеляза сухия ми тон.

— Жив, по волята на Сагот.

— Още ли обучава младежи? — усмихна се Бас.

— Не, сега е жрец. Защитник на ръката^[8] на Сагот.

Бас подсвирна.

— Слушай, Гарет — не издържа гномът. — Какво ще кажеш с твоя приятел да си поговорите следващия път? Огромно благодаря за помощта, уважаеми, но трябва да тръгваме.

— Делер — казах на джуджето. — Дай пари на Бас.

Изненадващо, но джуджето, без да протестира, бръкна в чантата си и връчи на Бас три сребърни монети.

— Хей! — възмути се Бас. — Не ми трябва пари! Помогнах на приятел!

— Парите на никого не са излишни, Бас — казах аз. — Всичко хубаво. А, да! Ако те интересува, Маркун вече не е между живите.

— И това ли е всичко? — той изненадано разпери ръце. — Дори няма да поговориш с мен? Ще си тръгнеш просто така, след като не сме се виждали повече от десет години?

— Нямам време, приятел — подхвърлих аз.

— Как да те намеря, Гарет? — извика Бас след мен.

— Не мисля, че ще се срещнем, Бас — обърнах се аз. — Аз само преминавам оттук, утре вече няма да съм в града.

Казвайки това, аз обърнах гръб на изненадания Бас и забързах след Халас. Кли-кли не издържа и попита:

— Това твой приятел ли беше?

— Не... Тоест, да... Като че ли.

— Бр-р-р — тръсна глава Кли-кли. — Последно — да, не или като че ли? Решавай.

— Остави го, Кли-кли — посъветва го Змиорката.

— Ама аз нищо! — разпери ръце Кли-кли. — Просто попитах. Слушай, Гарет, а ти с всичките си приятели ли си толкова очарователно вежлив и любезен или само с избрани? Това аз за в бъдеще питам, за да не се изненадам много, когато като се срещнем ме нариташ така откровено и ненатрапчиво.

— Дъвчи си моркова! — изкрещях на гоблина.

По целия Голям пазар се разнесе вик:

— Почтени-и-и! Почтени-и-и!

— Това да не е за нас? — обърна се за всеки случай Змиорката.

— Не всички от нас са почтени — възрази му гоблинът и ми хвърли укорителен поглед. — Някои дори са много непочтени... Освен това много навъсени и вечно ядосани.

— Почтени-и! Почакайте! — към нас, отчаяно махайки с ръка, тичаше прилично облечено момче.

— Да, определено е за нас — каза Змиорката и спря.

— И за какъв мрак сме му притрябвали? — подозрително изсумтя Делер, като присви очи.

— Да вървим — подкани партньора си Халас. — Ако тръгнем да чакаме всеки, който вика, и до довечера няма да стигнем до бръснар!

— А ако продължим по-нататък, тоя ще тича след нас и ще крещи за трима — резонно възразих на гнома. — Не ни трябва такава щастие.

— Аха — съгласи се Кли-кли и впи зъби в моркова. — Халас, ръкавът ти се е вдигнал.

Гномът изруга и пусна ръкава на кафявата си риза, скривайки татуировката във форма на червено озъбено сърце — емблемата на Дивите сърца. Дивите, придружаващи ни в похода, не трябваше да изпъкват и да афишират наляво и надясно, че са членове на легендарния отряд воители на Валиостр. В населените места момчетата усърдно криеха татуировките си под дрехите, за да не привличат излишно внимание към нашия отряд и да не дават повод за клюки. (Че някои ще седят и ще се чудят как така Дивите, които никога не са били известни с любовта си към дълги разходки, са толкова далеч от Самотния великан? А ако същите тези започнат да се замислят, много скоро ще започнат да си вадят изводи, което изобщо не ни се искаше, защото след изводите обикновено следват действията.) Макар че сега вече можеше и да зарежем анонимността. Тайното заминаване от Авендум отдавна не беше тайна, най-малкото не и за шаманите на Неназовимия, които вече се опитаха да ни направят засада на пътя между Авендум и Раненг.

— Почтени-и-и! — момчето дишаше тежко, очевидно беше напълно изтощено.

— Какво искаш, човече? — страховито се намръщи Халас. — Нямах ли друга работа, освен да крещиш из целия град?! И без теб знаем, че сме почтени.

— Исках да предложа... — започна момчето, но Делер не го остави да довърши.

— Нищо не купуваме!

Джуджето и гномът се обърнаха и потеглиха, отказвайки да чуят какво се кани да им съобщи момчето. Аз едва забележимо свих рамене. Не му беше писано да продаде нещо на джудже.

— Чакайте! — извика той. — Вие нали търсите бръснар?

Халас замръзна с крак във въздуха, после бавно го отпусна и се обърна към нас. Лицето на гнома не предвещаваше нищо добро за момчето.

— Колко? — попита Халас, свивайки юмруци.

— Безплатно!

Това накара гнома здраво да се замисли. Той изсумтя, почеса се по врата и каза:

— Стори ми се да казваш, че ще ми извадят зъба напълно безплатно. Така ли е?

— Точно така!

— А? — замислено произнесе Халас и отново се почеса по врата. Сега гномът се разкъсваше между алчността и желанието да се бие.

— Това са пълни глупости, брадати! — ухили се Делир. — Безплатно нищо не се случва!

— И аз мисля така — Халас отново погледна момчето с лош поглед.

— Не, почтени! Аз не лъжа! В университета във факултета на лекарите ще ви направят всичко безплатно. Освен това не са бръснари, а истински лекари! Светила на науката! Професори!

— М-да? — все още недоверчиво каза Халас. — И тези твои професори нямат какво друго да правят, освен да вадят зъби на хората?

— Ами сега е седмицата на изпитите в Университета — обясни ни студентът. — Професорите казват на големите курсове как да лекуват, едновременно с това и показват, а след това изпитват как сме усвоили материала.

— Води ни, студенте — съгласи се Кли-кли вместо Халас.

— Чакай, задръж малко, зеления! — Халас, усещайки, че му предстои скорошно сбогуване със зъба, стана упорит. — Значи теб, студенте, специално за това са те изпратили в града?

— Да, почтени, случайно чух разговора ви с бръснаря.

Халас въздъхна, помисли, после още веднъж въздъхна, замижа и кимна.

— Води ни.

Естествено, никакъв превоз, още повече карета, не ни се полагаше. И ако джуджето и гномът крачеха така, сякаш изобщо не се бяха уморили за цялото това време, на мен краката ми пламтяха и решително искаха почивка.

Наложи се да трамбоваме в обратна посока през целия Раненг до Горния град, където се намираше Университетът.

Изведнъж Кли-кли възкликна уплашено и ме дръпна за ризата.

— Гарет, виж! Бездушни! — прошепна театрално и посочи войниците.

Петима воители, облечени в бели мундири и червени панталони, крачеха срещу нас.

— Гарет, какво ще правим?

Кли-кли наистина ли се паникьосваше или от нямане какво да прави правеше комедия?

— Усмихвай се — казах за всеки случай.

— Какво? — ококори се гоблинът.

— У-смих-вай се — процедих през стиснати зъби и разтегнах устни в идиотска усмивка, за да му дам пример.

Кли-кли уплашено хлъцна и се разля в усмивка от ухо до ухо, показвайки на целия свят многобройните си зъби. Сега на гоблина не му беше до мен, той старателно се усмихваше и не забеляза, че бях престанал да се усмихвам. Халас и Делер също забелязаха Бездушните и видях как гърбовете им веднага се вдървиха. Но виж Змиорката изобщо не трепна. Железен тип.

Бездушните егери минаха покрай нас, без дори да ни удостоят с поглед, а Кли-кли облекчено въздъхна:

— Пфу, размина ни се!

— Защо толкова се страхуваш от тях? — попитах аз.

— Ами как иначе, след Вишки... — озадачено отвърна Кли-кли.

— Вишки? Успокой се, Кли-кли — усмихна се Змиорката. — Не мисля, че маговете са разтръбили на целия свят, че сме избягали от тях. Те правеха нещо тайно в онова село и затова ще мълчат, за да не привличат излишно внимание към себе си.

— Но маговете можеха да изпратят съобщение до града! — възрази му гоблинът.

— Няма да го направят. Вече говорихме по тази тема, помниш ли? И маговете, и онези егери, които останаха край Вишки, ще стоят там минимум три месеца, преди да хукнат да ни търсят. Ако изобщо им е до нас след това. А на тези егери не обръщай внимание, те просто са разквартирувани в Раненг и не са чували за нас.

— Добре — неохотно се съгласи Кли-кли с аргументите на гаракеца.

Аз изобщо не разбихах защо прекрати комедията и направи от себе си страхлив глупак. При Кли-кли с мозъка всичко беше наред, ако е необходимо, той без проблем ще победи на цранта^[9] и самия Арцивус, а всичко, което сега каза Змиорката, гоблинът и сам го знаеше прекрасно.

— Между другото, Гарет — обърна се към мен Кли-кли. — Защо ми каза да се усмихвам?

— Усмивката ти е глупава — отвърнах, свивайки рамене.

— И какво? — не ме разбра кралският шут.

— Ами... — проточих аз и като не издържах, се ухилих широко. — Когато направиш глупава усмивка, започваш да приличаш на идиот. Схвана ли?

Гоблинът се препъна на равно място, а Делер направо се задави от смях. Може би това беше един от малкото случаи, когато победих Кли-кли в собствената му игра.

[7] Очите на смъртта — когато при хвърляне на заровете се паднат две единици. ↑

[8] Защитник на ръката — една от най-високите позиции в йерархията на свещениците на Сагот. ↑

[9] Цранта — логическа военна игра, аналог на шаха. ↑

ГЛАВА 3

ГНОМСКИЯТ ЗЪБ

Огромните бронзови крила на портата на Университета в Раненг, на които беше гербът на тази древна и почитена институция, гравирани под формата на разтворена книга с увита около нея лоза, се оказаха широко отворени и гостоприемно посрещаха всички, идващи от парка, разпрострял се между Горния град, Университета и школата на Ордена. Паркът наистина беше огромен и прекрасен и когато се озовах в него, имах чувството, че съм попаднал в приказната гора от детските сънища, в която дъбовете целогодишно подпират със зелените си корони небесния свод.

Нашият водач ни поведе през портата и после свърнахме по една от сенчестите каменни пътеки, водещи покрай сивите сгради на факултета към сърцето на Университета.

— Защо има толкова малко хора тук? — любопитства Делер, докато се оглеждаше на всички страни.

— Студентите са или на практика, или държат последните си изпити, или вече са във ваканция, почитени. Всичко зависи от факултета — сви рамене момчето. — Да знаете какви купони стават тук в началото на есента! А сега е пълен застой, като в блато, освен централната сграда от тази страна на Университета, сега почти всички факултети са разположени в нея...

— А този ваш... — Делер защрака с пръсти, припомняйки си името. — Лечебен факултет, той къде е?

— А! Лечебният факултет е до моргата, така че няма да видим почти нито един студент, докато не стигнем на мястото.

— До моргата? — стреснато попита Халас.

— Това е за в случай, че нещо се обърка с ваденето на зъба — подкачи го Делер. — Да не се мъкне трупа надалеч.

— Какво грачиш, мутро? — подскочи Халас. — Цялото ви джуджешко племе е такова, само да грачите можете. Цял живот само това правите, а ние всички шахти и тунели за вас прокопахме!

— Вие за нас?! Та вие и една сваятна вещь не можете да направите със собствените си ръце! Мотичници сте се родили, мотичници ще си и умрете!

— Може и да сме мотичници, но не крадем чужди магически книги!

— Нищо не сме откраднали! — възрази Делер. — Това са нашите книги!

— Стига! — не издържа и изкрещя Змиорката. — Престанете да се карате!

Изненадващо, но думите на Змиорката оказаха на гнома и джуджето точно същия ефект, както ведро студена вода върху биещи се котки. Халас и Делер затвориха усти и заплашително засумтяха.

Каквото и да казваше нашият водач, но все пак срещнахме по пътя няколко студенти. Двама бледи младежи, измъчени дали от изпити, дали от обилна дегустация на младо вино, минаха покрай нас, спорейки за това има ли светлината същност или е просто само антимерак без право да се разпада на съставните си елементи.

Друга компания седеше на тревата под дърветата и лениво прелистваше книги.

— Тези са от Литературния факултет — улавяйки погледа ми, презрително поясни нашият водач. — Бохеми.

Кли-кли изсумтя язвително, чувайки последната дума.

— Какво сумтиш? — не се сдържах и го попитах аз.

— Такива модерни думички знае — подсмихна се гоблинът. — Направо е готов за професор.

Не знам за какво се изненадваше — светът не стои на едно място, науката се развива и скоро всеки селянин ще знае не само какво означава думата бохем, но и ще може да напише трактат „За филологическите изисквания на нецензурната лексика, срещаща се в южните райони на Валиостр“.

Гномите бяха открили тайната на барута, бяха сътворили печатарската преса, носеха се слухове, че сега майсторят в мините си някакъв парен котел. Ще минат сто години и никой няма да се изненадва, че книгите не са написани на ръка, а са напечатани на печатна преса. А може след хиляда години хората да се научат и да летят.

— Не се хили, Кли-кли — подкачих шута. — Това не краси културния гоблин.

— Ти пък не знаеш какво е това бохем! — не остана длъжен Кли-кли.

— Представи си, знам — разочаровах го аз. — Библиотеката на моя учител може да съперничи на кралската.

— Нещо не ти вярвам, образован крадец — това е глупост.

— Да. Както и образован гоблин. Какво четете в Заграбия, освен книгите на вашия Тре-тре?

— Великият Тре-тре — машинално ме поправи Кли-кли. — Имаме много древни книги, Гарет-барет. Много повече, отколкото си мислиш! Много хора са готови да си зложат душите, за да им хвърлят дори само едно око.

— О, вярвам ти, тайната рецепта на гоблинския буламач, който така замъглява мозъка, много го търсят...

— Бля-бля-бля! Изглежда, пристигнахме.

Зад дърветата се показва жълта триетажна сграда с широко стълбище, на което количеството студенти можеше да си съперничи с броя на гномите на Полето на плевелите.

— Изпити? — попита Делер, гледайки прелистващите книги студенти.

— Да, днес е изпитът по анатомия за втори курс — намръщи се момчето. — Всички издържали ще отидат в „Слънчевата капка“ да празнуват. Така че довечера ще има голямо напиване!

— Ясно — ухили се Делер, сякаш самият той току-що е преминал същата тази анатомия и вече пиянства — Ъ-ъ... приятелю мой Халас! Ти нещо пребледня. Да не те хвана шубето?

— Гномовете не се страхуват! — гордо каза Халас и с уверени стъпки се заизкачва по стълбите.

— Само да не припадне — прошепна ми Кли-кли.

Гномът, който първи се хвърли в боя в двореца на Сталкон и не се уплаши от съществата, появили се след магията на слугите на Неназовимия в Харгановата пустош, сега се тресеше като трепетликов лист на есенен вятър.

— Ако припадне, Делер ще го хване — успокоих Кли-кли аз.

Ние влязохме в сградата и продължихме по дълъг коридор, претъпкан с възбудени студенти, след което се озовахме в зала, където

видимо се провеждаше лекция.

Подът на залата рязко слизаше надолу към катедра, до която някакъв белокош преподавател принуждаваше двадесетина студенти да гледат как той с помощта на трион и нож разфасова проснатия на желязна маса труп.

— Господин професор! — извика нашият водач. — Доведох ги!

Професорът се отказа от опитите да отвори черепа на нещастния покойник и, присвивайки очи, за да ни фокусира, каза:

— Е, най-накрая! И колко са много!

— Само него го боли зъба — бързо каза Делер и посочи с пръст Халас.

Халас подскочи и изгледа злобно джуджето.

— Гном? Хм... Какво пък, това ще бъде опознавателно — каза професорът и остави триона настрана. — Заповядайте, почтени, заповядайте.

— Това е, приятели — обречено въздъхна Халас. — Дойде ми реда за рачешката шейна^[10].

— Върви, не се страхувай — побутна го Делер. — Гарет, идваш ли?

— Не — отвърнах аз. — По-добре да поседя ей тук на скамейката.

— Напразно, такова представление ще пропуснеш! — Кли-кли весело заподскача по стълбите след Делер и Халас.

Аз седнах на една от скамейките и започнах да наблюдавам как слагат Халас да седне на стол, поставен до масата, където лежеше трупа. Професорът изми ръцете си и взе нещо подобно на инструмент за изтезание на палач-садист.

— Какъв беше този човек? — попита Змиорката, сядайки до мен.

— За кого говориш?

— За твоя приятел. Бас беше, нали?

— Всъщност не ми е приятел. Сега... — аз се поколебах и на свой ред попитах: — Теб обикновено любопитство ли те гризе или имаш сериозна причина да се интересуваш от миналото ми?

Змиорката известно време мълча. Той по принцип си беше мълчалив, понякога по цял ден не отваряше уста.

— И едното, и другото, честно казано. Доста ме притесни, че изведнъж се появи човек, който те познава добре.

— Мислиш, че това не е просто съвпадение?

— Не знам — сви рамене Змиорката. — Ти изведнъж видя някакъв стар враг. Съвпадение? След това, буквално няколко минути по-късно, се появява още един твой познат. Пак съвпадение? В последно време със склонен да се отнасям подозрително към всякакви съвпадения и случайности. И, извинявай, не вярвам на никого, освен на себе си. Нас ни търсят, търсят ни същите онези неизвестни, с чиято помощ загинаха първите две експедиции до Костните дворци.

— Откъде знаеш за тези експедиции? — изненадах се аз.

— Това тайна ли е? — Змиорката ме погледна. — Целият дворец само за това шепне по ъглите. И този Бас, незнайно как попаднал на нас, започва малко да ме тревожи.

Знаейки железния характер на Змиорката и това, че него на практика не могат да го притеснят никакви изненади, това „малко“ в устата му имаше много голямо значение.

За пръв път виждах Змиорката толкова развълнуван.

— Затова ме интересува — продължи междувременно гаракецът. — Сега трябва да държим ушите си отворени и да не вярваме на никого. Поддръжниците на Неназовимия излизат на светло като гъби след дъжд.

Поддръжниците на Неназовимия? Ха! Скъпият гаракец още не се беше сблъсквал с поддръжниците на Господаря! Ето кой е способен да ти подлее вода в най-неочакван момент! Да не казвам за Посланика на Господаря, чието споменаване ме хвърля в такъв животински ужас, че съм готов да отрежа собствената си ръка, само и само никога повече да не се срещам с него и да не чувам гласа му.

Замълчах, събирайки мислите си, защото не обичах да споделям с хората за своя живот. Колкото по-малко знаят другите за теб, толкова си по-добре защитен от разни изненади. Фор ми беше набил тази мъдрост в главата много отдавна и с времето започнах да осъзнавам, че старият ми учител е бил абсолютно прав. Никой в Авендум не беше наясно с чувствата и слабостите на Гарет-сянката и никой не можеше да ме притисне, използвайки за тази цел моите приятели и близки. Затова, като не говорех и се занимавах само със собствените си дела, не се притеснявах особено от неочакван удар в гърба.

Вярвах на мълчаливия гаракец. Навярно Змиорката беше един от малкото хора, на които не се страхувах да разкрия и излея душата си,

знаейки, че всичко, което той ще чуе, ще отиде с него в гроба.

— С него дружахме още от малки деца — неочаквано за себе си започнах да разказвам аз. — Две вечно гладни и мръсни хлапета, живеещи в бедняшките квартали на Авендум. Преживяхме много неща двамата заедно, Змиорка... Глад, зимен студ, хайки на стражата... През какво ли не минахме за тези години... Аз и Бас се държахме един за друг и като цяло някак оцеляхме до момента, когато един майстор-крадец ни взе под крилото си. Името му беше Фор... Този човек ни научи на много... Той просто натъпка в мен всичко, което един уважаващ себе си крадец би трябвало да знае, за да получи в крайна сметка от гилдията званието майстор.

Фор казваше, че имам естествена дарба за кражба, може и да е така. Но Бас не беше такъв. Когато живеехме на улицата, аз изпразвах джобовете на минувачите, а не той. Бас имаше друга страст — карти и зарове. В крайна сметка Фор вдигна ръце от моя приятел, а Бас все повече и повече затъваше в играта. Няколко пъти попадаше в неприятни ситуации, проигравайки всичко. По това време Фор беше известна фигура в престъпния свят на Авендум и успяваше да спасява Бас от проблеми. Но всяко нещо все някога си има край. Веднъж, когато Бас беше на двадесет, той загази здраво. Приятелят ми задлъжня с голяма сума на Маркун, този човек дълго време беше глава на гилдията на крадците в Авендум. Бас не каза нищо нито на мен, нито на Фор. Той просто взе нашите пари и изчезна. Открадна злато от своя учител и от своя приятел. После имаше слух, че хората на Маркун са го пуснали под кея, но тялото така и не се намери. През всичките тези дванадесет години аз и Фор мислехме, че Бас е мъртъв. Не можеше просто да изчезне и да не ни каже нищо! И сега си представи моето изумление, когато го видях след всичките тези години в Раненг жив и здрав. През цялото това време той е бил жив и нищо не ни е казал!

— Да-а... — проточи Змиорката.

— Задоволих ли твоето любопитство?

— Да, Гарет. Да се надяваме, че вашата среща е просто съвпадение... Смяташ ли да се срещнеш с него и да поговорите?

— Не, той избра друг живот...

Змиорката не каза нищо. Той насочи вниманието си към случващото се до катедрата.

Професорът, стиснал инструмента за мъчения в ръката си, четеше лекция на студентите.

— ... Както виждате, зъбночелюстната система на гномите е доста близка до зъбночелюстната система на човека. Но има и определени различия: структурата на черепа и алвеоларните израстъци на челюстите на гномите са малко по-различни. Захапката им е права, а зъбите на тази раса са доста по-малко, отколкото на хората, те са само двайсет и четири, по дванадесет на всяка челюст. Отсъстват кучешки зъби и втора двойка кътници. За съжаление, приятели, нямам възможност да ви покажа зъби на орки или елфи. Но повярвайте ми, и при двете раси те са абсолютно идентични, което доказва тяхното изключително близко родство. Свърхразвитите глиги на долната челюст са довели до развитие на доста специфична захапка, при която долната челюст се измества по време на отварянето на устата... Впрочем, ние се разсеяхме. Причината, накарала днешният ни пациент да дойде, е горен десен четвърти зъб. Склонен съм да предположа, че факторът за възникване на болката е рязкото преохлаждане на тялото. Но тук, разбира се, е желателно да се говори с пациента, защото с предположения не се стига далече. Спомням си, че имаше случай, когато мой пациент...

— Мисля, че това ще продължи много, много дълго — подсмихна се Змиорката.

Така мислеше не само гаракецът. Някои от студентите откровено скучаеха, Кли-кли поглеждаше с интерес към лъскавия нож, оставен до трупа, а Делер отчаяно се прозяваше, покривайки уста с масивната си длан. Халас нетърпеливо се въртеше в стола, като постепенно цветът на лицето му се променяше от блед към червен. И в момента, когато приказливият професор започна да анализира десетия клиничен случай от своята практика, търпението на гнома свърши.

— А-а-а! Кълна се в ледените червеи! — изрева гномът. И като скочи от стола, решително закрачи в нашата посока.

— Къде тръгнахте, скъпи?! — извика изненаданият професор. — Ами зъбът?

Всички студенти се събудиха от дрямката и зяпнаха гнома.

Чувайки въпроса, Халас спря, обърна се и показа на присъстващите неприличен жест, от който бедният професор се хвана

за сърцето. Останал доволен от резултата, гномът с гордо вдигната глава се запъти към изхода.

— Дотук с изваждането! — изплю Делер, присъединявайки се към нас.

Кли-кли не каза нищо, само трагично въздъхна и подсмръкна с нос.

— И къде отиваме сега, Халас? — попита Делер.

— Да пием! — измърмори гномът.

— Какво? — не повярва джуджето.

— Казах, че отиваме да пием — изръмжа Халас. — Да не оглуша? Може пък пиенето да притъпи проклетата болка!

На изхода от сградата се натъкнахме на същото момче, което ни доведе до приказливия професор. Гномът се вкопчи в него като гладен гхол в кост с гранясал костен мозък:

— Къде е най-близката кръчма?!

— Кръчма?

— Да! Кръчма, механа, пивница или каквото и да е друго място, където можеш да се напиеш?!

— А! „Слънчевата капка“. Тя е съвсем близо до университета! През парка и надясно.

Гномът изгуби всякакъв интерес към нашия водач и се втурна по стълбите.

— Благодаря ти — каза на момчето Кли-кли. За разлика от гнома, гоблинът винаги се стараеше да бъде вежлив и дискретен.

* * *

Открихме „Слънчевата капка“ без никакви затруднения и Халас решително влезе през вратата на заведението. Навярно това беше най-лошата от всички кръчми в Горния град. Въпреки близостта до Университета и школата на маговете, тук явно се събираха не най-благонадеждните личности на града. Преценяващият ми поглед веднага фиксира масата с пет доралисци и масата, на която седяха момчета с висящи на гърдите метални знаци на гилдията на каменоделците. Доралисците и каменоделците си хвърляха недоволни погледи, но засега не пристъпваха към активни бойни действия.

Склонен бях да предположа, че до бой няма да се стигне преди момчетата да опустошат поне още пет канички с вино.

Друга опасна зона в „Слънчевата капка“ се явяваха масите, на които се бяха разположили десетина Бездушни егери, празнуващи, както разбрах, уволнението. Тези момчета се мръщеа както на доралисците, така и на каменоделците. На безизразните им лица беше застинала мрачна решимост да смачкат муцуните и на едните, и на другите.

Разбира се, залата беше пълна и с обикновени, доста помирорлюбиво настроени хора, но напрежението определено витаеше във въздуха и собственикът на кръчмата хвърчеше като побъркан, опитвайки се да разреши обстановката.

— Хм... — казах, опитвайки се да надвия глъчката. — Дали да не потърсим по-спокойно място?

— Не се страхувай, Гарет, ти си с мен! — каза Халас и седна на единствената свободна маса, намираща се точно до бара.

Всъщност изобщо не се страхувах. Сложете редовните клиенти на тази кръчма в „Нож и брадва“ — без съмнение щяха да припаднат от страх. А тук... Просто кой би искал да се пъха в дупка, където се очаква сбиване? Нормално е да се грижиш за себе си, ако имаш избор.

Пред нас като с магия се появи прислужница.

— За тези четиримата бира, а за мен нещо много, много силно — каза гномът.

— Имаме пшенична тинктура и крудър^[11].

— Смесете пшеничната тинктура с крудъра, добавете тъмна бира и малко „Гномска жар“ — реши след кратко колебание гномът. — Имате „Гномска жар“, нали?

— Ще намерим, господине.

Дори и да беше изненадана от странния избор на гнома, прислужницата с нищо не го показва.

— Слушай, Халас — обърна се Делер към гнома. — Ако си решил да се самоубиваш, не ти трябва да пиеш тази гадост. Просто ми кажи и аз без колебание ще те изпратя в светлината.

Халас избра доста странна тактика за нападката на Делер — той просто игнорира думите на джуджето.

— За мен, ако е възможно, не бира, а сок от моркови — обади се Кли-кли.

— Не сервираме такова нещо.

— Е, тогава някакъв друг сок.

— Нямаме сок — вече не толкова любезно каза прислужницата.

— А мляко?

— Бира.

— Добре тогава, бира — огорчено въздъхна Кли-кли.

Прислужницата се оттегли да изпълни поръчката.

— Какви хора и в какво място! — раздаде се познат глас.

Към масата приближиха Фенерджията, Арнх и Мармота. Лингът скочи от рамото на Мармота, плъсна се на масата и започна да души с розовия си нос с надеждата да получи нещо. Кли-кли веднага пъхна под носа му морков, но Непобедимия само се озъби и нададе тих вой. Лингът просто отрязваше всички опити на гоблина да се сприятели с него.

— Вас какъв вятър ви доведе тук? — не много любезно се обърна към новодошлите гномът.

— Не виждам да се радваш на нашата среща — ухили се Арнх и седна на свободния стол.

Мумр и Мармота последваха примера на своя спътник, макар на Мармота да му се наложи да вземе стол от съседната маса, където бяха козлохората. Доралисците изгледаха злобно война, но не предприеха нищо повече, решавайки, че рогата и брадите им струват повече от някакъв си стол.

— Днес никой не го радва — отвърна Делер вместо гнома.

— Извадихте ли зъба? — попита Фенерджията.

— Слушай, Мумр — раздражено започна Халас. — Свири си на пищялката и не ме закачай!

— У-у-у, колко сме сърдити — огорчено поклати глава Фенерджията.

— Защо не го извадихте? — включи се в разговора Арнх.

— Промених си решението! — избухна гномът. — Какво, не мога ли да си променя решението?

— Добре, Халас, добре — добродушно го успокои Арнх. — Щом си го променил, променил си го. Какво си се разкрещял?

Прислужницата ни донесе бирата и огнената смес на Халас, после взе поръчката на тримата новодошли Диви и се отдалечи.

— А вие какво правите тук? — попитах Мармота, който тъкмо слагаше линга на рамото си.

— Ами Арнх ни помъкна на разходка из града, а на връщане решихме да минем отгук да си наквасим пресъхналите гърла и ви видяхме.

— И какво интересно има в града? — попита Кли-кли, докато предпазливо душеше бирата си.

— Слушай, Кли-кли — пренебрегвайки въпроса на гоблина, каза Мармота. — Престани да мърдаш с крака! Ще ми изцапаш целите панталони.

— Извинявай — каза шутът, макар по вида му да не личеше, че се разкайва особено. — Халас, ти защо не пиеш?

— А ти? — озъби се гномът, втрещен в халбата си, сякаш там плуваше змия.

— Аз я мириша! — реагира Кли-кли. — Това ми е напълно достатъчно!

— Аз също.

— Да бе. Крудърът от халбата ти воня по-силно от козел — ухили се Фенерджията.

— Що за раса са тия гноми?! — отпивайки от гъстата тъмна бира, лукаво се усмихна Делер. — Страх ги е зъба да си извадят, после си поръчват адска смес, а накрая ги е страх да я изпият.

— Кой се страхува?! За какво намекваш, нещастник?! На Полето на плевелите не се страхувахме да ви счупим рогата, а да се страхуваме от тази вода ли? Ето!

Халас грабна халбата, на чийто размер би завидяла всяка уважаваща себе си кана, и на един дъх я изля в гърлото си. Аз потръпнах. Капка от гърмящата смес би съборила дори и Х'сан'кор.

Гномът свърши, изпръхтя, тупна халбата на масата, фокусира разбягалите се в различни посоки очи в една точка и се заслуша в усещанията си, издувайки ноздри. Всички се взирахме в Халас с искрено възхищение.

— Ама че... — прошепна гномът, облъхвайки ни с непредаваемия аромат на сместа. — Ама че... Ама че химия, мамка му!

— Жив ли си? — притеснено се вторачи в приятеля си Делер.

— Не! Вече съм в светлината! Толкова ми е добре, също както когато ми спаси задника от ешафода на рачешкия херцог! Зъбът изобщо не ме боли! Прислужницата-а-а! Още три халби от същото!

— Какво пък — бавно каза Мармота. — Да прием за Котката.

— Земята да му е легло, а тревата — завивка — вдигна халбата си Фенерджията.

— Да пребъде в светлината — присъедини се и Халас.

— Да има добра зима — пожела Змиорката.

Отпихме мълчаливо, без да се чукаме.

Така се случва в живота: някой вече е в светлината, а някой е още жив. Котката остана завинаги в земята до стария овраг на Харгановата пустош. Първата жертва от тези, които ме съпровождат в Храд Спайн. Искрено се надявах разузнавачът на Дивите да е единственият загинал по време на пътуването ни.

Изгубихме Котката, след като при село Вишки пътят ни бе блокиран от магове и Бездушни егери и се наложи нашият отряд да търси нов път към Раненг. По предложение на Медения, който познаваше тези места, Алистан поведе отряда направо през огромната Харганова пустош. Много, много отдавна по тези места се състояло едно от безбройните сражения на Пролетната война. Тук, в сърцето на Харгановата пустош, хората с всички средства се опитали да удържат напредващите към Авендум орки. И точно тук ни настигна магията на шаманите на Неназовимия, опитващи се да спрат похода на отряда ни към Костните дворци и Рога на дъгата. Отначало пустошта беше залята от гръмотевична буря, която прикри истинската заплаха. А когато видяхме какво се спуска от пурпурния облак, вече беше късно, и останахме очи в очи срещу летящите твари. Котката се опита да унищожи едно от съществата и умря на място, а аз... аз бях спасен от чудо, носещо името Валдер.

Кой е Валдер? Е, сега ще ви кажа. Така се получи, че трябваше да търся карта на Храд Спайн в Забранената територия, и някак си в главата ми се настани дух на архимаг от Ордена на име Валдер. Този архимаг лично присъствал на събитията, когато Ордена се опитал да използва Рога на дъгата срещу Неназовимия. В крайна сметка, спасявайки проклетата пищялка, Валдер загинал, а няколко века по-късно душата му се всели в главата ми и отказа да я напусне. За щастие аз почти го бях забравил, през цялото време той спеше дълбоко вътре в

моето Аз и като цяло не се проявяваше. Но през онзи тъжен ден, когато умря Котката, а аз бях на път да го последвам, Валдер изведнъж се появи и някак унищожи съществото, летящо към мен, а след това незнайно как призова призраците на воините, сражавали се с орките в Пролетната война. Те от своя страна успяха да унищожат шаманството на нашите врагове и така всички останахме живи само благодарение на Валдер. Духът на архимага вече няколко пъти ме спасяваше и аз му бях благодарен до гроб, но въпреки това най-много от всичко исках да напусне главата ми веднъж завинаги.

Времето минаваше неусетно, хора влизаха в кръчмата и си излизаха, каменоделците, доралисците и егерите систематично се наливаха с вино и някъде около два часа по-късно, когато пред мен стоеше третата халба бира, а пред Халас — осмата от неговото огнено „лекарство“, незнайно откъде се появи дядо със свирка и засвири весела джанга. Най-трезвените и способни твърдо да стоят на краката си започнаха да танцуват. Арнх хвана под ръка изпискалата първоначално от възмущение, а след това от удоволствие прислужница и я завъртя във вихъра на танца. Каменоделците весело припяваха, доралисците удряха с халби по масата, а ние потропвахме с крака, опитвайки се да влезем в такт с музиката, единствено Халас не обръщаше внимание на всеобщото веселие и продължаваше да се налива с помията си. Гном или джудже може да изпие, без да се напие, колкото и цяла тълпа хора няма да могат. Но халбите, наредени пред Халас, бяха напълно достатъчни езикът му да започне видимо да се преплита, носът му да почервенеет, а очите му да заблестят. Апотеоз на лечението беше признанието на гнома в искрена любов към Делер.

— Ех, ти! Шап-апко! Хлъц! Какво щях да пра-а-авя, ако мутрата ти не е край мен? — зафъфли гномът и се опита да свали любимата шапка на Делер от главата му. — При-ислуж-ница-а-а! Хлъц! Дай от същото!

Но Мармота още преди половин час незабелязано от Халас беше казал на собственика на кръчмата, че гномът се е наливал достатъчно. Кръчмарят беше възмутен от предложението, лишавашо го от законен доход, но когато чу, че пияният гном е в състояние да направи погром в „Слънчевата капка“, неохотно се съгласи да не сервира повече алкохол на Халас.

Мина още известно време, а моите спътници изобщо нямаха намерение да стават. Сега си бяха намерили ново забавление — Мумр и Мармота започнаха да играят на погледи с доралисците. Всяка от страните се опитваше да пробие дупка в другата. Каменоделците, осъзнавайки, че може би са си намерили съюзници, видимо се ободриха, а егерите се замислиха чия страна да вземат в предстоящия бой.

В кръчмата нахлу весела тълпа студенти, решили да отпразнуват успешното вземане на изпита. Халас кротко клюмна на рамото на Фенерджията и Делер въздъхна с облекчение — досадният гном най-накрая го беше оставил на мира.

Някак неочаквано на нашата маса възникна спор за кулинарните умения на различните раси в Сиала. Джуджето се биеше с юмрук в гърдите и настояваше, че никой не може да готви по-добре от неговия народ, на което Кли-кли предложи да събуди Халас и да разбере неговото мнение по въпроса. Делер бързо каза, че няма смисъл да бъдат партньора му, гномите така или иначе от храна нищо не разбират, достатъчно било само да си припомним как готвел Халас по време на нашето пътуване.

— Всъщност, гоблините са майстори на готвенето — изказа своето мнение Кли-кли.

— Аха, само дете нормалните хора не могат да ядат вашата храна — изсумтя Фенерджията.

— Вас, Дивите, трудно могат да ви нарекат нормални — каза Кли-кли. — По време на рейдовете в Безлюдните земи сигурно се тъпчете с всякакви боклуци!

— Случвало се е — съгласи се Фенерджията. — Помня, че веднъж трябваше да ядем месо от снежен трол, да знаеш каква гадост беше!

— Пфу! — Мармота потръпна от спомена.

— Стига, не говорете така — не се съгласи с другарите си Делер. — Месо като месо, единственият му недостатък е, че леко вони на лайна.

— Уф! Точно от него, драги — включи се и Фенерджията, — тогава едва не си издрайфах червата!

— Нещо не останах с такова впечатление — ухили се джуджето. — След цяла седмица гладуване в снеговете ти така му се нахвърли,

сякаш не беше тролско месо, а телешки пържоли. Плющяха ти ушите! А ако беше изчакал да го изпека, а не да го ядеш сурово, направо щеше да ти стане любимо.

— Гарет, мен не ме гледай — дистанцира се Арнх от откровенията на Делер. — Аз съм Стоманено чело^[12], а не Шип^[13], тези страсти са новина и за мен.

— Всички Чела сте един дол дренки — махна с ръка Мармота. — Не като нас, разузнавачите! Ние обикаляме по целите Безлюдни земи, а не стоим зад стените!

— Да обикаляш Безлюдните земи си е съмнително удоволствие — не се съгласи представителят на Пограничното кралство. — Я на огрски топор ще се натресеш, я свен ще те мерне.

— Хайде стига — не издържа Кли-кли, вдишвайки за ободряване над халбата бира. — Това ли ви е страстта в готвенето? Месо от трол! Ха!

Кли-кли направи гримаса, сякаш поне пет пъти на ден само тролско месо яде.

— А ти опитвал ли си по-екстравагантни блюда? — с любопитство се обърна към него Змиорката.

— И още как! — гордо каза Кли-кли. — Дори имаме една древна песен за такава храна!

— Хайде, изпей я тогава — помоли Мумр.

— По-добре недей! — размаха ръце Делер. — Знам го аз вашето зелено племе! Вие сте по-зле и от брадатите! Запееете ли, всички кучета в радиус миля почват да вият!

— Последно да пея или да не пея? Решавайте — в очите на шута танцуваха малки демончета.

— Добре де, пей — въздъхна Мармота. — Така или иначе няма да се успокоиш, докато не попееш.

— Аха! — радостно се ухили шутът и с тъничък гласец на придворна дама запя непретенциозна гоблинска песен за полезната храна.

*По паянтовите стълби бързам.
И гълтам саждите фенерски,
В склада спускам се завчас.*

*Бързам покрай прашните стелажки
Да намеря маринованите мишки —
Гори хищният ми поглед.
Проблясва прашното стъкло,
Вони ужасно плесента,
Буркана бързо аз отварям.
Вдишвам аромата тъй прекрасен
И с трепереци си пръстихвавам
На мишката опашката леплива.
Сладкият им мирис омагьосва,
А вкусът — достоен само за крале,
Деликатният им, нежен вкус.
Те хлъзгави са и са меки,
И имат кисели чревца
И дълги, белички мустачки.
Те имат умерена соленост
И мътна, вкусна марината,
Еликсир за всеки.
А лепкавият им, мазен сок
И лапичките, свити във юмрук,
Не се уморявам да ги хваля.
Не всеки да проумее би могъл,
Как може да киселее и смърди
Мишата вода!
Прекрасни мишки, няма спор,
Благоуханен и обилен мой обяд,
Любимата ми храна.^[14]*

— Стига! — едновременно закрепяха Фенерджията и Делер. Кли-кли прекъсна песента и с весела усмивка огледа сгърчените ни лица.

— Всеки момент ще се издрайфам — процеди през стиснати зъби Арнх.

Лицето му беше видимо позеленяло, а тънкият бял белег, разделящ мургавото му чело на две, беше станал по-забележим.

Мармота вдигна линга и го премести по-далече от Кли-кли.

— Сега разбирам защо Непобедимия иска да те ухапе — каза Мармота. — Ако се опиташ да изядеш линга, ще те убия!

— Глупаци! — обиди се Кли-кли. — Това е просто песен за маса. Ние не ядем такава гадост.

— Кой ви знае вас, зелените — поемайки си дъх, каза Делер. — Уж сте добрички, добрички, а после — прас, и те няма.

— Хайде стига! Защо се държите като деца? Нека по-добре да ви изпея друга песен, нарича се „Муха в чинията“.

— Още една такава песен, Кли-кли, и ще те ударя. Болезнено! — с много заплашителен глас каза Мумр.

Кли-кли погледна Фенерджията и реши да не пее, преценявайки трезво, че не си струва да си рискува главата заради някаква песен.

— Уважаеми господа! — към нашата маса приближи някакъв старец. — Помогнете на инвалида, купете му халба бира!

— Ти не приличаш много на инвалид — измърмори Делер, когото боговете бяха лишили от дара на щедростта.

— Но е така — трагично въздъхна просякът. — Десет години се скитах по пустините на далечния Султанат и оставих всичките си сили и богатство в пясъка.

— Аха — недоверчиво се подсмихна Делер. — В Султаната! А аз мисля, че през целия си живот не си пристъпвал извън стените на Раненг на повече от десет ярда.

— Имам доказателство — старецът леко се олюля, явно днес не за първи път си просеше бира. — Ето!

И той театрално извади изпод мръсния си, изпъстрен с кърпки плащ нещо, напомнящо палец, но поне тройно по-голямо, а и зелено, освен това с шипове и в саксия.

— И що за звяр е това? — попита Делер, като предпазливо се отдръпна на безопасно разстояние от странното нещо.

— Ех, младеж, младеж — поклати глава старецът. — Нищо не знаете. Това е кактус!

— Какво, по дяволите, е кактус? — не разбра джуджето.

— Истински кактус! Това е рядко цвете на пустинята, което има лечебни свойства и цъфти веднъж на сто години.

— А! — недоверчиво разглеждайки рядкото пустинно цвете, се произнесе Арнх. — На мен пък повече ми напомня не на растение, а на нещо друго, само че зелено и бодливо.

— Хайде, престанете и купете бира на стареца — включи се в разговора и Фенерджията.

— И не само на стареца — промърмори Халас, отваряйки очи. — На мен също! Само че не бира, а оная отрова, която пих досега. Зъбът пак ме заболя!

— Ти си спи — изшътка му Делер. — За днес пи достатъчно.

— Да бе! — изсумтя гномът. — Няма да стане! На стареца, значи, може, а на мен — не?! Аз дори няма да те слушам! Сега ще стана и сам ще си взема всичко!

— Къде ще ставаш, Халас? Теб краката не те държат!

— Държат ме и още как! — възрази гномът, избута стола назад и се изправи. — Е?! Видя ли?!

Халас доста забележимо се олюляваше наляво и надясно, подобно на моряк по време на буря в Морето на бурите.

— Ти си непоправим — въздъхна Делер.

Халас се ухили победоносно и като направи няколко крачки, се сблъска с идващия насреща му доралисец. Доралисецът се връщаше към своята маса с пълна халба крудър и когато Халас без да иска се блъсна в краката му, почти цялото питие се разля върху гърдите на козела.

Гномът втренчи пиянски поглед в извисяващия се над него козлочовек, усмихна се и каза нещо, което е направо забранено да се казва на представител на расата на доралисците:

— Здравей, козел! Как е животът?

Доралисецът, чувайки смъртното за своя народ оскърбление (т.е. думата „козел“), без изобщо да се замисли, заби юмрук в зъбите на гнома. Делер, виждайки, че някакъв си козел се осмелява да удря приятеля му, изрева страховито и като грабна празния стол на Халас, го стовари върху главата на доралисеца. Столът се пръсна на парчета, а виж главата се оказа доста по-здрава — тя, както и следваше да се очаква, не се пръсна, но за доралисеца ударът беше повече от достатъчен и той като подкосен рухна на пода.

— Мумр, помагай! — извика Делер.

Фенерджията скочи към джуджето и му помогна да вдигне изпадналия в безсъзнание доралисец, след което го засили в дълъг полет към масата на егерите. Войниците приеха доралисеца с отворени обятия и веднага го препратиха към масата, от която вече се надигаха

гневните и ядосани доралисци. Бездушните нямаха чак толкова богат опит в мятането на припаднали тела, колкото Делер и Фенерджията, така че доралисецът не стигна до набелязаната цел, а се стовари върху каменоделците. Те сякаш само това и чакаха — наскачаха от местата си и се нахвърлиха с юмруци върху егерите. Доралисците пренебрегнаха заформилия се бой между егери и каменоделци и се втурнаха към нас.

Кли-кли изписка и се пъкна под масата. Аз, знаейки каква огромна сила притежават тези грешки на боговете, наречени доралисци, грабнах от масата легендарното растение кактус и го наврях в муцуната на най-близкия нападател. Собственикът на кактуса и моята цел изкрещяха едновременно. Старецът се хвърли да спасява безценното си растение от копитата на козела, а доралисецът, блеейки противно, започна да издърпва бодлите от носа си.

По това време боят вече беше обхванал цялата кръчма и се вихреше с бойния плам на Веселите обесници^[15]. Всеки се биеше с всеки. Из въздуха летяха халби, търсейки заляпали се глупаци. Една едва не удари Мармота по главата и ако не беше успял да постави стол пред себе си... щеше вече да лежи на земята до изгубилия съзнание Халас.

Ужасеният собственик на заведението се опита да спре погрома над имуществото му, но получи халба по главата, хвърлена от нечия ловка ръка, и, изненадан от тази несправедливост на боговете, се скри някъде под тезгяха. Друга чаша се разби в групата студенти и те с вика „Бият нашите!“ атакуваха егерите.

Аз отскочих от масата, предоставяйки на Дивите правото да получат всички ритници и удари, все пак това им влизаше в задълженията — да ме пазят от всякакви неприятности.

— Гарет! Не ми се мотай в краката! — изкрещя Делер, устремен към един от доралисците.

Джуджето се засили към противника си, прицели се и го ритна между краката. Доралисецът отстъпи, а Делер изкрещя и се хвана за натъртения крак.

Змиорката, Фенерджията и Мармота бяха оформили клин и раздаваха удари на всеки, осмелил се да приближи на една ръка разстояние. Змиорката, служещ за острие на клина, раздаваше редки, но точни и премерени удари с юмруци, и ако някой се задържеше на

крака след това, Фенерджията и Мармота си го разпределяха. Лингът на рамото на последния беше изпаднал в ярост и пищеше пронизително, опитвайки се да захване всеки, попаднал в обсега на зъбите му. Осъзнавайки, че да остане на рамото на господаря си означава да пропусне цялата веселба, Непобедимия скочи на лицето на най-близкия противник и заби зъби в носа му. Лингът продължи да виси на нещастника чак докато на помощ не му се притече Мармота, който свали ухапанието на пода с три точни удара.

— Гарет! Премести се!

Арнх ме избута настрани и като сграбчи един от егерите за реверите, го удари с глава в носа. После още един побойник беше сполетян от същата участ. А после и още един. Наистина, плешивата глава на жителя на Пограничното кралство се оказа страшно оръжие. Но, както казват, всеки си намира майстора. Един от каменоделците се промъкна зад Арнх и го удари в тила с бутилка. Бутилката се пръсна, Арнх се олюля, а каменоделецът, насърчен от успеха, вдигна назъбения остатък за втори удар. Изскочилият изпод масата Кли-кли го изрита с всички сили в крака. Онзи изпусна оръжието си и сипейки проклетия, се опита да хване Кли-кли за яката, но пъргавият гоблин се плъзна между краката му и го изрита здраво в задника. Аз внесох скромната си лепта, като му стоварих силен удар в корема. Каменоделецът се сгъна на три и се опита да задържи вечерята си. Кли-кли по най-безцеремонен начин повторно го ритна в петата точка, а аз го ударих с ръба на дланта по врата. Човекът завъртя очи и рухна на пода.

— Добре ли си? — попитах Арнх, като за всеки случай го придържах за рамото.

— Аха — промърмори воинът. Отзад на главата му беше израснала очарователна лилава цицина. — Кой ме подреди така?

— Ето този! — Кли-кли посочи с пръст към лежащия на пода човек.

— Ритни го и от мен, ако обичаш — помоли Арнх и Кли-кли съвестно изпълни молбата му.

— Става прекалено горещо! Време е да изчезваме! — под очите на Фенерджията се беше появил, простете за каламбура, най-огромният фенер.

— Глупости! — изпръхтя Делер, докато със стола отблъскваше едновременно двама доралисци. — Веселбата едва започва! А вие само

ще гледате ли, или някой ще ми помогне с тези козли?!

— За козлите ще-е-е си платиш! — проблея единият от доралисците и замахна отгоре с юмрук към нискораслото джудже.

Делер отскочи настрани, заби стола в ребрата на атакувалия го доралисец и се отдръпна назад, пропускайки на свое място „тежката кавалерия“ в образа на петима войнствено настроени егери. Те като гроздови зърна провиснаха по рамената на доралисците и с войнишка акуратност започнаха да обработват физиономиите им с юмруци.

Около Змиорката се образува свободно пространство. Никой вече не се осмеляваше да си изпробва силите срещу гаракеца. Вероятно само така ми се стори, но като че ли Змиорката малко се разстрои от този развой на събитията. Тъкмо взе да му харесва, и да му се случи това!

— Можеш ли да стоиш? — попитах Арнх, докато внимателно го отпусках да седне на единствения оцелял стол. (Всички останали бяха станали жертва на Делер.)

— Какво ми причиниха? Чайникът не е порцеланов — намръщено прошепна Белега^[16] и докосна цицината на тила си.

— Хм, студентите са бойни момчета! — Мармота най-накрая беше спрял да чеше юмруци в мутрата на най-здравия каменоделец и сега с академичен интерес наблюдаваше боя в съседния ъгъл на кръчмата.

Студентите бяха пристъпили към боя със студентска находчивост и безразсъдство. Бяха съборили няколко маси и така си имаха импровизирана барикада, от която първо направиха, както казват гномите, артилерийска подготовка, използвайки за целта халбите за бира, и едва след това с дружен рев се нахвърлиха на Бездушните егери и техните поддръжници.

Един от набитите се опита да допълзи до изхода и да се измъкне, но не успя. Вратата просто излетя от пантите и в заведението се появиха стражници.

— Никой да не мърда! Всички са арестувани! — извика един от тях, но веднага получи халба в шлема и като се олюля, падна на колене.

Стражата се обиди, че никой не я взима на сериозно, и каменоделецът, канещ се да хвърли бутилка към тях, падна с арбалетен болт в крака.

— Изнасяме се! — извика един от студентите.

Най-съобразителните започнаха да напускат „Слънчевата капка“ през счупените прозорци.

Мармота се замисли за миг и измъкна изплашената прислужница изпод тезгяха:

— Къде е задната врата?

— Там! — кимна момичето към кухнята.

— Да изчезваме, момчета! Нямам намерение да се обяснявам със стражата! — Мармота се втурна в посоката, посочена от прислужницата.

Целият ни отряд вкупом последва примера му. По време на тактическото отстъпление Фенерджията и Делер не пропуснаха да ударят по кратуната последния останал на крака доралисец.

— Сто земни крале! — плесна се по челото джуджето. — Халас, да му опустее брадата, забравихме!

Стражниците бяха изпълнили кръчмата. Те вече притискаха биещите се и се наложи да измъкваме Халас едва ли не изпод краката им.

Гномът някак се свести и с помощта на Делер и Мумр започна да се придвижва към задната врата. Накрая се втурнахме през кухнята, стряскайки готвача, и излязохме на улицата. През цялото време Делер пееше бойния марш на джуджетата, Кли-кли припяваше с тъничко гласче, а Фенерджията доволно грухтеше. Въобще всички искрено се радваха, че се бяха поразкършили.

Изглежда доста дълго се бяхме заседели вътре, на улицата вече тъмнееше. Показахме се на някаква тъмна уличка и хукнахме да се отдалечим колкото се може повече от кръчмата, но Халас изведнъж рязко спря и извика:

— Чантата ми!!!

Гномът изблъска опитващото се да го задържи джудже и влезе обратно през вратата на кръчмата.

— Ама че идиот! — изсъска Мармота.

— Все се забърква! Като пийне и се забърква в неприятности! — Делер се нагани да тръгне след приятеля си.

— Я стой тук! — спря го Змиорката. — Нямам намерение да измъквам двама от батака.

Делер измърмори през зъби някаква гномска ругатня, но остана на място, вторачен нетърпеливо в светлия правоъгълник на отворената врата на кръчмата. Минутите се проточиха безкрайно дълго...

Накрая Халас изхвърча през вратата и се втурна към нас. Любимата му чанта висеше на гърба му.

— Ех, жалко, че онзи козел не ти счупи тъпата глава! — каза Делер, но в гласа му имаше неизказано облекчение.

— Тръгваме — скъпернически каза Змиорката, поемайки командването над малобройния ни отряд.

— Мармот, ти да не си забрави мишката в кръчмата? — притеснено попита Кли-кли.

— Аз по-скоро теб ще забравя, отколкото Непобедимия — изсумтя Мармота.

— У-у-у, колко си лош — обиди се гоблинът. — Като цяло днес денят се оказа лош!

— Това пък защо? — учуди се Арнх. — При теб по дефиниция няма лоши дни.

— Ами прецени сам — каза Кли-кли, опитвайки се да се приспособи към крачките на Арнх. — Идвайки в града, губим цял ден, на Халас зъба така и не го извадихме, а утре трябва да продължим, ако, разбира се, не възнамеряваме да стигнем до Заграбия към ноември.

— Хайде, няма да закъснеем. До януари имаме много време — не се съгласи Мармота.

Според краля и неговите съветници армията на Неназовимия ще нахлуе във Валиостр през май, когато започват да се топят снеговете на С'у-дар и ще се появи възможност да стигнат до Планината на отчаянието и Самотния великан, охраняващ единствения проход между Безлюдните земи и Валиостр. Съгласно Поръчката, аз трябва да взема Рога на дъгата от Храд Спайн и да го занеса в Авендум до началото на януари, така че Ордена да има време да зареди производението на огрите преди магьосникът да ни е атакувал.

Ако успея, в което аз лично дълбоко и трепетно се съмнявам, и Рогът попадне в ръцете на маговете, Ордена задължително ще си присвои цялата слава и никой няма да си спомня и думичка за скромния крадец, извадил кестените от огъня в името на победата над враговете на кралството. Не, не си мислете, че се оплаквам! Такава слава ми е нужна колкото на хлебарка светлина в кухнята. С нея е

къде-къде по-неудобно да изпразваш претъпканите сандъци на богатшите и да се надбягваш с охраната на херцозите, но освен това кралят ми обеща петдесет хиляди златни.

Петдесет хиляди. Петдесет. Златни. Уау! Понякога се наслаждавам на тази цифра.

Разбирам, че не бива предварително да делиш кожата на неубития обур, но ако всичко мине както трябва, с тези пари спокойно ще могат да живеят поне дванайсет поколения от бъдещите ми внуци. Доколкото знам, състоянието на граф Алистан се оценява само на двадесет и две хиляди златни, а тук имаме петдесет. Хиляди.

Бр-р-р! Нещо много рано ми потекоха лигите! Парите трябва и да се заработят, а за това ще ни се наложи да влезем в Храд Спайн. Поправка! На мен ще ми се наложи да вляза в Храд Спайн.

— Ех — огорчено въздъхна Халас. — Забравих!

— Сега пък какво забрави? — недоволно попита Мумр. — Чантата ти е тук.

— Лулата ми я няма! Лулата! Сигурно е паднала, когато онзи ощавен от огри козел ми седна на лицето!

— Ха, чудесно — Делер мразеше тютюневия дим. — Така поне за малко няма да пушиш.

— Лулата ми! От вишна! — продължи междувременно да се оплаква Халас. — Тя е семейна реликва! Дали да не се върна?

— Само опитай. С Чичо сам ще се оправяш — предупреди го Змиорката.

— Е, добре — изплю ядно Халас. — Май имам резервна в чантата на седлото.

— А как е зъбът ти? — сетих се аз. Халас нещо подозрително дълго не беше мрънкал.

— Вече го няма, слава на Сагра!

— ...?

— Онзи козел така ме фрасна, че направо ми го изби, мракът да го отнесе!

— Виждаш ли, Халас — избухна в смях Делер. — Какъв благороден бръснар си намери. Тъп, рогат, и брадичка си има! Съвсем като теб! Момчета! Те се намериха един друг!

В тъмната пресечка се раздаде взрив от смях, при това Халас се смееше наравно с всички.

Три пъти покрай нас притичваха вдигнати по тревога стражници и трябваше да се крием в сенките на сградите. Змиорката реши да не рискуваме и направихме огромен кръг, за да не попаднем в ръцете на разтревожените, като оси през ранна есен, блюстителите на реда. Най-накрая излязохме на улицата, водеща към „Учената сова“.

Докато вървахме, малкото минувачи, които все още бяха по улиците, се отдръпваха от нас. Съвсем оправдана предпазливост. Какво бихте направили, ако изведнъж се натъкнете на странни типове, наскоро участвали я в сбиване, я в битка, я в разходка из самия мрак? Гномът беше с разбити зъби, Фенерджията имаше огромна синина под окото, на главата на Арнх лъщеше масивна цицина, а и останалите изглеждахме доста очукани. За наше щастие, по пътя не срещнахме никого.

Близо до хана заляпалият се, а и все още неизтрезнял от огнените питиета Халас се сблъска с някакъв минувач. Минувачът отскочи и стреснато се вторачи в пъстрата ни група. Аз веднага познах човека — същият бръснар от Големия пазар, който поиска три златни за изваждането на зъба. Той също ни позна и като огледа пак насинените ни лица, срещна погледа на навъсения Халас. Осъзнавайки, че сега като нищо може да изяде боя, бръснарят побърза с нова оферта:

— Една златна, уважаеми гном! Единствено за вас!

Изненадващо, но Халас не налетя на бой, а като сви пръсти в неприличен жест, ги пъкна под носа на бръснаря и се ухили така, че да се види празнината между зъбите му, след което злорадо каза:

— Една златна? А нещо ей такова не искаш ли?!

[10] Рачешка шейна — в Рачешкото херцогство екзекутираните престъпници ги откарвали от мястото на екзекуцията на шейна. Оттук и израза — возиш се на рачешка шейна, т.е. срещнал си смъртта. ↑

[11] Крудър — доралиска водка с много остър мирис. ↑

[12] Стоманени чела — тежката пехота при Дивите сърца. ↑

[13] Шипове — разузнавачите на Дивите сърца. Извършват разузнавателни рейдове дълбоко в Безлюдните земи. ↑

[14] Стихове на Пьотр Овчинников ↑

[15] Веселите обесници — войници, набирани от бивши каторжници, престъпници и пирати. При встъпване в редиците на армията на Валиостр им се опрощават всички досегашни

прегрешения. Изпълняват функциите на морска пехота. Известни са с бойните си умения и безразсъдството си. ↑

[16] Арнх (орк.) — буквално белег. ↑

ГЛАВА 4

НЕПРИЯТНОСТИТЕ ЗАПОЧВАТ...

До кръчмата се добрахме без каквито и да са изненади. Когато казвам „без каквито и да са изненади“, имам предвид, че по пътя не се случи нищо ужасно. Мумр не се опита да изтръгне от свирката си рева на полудяло от щастие магаре, Халас с никой не се скара и не се сби, Кли-кли не вдигаше полите на почтените матрони, не пях вулгарни песни и не прави физиономии на стражата, а Змиорката не закла никой. Да се разхождаш с моите приятели из града си беше като да танцуваш джанга с Неназовимия по ръба на тънка порцеланова чинийка, окачена над пропаст, пълна с вряща лава (или магьосникът ще те изпържи, или чинията ще се счупи и ще трябва да се къпеш в гореща лава).

— Дом, сладък дом! — пропя Кли-кли, влизайки през портата на „Учената сова“. — Ох! Какво правиш?! Боли!

Последните думи на гоблина бяха към Змиорката, който с рачешка хватка стисна рамото на шута.

— Стой на място — прошепна Змиорката. — Тук има нещо ненаред. Гарет, какво ще кажеш?

— Прекалено е тихо — отвърнах, оглеждайки полутъмния двор. — Фенерът над входа не свети! Изглежда е счупен... Не се вижда нито един слуга, а сутринта обикаляха из двора като мухи. Огън се вижда само на първия етаж.

— Неприятности? — кинжалът на Мармота излезе от ножницата с тих метален звън.

— Не знам — промърмори Змиорката, пусна Кли-кли и хвана двойката гарацки даги. — Но не помня сутринта от стените да са стърчали арбалетни болтове! — едва тогава забелязах, че в стената на хана, сега прекрасно осветена от светлината на луната, стърчеше самотен арбалетен болт.

— Разпръсни се — заповяда Делер. — Гарет, ти си крадец, промъкни се и опитай да надникнеш през прозореца. Трябва да

разберем що за гости си имаме.

Аха! Крадец съм, но не и самоубиец!

Но не успях да го кажа. В сянката до вратата се раздвижи тъмен силует, светнаха кехлибарени очи и неизвестният каза:

— Къде бяхте толкова време?

За няколко дълги секунди сърцето ми пропадна някъде долу и замря като на уплашен заек. Виждайки жълтите очи, реших, че това е Посланикът на Господаря и така се изплаших, че не веднага познах гласа на Ел. Жълтите очи на елфа светеха в тъмното не по-слабо от очите на проклетия Посланик.

— Какво се е случило, Ел? — Кли-кли понечи да се втурне към елфа, но го спря студената заповед на Змиорката:

— Стой на място, Кли-кли.

Гоблинът замръзна и погледна воина. Гаракецът все още не прибираше дагите обратно в ножниците.

— Не позна ли Ел?

— Излез на светлината, Ел. Бъди така добър — вместо да отговори на гоблина, меко помоли гаракецът.

Прекалено меко и спокойно! В този момент Змиорката беше напрегнат като опъната тетива, готова да изпрати стрелата в целта.

В какво подозираше елфа?

Глупав въпрос. Воинът, както и аз, сигурно помнеше разказа на Миралисса, че някои слуги на Неназовимия могат да променят облика си и да станат нечии познати или дори невидими. Едно от тези същества беше убито от Котката и Еграсса по време на пътуването ни до лагера на шаманите.

— Какво има, Змиорка? — доста неприветливо процеди елфът.

Гаракецът не се доверяваше на тъмнината, а за елфа необоснованото недоверие беше достатъчно сериозно оскърбление. Толкова сериозно, че можеше да се стигне до дуел. Но Змиорката не беше хлапе, знаеше какво прави.

— Просто излез на светлината, това е всичко. Сам знаеш, че в последно време около нас се случват доста странни неща.

Ел реши да не спори повече и пристъпи на лунна светлина, поглеждайки въпросително към Змиорката. Ел като Ел, точно същия, какъвто го видях в мига, когато напускахме хана. Смугла кожа, черни устни, пепелява коса с бретон, падащ над жълтите очи, страховити

глиги, избродирана черна роза върху дрехата — знакът на Дома на Ел, тежък асиметричен елфийски лък в ръцете и неизменния с'каш^[17] на гърба. Устните на к'лиссанга на Миралисса се разтегнаха в едва забележима насмешлива усмивка.

— Е, как е? Приличам ли си? Успях ли да те убедя, боецо?

Змиорката съсредоточено мълчеше, изучавайки лицето на елфа. Делер небрежно тръгна наляво, а Арнх — наляво, за да обходят тъмния по фланговете.

— Ако исках, и десет крачки нямаше да успеете да направите — сложи на масата най-сериозния си коз елфът.

Какво си е вярно, вярно е. Ел, за разлика от Миралисса и Еграсса, нямаше познания в шаманството (магията беше работа на висшите родове сред елфийските домове и шамани), но пък стреляше прекрасно със страховития си лък, и ако пожелаеше, всеки един от нашата седморка щеше да получи стрела в окото преди Кли-кли да успее да каже „Бу!“.

— Да, ти си — кимна Змиорката и без да откъсва очи от елфийския лък, прибра дагите в ножниците. — Прощавай.

Но разкажание в гласа на гаракеца не се усещаше.

— Похвална предпазливост — устните на Ел трепнаха в усмивка. Елфът реши да забрави за обидата, поне за известно време.

— Какво се е случило, Ел? — попита Кли-кли.

— Влезте вътре, Миралисса ще ви разкаже всичко. А после някой да ме смени... Трябва да намеря Медения.

— Че къде се е запилял през нощта? — Делер недоумяваше, както и всички останали.

— Всички въпроси към Миралисса — отвърна му елфът и се скри в сянката.

— Така, усещам, че на главите ни се е стоварила някаква гадост! — каза с горчивина Мармота и се насочи към вратата на хана.

— Какво му става на Ел? В сенките се крие, говори със загадки? — попита ме Кли-кли. — И Змиорката днес е някак странен...

— Знам колкото и ти, шуте.

— В сенките се крие! Ха! А зъркелите му светят! Дори слепец ще го забележи, а гном със сигурност! — самохвално отсече Халас.

— Не си прав — поклати глава Змиорката. — Той искаше да го забележим. Не подценявай елфа, гноме.

Халас изсумтя, подръпна си брадата и влезе в хана, но според мен не промени мнението си за способността на елфите да стоят в засада. Аз го последвах и на прага направо онемях, като едва не се забих в гърба на гнома. Само Фенерджията намери сили да подсвирне от изненада.

А имаше защо да се подсвирва! Първо, в хана се носеше направо задушаваша миризма на вино. Подът беше мокър от попилия в дъските алкохол, вонята изпълваше цялото помещение и направо ни удряше в главите. Причината за цялото това безобразие се оказа огромна бъчва на стойка, надупчена от някоя гадина с пет арбалетни болта. Цялото вино, естествено, се беше изляло на пода и кръчмата беше наводнена.

Дъбовата врата, водеща към кухнята, беше цялата надупчена с болтове, поне още толкова имаше и по стените. Повечето маси и столове бяха разместени или съборени. Но не това накара Мумр да подсвирне. До тезгяха лежаха шест тела. Единият мъртвец го познах — беше кръчмарят, мистър Пито. Другите трима, доколкото разбрах, бяха негови слуги. Последните две тела ми бяха непознати, но за разлика от бедния кръчмар и неговите слуги, убити с болтове, тези бяха изящно нарязани на парчета.

В самия център на залата, на маса, отрупана с оръжия, седяха Миралисса, Еграсса и Алистан. Милорд Маркауз невъзмутимо чистеше от кръвта батарния си меч канийска изработка, а елфите тихо говореха помежду си. Чичо седеше точно до тезгяха, стиснал халба бира в лявата си ръка. Дясното рамо на десетника беше бинтовано, а през бялата тъкан беше избила кръв.

— Появихте се, да ви изгорят душите дано! — изруга той, веднага щом ни видя. — За какъв дявол се шляете, когато сте нужни тук?! Ще ви откъсна главите, мамка ви, задници! Аз ли, шибан козел да танцува върху костите ви, трябва сам да отговарям за всички?!

— Какво се е случило, Чичо? — попита Делер.

Чичо, без изобщо да се притеснява от Миралисса, започна да обяснява в достъпен за нас изказ, разбирайте по-подходящ за пристанищни докери, какво се е случило тук и какво сега трябва да направим с всичко това. От целия му монолог успях да отделя само четири повече или по-малко нецензурни думи — „в“, „на“, „вървете“, „при“.

Никой не рискува да прекъсне Чичо и десетникът, след като си изля всичко, накрая махна с ръка:

— Абе какво изобщо говоря с вас, тъпанари такива!

Граф Алистан не каза нищо за дългото ни отсъствие, но погледът му съвсем не беше ласкав.

Събитията, както се оказа, бяха приели драстичен обрат.

След тръгването ни от „Совата“ Арнх, Мармота и Фенерджията решили да се поразходят из града. На тъмните също неочаквано им се отворила спешна работа и тримата елфи хукнали да говорят с някакъв информатор за обстановката на източния бряг на Иселина. В хана останали само Алистан, Чичо, Гръмогласния и Медения, които започнали да дегустират бирата и закуските на мастер Пито, да пребъде в светлината!

Не минало и час и в кръчмата нахлули неизвестни с арбалети. Те без никакви обяснения се опитали да изпратят в светлината всички намиращи се вътре. Медения успял да дръпне Чичо от стола и десетникът вместо в сърцето получил арбалетен болт в рамото. Но мастер Пито и слугите му нямали този късмет. Нещастниците хладнокръвно били надупчени с болтове. Медения и Чичо се втурнали да се спасяват в кухнята, а Алистан, преди да отстъпи след Дивите, развъртял меч и отправил двама от нападателите, вече с изпразнени арбалети, в мрака. Да се бие с останалите нямало смисъл, срещу пуснат от упор арбалетен болт малко брони могат да противодействат, какво остава за обикновените ризи, с които били облечени тогава воините. Дивите барикадирали здравата дъбова врата на кухнята, но нападателите дори не се опитали да я разбият.

— За тях ние бяхме просто подробност, нищо повече. Щом не им се пречкахме, нямаха работа с нас — с горчивина каза милорд Маркауз.

Но Гръмогласния нямал този късмет — когато те се оттегляли в кухнята, той се намирал в другия край на залата под прицела на трима стрелци.

— Когато си тръгнаха и ние излязохме — продължи Алистан — цялата стена, до която тези копелета го бяха изненадали, беше осеяна с болтове, а на пода имаше море от кръв.

— Не виждам тялото му — кимна Змиорката към лежащите на пода трупове.

— И ние не го намерихме.

— Мислите, че са го взели със себе си ли? Но защо?

— Не знам, може би е бил още жив?

Жив? Прекалено рядко ставаха чудеса в нашия свят, за да питаем подобни надежди.

По някаква причина аз изобщо не се съмнявах, че Гръмогласния е вече мъртъв. Ако нападателят, без да им трепне съвестта, бяха убили безобидния ханджия, то задължително бяха убили и опитния воин. А тялото? Малко ли причини има да се нуждаят от тяло?

Още една непоправима загуба за отряда. Сбогом, Гръмогласен. „На ръжда доспехите миришат...“^[18]

— Какво искаха тези хора? — обърнах се към Миралисса аз, за да се отвлека от мислите за смъртта на още един от нашите другари.

— Ключа, Гарет. Те взеха ключа. Истинска катастрофа! Днес съдбата и късметът явно ни обърнаха гръб.

— Какъв е пък сега този ключ?! — Делер, както и всички Диви, не знаеше нищо за никакви ключове. Миралисса и Алистан не бяха сметнали за необходимо да кажат на членовете на отряда за елфийската светиня.

— Без този ключ ще бъде доста проблематично да се влезе в сърцето на Храд Спайн — обясних на джуджето. — С две думи — това е важно нещо, без което няма смисъл да ходим никъде, спокойно можем да изчакаме пристигането на Неназовимия в Раненг. Няма ли ключ, няма и Рог на дъгата.

— Щтихс! — изруга джуджето на гномски и се намръщи още повече. — И как са успели да разберат за този ваш ключ?

— Кой знае? — Еграсса свали сребърния обръч от главата си и го хвърли на масата. — В човешките градове има прекалено много любопитни птички! Някой е знаел, някой се е изтървал, друг е чул и се е задействал. А ние загубихме една от главните елфийски светини!

Някъде преди около хиляда и петстотин години, когато орки и елфи току-що били възстановили горните зали на Костните дворци (след като престанали да се спускат на по-ниските нива на огрите), двете раси считали Храд Спайн за священо място и не смеели да проливат кръв в неговите лабиринти. Но омразата се оказала по-силна и кръвта на първите млади раси намерила своя път в подземията. Дворците станали смъртоносни както за Първите, така и за елфите.

Още от древни времена Храд Спайн винаги е бил опасно място, там имало неща, за които дори огрите разказвали шепнешком. И до ден-днешен остава неизвестно кой (или какво) е положил основите на Костните дворци дълбоко под земята в онези времена, когато дори расата на огрите се считала за млада. Чак по-късно огрите превърнали Храд Спайн в гробища (а после глупавият им пример бил последван от орки, елфи и хора), но какво е било истинското предназначение на подземните лабиринти, така и никой не разбрал. Расата на огрите усвоила ниските нива, после започнала да създава свои собствени и накрая загубила разум, израждайки се в тъпи и кръвожадни животни. Елфи и орки заменили огрите, но били по-умни от своите предшественици и не само не слезли в мрачните дълбини на нивото на Нощта, но дори не се осмелили да се спуснат в бившите владения на огрите, опасявайки се да не събудят тъмното им шаманство. Но това, което не направил разумът на младите раси, направила тяхната кръв. Кръв и омраза. Омраза и кръв. Двете страни на един и същи меч, който нарушил баланса. Елфите и Първите навреме се усетили да се махнат от пътя на пробуденото зло и да затворят пътя му с помощта на Порти. Преди древното зло от подземните чертози да успее да се измъкне навън, елфите поставили огромни Порти на трето ниво, като ги създали с помощта на магията на шаманите на тъмните и вълшебниците на светлите елфи. Тези Порти блокирали преминаването между нивата на Храд Спайн както от едната, така и от другата страна. За да заключат Портите, елфите се нуждаели от магически ключ и се обърнали за помощ към джуджетата. Ключът заключил за вечни времена Портите и малцината, дръзнали да се спуснат в дълбините на Дворците, използвали обходен маршрут. Маршрут, по който по някаква причина злото не можело да мине.

След като Портите били заключени, ключът бил оставен в Листва^[19], и едва тази година Дом Черна луна го взе от Дома на Черния пламък и го предаде на Миралисса.

Миралисса отнесе ключа на Сталкон, знаейки, че който се отпрати към Храд Спайн, без магическия ключ няма никакъв шанс. Пътят през Портите на трето ниво беше най-краткият и най-безопасният, е, или поне относително най-безопасният, защото минавайки през Портата, поне имах призрачен шанс да се върна. А ако тръгнах по обходния път... Бр-р-р! Дори не искам да мисля за това!

По време на пътуването, по-точно при една от почивките по време на нашето пътуване, Миралисса „запозна“ ключа с моята персона. Запозна — доста меко казано! Елфийката изпълни цял ритуал, така че ключът да ме познае и да започне да ми се подчинява в момента, когато ще тръгна да отключвам Портите. По време на шаманството на елфийката аз видях множество сънища и едва не се отправих в места толкова далечни, че само боговете биха могли да ме върнат.

От момента, когато почти се отправих при праотците си, се стараех да се държа колкото се може по-далеч от ключа, така че го оставих на временно съхранение на Миралисса. И излиза, че напразно съм го оставил. Ако ключът беше в мен, тези неизвестни крадци и убийци щяха да останат с празни ръце. Въпреки че... Ако нашите пъргави приятелчета знаеха къде да търсят ключа, те спокойно можеха и мен да причакат... Както казват хората от низините след поредното наводнение на великата река Оршала: „Всичко, което не си направил, е за по-добро“. Напълно вероятно беше да съм си спасил живота, когато онази нощ не взех ключа със себе си.

— Без ключа за мен ще е по-лесно да си пъкна главата в устата на огр и да я извадя цяла и невредима, отколкото да успея с разходката в Храд Спайн. Цялото ни начинание става много, много безнадеждно. Имаме ли някакви идеи какво ще правим сега?

— Ще чакаме — отговори ми Еграсса и машинално прокара пръсти по сребърния обръч. — Сега просто ще чакаме...

— Какво да чакаме? Или някой се надява, че тези момчета ще са толкова глупави, че ще ни върнат ключа заедно с искрените си извинения?

— Треш Еграсса е прав, не се изнервяй, Гарет — Чичо потопи брада в чашата с бира.

— Не съм нервен.

— И правилно. Медения тръгна след нападателите.

— Медения?!

— А кой друг?! Нямахме време да ви чакаме вас, копелдаците — сърдито ми отвърна десетникът. — Елфите ги няма, аз съм ранен, милорд Алистан е рицар, а не следотърсач. Вие се шляехте по кръчми да разбивате муцуни! Само Медения остана.

— Откога е тръгнал? — попита Мармота.

— Отдавна, от около два часа...

— Халас, спри да се притесняваш — Делер тръгна към изхода.
— Ел помоли да го сменим, мисля, че ще успее да настигне Медения.

Гномът и джуджето излязоха навън, за да сменят елфа. Оставаше да се надяваме, че Ел ще намери нашия великан преди да му се е случила някоя неприятност.

— Мислех, че винаги носите ключа със себе си, лейди Миралисса — прекъсна настъпилото мълчание Кли-кли.

Този път шутът не си позволи никакви хихикания и шегички. Даже неуниващият гоблин разбираше в каква ситуация се намирахме.

— Моя грешка, шуте.

Елф да признае своя грешка? Безпрецедентен случай. Обикновено елфите обвиняват в грешки другите.

— Грешката не е ваша — успокой я милорд Алистан. — Ние дори не предполагахме, че някой би могъл да разбере, че имаме ключ.

— Трябваше да предположим! — очите на елфийката блеснаха.
— Моя небрежност и моя вина! Дори не си направих труда да сложа защита около ключа!

— Как изобщо са разбрали за появата ни? — замислено каза Еграсса.

Тъмният елф сякаш четеше мислите ми. Как? Как биха могли да знаят за пристигането ни? Току-що пристигнахме в града — и хоп!

Отговорът на този въпрос беше само един — тук ни очакваха и то ни очакваха от дълго време. Но откъде знаеха, че гномът ще го заболи зъб? Това е абсурдно! Толкова е непредвидимо! А ако не беше го заболял, никога нямаше да влезем в Раненг! А ако...

Стоп! Стига предположения. Станалото, станало. Поредната весела шегичка на старата дама — съдбата. И сега не е нужно да се изчисляват варианти какво би било, ако някой бил направил нещо друго или пък бил тръгнал в друга посока, към съвсем друго място, а да помислим как да излезем от батака и да останем в играта...

— Някой някъде е успял да докладва за нас — отговори Алистан на елфа. — Докато обикаляхме из града, бяхме като на длан. Градът не ти е полето, тук има стотици очи, които биха могли да ни видят... Сами знаете...

Знаехме. Не се доверявай на никого и се оглеждай за двама — магистър Арцивус винаги дава полезни съвети.

Змиорката стана от стола, мина през цялата зала и се надвеси над телата на нападателите. Известно време изучава лицата им, а после без каквото и да е притеснение провери джобовете и ръцете на покойниците. Ръцете пък защо?

— Без съмнение са воители — произнесе най-накрая присъдата си гаракецът.

— Че са воители, а не жреци на богинята на любовта, и сами го виждаме — изсумтя Чичо. — Интересно, на кого ли са служили тези гадини?

— Ако просто ни бяха изпозастреляли, бих предположил, че някой от благородните домове е решил да се отърве от отряда, решавайки, че техните съперници са ни наели. Тогава това би било предупреждение... — след кратко мълчание каза Алистан.

Уау, ама че предупреждение! Предупреждение е когато ти счупят пръста и обещаат следващия път да продължат с ръката, а накрая и с шията. Но когато те дупчат с арбалетни болтове, това не е предупреждение. Или благородните домове имат коренно различни предупреждения от тези на подземния свят? Само Сагот може да ги разбере тези благородници!

— Но хората от домовете не се занимават с кражби — замислено продължи милорд Плъх. — Най-малкото не и в такива мащаби, а целта на тези непознати беше именно ключът. Така че благородниците отпадат...

— И кой ни остава? — попита Змиорката, връщайки се на мястото си.

— Остават ни или привържениците на Неназовимия, или тези на Господаря. Само те биха могли да искат ключа — отвърна вместо Алистан Кли-кли.

М-да, страхотен избор. И хората на Неназовимия, и слугите на тайнствения Господар са от един дол дренки! Ще убият и ще изчезнат, сякаш изобщо ги е нямало. И е абсолютно нежелателно да се свързваш с едните или с другите, ако, разбира се, искаш да доживееш до старини и да видиш правнуците си.

Ако боговете кажат, че е невъзможно да се избегне битката и ми дадат правото да избирам с кого да си премеря силите, без колебание бих посочил чакалите на обезумелия от омраза към Валиостр магьосник. Ако някой е изненадан от моя избор, обяснявам.

Поддръжниците на Неназовимия са фанатици. Те са плесента, мръсотията и плевелите на нашето кралство, и да прочистят тези плевели с радост ще се заемат Кралските пясъчници. И още един плюс в полза на избора на поддръжниците на Неназовимия: тези хора поне бих могъл да ги разбера и да предвидя действията им. Докато постъпките на слугите на Господаря, за които не се знае какво искат и към какво се стремят, са абсолютно непредсказуеми и могат като нищо да ти скрият шапката, а следователно тези хора са по-опасни от глутница побеснели вълци и тъпа поддръжници на Неназовимия.

— Остана съвсем малко, мой умен глупчо — подсмяхнах се аз, обръщайки се към шута. — Да разберем кой от тях ни е пресякъл пътя.

— Не знам за какъв Господар говори Кли-кли, но ето какво намерих в джобовете им — Змиорката хвърли на масата два пръстена.

Взех тежкия пръстен и го повъртях в ръка. Беше във формата на клонка отровен бръшлян — гербът на Неназовимия. Такива пръстени носеха слугите му, когато изпълняваха волята на своя предводител.

— Ясно — хвърлих пръстена на масата и избърсах ръцете си.

Докосвайки златното бижу, аз за пръв път в живота си изпитах отвращение към предмет от чисто злато, и, сякаш в момента пред мен имаше цял сандък от тях, за нищо на света не бих го откраднал. Сталкон постъпва съвсем правилно, изпращайки да се пържат в ада хората, служещи на Неназовимия.

В залата влезе непознат за мен човек. Миралисса го представи, казвайки, че това е племенникът на покойния мастер Пито, мастер Квилд. Фамилното сходство беше несъмнено, с единствената разлика, че Квилд беше около двадесет години по-млад от мъртвия си чичо.

— Каква мъка, треш Миралисса! Дано боговете накажат проклетите убийци! — занарежда наследникът, кършейки отчаяно ръце.

— Ще ги накажат, мастер Квилд, може да сте сигурен — Миралисса ободряващо потупа по рамото новия собственик на хана. — Ще се погрижа злодеят, отговорен за всичко това, да не остане ненаказан.

— Благодаря ви, лейди Миралисса — Квилд кимна с благодарност на елфийката. — Такава промяна... Дори не знам какво да правя сега...

— Стражата знае ли за случилото се?

— Няма и да разбере! — отвърна ханджията. — Тези паразити могат само да прибират таксите и да вземат подкупи! А когато се случи нещо подобно, и със свещ не можеш да ги откриеш!

— Щом стражата няма не разбере нищо... Тогава по-добре изнесете телата от кръчмата, преди някой да е влязъл да ги види.

— Да... — Квилд скръбно кимна. — Да, наистина, така ще направя. Сега ще извикам помощници, треш Миралисса, и ще занесем убитите у дома, там вече жените ще ги подготвят за погребението... — пак се натъжи Квилд. — А тези двамата гадове, аз, с ваше разрешение, ще ги зароя в задния двор, близо до животните.

— Както решите, мастер Квилд.

Ханджията въздъхна тъжно и се отдалечи. Чичо допи бирата и приближи към нашата маса.

— Как е рамото? — малко виновно го попита Арнх.

— Ще ми мине като на куче. Благодарение на лейди Миралисса, която ми помогна с шаманство, след седмица ще съм като нов.

— Жалко за Гръмогласния — въздъхна Кли-кли.

— Задръж малко, зеления, не бързай да го погребваш! Може и да е още жив нашия Гръмогласен — озъби се на шута Мармота. — Хората на Неназовимия едва ли са помъкнали труп със себе си, заловили са го жив, със сърцето си го усещам.

Може да е жив... а може и да не е... Без постоянното мрънкане и мърморене на Гръмогласния в отряда веднага стана някак пусто...

* * *

Минутите се влачеха със скоростта на охлюв, случайно попаднал във винарските изби на краля и натряскал се до козирката с безплатната пиячка. Капките на времето падаха върху горещите въглени на очакването, но нито един от боговете не се опита да ускори техния бяг, превръщайки ги в дъжд, който да угаси жарта.

Квилд се върна с помощници, сложиха телата на носилки и ги изнесоха навън.

На два пъти Халас надничаше в хана. Първия път, за да съобщи, че всичко е тихо, а втория — за два бокала бира. На въпроса на Чичо, какво ще правят те с Делер с бирата на пост, безхитростният гном

отговори много лаконично — ще пият. Чичо се намръщи, но не каза нищо, очевидно реши да не влиза в безполезен спор с Халас.

Алистан с хладнокръвие, на което биха завидели и особи с кралска кръв, продължи да плъзга точилото по меча си, явно искаше да го направи най-острия меч в цялата вселена. Примерът на графа се оказа заразителен и Змиорката, като измъкна едно от двете си остриета, започна да прави същото. По мое мнение, да се точи гаражско острие си беше излишно губене на време. Тесният и елегантен „брат“ без усилие би могъл да разполови елфийски дрекр, да не говорим за обикновена коприна. Попитах Чичо къде са любимият ми арбалет и ножа. Десетникът посочи с пръст към далечната маса, където беше натрупано всичкото ни оръжие.

Какво да направя — нямам желание да използвам тези стоманени парчета желязо, наричани мечове, кинжали, топори, секири и прочее, и прочее, и прочее... Но виж арбалетът е друга работа. С миниатюрното си приятелче-арбалет без проблем улучвам мишена от седемдесет крачки, докато изкуството на владене на мечове и колеси-режещи предмети не е за уважаващия себе си крадец. Кажете ми, моля ви се, къде бих могъл да размахвам меч? Със стражата ли да се бия? Къде по-добре е да бягам, отколкото да чакам някой пийнал стражник да ми вкара парче желязо в корема. Така че не съм създаден за фехтовални двубои, макар благодарение на Фор и „закритите боеве“ доста сносно да се оправям с това при нужда.

Мармота продължаваше да тъпче поредната порция храна в Непобедимия и се създаваше впечатлението, че воинът угоява своето зверче за клане. Арнх, Чичо и Еграсса играеха зарове със залагания и елфът вече бе успял да спечели шест пъти.

Кли-кли с абсолютно сериозна физиономия си шепнеше нещо с елфийската принцеса. На моя опит да се приближа шутът ми отговори с не особено дружелюбен поглед и аз се отдалечих. Гоблинът и елфийката да имат общи тайни?

Фенерджията тихичко свиреше тъжна мелодия на свирката си и така само аз останах без нищо за правене. Реших да се заема с нещо полезно, затова извадих от чантата картата на Храд Спайн и започнах да я изучавам до момента, когато в кръчмата влезе Ел.

Миралисса въпросително мръдна вежда, но елфът само поклати отрицателно глава.

— Не го намерих.

— Никакви следи? — откъсна се от меча Алистан.

— О, не, точно обратното — твърде много следи. По тях прекоших целия град и дори намерих онези, които откраднаха ключа, но всички бяха вече мъртви.

— Тоест?! — едновременно извикаха Миралисса и Мармота.

— Тоест абсолютно мъртви. Бяха надупчени със стрели. Ако тези хора са носели ключа, то някой го е взел от тях. В джобовете на мъртвите ключ нямаше. Шест трупа в тъмна пресечка, никакъв ключ, никакъв Меден и пълна липса на следи. Сякаш с метла са ги измели. Търсих, но без резултат...

Нашите нападатели на свой ред са попаднали в засада? Кой ли ги е светнал? Дали е вътрешна работа или се е намесила и трета страна? Точно като паяци в бурканче!

— Надявам се, че с Медения не се е случило нищо лошо и ще има повече късмет от Ел — мрачно измърмори Чичо.

— Мумр — тихо се обади милорд Плъх, — кажи на Халас и Делер да се приберат вътре. Няма смисъл да стърчат на улицата. Тази нощ няма да имаме повече посещения.

Фенерджията остави свирката си и отиде да изпълни заповедта на Алистан.

Влизайки в кръчмата, гномът и джуджето се разположиха на бара и започнаха да унищожават стратегически запаси бира, като едновременно с това почетоха с добра дума Гръмогласния, да пребъде в светлината.

Всички се върнаха към собствените си занимания и само от време на време хвърляха тревожни погледи към вратата.

Аз самият се върнах към изучаването на документите. Проклетите лабиринти на Костните дворци упорито отказваха да останат в паметта ми, с огромни усилия едва успях да запомня пътя от първото ниво до стълбите към второто. Да се надяваме, че нататък ще имам повече време за задълбочено проучване на старите документи на маговете от Ордена.

Най-накрая, когато вече беше преваляло полунощ и търпението ни почти се изчерпа, а притеснението за съдбата на изчезналия Меден достигна своя връх, самият той влезе в кръчмата. Воинът мълчаливо взе от Делер пълна халба гъста тъмна бира и я пресуши на един дъх.

— Намерих ги — ухили се младият гигант и избърса мустаците си с обърнатата длан. — Те са в къща в южната част на Раненг.

— В южната? — намръщи се Миралисса. — Но там има само имена на висшата аристокрация!

— Уверявам ви, че са там, лейди Миралисса. Халас, налей още една.

Медения протегна халбата към гнома и той безропотно я напълни.

— А за Гръмогласния нещо разбра ли?

— Нищо. Все едно се е изпарил — воинът отпи от бирата си.

— Какво изобщо стана? Ел така и не успя да те намери.

— Наистина? — Медения погледна елфа.

— Намерих само трупове...

— Аха! Ами когато излязох от кръчмата, вече изоставах с десетина минути от убийците. Освен това стражата в Горния град беше плъзнала навсякъде. Така че трябваше да се крия и да се оглеждам, нали взех меч за всеки случай. В крайна сметка закъснях да видя схватката. Когато пристигнах, всички вече бяха мъртви, а десетина типа с лъкове се оттегляха в някаква тъмна уличка. Но доста безгрижно, така да се каже... и аз ги последвах.

— Говореха ли си нещо?

— По-скоро не... — след кратко замисляне каза Медения. — Но пък после се срещнах с някакъв човек и той каза, че сега Господарят ще бъде доволен от тях.

— Господарят? — притеснено възкликна Миралисса и ми хвърли предупредителен поглед.

— Така казаха — сви рамене Медения и отпи от халбата. — Трябваше доста време да ги следвам, а после още повече да стърча в някаква ниша, докато чакаха човека. Те му предадоха предмета, който откраднах от вас, треш Миралисса, получиха пари, възхвалиха Господаря и изчезнаха.

— А този непознатия?

— След като получи това, което искаше, той се отправи в съвсем друга посока. Тук трябваше да избирам кого да последвам. Прецених, че откраднатият предмет е по-важен и тръгнах след новия. Оказа се доста ловък, хитреца! Едва не го изгубих. А и той като по чудо не ме

засече, едва успях да се скрия, когато ей така без никаква причина реши да провери за опашка.

— Сигурен ли си, че не те е забелязал? — притесни се Миралисса.

— Не, не би трябвало.

— Защо не го светна, когато ключът е бил в него? — разочаровано попита гномът.

— Трябваше да го видиш, Халас! — опита да се оправдае Медения. — Опасен тип. Имаше нещо в походката му... Щеше да разбереш, ако го срещнеш. Освен това можеше и шаман да се окаже — кожата му беше болезнено бледа...

— „Бледа“ ли каза? — подскочих аз.

— Да. Кожата му беше направо като брашно. Много бяла.

Възможно ли е това да е бил моят познат Бледния? Излиза, че на Големия пазар не ми се е привидяло и наистина съм видял него. Мисля, че тогава Ролио също ме забеляза. Дали случайно се беше оказал на пазара или специално е търсел мен — нямаше значение, ключът сега беше в него.

Хм, Бледния се оказа даже по-хитър, отколкото го мислех — не тръгна с рогата напред, а реши да изчака удобен момент, за да вземе ключа за своя Господар. Как само му беше провървяло на проклетата гадина! Шансът сам му се напъха в ръцете!

Поддръжниците на Неназовимия свършиха цялата работа на Бледния, за слугите на Господаря остана само да причакат жертвите си на тъмно място и да ги избият с лъкове, след което просто да вземат ключа. Това, което не се удаде на шамана преди хиляда и петстотин години в Планините на джуджетата, се удаде на наемния убиец тази нощ, и Господарят най-накрая ще докопа мечтания ключ в лапите си.

— Продължавай, Меден — помоли Еграсса.

— Какво да продължавам? — сви рамене Медения. — Аз не съм като Котката, да пребъде душата му в светлината, за следотърсач ставам колкото Халас за бижутер, но все пак успях да проследя този човек. Той е в огромна къща в южната част на града. Това е цялата история.

— Каква е тази къща? Къде се намира?

— Мракът го знае къде е това място! И аз като вас съм за първи път в Раненг. Едва намерих обратния път, а вие ме питате къде се

намира. А и имената на тези градски улички никога няма да ги запомня.

— Но ще можеш ли поне да познаеш къщата? — попита милорд Алистан.

— Как да не мога? — реагира Медения. — Не е къща, а цял палат, и портите са едни префърцунени, с някакви птички.

— Това е добре! Сега ще им подрежем крилцата на тези птички! — Халас натъпка парчето хляб, от което отхапваше блажено, в устата си, изтупа си ръцете и хвана бойната мотика.

— Ти къде си тръгнал такъв боен? — Чичо с нескрит интерес наблюдаваше гнома.

— Как къде? — изненада се от такъв странен въпрос Халас. — Трябва да си вземем ключа обратно.

— Без дори да сме пълна десетка? И без да знаем при кого отиваме? И без да знаем числеността на охраната? И без да знаем къде в къщата крият този ключ и дали изобщо е там? Боговете да са ти на помощ, Халас! Явно доста силно са те треснали по зъбите! — занарежда джуджето.

— Сядай, Халас — тихо каза Алистан и засраменият гном, който тъкмо се канеше да започне спор с Делер, се върна на стола. — Първо трябва да разберем с кого си имаме работа и чак тогава ще влизаме в бой.

— С кого си имаме работа ли? Тук може би ще мога да ви отговоря, милорд Алистан — без да мисля, изтърсих аз, и веднага си прехапах езика, но вече беше късно.

— Станал си прорицател ли, крадецо? — вдигна вежди граф Маркауз.

Милорд Плъх, граф Алистан Маркауз, Опората на трона и прочие, и прочие, при разговор с мен винаги нарича вашия покорен слуга крадец. И само в много редки случаи, когато е забравил, се обръща към мен по име.

Какво можех да направя тук? Не харесва, ох колко не харесва милорд Алистан такива момчета като мен. Не се съмнявах, че ако зависеше от него, той щеше да провеси всички крадци на Авендум по дърветата в кралския парк и три пъти на ден щеше да ги брои, за да не би, да не дава Сагот, някой да изчезне. Ако бях срещнал графа при

други обстоятелства — веднага щеше да ме вкара в Сивите камъни (и то само в случай, че палачът в този момент е прекалено зает).

Така че напълно разбирах не особено голямото благоразположение на капитана на кралската гвардия към моята скромна персона, както и гнева му, когато, вместо да му заповяда да изпрати Гарет-сянката в дранголника, кралят нареди на милорд Плъх точно обратното — да ме защитава на всяка цена, като не дава и пращинка да падне върху мен.

Да изпълни такава заповед за Маркауз беше все едно да глътне отровен стилет. Но с краля не се спори и нашият дълбоко уважаван граф се зае за работата с усърдие, твърдо решен временно да забрави, че съм престъпник, и да ме докара до Храд Спайн цял и невредим.

Но заповедта си е заповед, а отношението си е отношение. Ако е необходимо, Маркауз беше готов да ме предпази със собственото си тяло от вражеска стрела, но приятелското отношение към крадци не влизаше в задачата му. Ето защо той се стараеше да не говори с мен, а ако боговете все пак решаха да го подложат на изпитание под формата на общуване с крадец, той го правеше с мрачното и кисело изражение на недоволен от живота гном.

— Не, милорд Алистан — подчертано учтиво отговорих аз на нападката на графа. — Просто по думите на Медения човекът, получил ключа от хората, нападнали привържениците на Неназовимия, не може да е никой друг освен Бледния. А Бледния, както вие би трябвало да помните, милорд, служи на Господаря. Смяя да предположа, че който и да живее в къщата, е слуга на Господаря също като Бледния.

— Е, звучи правдиво — съгласи се с мен Миралисса, а после раздражено щракна с пръсти. — И отново този Господар ни пресича пътя.

Алистан се подсмихна, показвайки, че моите предположения изобщо не са го убедили, след което още по-ожесточено затърка с точилото по острието на батарния си меч.

— Моля за извинение, лейди Миралисса — лениво процеди най-накрая проговорилия Змиорка. — Ние с момчетата едва сега чуваме за този Господар. Бихте ли ни разказали малко повече за него? Що за човек е, какво иска от нас? Че сега сме като слепи котенца — дори не знаем откъде може да дойде опасността. Все пак ние ви охраняваме.

— Всъщност и аз самата почти нищо не знам, Змиорка. Тук мастер Гарет е по-запознат с историята за Господаря и неговите слуги. Гарет, ще бъдеш ли така любезен да разкажеш още веднъж за Господаря?

Погледите на Дивите се обърнаха към мен, всички искаха да чуят за пусналия ни доста кръв Господар. Елфите, Алистан и Кли-кли вече бяха запознати с моята история и сега настъпи време да посветя в нея и Дивите, да им разкажа за по-опасен враг от Неназовимия. Въпреки че нямах особено желание да разказвам за втори път онези събития.

Защо по-опасен? Защото врагът, за когото не знаеш нищо, е винаги по-опасен.

— Мумр, налей ми една бира — въздъхнах и се обърнах аз към Фенерджията. — Историята ще бъде дълга.

— Ами аз вече съм я чувал, а пък вече е и късна нощ, така че ще вървя да спя — прозя се Кли-кли.

— Аз също ще полегна — обади се гномът и самохвално завърши: — А вие утре, тоест днес, само ми кажете къде е кратуната на този ваш Господар и аз ще я клъцна с мотиката, да не ни се пречка повече!

— Ти си нашият герой — изсумтя Делер.

— Аха, не като някои джуджета, носещи глупава шапка върху празна глава! — и гномът излезе преди Делер да намери повече или по-малко достоен отговор.

Пред мен се появи пълна чаша бира и аз започнах историята си.

За пръв път чух за този Господар преди по-малко от месец, когато, изпълнявайки поредната Поръчка (по-късно разбрах, че тя е капан, организиран от краля с цел да ме принуди да отида в Храд Спайн), аз се промъкнах в дома на кронхерцог Патийски, братовчедът на краля. Поръчката беше тривиална: трябваше просто да взема една стара статуетка и тихичко да се измъкна от къщата. Според моята информация тази нощ милорд Патийски трябваше да е извън града, така че можете да си представите изненадата ми, когато, застанал пред вратата на спалнята му, чух два гласа. Гласът на херцога и глас, който няма да забравя до края на живота си. Съществува, което слугите на Господаря наричат Посланика, тъкмо казваше, че Господарят не е доволен от действията на милорд Патийски, защото все още не е успял да разубеди краля да не изпраща отряд за Рога на дъгата. Херцогът се

помисли за много велик и се сбогува с главата си в буквалния смисъл на думата...

В онази нощ за миг зърнах Посланика, точно преди да излети през прозореца — тъмен силует с жълти очи на фона на нощното небе. От страх забих арбалетен болт в гърба на създанието, но то дори не благоволит да се обиди от такава наглост от моя страна и изчезна, преди да успее да презаредя арбалета.

Аз се постарях да забравя за събитията от онази нощ и за странния Господар, на който служеше създанието, наречено Посланик...

А по-нататък събитията избухнаха като барут в мазето на небрежни гноми, забравили там факел. Дадох статуетката на посредника, посредникът — на поръчителя, тоест на краля, а кралят повика началника на градската стража, незабравимият барон Фраго Лантен, и той с удоволствие ме замъкна в двореца на негово величество (макар че с още по-голямо удоволствие би ме замъкнал в Сивите камъни).

Аз бях последният, видял (или по-скоро чул, но за краля нямаше значение) херцога жив, и по тази причина съвсем законно можеха да ме обвинят в убийството му. А убийството на човек с кралска кръв и най-близък роднина на Сталкон, макар далеч не любим, е престъпление срещу короната. А престъпленията срещу короната се наказват с ешафод. Тоест искам да кажа, ако някой все още не е разбрал, че доста загазих.

Кралят беше толкова добър, че ми предложи избор и шанс да се измъкна от лапите на палача. Изборът се оказа много прост: или затвор, гарниран с енергични разпити от страна на Кралските пясъчници (а може би и учтив кралски палач плюс вниманието на градските зяпачи, който със сигурност ще дойдат да гледат екзекуцията), или приятна разходка през две кралства до горите на Загравия за Рога на дъгата. Сами знаете какво избрах от глупост.

Докато отрядът се приготвяше за отпътуване, а аз като откачен обикалях из цял Авендум в търсене на стари карти на Храд Спайн, една голяма и влиятелна клечка от рода на тези, които имат повече пари, отколкото са камъните в планинска река, наела Бледния да ме изпрати в светлината. Тази важна клечка, подобно на Бледния, също се

валяла в краката на Господаря и изпълнявала всички капризи на своя повелител.

Бледния, без изобщо да му мисли, се опита да ме светне. За мое щастие, неуспешно. Ако убиецът беше успял да ме изпрати в светлината, нашият отряд определено нямаше да тръгне за никакъв Рог на дъгата, а точно към това се домогваше онзи неизвестен, криец се зад името Господар.

Първия път Бледния едва не ме изпрати в светлината в една кръчма, после бях на косъм да получа стрела в гърба в Кралската библиотека, където проучвах плановете на Закритата територия. Трети път Бледния се опита да изпрати вашия покорен слуга на оня свят, когато ученика на Арцивус ме отвеждаше при него.

Между тези не особено приятни събития аз, без да искам, прочетох древно руническо заклинание, което намерих (по-точно откраднах) в Кралската библиотека, и с негова помощ прогоних всички демони, тормозещи нощем града, обратно в мрака. Е... всъщност почти всички. Един от двамата останали братя-демони на име Вухджааз при нашия поверителен и доста запомнящ се разговор небрежно спомена, че всички демони били пуснати от мрака от някакъв Господар.

Вухджааз, а след това и брат му Шдуъйрук, настояваха да им намеря магически артефакт, наречен „Конят на сенките“.

След това, в нощта, когато се отправих в Закритата територия, се сблъсках с отряд на доблестната авендумска стража и от подслушания разговор разбрах, че те са били изпратени специално за мен. Както се разбра по-късно, те били наети като резервен вариант на Бледния от същия влиятелен и тайнствен тип, който се подчиняваше на Господаря. Очевидно бях трън в очите на Влиятелната клечка и сега човекът отчаяно се опитваше да се отърве от мен и да угоди на своя скъп Господар.

Продажната стража посече група много ядосани на целия свят доралисци, а аз цял-целеничък се озовах в Закритата територия. На това ужасно място се наложи да се прислоня до някаква стара къща, където двама майстори-крадци се канеха, също като мен, да откраднат документите за Храд Спайн. Естествено, по заповед на Господаря, кост да му заседне в гърлото дано! Оказа се, че бяха ходили в Кралската библиотека още преди мен и след като показали на стареца-пазач там

пръстен от Влиятелната клечка, проучили плановете на Закритата територия. Тези момчета бяха убили и мага, в когото бил Конят на сенките, и после го бяха предали на главата на гилдията на крадците — Маркун. Крадците, когато ги видях, разговаряха с Посланика, и той им препоръча колкото се може по-бързо да измъкнат документите от старата кула на Ордена, след което да ги унищожат, ако, естествено, не искат да загубят главите си и да се изправят пред Господаря. Момчетата, разбира се, възнамеряваха да живеят до дълбока старост и се заклеха на Посланика на Господаря, че ще вземат документите, но аз ги изпреварих.

За пореден път ми се удаде да натрия носа на Господаря. Но късметът ми все някога ще свърши. Временно скрих документите при стария си учител, след което се върнах в Кралската библиотека, за да разпитам стареца-пазач за пръстена, който му бяха показали двамата крадци. Фор вярваше, че има малка надежда пазачът да е запомнил герба и така да идентифицираме главния слуга на Господаря. Този, който ръководи всички останали слуги в града и който е дал заповеди от името на Господаря за кражбата на Коня на сенките, за вземането на документите за Храд Спайн и за моето убийство.

Но този път закъснях. Слугите на Господаря бяха убили нещастния старец, а самият аз успях да оцелея като по някакво чудо (името на чудото беше барон Фраго Лантен и доблестната стража на Авендум). Отървах се с лека уплаха и няколко синини, но самоличността на Влиятелния, както започнах да наричам за себе си слугата на Господаря, така и остана неразкрита.

На следващата нощ събрах всички, които търсеха Коня на сенките, и ги противопоставих един на друг. В резултат на това започна бой и Маркун загина, Бледния избяга, Орденът получи и Коня, и демоните, а Господарят и неговия Влиятелен останаха с пръст в устата.

Влиятелният веднага направи отчаян опит да открадне документите от храма на Сагот, като изпрати наемни убийци при Фор, но моят учител не е хапка за всеки и злополучните крадци и убийци намериха своя вечен дом под ябълковите дървета, растящи в Катедралата на боговете.

И това е всичко! След този случай от Господаря ни вест, ни кост. Не че съм се затъжил за него, но след дългото затишие може да се

разрази буря... Неочакваната тишина ме прави нервен. Дали защото Господарят временно се е отказал от опитите да спре придвижването ни към Храд Спайн или защото е бил зает с по-важни дела, но до снощи нито за Господаря, нито за Посланика, нито за слугите му се е чуло нещо.

Господарят е търпелив, той е като щука в езеро, изчаква подходящия момент, и когато снощи се е появил такъв момент, щуката е изскочила от засада и е ухапала своята жертва.

Кой е този Господар и какви цели преследва, никой не знае. Ордент прерови всичките си исторически архиви, Кралската библиотека беше обърната с краката нагоре, но в нито един документ или ръкопис не се споменава за Господар. Всъщност имаше някакъв документ от преди много, много години, но там за Господаря се споменава толкова мимоходом, че не си струва да му се придава някакво значение.

В резултат от цялото това издирване на Кралските пясъчници се стигна до заключението, че просто никой никога нищо не е чувал за Господаря, и затова не е писал. Нито Миралисса, нито Кли-кли успяха да си спомнят в летописите на техните народи да се споменава някакъв Господар. В началото дори мислехме, че Господарят е просто едно от имената на Неназовимия, но колкото по-здраво и по-силно се затягаше възела от събития и случайности, толкова по-ясно ни ставаше, че Господарят не е Неназовимия, че това е съвсем друг играч в нашата партия и че той преследва свои собствени, пък макар и на моменти сходни интереси.

Никой нищо не е чувал и за слугите на Господаря. Сякаш изобщо не съществуват, до момента, когато получат заповед от своя Господар, предадена или чрез Посланика, или чрез някого от главните слуги сред хората, или чрез мрака знае какви способности. Слугите толкова великолепно се маскират, прикриват и за момента дотолкова майсторски крият истинското си Аз, че може само да им се завижда. За разлика от поддръжниците на Неназовимия, които Кралските пясъчници постоянно залавят и изпращат на ешафода, няма заловени поддръжници, или по-скоро слуги, на Господаря.

Понякога се замислям: щом този тип, криещ се зад името Господар, е толкова могъщ и силен и му служат такива същества като Посланика, или такива могъщи в кралството хора като херцог

Патийски и Влиятелния (да не говорим за Маркун и прочие сган), защо се бави? Та той с едно щракване на пръстите може да пусне демоните от мрака, и е съвсем логично да допуснем, че може да ни смачка с ръка като някаква досадна муха. В крайна сметка Господарят не е Неназовимия (и за разлика от магьосника-предател, чиято магия все още се задържа, макар и с последни усилия, от Рога на дъгата), той може да хвърли по нас всякаква магическа гадост. Но не го прави, което е странно! Господарят не прави опити да се отърве от нас. Всеки път, когато му объркваме сметките, този странен тип не ни удря с магия или не ни праща своя Посланик, за да ни изтръгне сърцата, а преглъща обидата и сякаш нищо не се е случило, започва да гради нови интриги. Оставам с впечатлението, че Господарят се забавлява от цялата тази игра и от опитите ни да останем живи и да се доберем до Рога. Сякаш е сигурен, че когато настъпи времето, той ще получи голямата награда в лапите си, а ние ще се отправим в мрака.

Такива мисли малко ме плашат. Няма нищо по-лошо от това да загубиш в последния момент, когато целта сякаш е вече в ръцете ти.

И още няколко странни факта, които разбрах за Господаря.

Цял месец над мен тегне проклятието на съдбата-злодейка. Сънувам сънища, сънища за миналото. Поне така казва тъмната елфийка, а Миралисса е добре запозната с тези неща. Веднъж принцесата от Дома на Черната луна каза, че тези сънища са за случило се в далечните сиви епохи и изглежда наистина е така.

Всеки историк в кралството на мое място би дал душата си на демоните на мрака, само и само да разбере какво се е случило в началото на Епохата на сънищата или в Съзидателната епоха. А на мен всички тези събития ми докарват само най-дълбока депресия и загуба на апетит. Но сега не става дума за тези проклети сънища. По-точно не става дума за моето отношение към тях. В два от моите сънища под една или друга форма се споменава Господаря.

Първият полусън-полунаяве ме споходи в Закритата територия и ми показа как Орденът решил да унищожи Неназовимия. Всъщност това била безумната идея на един архимаг на име Земел, когото Господарят изкушил с обещание да му дари безсмъртие. Безсмъртие Земел така и не получи, а се отправи в мрака, но убивайки преди това почти целия съвет на Ордена и пускайки магията на древното шаманство на огрите в града. Ако не беше Господарят и неговото

изкушение, нямаше да има Закрита територия, нямаше да загинат маговете на Ордена, и главното — нямаше да занесат Рога на дъгата в Храд Спайн и нямаше да ми се налага три века след тези събития да го вземам оттам.

Вторият сън се стовари на плещите ми като снежна лавина след опита на Миралисса да настрои към мен проклетия ключ от Портите на Костните дворци. Видях как е създаден ключът, видях как един човек, който служеше на Господаря, уби гнома и се опита да подчини този ключ на себе си.

От тези странни сънища излиза, че Господарят съществува едва ли не вечно и през цялото време е правел мръсни номера където му падне и по един или друг начин е влияел на историята на Сиала.

— М-да... — подсмръкна с нос Делер, слушайки историята ми. — В интересна каша се забъркахме, а, Чичо?

— Не мрънкай — отвърна му десетникът. — Знаеше къде отиваш, когато напусна Самотния с нас.

— Знаех — кимна в съгласие Делер. — Свикнали сме с това! В снеговете на страната на огрите сме оцелявали, гладували сме със седмици, до изумрудения лед на Ледени игли сме стигали! Така че сега няма да отстъпим пред някакъв си Господар!

— Няма да отстъпим, джудже — тихо каза Алистан. — Вече просто няма къде да отстъпваме. Но първо трябва да разберем кой живее в тази къща, как да влезем в нея и къде държат ключа.

— Трябва да попитаме мастер Квилд. Може да знае нещо за къщата и нейния собственик.

— Възможно е — съгласи се Алистан с Миралисса. — Но от описанието, което ни даде Медения, ханджията едва ли ще схване нещо. Утре сутринта ще разберем точния адрес и тогава ще започнем с въпросите. Не мисля, че ключът ще напусне къщата през нощта. След като там живее благородник от Раненг, къщата трябва да е истинска крепост и би било глупаво да мести ключа на друго място.

— По-добре да не рискуваме — посъветва Еграсса. — Един път вече постъпихме глупаво и не бива да ни става навик. Шанс ключът да напусне имението все пак съществува и ако го изгубим сега, едва ли ще можем да го намерим отново.

— Прав си, ще оставим наблюдатели край къщата. Чичо, организирай нещата!

— Е, Диви... Има ли доброволци за останалата част от нощта?
Воините се спогледаха.

— Ще си отспя на сутринта — каза най-накрая Мармота и като свали Непобедимия от рамото си, ми го подаде. — Грижи се за него.

— Чакай, ще дойда с теб — Еграсса стана от масата, взе си с'каша и заедно с Дивия напусна хана.

— Ох! — плесна се по челото Медения. — Та те не знаят къде да отидат!

И воинът хукна да ги догони.

— М-м-м — замислено проточи Делер. — Стори ли ми се, или треш Еграсса наистина взе оръжие със себе си?

— Законът на Раненг не важи за елфи, Делер — усмихна се Миралисса. — Ние можем да носим оръжие където си искаме.

Делер изсумтя разочаровано и промърмори под нос, но така, че Миралисса да не го чуе:

— Ако си глигест, може даже катапулт да мъкнеш със себе си, но ако си честно джудже, не ти позволяват дори някаква си безобидна секира да носиш из града!

Вдигнах внимателно дремещия линг и се отправих да спя, като мъчително се опитвах да си спомня: взех ли от чантата на седлото тапите за уши, спасяващи ме от хъркането на Мумр? Да слушам цяла нощ трелите и извивките на Фенерджията изобщо не ми се нравеше...

Кли-кли както винаги хвърли одеяло на пода между двете легла. От ушите на малкия пършивец стърчаха поне сто унции вата. Този път гоблинът се беше подготвил за звуковата атака на Дивия за „отличен“.

[17] С'каш (орк.) — или крюк. Ятаганоподобно оръжие, но за разлика от ятаганите на орките е заточено от вътрешната, вдлъбнатата страна на острието. ↑

[18] Откъс от „Прощалната песен“ — песента, с която Дивите сърца изпрацат мъртъвците си. ↑

[19] Листва е централният елфийски град в Загравия. Той принадлежи на най-влиятелния Дом на тъмните елфи — Домът на Черния пламък. ↑

ГЛАВА 5

... И ПРОДЪЛЖАВАТ

На следващата сутрин ме събудиха резките и гневни писъци на Непобедимия. Отначало изобщо не можех да разбера защо чувам линга, след като в ушите си имах две прекрасни тапи, спасяващи ме от звуците, издавани от хъркащия Фенерджия.

Божественото озарение се спусна върху мен, както винаги, неочаквано. Отговорът беше много прост — чувах Непобедимия, защото някаква малка зелена гоблинска гадинка някак си беше успяла да измъкне тапите от ушите ми, без да го усетя!

— О! Гледай! — раздаде се гласът на Кли-кли. Лингът запищя още по-силно.

— Опитай да приближиш пръста си още по-близо! — гласът на Мумр издаваше искрен интерес.

— Да бе, ти го направи! Ще ме ухапе!

— Няма да те ухапе!

— А аз ти казвам, че ще ме ухапе! Погледни го само как се зъби!

— Слушай, Кли-кли! Кога друг път ще ти се предостави такава възможност да го погалиш? Мармота го няма, а Непобедимия е оставен на твоите грижи. Най-накрая имаш възможност да се сприятелиш с него! Повярвай ми, той няма да те ухапе!

— Добре ги редиш, но изобщо нямам доверие на думите ти!

— Е, твоя работа — привидно безразлично подхвърли Фенерджията. — Щом не искаш да го галиш, не го гали. Събуждай Гарет и да вървим да закусим.

— Докато някои хъркаха колкото цялата армия на Мирануех, аз вече закусих — кисело отвърна Кли-кли, а след това въздъхна тъжно и каза: — Добре, ще го погалия, може пък и да не ме ухапе.

Непобедимият веднага изписка предупредително, сякаш искаше да каже, че няма да търпи фамилиарности. (Зверчето направо побесняваше, когато Кли-кли се опитваше да го погали.)

— Ох! Боли! Той ме ухапа! Кълна се във великия луд шаман Трестре, плъхът ме ухапа! — заоплакваше се гоблинът.

— Пада ти се — казах аз и отворих очи. — Защо изобщо го закачаш?

— Гарет! Ти на чия страна си? На моята или на страната на този космат побъркан гризач? Виж! Той ме ухапа!

Като доказателство и обвинение Кли-кли размаха ухапанието си пръст под носа ми.

— Малко ти е — злорадо отвърнах аз. — Само Мармота да разбере, че тормозиш зверчето му, главата ти ще откъсне.

— Глупак си ти, Гарет — каза Кли-кли и облиза ранения си пръст.

— А, не! Прощавай — казах аз, ставайки от леглото, — но не аз съм глупакът, а ти.

— Вярно, глупак съм — благосклонно се съгласи Кли-кли. — Но освен това съм и мъдрец. А ти си просто глупак!

— От къде на къде си мъдрец? — намеси се Фенерджията, който досега само слушаше нашия спор.

— Как откъде? — изсумтях аз, докато се обличах. — Като дете е паднал отвисоко на главата си, затова се смята за мъдър глупак.

— Може и да съм мъдър глупак, но ти, Гарет, си съвсем истински глупак! И знаеш ли защо? Защото мъдрецът знае, че е глупак, и следователно е мъдър глупак! А такива като теб, които се смятат за най-интелигентните и най-мъдрите, дори не осъзнават какви са кръгли глупаци!

— Хм, боравиш и с аргументи — отбелязах аз. — Пробвал ли си да станеш професор по философия в университета?

— Леле, какви думи знаем само! — този лек сутрешен спор много забавляваше малкия гоблин. — Фи-ло-со-фия! Сигурно глупак като теб е учил тази дума поне десет години? А колкото до аргументите, много бързо ще ти докажа, че си глупак! Искаш ли?

— Не.

— Защото си глупак! — не пропусна да напомни гоблинът. — Страх ли те е?

— Просто от кралски шут не искам да чувам никакви доказателства. Ти си плямпало, Кли-кли.

— Аз ли съм плямпало?! Не, ще ти докажа, че си глупак, който не слуша мъдреци! — разгорещи се гоблинът. — Ето, слушай! Доказателство първо! Кой може да се забърка с Поръчка за Рога на дъгата?

— Глупак! — неохотно трябваше да признае правотата на зеления.

— О! Помъдряваш не с дни, а с часове! — искрено се възхити шутът, докато превързваше ухапания пръст с носна кърпичка.

Носната кърпичка далеч не беше чиста, а освен това по ръбовете ѝ бяха бродирани сини цветчета с доста вулгарен вид. Най-вероятно тази носна кърпа е била използвана още от дядото на Кли-кли, а когато му дошло времето, той я подарил на внука си (естествено, забравяйки да я изпере).

— Да продължим нашата дискусия — продължи шутът. — Доказателство второ! Когато отказа да признаеш верността на гоблинските пророчества, разказващи за Танцуващия в сенките, тоест за теб, ти не се ли прояви като най-кръглия от всички кръгли глупаци?

— Аз се проявих като умен човек. Изобщо не ми пука дали присъствам във вашите нелепи пророчества. Глупак станах в момента, в който позволих да бъда наричан Танцуващ в сенките!

— Ох — разочаровано въздъхна шутът. — Ето че пак започна да изглупяваш. Но нищо, дори и глупак, ти прие името и вече не можеш да се измъкнеш! Пророчеството ще се изпълни!

Кли-кли просто обожаваше книгата Брук-грук — гоблинската книга с пророчества, в която уж се разказва за всички най-важни събития, които трябва да се случат в Сиала. И уж именно в Брук-грук имало специален цикъл от пророчества, наречени „Танцуващия в сенките“. Гоблинът настояваше, че тези пророчества са за мен. Аз упорито отричах всякаква връзка с безумните съчинения на побърканите гоблински шамани. Само това ми липсваше за пълно щастие — да стана герой от книга!

— И защо е приел името, Кли-кли? — любопитства Мумр.

— Защо ли, Фенерджия-кенерджия? Ами много просто. Защото е глупак!

Обречено си помислих, че нещо в мозъка на гоблина е превъртало и сега той като задморски папагал цял ден ще повтаря, че

съм глупак. Фенерджията не беше удовлетворен от отговора на личния шут на Сталкон и Кли-кли продължи да нарежда:

— Добре, Мумр. Сега ще ти разясня. Пророчеството за Танцуващия в сенките казва, че същият този Танцуващ със сигурност е крадец и че ще спаси целия свят от невиджано зло. А преди да направи това, ще се случат още множество събития или знамения. Посочени са много неща, по които може да се познае Танцуващия, тоест нашия любим кръгъл глупак Гарет, известен с прозвището Сянката. Отначало Танцърът трябвало да хване демони с помощта на Коня на сенките, после да унищожи пурпурна птица, а след това да си приеме името!

— И какво общо има Гарет с това? — недоумяващо попита Мумр.

— Ох! Трудно е да се говори с вас, глупаците! — престорено се ядоса Кли-кли и отчаяно тропна с крак. — Може ли да се каже, че е хванал демоните с Коня на сенките?

— Не аз, а маговете на Ордена ги хванаха.

— Не това е важното — отрязва опитите ми да възразя Кли-кли. Шутът беше яхнал любимия си кон — пророчеството на побъркания маг Тре-тре, да се мъчи в светлината дано, и нямаше намерение да се отказва! — Орденът с твоя помощ ли хвана демоните? С твоя! Беше ли изпълнено знамението? Беше! Продължаваме нататък! Имаше ли пурпурна птица в Харгановата пустош? Имаше, при това не една!

— Ако гоблините наричат тези летящи същества птици...

— Това е фигуративен литературен израз, глупако! Нищо не разбираш от изкуство! Така че имаше ли птица?

— Добре, нека да е на твоето — въздъхнах аз. Не си струваше да споря с глупак, че създаденото от шаманите на Неназовимия с помощта на Кронк-а-Мор може да се нарече кошмар с крила, но не и птица. — Имаше птица.

— Така! А името прие ли го?

— Да! Още от детството. Гарет ме наричат.

— Пфу, мъко моя! Ти наистина ли си глупак или просто се преструваш толкова умело, че никой не може да те различи?! Не говоря за рожденото ти име, а за името свিশе! Танцуващ в сенките — това е твоето име! Ти самият се съгласи, че мога да те наричам така! Значи името си го приел!

Още веднъж проклев деня, когато разреших на Кли-кли да ме нарече Танцуващ в сенките. А разреших, за да може досадният малък шут да се разкара от главата ми, а той проглуши ушите на целия свят, че съм се съгласил да бъда наричан така, тоест знамението е изпълнено. И сега следва да очакваме следващите, не по-малко глупави гоблински предсказания!

— И кое от пророчествата ти е наред сега? — обърнах се с пренебрежение към гоблина.

— Кое е наред ли? — шутът присви хитро очи, погледна ме и издекламира:

*Когато пурпурният ключ изчезне,
Тъй както влагата през пясъка изтича,
И Пътят в мъгла се потопи,
За крадеца работа ще се отвори.
Ще се срещне той с врага в нощта,
И ключът ще реши на кого да помогне!*

— Аха — не издържах и избухнах в смях аз. — Винаги съм казвал и ще казвам: твоят побъркан шаман Тре-тре е трябвало да яде по-малко мухоморки на закуска.

— Ще те помоля без необосновани обиди! — озъби ми се гневно гоблинът. — Тре-тре е най-великият шаман на моя народ! Арцивус със своя Орден и на малкото му пръстче не може да се опре!

— Дали ще му се опре или не нека други да решават. А ти схвана ли за какво се говори в това пророчество? Аз например нищо не разбрах.

— Защото си глупак — не пропусна да ми напомни шутът. — Затова се казва пророчество, за да го разбереш чак когато свърши! Но то ще стане реалност, нали „... когато пурпурният ключ изчезне...“. Тоест, ако говорим на нормален език, когато ключът го откраднат от нас.

— А този ваш ключ? Той наистина ли е пурпурен? — заинтригува се Фенерджията, който никога не беше виждал, както и другите Диви, ключа.

Миралисса не беше показала една от най-големите ценности на тъмните и светлите елфи.

— Ами не... — отвърна обърканият от толкова прямия въпрос Кли-кли. — Прилича на кристал...

Пурпурен, ха! Даже много пурпурен, макар че малкият шут нямаше откъде да го знае. Майсторът-джудже направи ключа от сълзата на дракона — най-редкият и най-твърдият камък в целия свят. Ключът изглеждаше като изтъкан от дантела студ и ледена паяжина. Единственият път, когато го държах в ръцете си, ми се струваше, че просто ще се стопи. Кли-кли беше прав, ключът изглеждаше прозрачен, но пророчеството не биваше да се разбира буквално. Пурпурният цвят беше цветът на Кронк-а-Мор. В моя сън, където майсторът-джудже държеше току-що родения от пламъците на подземните пещери ключ, бях видял как в него блещука пурпурна искрица, реагираща на песента на шамана. Човекът не успя да зареди ключа с Кронк-а-Мор, но искрата остана в него. Тя спеше някъде дълбоко вътре и се събуди само веднъж, в деня, когато Миралисса настройваше артефакта към мен. Тази искра ме хвърли в небитието, в пурпурния пламък. И ако не бяха сенките, които живееха там, където няма място за сенки, и ако не беше танцът с тях, не знам дали щях да оцелея... Потръпнах, спомняйки си безумната джанга със сенките.

— Добре, Гарет. Върви си напълни корема, че ни чакат още много работи за правене!

— Аз имам само една работа, Кли-кли, същата, за която се заклек пред гроба на Котката. Ще взема Рога на дъгата, ще го дам на Ордена, ще взема честно заработените си пари и грамотата с помилването, след което ще продължа да живея за собствено удоволствие. Останалото, ако, разбира се, не застрашава живота ми и не вещае печалба, не ме засяга.

— И все пак имаме една работа — много сериозно каза Кли-кли. — Мумр и Змиорката отиват да сменят Мармота и Еграсса.

— Не улавям връзката. Какво общо имам аз?

— Първо, ще дадеш линга на Мармота...

— Мога да го оставя и тук — прекъснах го аз.

— Второ — невъзмутимо продължи Кли-кли, — Миралисса те помоли да огледаш къщата и да кажеш ще можеш ли да се промъкнеш вътре и да откраднеш ключа изпод носа на слугите на Господаря.

— Да открадна? Изпод носа? — като ехо повторих аз. — Аз?

— Е, определено не съм аз! Нали ти си крадецът тук!

На това нямаше какво да отвърна. Взех линга от възглавницата и като го сложих на рамото си, казах:

— Да вървим. Знаеш ли къде отиваме?

— Аха. Медения дойде сутринта и всичко ми обясни. Фенерджия, идваш ли?

— Да, дай ми само минутка да свърша една работа — каза Мумр, измъквайки изпод леглото страховития двуръчен меч.

Кли-кли хвърли подозрителен поглед на прекалено доволния воин, но се въздържа от коментар.

— Но имай предвид — предупредих гоблина, докато напусках стаята, — че преди да закуся, не искам да чувам за никакви разходки из града.

— Изобщо не се съмнявам, че ще закусиш. Мастер Квилд отдавна е сервирал масата.

* * *

— Фенерджия, накъде така? — обърна се Кли-кли към Мумр, когато след обилната закуска излязохме от хана.

— Ей сега се връщам — неясно отвърна воинът и изчезна зад ъгъла.

— Какво му става? — изненадано ме погледна гоблинът, сякаш се занимавах само с това, да разгадавам мислите на Фенерджията.

Естествено, не му отговорих нищо, а Змиорката само сви недоумяващо рамене. Фенерджията се появи след минута. На рамото на воина лежеше огромен вързоп, от който стърчаха гребло и метла.

— Да не си решил да се заемеш с доброволно почистване на Раненг? — Кли-кли сигурно си помисли, че Мумр е полудял.

— Еха, голяма си лисица, Фенерджия! — възхитено се ухили Змиорката. — Мислиш, че стражата няма да провери защо метлата и греблото заемат толкова много пространство и са увити в тези парцали?

— Стражата проверява само джобовете на жителите на този славен град. За тях греблата са толкова интересни, колкото дворецовият

етикет за врабчетата! — ухили се изключително доволният от себе си Фенерджия.

— А аз се досетих какво имаш там освен метла и гребло! — триумфално каза Кли-кли и от възхищение към собствената си проницателност заскача на един крак.

Аз също се досетих — любимия двуръчен биргризен на Мумр. Хитрецът го беше увил в дрипи заедно с греблото и метлата, убеден, че бдителната стража на Раненг няма да провери такъв непривлекателен за тях вързоп.

— Защо не го изкара през вратата, а го хвърли през прозореца? — полюбопитства шутът.

— Ако бях минал през вратата, Чичо щеше да забележи.

Логично. Чичо внимателно следеше Дивите. На десетника изобщо не му се искаше да плаща на стражата за провинили се воини...

Сега Мумр беше единственият в нашата компания, който имаше сериозно оръжие. Ако се стигне до сблъсък, към моя кинжал и гаракските даги на Змиорката (метателните ножове на шута не се брояха, те явно бяха само за красота) щеше да се присъедини и острието на Фенерджията.

Огромният двуръчен меч, предназначен да проправя път в редиците на пехотата на противника и да унищожава копия и пики, по размер можеше да съперничи едва ли не със самия Мумр. А за тежестта на това оръжие можех само да гадая.

Калъф за биргризена просто не се полагаше и Мумр мъкнеше меча, като го мятал на рамо, а когато яздеше кон, го провесваше в специална примка на седлото. Нищо чудно, че при такъв живот конят на Мумр се отличаваше със свадлив характер. Животното постоянно беше нервно и се страхуваше, че докато препуска, Мумр по невнимание може да го накълца.

В деня, когато за пръв път видях оръжието на Мумр, изобщо не повярвах, че Фенерджията знае как да си служи с биргризена. Техниката на владеене и фехтовка с острие с такава дължина, доколкото бях чувал, беше изключително трудна и изискваше не само опит, но и физическа сила, много по-голяма от тази на ниския и слабичък, на пръв поглед, човек. Но Мармота ме увери, че Мумр е способен да посече и летящ комар със страховития двуръчен меч и по

някаква причина аз изобщо не се усъмних в това. Освен това още едно доказателство за майсторството на Фенерджията беше златният дъбов лист, гравирен върху дръжката на меча, който показваше, че собственикът на оръжието е Майстор на дългото острие. Мумр беше Майстор и почти като бог на бойното поле и сред бойците-меченосци. За такъв като него в редовната пехота плащаха с чисто злато като на тежка кавалерия, че дори и повече.

Но мисля, че не си струва да губим повече време в описание на любимата играчка на Мумр, още повече че днес утрото се очертаваше прекрасно. Птиците пееха, радвайки се на лятото, цветята цъфтяха, небето беше синьо, тревата зелена, слънцето грееше. Ако не беше откраднатият изпод носа ни ключ и че все още не знаехме нищо за съдбата на Гръмогласния, денят щеше да е чудесен.

— Дълго ли ще вървим, Кли-кли? — обърнах се към гоблина аз.

— Не много — измърмори шутът.

С дясната си ръка той се държеше за ръкава ми и скачаше на един крак за собствена и на минувачите радост. Не успях да го откъсна от мен, шутът се беше впил в ръкава ми като кърлеж в куче, така че трябваше да премина към увещания. На любезната ми и искрена молба да спре да се държи като глупак и да върви като нормалните хора на два, а не на един крак, Кли-кли отказа, и се наложи просто да не му обръщам внимание. Нямах да се бия с него, я!

— Колко не много? — попитах отново след поредния неуспешен опит да изскубна ръкава си от здравата хватка на гоблина.

— Около час — безразлично отговори Кли-кли и скочи над падналата на пътя пръчка. Аз изпъшках.

— Но нали трябва да отидем в южната част на града, на Пъстрия хълм. До там е доста ходене.

— Точно в това е въпросът, че някой ходи, а друг подскача и се прави на глупак — не се съдържах от коментар аз.

Кли-кли беше готов да подскача през целия този час, без да пуска ръкава ми.

— Прощавай, но днес не ни дадоха карета — ухили се кралският шут.

* * *

Гадинката откровено излъга, сигурно за да ме дразни. От хана до нашата цел вървахме не повече от двадесет минути.

Улицата, водеща към Пъстрия хълм, се изкачваше по него под немислим ъгъл. Докато стигна до района на Големите клечки, от мен, за разлика от воините, се лееше пот като из ведро, и слава на Сагот, че гоблинът все пак ме беше пуснал и сега крачеше встрани.

— Ей с това да се повозиш! — замечтано промърмори шутът почти на самия връх на хълма.

Проследих погледа му. Пред една от къщите имаше стара очукана каруца, запъната с дървени трупчета, за да не би случайно да тръгне надолу и да сгази някой по-муден минувач.

— Дори не си го и помисляй! — предупредих го аз.

— Нищо не разбираш, Гарет! Аджамия, с една дума! Виж само каква стръмнина! Ще се понесем като ураган!

— Не ми харесва твоята идея.

— Каква идея? Че ще се понесе като ураган? — попита недочулият Фенерджия.

— Не — отвърнах аз. — Че ние ще се понесем като ураган. Ако ти, Кли-кли, си решил да се самоубиваш, не бива да забъркваш и нас в твоите безумни идеи!

— Гарет, все същия задръстенияк си! Отпусни се, нищо не ни застрашава! Откъде ти хрумна за самоубийство?

— Защото главата ти е куха! Този хълм е дълъг повече от четиристотин ярда! Че ще тръгнем, ще тръгнем. Че ще се засилим, ще се засилим! Направо като ураган — имитирах го аз. — Но как ще спрем? С главата ти ли? После ще трябва да ни събират костите из цял Раненг!

— О! — дълбокомислено каза шутът, докато обмисляше моите съображения, и със съжаление погледна каруцата. — Не бях помислил за този проблем!

— И последно кой от нас е глупак, и кой — мъдрец?

— Глупакът си ти, а аз съм мъдрец — това дори за най-тъпия доралисец е ясно. Между другото, вече пристигнахме, ето го имението!

Около имението, разположено на самия връх на хълма, нямаше никакви други постройки на поне стотина ярда. Както беше казал Медения, на размера му можеше да завиди и кралският дворец. Вярно,

оттук не виждах добре шедьоврите на създателите на това малко творение на архитектурната мисъл, голяма част от сградата беше скрита от гъстите корони на дърветата, растящи в парка на имението. Достъпът до частната собственост беше ограничен от висока сива стена, върху която имаше сложни стоманени фигурки. Гледката на тези фигурки изобщо не ме заблуди — основното им предназначение беше на шипове и преграда за осмелилите се да прескочат стената, и едва след това — за декорация. Не се съмнявах, че в допълнение към шиповете вътре ни чакаха или кучета, или гаринчи, или пазачи (или всички заедно).

Стоманените порти на имението бяха обсипани с изрисувани изображения на птици. Имаше летящи, пеещи и само Сагот знае какви още птички. Загледах се в рисунките и осъзнах, че това са славеи, а от това следваше, че в това гнездо на оси живее някой благородник от рода на Славеите.

Надявах се, че докато киснем тук, Миралисса ще успее да разбере кой е собственикът на тази бърлога.

— Впечатляващо! — каза Фенерджията, преценявайки дома с поглед. — Какво ще кажеш, Гарет?

— Сложно е.

— В смисъл?

— В смисъл да се измъкнеш оттам.

— Но ти си майстор в тези работи. Не е ли така?

— Да. Но това не прави нещата по-лесни. Къде са Мармота и Еграсса?

— Сигурно се крият зад дърветата, затова не ги забелязваме — изказа предположение Кли-кли. — Скрили са се, Гарет, просто са се скрили. Или мислиш, че двама души, постоянно обикалящи около имението, няма да привлекат внимание?

— Ами щом са се скрили, потърси ги. Аз нямам намерение да играя на криеница.

— Направо ще ги намеря! Защото не съм толкова глупав, колкото някои други! — каза нашият мъдрец и решително започна да върти глава.

Естествено, гоблинът не намери никого. Ако един елф иска да не го забележат, няма да го забележат. А и Дивите, особено разузнавачите им, винаги са се славили като майстори на маскировката и със

способността да се скрият дори там, където изглежда невъзможно (например в огромна пчелна хралупа). Без подобни умения в Безлюдните земи, изобилстващи от не особено приятелски настроени създания, нямаш никаква работа.

Мармота и Еграсса изскочиха като два призрака от гъстите храсти, растящи в близост до стената, ограждаща имението. Изобщо не бих си помислил, че в такива храсти може да седят двама здрави воители.

— Забавихте се — посрещна ни Мармота.

— Има си хас! Вас и самия Х'сан'кор няма да ви намери! — казах аз, подавайки радостно пищящия линг на собственика му. — Разбрахте ли на кого принадлежи този дом?

— Не. А вие?

— Не — отвърна Змиорката. — Всичко спокойно ли е?

— Като в църковен двор. Най-малкото никой не е излизал през тези порти, но някъде около час преди зазоряване влязоха седем ездачи. В храстите е удобно, направихме си хубаво леговище там, и от пътя не се вижда, така че настанявайте се. Може спокойно да седнете, портата се вижда като на длан.

— Късмет — пожела на воините немногословния Змиорка и тръгна към храстите. Шмугна се в някаква пролука и клоните веднага го скриха от погледите ни.

— Хайде, Гарет. Какво стоиш като пън на улицата? — подкани ме Кли-кли.

— Слушай, Кли-кли — възразих аз. — Нали ми каза, че само трябва да огледам къщата и нищо повече. Нямах уточнение, че съм длъжен да влизам в храсти!

— Откъде се извъди толкова опърничав! — сложи ръце на кръста дребничкият шут. — Защо трябва постоянно да те уговарям като някакво малко дете?

— Добре, добре — вдигнах примирено ръце аз. — Предавам се, само не мрънкай!

— Ето, така е по-добре! — триумфално се изпъчи шутът и изчезна в храстите.

Аз го последвах, утешавайки се с мисълта, че докато Миралисса не разбере на кого е този дом и с Алистан не измислят как да се промъкнем вътре, така или иначе нямаше да правя нищо. Нямах

значение дали ще лежа в храстите или ще стоя в хана. Вярно, в хана го нямаше досадния Кли-кли, но пък имаше Миралисса.

След като призракът на Валдер ме спаси в Харгановата пустош от пурпурното хвъркато, тъмната елфийка ме гледаше с много голям интерес. Аз не ѝ казах, както и на никой друг, че в главата ми живее духът на мъртъв архимаг. И след събитията от пустошта играех ролята на кръгъл глупак, като казвах, че не знам какво се е случило и как съм се спасил! Не знам чие беше това желание да не разкривам истината за случилото се при стария овраг — на Валдер или мое, но аз категорично отказвах и всячески избягвах разговори на тази хлъзгава тема.

През нощта Мармота, Еграсса и Медения се бяха постарали и укритието беше великолепно. Когато се гледаше от страна на пътя, храстите изглеждаха непокътнати, но само да попаднеш вътре и веднага се оказваш в уютна зелена бърлога с разчистени клони и утъпкана трева. Мястото беше достатъчно да побере поне двама души. Разбира се, ние бяхме не двама, а четирима, но Кли-кли не се отличаваеше с големи размери, а и аз се свих малко, така че съвсем удобно се настанихме в наблюдателния пост.

Фенерджията веднага легна на тревата, сръга ме в ребрата с увития меч, откъсна стръкче трева, пъхна го между зъбите си и започна да наблюдава през листата на „покрива“ облаците, носещи се по небето. Прекрасно занимание за всеки, който иска бързо да заспи.

Змиорката пое първата смяна и се вторачи в портите, само ние с Кли-кли страдахме от ужасна скука. Неуморният гоблин и за секунда не можеше да стои спокоен, и колкото по-дълго бяхме в засада, толкова повече той се изнервяше.

— Сам влезе тук, сега ще търпиш — злорадо казах аз.

Гоблинът само изсумтя неодобрително и легна на тревата до Мумр. Започна да брой прелитащите над нас облаци, но скоро му омръзна и след по-малко от пет минути се размърда, блъсна ме с крак в хълбока и запълзя към Змиорката.

— Появи ли се някой? — прошепна Кли-кли.

— Никой — кратко отговори гаракецът, без да сваля поглед от целта.

— А-а-а... — разочаровано въздъхна гоблинът, после отново ме ритна с крак в хълбока и пак започна да брой облаците, без да обръща

внимание на не най-приятелския ми поглед.

Десет минути по-късно цялата история се повтори. Ритник в ребрата, пълзене към Змиорката, въпрос, отговор, разочаровано „А-а-а...“ и ритник в ребрата.

На третия път не издържах:

— Кли-кли! Стой си на мястото или не отговарям за себе си!

— Ама аз само за минутка до Змиорката!

Ритник в ребрата. Аз се вбесих и се опитах да върна ритника на шута, но той незнайно как успя да се размине с крака ми и като захихика весело, ми се изплези. Е, какво пък, ще изчакам връщането му!

— Появи ли се някой?

— Никой.

— А-а-а... Ох!

Кли-кли искаше да се върне на мястото си, но Змиорката, без да го погледне, притисна ръката му към земята:

— Стой тук.

— Но защо?!

— Стига си дразнил Гарет.

— Но на мен ми харесва! — опита да се оправдае Кли-кли.

Воинът не отговори и шутът, възмутен от смъртната обида, ме нарече доносник, но да противоречи на Змиорката не посмя и остана на място.

Времето се влачеше безкрайно. Мумр дъвчеше тревичката, Кли-кли дремеше, победен от безделието, аз лежах на хълбок и се въртях от една страна на друга. Само Змиорката стоеше все така неподвижно, както и преди два часа, и наблюдаваше портите. Не се виждаше никакво движение или други признаци на живот. Несъмнено те се охраняваха, и се охраняваха добре, нали тук живееше някой от войнственото раненгско благородно братство, но оттук не виждахме никакви пазачи.

След около три часа Змиорката прошепна:

— Най-накрая!

Станах, отместих внимателно една клонка и погледнах към портата. Двама пазачи, явно от личната охрана на собственика на къщата (на униформите си имаха някакви емблеми, макар че от такова

разстояние не можех да ги разгледам добре), чевръсто отваряха тежките крила на портата.

— Какво става? — попита събудилият се от дрямката Кли-кли.

— Гнездото на хлебарките се раздвижи — измърмори Мумр. — Гарет, свий се малко, нищо не виждам.

От портите излязоха конници. Един, трима, петима. И Бледния, да го отнесе мрака!

— Бледния е с тях! — прошепнах тихо.

— Къде? — Кли-кли толкова искаше да види Ролио, за който му бях разказвах, че едва не изпадна от храстите точно на пътя.

Нямаше да ни е до смях, ако шутът се беше изгърколил под копитата на конете, минаващи покрай нас! Но Змиорката внимаваше и дръпна Кли-кли за крака, връщайки го обратно в храстите.

— Ей онзи, с изцяло черните дрехи, е Бледния — обясних аз. Ръцете така ме сърбяха да пусна един болт в убиеца, но за съжаление арбалетът не беше в мен. — Къде ли отиват?

— Ах, вселенски мрак! Заминават си! — изруга Змиорката. — Заминават си, кълна се в дракона!

— А ключът дали е в тях? — налях масло на огъня аз. Ездачите започнаха да се отдалечават към виждащите се в далечината къщи.

— Мумр! Бързо след тях! — заповяда Змиорката.

— Но те имат коне!

— А ти имаш крака! В града няма да препускат, ще видиш, че ще яздят бавно! Постарай се да разбереш къде отиват.

— Добре — изплю тревичката Фенерджията. — Ще опитам.

— Остави меча!

— Прекалено съм свикнал с него — Мумр вдигна вързопа, метна го на рамо и последва ездачите.

— Мамка му и мрак! Надявам се Бледния да не го забележи!

— Трябва да кажем на Маркауз и Миралисса — Змиорката излезе от храстите. — Все още имаме минимален шанс да ги прихванем до градските порти.

— Има много градски порти — оспори идеята Кли-кли. — Ще трябва да побързаме!

Но до хана не можахме да стигнем. И по-точно, просто не ни позволиха да го направим. Щом стъпихме на улицата, по която бяхме дошли преди няколко часа, двама души ни преградиха пътя. Дискретни

дрехи, мрачни лица, студени очи. Изглеждаха много самоуверени, но увереността им беше напълно оправдана и разбираема — всеки държеше в ръката си изваден меч.

— Изглежда от имението все пак са ни забелязали — казах аз и извадих кинжала от ножницата.

Кинжал срещу меч — това е все едно арбалет срещу балиста. Не знам за Змиорката, но мен съвсем тривиално щяха да ме накълцат на салата, веднага щом тръгна с ножа срещу меч.

— Погледнете назад! — изпищя Кли-кли.

Зад нас приближаваха още шестима. Поредният проблем засега беше все още далеч. Но пък всеки имаше арбалет. Зареден.

Едва тогава забелязах, че арбалетчиците излизат не от имението, чиито порти оставаха затворени, а от голяма карета.

— Това не са Славеи! Това са слуги на Неназовимия! Проследили са ни!

Змиорката глухо изръмжа и измъкна дагите.

— Гарет, не стой като глупак! — зашепна Кли-кли, наблюдавайки приближаването на стрелците. — Носиш ли чантата с магическите дрънкулки?

— Не, оставих я заедно с арбалета и ножа.

Гоблинът отчаяно изстена.

— Това е най-глупавата ти постъпка от всички други!

Но аз вече не го слушах, а отчаяно се опитвах да измъкна от джоба в ръкава си моя скрит коз. Това беше магическа стъкленица с течност, която при счупване създаваше светкавица, шум и дим. Абсолютно безполезно нещо, но го получих съвсем безплатно и ми беше жал да го изхвърля, а досега няха възможност да го изпробвам. Отдавна не носех „бомбата“ в чантата си, за да не би случайно да я объркам с другите. Бях я прибрал в специален джоб на ръкава си и бях забравил за нея, тъй като изобщо не тежеше.

— Прикрийте си очите! — извиках аз на приятелите си и хвърлих стъкленицата в краката на мечоносците.

Последва светкавица, гръм, и част от улицата бе обгърната от гъст млечнобял дим. Един от мечоносците уплашено изкрещя.

— Дръжте се зад гърба ми! — заповяда Змиорката и се втурна към зашеметените врагове, без да му пука за мечовете им.

Единият седеше на улицата и изненадано примигваше с очи. За меча, лежащ на няколко крачки от него, човекът дори не си спомняше. Вторият враг беше по-малко уплашен. С леко непохватен замах той се опита да отнесе главата на Змиорката, но гаракецът се хвърли под меча, блокира го с лявата си дага и заби дясната във врата на противника си. След това Змиорката трябваше да отскочи доста отчаяно, така че кръвта, бликнала от раната, да не опръска дрехите му.

Вторият, който продължаваше да седи и да премигва объркано с очи, го ударих с крак в челюстта. Неуспешният убиец изтрака със зъби и рухна на улицата.

— Вземи меча! — каза Змиорката, докато вземаше меча на убития от земята.

Аз владеея меч колкото хлебар — кралска фрегата, но в този случай нямаше време да се обяснявам. Още щом арбалетчиците видяха какво се беше случило с техните другари, те преминаха в бяг. За съжаление, магическият ми номер не ги впечатли достатъчно — те не бягаха от нас, а към нас. Най-нетърпеливият изпразни арбалета си към нас и болтът удари в земята в опасна близост до крака на Змиорката.

— Искат да ни хванат живи! — извика гаракецът.

— След мен! — изписка Кли-кли, осъзнавайки, че скоро въздухът тук ще започне да свисти от летящи арбалетни болтове, а на такива места всеки уважаващ себе си гоблин няма абсолютно никаква работа.

Гоблинът изчезна в белия дим, аз бързо го последвах, а Змиорката ни прикриваше. Само десет крачки и ние излязохме от димния облак, покрил улицата. Арбалетчиците започнаха да стрелят, без да ги е грижа дали ще останем живи. Бялата стена ни скриваше и само това запази кожата ни цели и невредими. Един от болтовете прелетя съвсем близо до главата ми и с тъп звук се заби в каруцата със запънатите колела. Нали Кли-кли искаше да се спуска? Изглежда мечтата му щеше да се сбъдне след няколко секунди.

— Гарет, какъв е този боклук, който хвърли? — кашляйки, попита Змиорката за съдържанието на магическата стъкленица.

— Дреболия, която ни спаси от неприятности! Чакай, Кли-кли! — сграбчих гоблина за яката. — В каруцата!

— Съвсем ли си изглупял?!

— Аха! В колата, мъдрецо!

Без да ме пита нищо, Змиорката хвърли протестиращия гоблин в каруцата. Воинът знаеше, че с бягане не можеш да се скриеш от арбалетите. След десетина секунди ще разберат, че димната завеса не представлява никаква опасност за тях, а след това за нашите кожи няма да дават и медена пара. Скочих в каруцата след Кли-кли.

— Гарет, надявам се, че знаеш какво правиш! — мисля, че за пръв път виждах шута изплашен.

Нито по време на нападението на поддръжниците на Неназовимия в кралския дворец, нито в село Вишки, нито в Харгановата пустош изумрудената му кожа е имала такъв бледозелен оттенък.

С мощен удар Змиорката изби дървените подпори, задържащи каруцата на мястото ѝ, и тя се понесе по хълма. Хладнокръвният гаракец дори я засили още, въпреки че това беше абсолютно ненужно. Хълмът беше достатъчно стръмен и нашият транспорт бързо ускори до умопомрачителна скорост.

— М-м-ми-и-сля-а-а, че-е то-ва-а-а бе-е-ше-е ло-о-оша! А! Ид-де! Я! — колелата подскачаха по уличните камъни и Кли-кли, вкопчил се с две ръце в борда, заекваше и с изцъклени от страх очи гледаше прелитащите край нас къщи.

На това място, за разлика от района около имението, беше пълно с хора. Те с крясъци отскачаха встрани, за да не попаднат под колелата на полудялата каруца, и ни възнаграждаха с отбрани ругатни и пожелания да вървим в мрака.

Още един болт се заби в каруцата.

— Наведете се! — изрева Змиорката, опитвайки се да надвика грохота на колелата и шума на вятъра, който виеше в ушите ни.

Така и направихме. По задната дъска на каруцата затропа истински смъртоносен дъжд. Или преследвачите бяха много повече, отколкото видяхме, или бяха виртуози на арбалета. Да стрелят и да зареждат с такава скорост можеха далеч не всички кралски войници.

Кли-кли все пак подаде глава над борда, погледна напред и издаде многозначително възклицание:

— Ой!

В този момент очите на гоблина можеха да се конкурират по размер с луната. Не издържах и реших да разбера какво означава това „Ой“ в устата на нашия Кли-кли.

Работата беше в това, че улицата, колкото и да ми е тъжно да го кажа, свършваше след стотина ярда и завиваше под прав ъгъл наляво. И тук ни очакваше пренеприятен сюрприз — точно на пътя на летящата надолу каруца се извисяваше стена на къща.

Погледнах назад — преследвачите ни определено отстъпваха по скорост на безумния ни екипаж, но с упоритостта на имперски кучета, надушили дългоочакваната плячка, се носеха по следата.

— Скачае! — извиках аз.

Скоростта на каруцата ни беше безумна и ако случайно решим да останем в нея, щяхме да се размажем в стената на къщата.

— Ако ско-о-очим, можем да се убием! — възрази ми Кли-кли.

— А ако не скочим, тогава определено ще се убием! Скачае на „две“!

— Едно...

Не успяхме. Каруцата ли достигна стената или стената достигна каруцата, не е толкова важно. Ние се врязахме. Ние се разбихме.

С трясък се забихме в много твърда повърхност. Като цяло, ако има хора, които не разбират нормален човешки език, казвам го по букви — ние з_а_г_а_з_и_х_м_е. Както казват гномите — от огъня, та в тигана!

Ударът на каруцата в стената беше ужасен. Кли-кли, застанал като истински въжеиграч на борда на каруцата, така и не дочака моето „две“, просто излетя в неизвестна посока. Гоблинът сякаш вятърът го отнесе и в това му беше късметът. За разлика от него, Змиорката и аз останахме в каруцата.

От сблъсъка светът се разтресе. Имах чувството, че от Безлюдните земи са дотичали двойка луди великани и танцуват джанга върху ребрата ми. Как те (ребрата, разбира се!) останаха цели, още се чудя. Ушите ми звъняха, пред очите ми святкаха звездички, левият хълбок изобщо не го усещах, а освен това главата ми изглеждаше неимоверно тежка.

Не знам колко дълго престоях така. Може би секунда, а може би цял век. Звездичките пред очите ми не изчезнаха веднага, от време на време се появяваха няколко нови незнайно откъде, танцуваха във весела редица и отново изчезваха. Към всички гореизброени неприятности можете да добавите, че от удара съобразявах трудно и с прекъсвания. Всички следващи събития съзерцавах някак отстрани.

Ето над мен се надвеси Кли-кли. Трябва да отбележа, че гоблинът беше цял и невредим, ако не броим ожулването на бузата и разкъсания плащ.

— Гарет! Хей, Гарет! Мракът да те разкъса! Ставай! Хайде, ставай!

Защо крещи така? Аз не съм глух. И защо има толкова много трески? А, да! Каруцата!

— Ставай, Танцуващ в сенките! Те идват!

Х'сан'кор да му изяде езика! Какво ми се е лепнал този шут? Да ме остави да полежа един час и ще съм като нов. Нека Змиорката да стане! Между другото, как ли е той?

Наложи се да положи известно усилие, за да се откъсна от Кли-кли, който се опитваше да ми обяснява нещо, и да обърна глава в посока предполагаемото местонахождение на гаракеца. Аха! Змиорката беше до мен, на една ръка разстояние. Лицето му беше цялото покрито с кръв, стоеше на колене и като се подпираше с ръце на трофейния меч, се опитваше да се изправи на крака. Още повече започнах да уважавам Дивия. Коров пич беше нашият Змиорка!

— Бягай, Кли-кли! Предупреди ги! — прошепна воинът.

Да бяга? От кого? И да предупреди кого? В очите на Кли-кли, чул заповедта на война, избухна борба на демони.

— Давай, шуте — и сам не знам защо го казах. Гласът ми не беше по-добър от този на Змиорката. — Предупреди когото трябва и двамата с тебе ще пийнем бира...

Гърлото ми беше толкова пресъхнало, че бях готов да изलोча цялото Студено море, въпреки че е много солено.

— Постарай се да оживееш, Танцуващ! — Кли-кли ми хвърли прощален поглед и изчезна от полезрението.

Къде хукна? А, да! Разбира се! Хукна някъде си да предупреди някого си. Така бързо изчезна, сигурно също му се пие бира. Пожелавам му много късмет в това! И лично щастие...

На Змиорката не му позволиха да стане. Някакви хора го наобиколиха, избиха му меча и го удариха в тила. Змиорката падна на земята и повече не мръдна. Аз направих опит да се изправам, но кой знае защо ръцете и краката не ме слушаха и накрая просто затворих очи, показвайки на тези лоши хора, че нямам намерение да разговарям с тях.

Хиляда демона на мрака! Разбихме се в така неподходящо появилата се къща! Е, не можеше ли някак да се отдръпне встрани?!

Мрак! Не за това трябва да мисля. А за какво да мисля? Ех! Главо моя, главо!

— Този жив ли е? — попита някой, застанал над мен.

— Да! Но е в безсъзнание! — говорещият доста осезаемо ме ритна в ребрата.

Казах вече, лоши хора!

— Ще го вземем ли с нас или един ни стига?

— Един е достатъчен — още един ритник. — Този е излишен.

— Ще ви направя вас май излишни! — още един глас. — Ще вземем и двамата! Или си толкова умен и сам ще обясниш на Ризус?

— Ама аз се пошегувах!

— Пошегувал се бил, мамка ти! Изтървахме дребния!

— Че какво може да направи този гоблин?

— Може! Може да ни докара цял куп неприятности!

— Изпрати ли някой след него?

— Ха! Чуй се само! Той всички ни ще надбяга с късите си краченца! Гоблинът вече няма настигане, така ще се покрие в уличките, че и с фенер няма да го откриеш. Стига приказки. Товарете тези, докато стражата не е дошла и народът не е почнал да се събира!

Хванаха ме за ръцете и краката и ме понесоха нанякъде. Винаги е така. Стане ли сериозен бой в града, всички стражници и минувачи просто изчезват от улиците. После, когато вече е тихо и спокойно, те, разбира се, се появяват и се бият в гърдите. Жалко, че ни задържаха неотложни дела, иначе всички щяхме да ги хванем!

Хвърлиха ме на нещо твърдо. Някой изруга, затръшна вратата и подът се разтресе и заскърца. Мисля, че бях в карета. Но защо ме мятат така безцеремонно? Можеха съвсем учтиво да ме поканят да се повозя с тях. Наистина ли мислеха, че аз, толкова учтив и неотказващ, не бих се съгласил да вляза в каретата?

Х'сан'кор! Не за това трябва да мисля!

Някой тихо изстена до ухото ми. Змиорката?

Трябваше да отворя очи, за да задоволя своето любопитство. Както се оказа, лежах на пода на карета до загубилия съзнание Змиорка. Освен нас тук бяха и арбалетчиците, които преди не повече от пет минути се опитваха да застрелят Гарет и компания.

Орките имат великолепна поговорка: „Любопитството на гоблина в Лабиринта го вкарва“. Едно от лошите момчета забеляза, че съм отворил очи и възкликна:

— Хей, този се събуди!

Исках да му кажа, че аз всъщност никъде няма да ходя и не съм този, имам си име, но езикът ми някак си отказваше да се подчини.

— Тогава го приспи — безразлично посъветваха човека.

Последното, което видях, преди да се потопя в тъмното нищо, беше падащата като камък върху главата ми сопа.

ГЛАВА 6

РАЗГОВОРИ В МРАКА

Кречех по широк тъмен коридор, стените бяха облицовани с груб камък и покрити с нещо много подобно на мъх или лишеи. Нямаше почти никаква светлина и трябваше да докосвам стената с ръка, за да не пропусна случаен завой.

Таванът танцуваше като луд. Три пъти го докосвах с глава, а само няколко крачки след това колкото и да протягах ръце нагоре, не можех да го достигна — само празнота, мрак и слаба светлина някъде нависоко.

В главата ми изникваха хиляди въпроси. Как бях попаднал тук? Къде отивам? Защо? Какво търся в мрака на това подземие? И това изобщо подземие ли е?

Много съмнително, особено ако се изхожда от факта, че на всеки двадесет крачки ръката ми се натъкваше на врата. Метална врата с малко прозорче с решетка. Двадесет стъпки груб камък и мъх под ръката, а след това пръстите усещат студения и влажен от подземната влага метал. И после отново двадесет крачки камък.

Имах чувството, че съм на най-ниското ниво на някакъв огромен затвор.

Коридорът изглеждаше безкраен. Понякога зад вратите се чуваха стонове и мърморене, но по-често зад металните прегради цареше оглушителна тишина. Кой се намираше в тези подземни катакомби? Затворници, луди, пленници или душите на тези, за които пътят към светлината или мрака е затворен за вечни времена? Нямах отговор на тези въпроси, също както и желание да разбере кой всъщност е в тези килии.

Когато минах покрай поредната врата, зад нея се раздаде безумен смях. От изненада отскочих към противоположната стена на коридора и ускорих крачки, като се стараех да съм колкото се може по-далеч от побъркания затворник. Но смехът още дълго време отекваше зад мен и ме побутваше в гърба.

След цяла вечност, когато вече бях изгубил броя на крачките, ми се стори, че усещам слаб мирис на море.

Да, така миришеше в Пристанищния град на Авендум, когато вятърът духаше откъм Студено море. Това беше миризмата на сол, на водорасли, на морските капки, оставащи от блъскащи се в кея вълни, миризмата на чайки, които вечер посрещат рибарските лодки. Миризма на свежа прохлада, на риба, бриз и на свобода.

Непрогледният мрак отстъпи и бавно, ужасно бавно от него започнаха да изплуват призрачните очертания на коридора. Някъде отгоре се появи плах лъч дневна светлина. Спрях и вдигнах поглед към късчето синьо небе, виждащо се през малко прозорче във високия, просто недостижим за мен таван. На лицето ми падна слънчев лъч и неволно стиснах очи. Вятърът, който заедно със слънчевите лъчи се промъкваше през прозорчето, донесе ритмичен тътен, сякаш недалеч оттук въздъхна уморен след цял ден тежка работа великан. Някъде наблизо имаше море и приборят се чуваше доста ясно.

Море?! Но как така? Как можеше то да се появи тук? Къде все пак съм попаднал? И най-важното, как съм попаднал?

Ако останех на това място, нямаше да намеря отговорите, които търсех, затова казах сбогом на светлината и продължих по коридора, потапяйки се отново в непрогледната тъмнина. Очите обаче привикваха бавно към мрака, така че в един момент направо загубих опора под краката си и едва не паднах. Спрях и като протегнах напред десния си крак, опипах пода.

Така си и помислих. Стълби. За съжаление, водеха някъде надолу, в още по-гъстия и непрогледен (ако изобщо е възможно) мрак. Спрях и започнах да размишлявам какво да правя.

Да слизам надолу, в дълбокото подземие на затвора (ще наричам мястото така поне докато не разбера къде точно се намирам) за мен беше крайно нежелателно. Сагот знае на какво ще се натъкна там. А и можех да бродя в мрака много, много дълго време. По-добре да намеря друга стълба, която да води нагоре, и най-добре да е към изхода на този странен и загадъчен затвор.

Всъщност имах само два изхода от създалата се ситуация: да се върна назад към мястото, откъдето тръгнах, или да се спусна надолу и да потърся стълбище, водещо нагоре. Първият вариант беше по-

разумен от втория, но просто физически не бях в състояние да извървя отново целия този дълъг и уморителен път назад.

Оставаше ми да вървя напред и само напред. След като взех решението, аз започнах предпазливо да слизам по стълбите. Нямах нито маслена лампа, нито факла, нито дори магически „огън“ и трябваше да напредвам опипом. Докато слизах и докосвах стената с ръка, броях стъпалата. Оказаха се шейсет и четири. Стръмни и очукани било от времето, било от хилядите крака, стъпвали по тях, те ме отведоха в друг коридор.

Този коридор се оказа пълен близък на онзи, по който бях минал съвсем наскоро. Същият непрогледен мрак, същият застоен и студено-влажнен, вледеняващ въздух, същите изградени на груб камък и покрити с мъх и лишей стени, същите метални врати с малки прозорчета с решетки. Единствената разлика между този коридор и първия забелязах едва когато започнах да броя крачките. Вратите бяха разположени на всеки сто крачки, а не на двадесет, както беше по-рано.

Тук беше много по-студено, отколкото в горния коридор, и след известно време, без дори да се усетя, започнах да треперя. Трябваше да ходя бавно, в тъмнината се страхувах да не налетя на неочаквана преграда или просто да пропадна в дупка, яма или да попадна в друга някоя неприятност. След като подминах седмата врата отдясно, стените на коридора се промениха. Грубият каменен градеж и мъхът изчезнаха, отстъпвайки място на базалтова скала. Неизвестните строители бяха прокопали целия оставащ коридор директно в скалата. В мен възникна подозрението, че съм попаднал в катакомби на гноми или джуджета. По-вероятно джуджета, защото ако отчета неочакваното присъствие на море и си освежа спомените по география, можеше да се приеме, че съм в източната част на Планините на джуджетата. Именно тук планините граничеха с Морето на бурите или Източния океан, както го наричат жителите на Пограничното кралство. Да се питам как така се озовах на такова разстояние от Раненг беше безполезно. В главата ми се блъскаха най-нелепи мисли.

Далеч, далеч напред в мрака се мярна светлинка. Спрях като ударен и започнах да се вирам в далечината. Пламъкът проблесна още веднъж. Аха! Най-вероятно беше пламък от все още недобре разгорял

се маслен фенер. Пламъкът леко се люлееше в такт с нечии крачки и бавно се отдалечаваше от мен.

Сега не се поколебах. Огънят означаваше разумни същества, дори и да не са много приятелски настроени към неочаквани посетители. Просто трябваше да се държа на известно разстояние от човека с фенера, да съм незабележим и да се надявам, че неволният ми водач ще ме изведе от този наистина странен и загадъчен затвор.

Устремих се към светлината, пренебрегвайки опасността да се спъна в някое неочаквано препятствие и да си счупя краката. Да догоня непознатия се оказа доста лесно — той пъплеше със скоростта на огр, преял с човешко.

Минах покрай стъпала, водещи нагоре (точно по тях беше слязъл тук непознатия), и настигнах човека.

Старец. Не виждах лицето му, но по прегърбената стойка, клатецата походка, треперещата старческа ръка, стискаща масления фенер, и по сивите коси без всякакво съмнение или колебание разбрах, че този човек е старец. Неизвестният беше облечен в стара опърпана мръсносива дрипа, въпреки че аз бях готов да заложа и последната си златна монета, че преди много години тази дрипа е представлявала прекрасна камизола. Огромната връзка ключове, висеща на протъркания колан, противно дрънкаше в такт с крачките му. В другата си ръка дядката стискаше някаква купа или чиния. Не можех да видя какво има в нея, но старецът я носеше много внимателно и ръката му, за разлика от другата, носеща фенера, не трепереше. Дядката крачеше, държейки фенера в протегнатата си ръка и неговата сянка, увеличена няколко пъти, танцуваше по стените.

Аз се прокрадвах на около десет крачки зад стареца, стараейки се да стоя на границата между тъмнината и светлината на фенера. Той вървеше мълчаливо и само от време на време глухо кашляше. Кашлицата на дядото по някакъв начин ми напомни за кашлицата на стария магистър Арцивус. Да, старият магьосник на Ордена със своите мълнии и огънове щеше да ми бъде добре дошъл сега. Но стига съм мечтал, Арцивус беше много далеч оттук, в Авендум, и подготвяше маговете за „тържествена“ среща с Неназовимия.

Дядката се тътреше, пъшкеше, кашляше и ругаше. Започнах да се притеснявам, че всеки миг ще се разпадне и никога няма да стигне до целта на своя поход в това подземие. Но за мой късмет коридорът

внезапно свърши и той, пъшкайки, спря пред последната врата. Надзирателят, както мислено го нарекох, сложи купата и фенера на пода и откачи от пояса си връзката ключове.

Така и не можех да разгледам добре лицето му, стоеше наполовина обърнат към мен. Мърмореше си нещо под нос и внимателно прехвърляше ключовете в ръцете си. Накрая избра един огромен меден ключ и го пхна в ключалката. Древното изкопаемо се опита да завърти ключа в ключалката, но не му се получи и като проклинаше мрака и този, който го е измислил, извади ключа и отново започна да подрънква с връзката, за да намери по-подходящ.

Тук започна да ми просветва, че когато старецът тръгне да се връща, аз щях да се окажа на пътя му, освен ако не побързам да изтичам до стълбите. А в плътния мрак да тичам безшумно, без да виждам нито стени, нито стъпала, ще е доста проблематично, да не кажа направо сложно. Колкото и бавно да върви старецът, дори и да не ме види, непременно ще ме чуе.

Дядката се бореше с ключовете, а аз отчаяно търсех изход от възникналата неприятна ситуация. Можеше, разбира се, просто да го прасна по тиквата, но къде е гаранцията, че без него ще намеря пътя нагоре? Новото стълбище спокойно можеше да ме води към някакъв лабиринт и да си остана да обикалям из него до края на вечността. Така че вариантът със зашеметяването на стареца отпаднаше.

Да се скрия някъде по пътя му — светлината от фенера на ширина обхващаше целия коридор и колкото и да се притискам към стената, дори сляпа къртица щеше да ме забележи.

Срещу вратата, с която старецът беше зает, преди явно е имало врата, водеща към друга килия. Точно така, имало е. Сега на нейно място зееше катраненочерна дупка, водеща към необитаема, тоест празна килия (кой ненормалник ще стои в килия, която няма врата?). Вратата — с изтръгнати панти, с прилични вдлъбнатини по цялата си повърхност и със смачкана решетка на прозореца, кротко си лежеше до стената. Не знам кого са държали в килията, но когато видях какво е направил затворникът с вратата, не завиждах на пазачите на затвора, когато това същество се е измъкнало на свобода. Да, да, именно същество! Никой нормален човек не може да остави такива вдлъбнатини в пет инчови стоманени плочи (освен ако поне в

продължение на триста години, без да спира, не е блъскал по вратата с дървената си глава).

Старецът най-накрая намери ключа, вдигна фенера от земята, огледа находката на по-ярка светлина, изсумтя удовлетворено и вкара ключа в ключалката. Докато пъшкеше и се бореше с вратата, аз се промъкнах като призрак на две крачки от него и се хвърлих в мрака на дупката.

Старецът спря да върти ключа и рязко задуши въздуха с нос. Сега приличаше на куче, застинало в ловна стойка, което е усетило, че зад гърба му е минала лисица.

Но на мен не ми беше до странностите на дядката. Аз едва не изскочих обратно в коридора, защото вонята в празната килия ме караше да предположа, че цяла армия гноми е повръщала вътре без прекъсване в продължение на десет години. Закрих лице с ръкава и се опитах да дишам през устата.

Оказа се трудно, защото миризмата беше остра и отблъскваща и очите ми започнаха да сълзят. През цялото време, докато стоически се опитвах да се боря с вонята, старецът стоеше неподвижно като статуя точно до другата врата. Дали не е заподозрял нещо проклетникът?

Надзирателят отново задуши въздуха, после тръсна глава, сякаш прогонваше незнайно откъде появила му се халюцинация. Нямах шанс, татенце, никакъв! Не можеш ме подуши при такава воня! Дори да имаш обоняние на имперско куче!

Миризмата от килията не се понрави на стареца и той продължи борбата с упоритата ключалка пред него. Докато той отключваше вратата, аз се опитах да запазя остатъците от закуската в стомаха си. Само да се измъкна от подземие, ще изхвърля вмирисаните си дрехи, след което поне месец ще кисна в гореща вана, за да се отърва от ужасната воня, която сякаш беше попила във всяка частица на тялото ми.

Ключалката най-накрая поддаде, изщрака и дядката триумфално се засмя. Ръждивите несмазани панти изскърцаха и вратата на килията приканващо се отвори. Старецът вдигна купата и като освети пътя си с фенера, влезе в килията.

До ушите ми достигна слабо подрънкване на верига.

— Събудихте ли се? — гласът на стареца сега беше остър и хриплив. — Предполагам, че сте огладнели за три дни?

Отговор не последва. Само веригата още веднъж издрънча, сякаш невидимият за мен затворник се е размърдал.

— А! Горди сме! — засмя се дядката. — Е, добре! Ето ви вода. Хляба, съжалявам, но го забравих в караулното. Но не се притеснявайте, красавици. Следващия път непременно ще го взема. След ден или два.

И отново довольният смях. Лош смях, зъл.

Погледнах от своето укритие, надявайки се да видя какво се случва в килията отсреща, но видях само приглушената светлина от фенера и гърба на стареца.

— Е, аз ще тръгвам, приятно оставане. А водичката си я изпийте, тя, разбира се, не е фазан с гъби или ягоди със сметана, но също е вкусна!

Дядката излезе от килията и вратата със скърцане започна да се затваря.

— Чакай! — един от затворниците все пак реши да говори.

Жена!

— Виж ти! — изненада се дядката и скърцането на вратата спря. — Едната проговори. Какво искаш?

— Свали веригата!

— А нещо друго не искаш ли?

— Направи каквото ти казвам и ще получиш хиляда златни.

— Не се унижавай пред него, Лета! — рязко произнесе друг женски глас.

— Хиляда? Уау! Много — изсумтя старецът и вратата на килията отново заскърца.

— Пет хиляди! — в гласа на Лета се промъкнаха нотки на отчаяние.

Вратата продължи да се затваря.

— Десет! Десет хиляди!

Вратата се затръшна и аз потръпнах. Грохотът беше такъв, сякаш самото небе рухва на земята. Връзката с ключове задрънча и аз се отдръпнах навътре в килията, по-далеч от светлината на фенера. Освен това от новото място бих могъл да видя лицето на стареца. Просто трябваше да видя лицето на човека, който ей така просто и небрежно се отказа от десет хиляди златни!

Ключът сухо изщрака в ключалката и старецът закачи връзката на колана си. После се обърна и аз видях лицето му.

И се уплаших. Силно.

Последният път, когато бях толкова уплашен, беше когато влязох в Закритата територия и се срещнах с очарователния и гладен Смехурко.

Старецът имаше жълта, подобна на пергамент кожа, остър прав нос, сини безкръвни устни, мръсна невчесана брада и очи...

Тези очи ме изплашиха и накараха коленете ми да се разтреперят. Бяха черни. Абсолютно черни...

Дъртото изкопаемо имаше студени, ахатови очи, в които нямаше никакви признаци за зеници или ириси. Можеш ли да наречеш черните дупки мрак и празнота очи?

Това просто не трябва и не може да съществува в нашия свят. Черните очи изглеждаха по-мъртви от камък, по-студени от лед, по-безстрастни от вечността.

Не издържах погледа на тези ужасни очи и направих крачка назад.

И по всички закони на вселенската гадост под крака ми попадна някакъв отпадък. Не е нужно да си гений, за да отгатнеш, че този отпадък оглушително изпука. Оглушително не е много подходяща дума в тази ситуация. Имах чувството, че звукът на злощастната посуда, останала в килията след напускането на затворника, се разнесе по цяла Сиала.

Старецът, както и следваше да се предположи, незабавно замръзна на място и втренчи мъртвите си очи в тъмнината. Там, където се криех аз.

Не измислих нищо по-добро от това да си внуша, че съм бездушен труп или камък. Просто казано, се опитах не само да не мърдам, но и да не дишам.

Дядката подуши с нос въздуха и аз отправих молитва към Сагот да не ме забележи. От надзирателя с черните езера мрак вместо очи направо ми идваше да се подмокря.

Старецът прехвърли фенера от дясната ръка в лявата. В освободената ръка, сякаш с магия, се появи оръжие. Повечето от всичко това нещо приличаше на... На какво може да прилича голяма

бедрена човешка кост, при това заострена? Само на заострена голяма бедрена човешка кост и на нищо друго.

Костта в светлината на фенера изглеждаше жълта и само острият ѝ край, напомнящ по форма връх на копие, беше в мръсно-ръждив цвят. Цветът на засъхнала кръв. Старецът се ухили и в устата му светнаха прогнили жълти зъби, а после той стисна по-здраво странното си оръжие и като повдигна фенера, тръгна в моята посока.

Не вярвайте на тези, които казват, че в последните оставащи секунди преди смъртта човек вижда целия си живот да преминава пред очите му като стадо доралиски коне. Лъжат. Откровено, нагло и безбожно лъжат. Никакви видения не видях в тези секунди. А и за какви видения може да става дума, когато коленете ти се тресат от страх? Ужасният дядка беше решил да ме довърши — без никакво съмнение.

Дали богът на крадците чу молитвата ми или миризмата, към която вече почти привикнах, удари по чувствителния нос на надзирателя, но дядката спря на три крачки от моето убежище.

Сега старецът гледеше право в мен, а границата на светлината на фенера му стигаше на пет крачки от краката ми. Само още няколко крачки и аз щях да се окажа в кръга на светлината!

Мислено проклетх безгрижието и любопитството си. Ако бях по-умен, щях да се притисна до стената, а не да стоя като статуя в центъра на килията точно срещу вратата, разчитайки, че тъмнината ще ме защити от погледа на стареца.

Черните очи се взираха в моята посока без да мигат и сърцето ми думкаше в гърдите ми по-силно, отколкото ковашки чук на гном. Нима не може да го чуе?

Дядката гледа дълго. Много дълго. Не по-малко от минута. Минута, която ми се стори година. Минута, за която успях да се състаря с цял век.

— Проклети плъхове — изхриптя най-накрая старецът. — Наплодили се, гадините! И какво изобщо ядат тук?

Старецът пхна оръжието-кост в пазвата си, премести фенера от лявата ръка в дясната и засурна крака по коридора към стълбите. Скри се от погледа ми и сега можех да видя само едно малко късче от коридора и вратата, зад която бяха затворничките. Колкото повече се

отдалечаваше старецът, толкова повече намаляваше светлината в коридора.

И през ум не ми мина да правя безумия, като се промъквам след надзирателя. От момента, в който видях очите му, цялото ми желание да се измъкна от вонящата килия изчезна. По-добре да изчакам, а после кротко и бавно да стигна до стълбите, дори и в абсолютна тъмнина. Така че останах на мястото си и зачаках старецът да се отдалечи колкото се може повече от моето убежище.

Ами ако изобщо не се кача по най-близките стълби, а се върна до другите, по които попаднах в този коридор, после да се добера до мястото, където се събудих, и да потърся друг изход? Сега вече не ме мързеше да извървя дългия път назад. Бях готов да направя каквото и да е, дори да изравня Планините на джуджетата със земята, само и само да не се срещам със стареца. Не знам защо толкова се уплаших, но с такива очи...

Прекъснах мисълта си и се съсредоточих върху настоящето. Шумът от стъпките на стареца беше изчезнал, оглушителна тишина заля коридора. И светлина! Светлината от фенера не изчезна съвсем! В коридора беше полумрак...

Внезапната липса на шум от стъпките му и присъствието на светлината говореха само за едно: старецът беше спрял, преди да стигне до стълбите. Но защо, да го вземе мракът?

Без да откъсвам очи от вратата, аз внимателно направих крачка вляво, после още една, и още, и още.

И тук едва не получих разрив на сърцето! Честна дума, още никой не беше успявал да ме уплаши два пъти за толкова кратко време!

Старецът не беше отишъл никъде. Това хитро копеле беше легнало на пода и надничаше в килията. Ако бях останал на мястото, на което стоях само до преди няколко секунди, проклетия дядка щеше да остане незабелязан за мен. А ако бях направил още по-голяма глупост и вместо да се отдръпна встрани, бях излязъл от килията, щяхме да си сблъскаме носовете с надзирателя. Сега той внимателно гледаше точно мястото, където стоях до преди секунди.

Какъв хитрец! Какъв опасен хитрец! Какво се случи с тази показна мудност и влачене на крака?! Колко ловко, безшумно и незабележимо се беше върнал! Мракът да ми изпие кръвта, ако заминаването му не беше просто много добре изигран спектакъл!

След като огледа всичко, което искаше, старецът започна да се изправя от пода. Направи го ловко и безшумно, стараейки се да се държи така, че аз, намиращ се, по предположението на стареца, на съвсем друго място, да не мога да го видя.

И аз наистина нямаше да го видя, ако стоях на предишното си място! Благодаря на Сагот, че ме накара да се изместя встрани!

Ръката на дядката се пъкна под дрехата и измъкна костта. Гърбът ми на мига стана мокър от пот.

Само за три удара на сърцето старецът скочи пъргаво в средата на коридора, застана срещу отвора на вратата и с едва уловимо движение на ръката хвърли костта там, където, според него, се намирах аз. Костта като жива изписка във въздуха, прелетя през цялата килия и глухо изкълтя в отсрещната стена, след което падна на пода.

Старецът изсумтя изненадано и замислено се почеса по врата.

— Наистина са плъхове — каза донякъде разочаровано. — Какви работи само си внушава човек! Ех, каква кост изгубих! Сега, докато миризмата не изчезне, няма влизане в тази дупка.

Като мърмореше и ругаеше, старецът тръгна към фенера. Влачещите се стъпки се отдалечиха, после за няколко секунди затихнаха (очевидно дядото вдигаше фенера от земята) и отново се раздадоха. Със затихване на стъпките в коридора стана по-тъмно и скоро отново настъпи непрогледен мрак.

Опитах се да успокоя полудялото си сърце, готово да изскочи от гърдите. Размина ми се! Колко ми провървя! Ако не бях се преместил, оръжието на стареца щеше да ме пробие! Хвърлянето му беше толкова бързо, че не само нямаше да имам време да го избягна, но дори нямаше да разбера какво става!

Спаси ме късметът, помощта на Сагот и капризната съдба. Така че благодаря на всички за наново подарения ми живот.

Стъпките на стареца отдавна бяха стихнали, а очите ми дотолкова свикнаха с тъмнината, че тя престана да бъде непрогледна, и успях да различа контурите на вратата. Около мен беше много, много тихо, но страхът не изчезваше. Сега най-банално се страхувах да мръдна. Ами ако това е поредната хитрост на ужасния старец? Нали вече видях колко безшумно може да се движи. Колко му е да се престори, че си тръгва, да махне фенера и сега да ме причаква в мрака на коридора?

Причаква ме... В мрака... На коридора... Между лопатките ми полазиха мравки и продължиха пътя си надолу. Косата на главата ми настръхна. Проклетият дядо с проклетите черни очи е подъл за десет орки и, скрит в засада, е напълно способен да ме изпрати на последна разходка в светлината.

Стига, Гарет, спри! Престани да мислиш за това, в противен случай страхът ще се просмучи в костите ти! Още малко подобни мисли и ще започнеш да се паникьосваш! Ти си крадец, Гарет, спокоен и разсъдлив майстор-крадец, с прякор Гарет-сянката. Гарет-сянката, страшилище за сандъците на богатите. Гарет, когото малки зелени гоблини с остри езици наричат не иначе, а Танцуващ в сенките. Ти никога не си се предавал на паниката по време на работата си, така че не ѝ се предавай и сега! Спокойно... Спокойно... Възстанови дишането, вдишвай през носа, ето така... Вдишване, издишване... Браво! Сега се махни оттук, преди да е станало по-зле!

Не знам дали аз си мърморех тези думи или някой невидим ми ги нашепваше на ухото, но страхът с гневно ръмжене и скърцане на зъби отстъпи на границата на съзнанието ми.

Да обикалям в мрака невъоръжен си беше истинска лудост, затова задържах дъха си и тръгнах към далечната стена на килията, където лежеше оръжието, хвърлено от стареца. Наложих се доста дълго да опипвам пода с крака, опитвайки се да го открия. Очите ми се насълзиха, в носа ми сякаш бяха посипали гаракски чесън. Най-накрая напипах костта и като се наведох, взех в ръка това странно оръжие.

Тежка беше! След като стиснах костта в ръка, веднага се почувствах по-уверен. АКО, да не дава Сагот, се случи нещо, ще имам с какво да се защитавам от нападателите. Пъхнах костта в пояса си и предпазливо надникнах в коридора.

Нищо и никой. Тъмнина и мрак.

Светлината на фенера не се виждаше, би трябвало старецът да се е изкачил по стълбите... Или дъртото копеле беше угасило фенера и сега ме чакаше да изляза от дупката си.

Още веднъж прогоних от ума си лошите мисли и като отчаяно напругах слух, излязох от своето убежище. След замайващата воня на килията задушният и застоен въздух на коридора ми се стори като освежаващ нектар на боговете.

* * *

Все още не можах да се отърва от спомена — проклетите черни очи сега вечно ще ме преследват в кошмарите. Ех, да беше тук Змиорката...

Змиорката! Как можах да го забравя!

Пелената на забравата падна от очите ми и всички отминали събития се разгърнаха пред мен. Спомних си какво се случи тази сутрин. Първо пътуването до имението на неизвестния слуга на Господаря, после нападението на поддръжниците на Неназовимия, безумното ни бягство върху каруцата, сблъсъка със стената, пленяването и загубата на съзнание. Когато се свестих, вече бях в коридорите на подземния затвор. Но ако аз съм тук, тогава къде са закарали Змиорката? И защо мен са ме оставили на пода в коридора, а не са ме сложили в килия като другите пленници? И ето още една странност — чувствах се така, сякаш изобщо не съм се блъскал с пълна скорост в стената на онзи злополучен дом... Ръцете и краката ми бяха цели, главата не ме болеше, тялото — също. Готов бях още сега да се надбягвам със стражата.

В странно, много странно място бях попаднал... Нима Неназовимия, или по-скоро неговите поддръжници, имат такъв огромен затвор в сърцето на Валиостр? А този затвор дали е във Валиостр? Ясно чух грохота на морски прибой, а в близост до Раненг няма никакво море. Кълна се в главата на Кли-кли. Най-близкото море е Морето от бурите, а до него има една седмица езда. И ако приемем, че аз не съм в Раненг, а някъде до Морето на бурите, значи съм бил в безсъзнание много, много дълго време!

Ех! Защо се мъча да гадая? Трябва по-бързо да се измъкна от това отвратително място, а по пътя да се опитам да намеря и да освободя Змиорката. Той спокойно може да е в някоя от килиите по коридора.

Да го намеря. Ха! Лесно е да се каже, но е много трудно да се направи. Ако на сляпо ще отворя всяка врата, това може да отнеме цяла година. А има вероятност да се натъкна и на неприятности, ако отворя грешната врата. Кой знае какви ненормалници може да има зад тези врати? Така че, за да намеря Змиорката, ще трябва да отида до

караулното и да хвърля едно око на книгата на затворниците. Такова нещо непременно трябва да го има в затвора, дори службата да я носят разни старци с черен мрак вместо очи.

Тръгнах по коридора към стълбите, но преди да направя и десет крачки, спрях. Затворничките! Как можах да ги забравя! Жените би трябвало да знаят що за затвор е това. А и да ги оставям на милостта на стареца не беше работа. Може да опитам да освободя пленничките, поддръжниците на Неназовимия не бяха докоснали шперцовете в джоба ми.

Веднага в главата ми се разигра буря от противоречиви мисли: „Гарет, ти не си рицар на бял кон от захаросана детска приказка — прошепна ми глас, в който се прокрадваха цинични нотки. — Вземай се в ръце и изчезвай оттук колкото се може по-далече! Така или иначе не можеш да спасиш жените“.

„Разбира се, че ще ги спася! — възрази друг глас. — Би ли оставил човек да изгние в тъмница, ако има дори нищожна възможност да го спасиш?“

Уау! Имам не един, а цели два вътрешни гласа! Плюс истинския ми, а още и гласът на Валдер! Общо четири! Май е време да заема легло в стая с меки стени в болница „Десетте мъченика“^[20].

„Бих — отвърна първият глас. — Да се блъскаш в мрака с полуумрели от глад бабички си е безумие! Ще се загубим.“

„Изобщо не искам да слушам! А ако ти гниеше зад решетките? Например в Сивите камъни?“

„Първо, не бих гнил. Аз не съм лесен за хващане. И второ, ако, повтарям, «ако» гниех в Сивите камъни, нямаше да се намери нито един глупак, който, рискувайки собствения си живот, да тръгне да ме спасява.“

„Както винаги си самонадеян и твърде циничен.“

„А ти си прекалено добричък. Трябвало е да се родиш не крадец, а жрец на Силна.“

„Както искаш, но аз искам най-малкото да се опитам да ги спася!“

„Добре — отвърна вторият глас след кратка пауза. — Но не казвай после, че не съм те предупредил. Въпреки че... Може да вземем десетте хиляди златни, които бабката обеща на стареца. Десет тук и

петдесет от краля при завършването на Поръчката. Ех, ще си поживеем!“

Върнах се при килията, където държаха затворничките.

„Гарет, Гарет. Какво правиш?! Трябва да се измъкваш, а не да спасяваш незнайно кого.“

Извадих шперцовете, изработени от джуджета по моя специална поръчка и внимателно, за да не издам и най-малък звук, поставих шперца с триъгълна засечка в ключалката. Опитах да го завъртя. Не се получи. Хм, тогава да опитаме четириъгълния с жлеб нула-осемнайсет... Така... Да! Най-малкото в ключалката нещо тихичко изщрака.

А ключалката не беше проста. В нея имаше не по-малко от девет пружини, а и още две скрити. Докоснеш ли по невнимание някоя от тях — започваш цялата работа от самото начало. Определено джуджешка работа! Маломерните, както винаги, изпипваха творенията си, и сега ще трябва да положи доста усилия, за да отворя вратата. Чисто теоретично, за да се преборя с такава брава, щеше да ми отнеме от две до петнадесет минути.

„Не прибързвай. Помисли. Тези жени не се страхуваха от стареца!“ — неочаквано се раздаде в главата ми.

Аз потръпнах. Това не бяха моите „вътрешни гласове“, не беше глупав спор със самия мен, това беше гласът на Валдер. Архимаг Валдер, умрял преди няколко века и намерил убежище в моята гостоприемна глава, която пуска всеки, който не го мързи.

„Мислиш ли?“ — уплашено помислих аз.

„Да, Гарет, да. Този старец изплаши ли те?“

„Дали ме е изплашил?! И още питаш?!“

„И мен. Мен също ме изплаши, макар че видях «това» със съвсем друго зрение. А гласовете на жените по време на разговора... Гласовете им дори не трепнаха! Така че струва ли си ние да... — шепотът на Валдер в главата ми за миг спря. — Струва ли си ти да се пъхаш в леговище на паяци?“

„Къде попаднах... къде попаднахме, Валдер?“

„Не знам. Не мога да си спомня — за пръв път Валдер да не знае нещо. — Ние просто се свестихме тук и това е... Сякаш някой ни захвърли тук...“

Просто се свестихме? Тоест някой добричък е щракнал с пръсти, и аз хоп, се оказах в затвора?!

Мислено пожелах на този щракащия да се прости не само с пръстите, но и с ръката си. За да знае как се изпращат незнайно къде порядъчните хора!

„Какво да правя сега?“ — попитах за всеки случай Валдер.

„Това си е твоята глава — дойде отговорът. — Сам решавай какво да правиш.“

„А, да прощаваш! Благодарение на теб сега това не е само моята глава! — възмутих се аз от думите на архимага. — Ти влезе в нея, без да поискаш разрешение, така че сега бъди така добър, нали нямаш намерение да изчезваш от нея, дай ми съвет: как да постъпя?“

Отговорът беше тишина. Проклетият архимаг, както се беше случвало и преди, изчезна, сякаш никога не го е имало. Но аз не се заблудих — Валдер само се преструваше на ням, докато не ме заплаши реална опасност, най-вече магическа. Той вече на няколко пъти ме измъкваше от много сериозни неприятности и не се съмнявах, че ще продължава да ме измъква и занапред.

Някой може да каже, че с архимага имаме взаимноизгодно сътрудничество — Валдер ме спасява от опасни ситуации, а в замяна аз давам на душата му сън и временно забвение в малко тъгълче на своето съзнание. Ами така си е. Нека всички, които вярват, че това е страхотно, да млъкнат за вечни времена! Те просто не знаят какво е да споделяш СОБСТВЕНАТА си глава с друг човек, пък дори и да е умрял много отдавна и да не ти се бърка, докато не стане напечено. Това е много неприятно чувство — да усещаш в себе си някой друг, а и да си спомняш неща, които никога не са се случвали в живота ти. Въпреки че не мога да отрека — ако архимагът не беше с мен, щях отдавна да съм нахранил червеите в гроба.

— Мракът да те отнесе. Можеш да си мълчиш до посиняване! — изругах аз.

Не успях да взема решение какво да правя. Решението го взеха вместо мен и го взеха по не най-добрия начин.

Някъде откъм стълбите прозвучаха стъпки. Който и да беше, вървеше с твърда уверена крачка. Непознатият се движеше в моята посока и аз си помислих, че днес всички затворници само за това мечтаят, да се разхождат по коридорите на затвора. Фор винаги ме е

учил да се притеснявам от онези, които нахално обикалят места, където трябва да се движиш само на пръсти и да не привличаш ненужно внимание към себе си. Щом вдига шум, значи от нищо не се страхува. А щом от нищо не се страхува, значи може да е опасен. А щом може да е опасен, значи трябва на всяка цена да избягваш срещата с такъв човек.

Винаги съм се опитвал да следвам тази мъдрост на стария си учител, затова и до ден-днешен съм жив и здрав. Този път също няха намерение да я нарушавам.

Извадих шперца от ключалката и се вмъкнах във вече станалата ми като родна килия с липсваща врата. Вонята отново ме удари в носа, но този път успях да свикна с нея много по-бързо, отколкото по време на предишното ми посещение. Застанах така, че да виждам коридора и вратата на килията на неизвестните затворнички, които не се страхуваха от черните очи на стареца, и се заслушах в приближаващите се стъпки.

Когато напусках коридора, хвърлих бърз поглед в посока приближаващия човек, но не забелязах никакви признаци на светлина. Това подсказваше, че в ръцете на неочаквания посетител може да има таен фенер, огънят на който може да се види само от близко разстояние. Имаше още един, най-неприятния вариант — непознатият просто не се нуждае от светлина и вижда прекрасно в тъмнината. А ако това е така, то този тип очевидно нямаше нищо общо с човешката раса, следователно може да ме е забелязал още докато човърках в ключалката.

Стъпките бяха само на пет метра от скривалището ми. На три... Две...

Непознатият наистина имаше таен фенер, в мрака се видя тесен оранжев сърп светлина, който изобщо не позволяваше да се види нещо. Във всеки случай, поне за мен. Успях да видя само черно очертание, тъмна сянка на фона на едва отстъпилия мрак.

Непознатият спря пред вратата, ключалката изщрака и се отвори. Хм... Нещо май не чух как ключът влиза в ключалката.

Вратата жално изскърца. Днес в затвора да не е приемен ден? Вече втори посетител за последния половин час. Опитах се да видя каквото и да е, макар че в тази тъмнина освен силуета на неканения

гост беше просто невъзможно да се види друго. Оставаше да си държа ушите отворени.

Непознатият влезе в килията и аз чух как веригата отново издрънча.

— Здравей.

Този път първа проговори втората жена.

— Най-важното е винаги да си учтив, нали така, Лафреса? — насмешливо каза неочакваният посетител. Чувайки гласа му, аз веднага пожелах да съм на хиляда левги оттук.

Мрак! Х'сан'кор и хиляди демони! Петите ми в тиган да изпържат! До края на живота ми винаги да ме хващат! Загазих, леле как само загазих!!!

Познах този глас. Досега го бях чувал само два пъти, и всеки път много ми се искаше да съм колкото се може по-далеч от неговия собственик. Това беше „той“, вярното куче на Господаря, онзи, когото наричаха Посланика.

Посланикът беше най-опасното същество от всички, които бях срещал в живота си. Вухджааз и Шдуъйрук, двамата братя демони, с които случайно се бях сблъскал, не можеха и на малкото пръстче да му се опрат.

За пръв път чух Посланика точно преди тази твар с един удар на ръката си да разкъса гърлото на кронхерцог Патийски. Вторият път разпознах гласа му в онзи момент, когато той заповяда на двама крадци да унищожат скритите в старата кула на Ордена карти на Храд Спайн.

Аз много, ама наистина много се надявах, че никога повече няма да чуя този глас и няма да се срещна с неговия собственик. И ето ти изненада! Срещнах го в най-неподходящия момент!

— А какво друго ми остана освен учтивост? — в гласа на жената имаше горчивина. — Или мислиш, че ще започна да те моля да запазиш живота ми?

— Единствено волята на Господаря може да запази живота ти — студено отвърна съществото. — Аз съм само Посланик, изпълняващ неговата воля. А колкото до това, че няма да ме молиш... Ще ме молиш! Стига само да го пожелаеш. Как само ще ме молиш, Лафреса!

Жената не каза нищо.

— Така-така — съвсем по човешки се засмя Посланикът, без да чака отговор. — Виждам, че Благ ви държи само на вода.

— Ще изтръгна сърцето му! — яростно изсъска Лета.

— Не мисля, че това ще го нарани — подсмихна се Посланикът. — Би трябвало да знаеш как да се справиш с Продалите се. По-добре отрежи главата на Благ, отколкото да се опитваш да изтръгваш ненужното му сърце... Но мога да те обнадежда — скоро ще можеш да осъществиш своята закана, мила Лета. Напоследък все по-често си мисля да направя от теб същата такава Продала се, какъвто е старият Благ. На нашия общ приятел му трябва помощница м-м-м... за всякакви... утехи.

Посланикът се засмя. Да, с него ставаха някакви промени. Първия път, когато го чух, в гласа му нямаше никаква емоция, но няколко дни по-късно по време на разговора с крадците, работещи за Маркун, също слуга на Господаря, гласът на Посланика вече беше по-близък до човешки. А сега... Сега неговият глас беше изпълнен с емоции и ярки изрази.

— Винаги си се отличавал с гнили шегички, робе! — презрително отвърна жената.

Тайно се зарадвах, че не спасих затворничките. С човек, разговарящ като равен с Посланика, определено не исках да си имам работа.

— А ти през целия си кратък живот си се отличавала с голямо самочувствие — насмешливо парира Посланикът. — Прекалено на сериозно си се взела, скъпа Лета, както и красивата Лафреса, и си плати за това.

— Аз винаги съм била вярна и съм изпълнявала всички заповеди на Господаря! — разпали се Лета.

— Винаги ли? Е, Лета! Не бива да лъжеш стар приятел. Тук сме само ти, аз и Лафреса, така че можеш смело да кажеш как успя да провалиш такава проста задача.

— Ние направихме всичко, което заповяда Господаря! За благото...

— Не говори за благото! Това го остави за жреците и префърцунените пауни, които наричат себе си благородници! По-добре отговори защо пурпурният ти облак не действа?! — изрева Посланикът. — Защо още ключът не е в Господаря?!

Пурпурният облак! Май не за гръмотевичната буря говореше вярната хрътка на Господаря? Изглежда сега ставаше дума за онази

същата гадост, която за малко не унищожи нашия отряд в Харгановата пустош.

— Не знам защо не подейства — уморено каза жената. — Нали знаеш, че направих всичко точно и правилно, както заповяда Господарят. Слугите убиха всички шамани на Неназовимия, те също преследваха отряда, после ние се възползвахме от отварата на тези недоучени магове, прикрихме шаманството с гръмотевична буря, за да не може Ордентът, да не дава мракът, да надуши нещо, и изпратихме магията с подходящ вятър. Всичко беше изчислено и никой не би трябвало да оцелее. Нито елфите, нито елфийката имаха нужните познания, за да ми попречат. Те не можеха да унищожат облака!

— Но взеха, че го унищожиха! — в гласа на Посланика прозвуча едва прикрито раздражение.

— Не бяха те — възрази Лета. — От шаманството на тъмните и Първите вони от левга, а тук нищо!

— Не се оправдавай пред него, Лета! — рязко каза Лафреса. — Той е само слуга.

— Не бяха те! — упорито продължи да твърди жената, без да обръща внимание на думите на Лафреса.

— Не бяха те? Кой тогава?! Кой, кажи ми, в името на Купела с Кървавата роса?! — изсъска Посланикът.

— Не знам. Някой силен. И най-вероятно магьосник, защото не можахме да почувстваме нищо. Някой, когото не си взел предвид.

И името му е Валдер. Именно моят Валдер разпръсна пурпурния облак на милион малки парченца, с което спаси живота на отряда.

— Не прекалявай, Лета! Вие и така вървите по тънък лед! Всичко беше взето предвид! Всичко!!! Или искаш да ме убедиш, че сред тези мравки се крие магьосник? Играчът от Авендум не каза нищо за никакъв магьосник. Нито един от Ордена не е тръгнал с отряда, той се погрижи за това.

— Не вярвам на Играча, Посланик — измърмори Лета. — Играчът е хитра лисица, той може по всяко време да обърка всичките ни планове.

— Грещиш! Играчът е твърдо верен на Господаря. Безсмъртието и знанието са голям стимул за вярност.

— Ако е толкова верен на Господаря, тогава от каква глупост е посочил този крадец?

— Такава беше волята на Господаря.

— Значи първоначално Господарят казва на Играча за крадеца, а на следващия ден иска да го убие! Къде е логиката?

Тази Лета трябва да вземе пример от мълчаливата Лафреса — ще живее по-дълго.

— Млъкни, Лета, докато не съм ти изтръгнал езика! Не е твоя работа да обсъждаш волята на Господаря!

— Няма нужда от заплахи, Посланик! Познавах те в друг живот, така че си задръж красноречието за овцете, които Господаря нарича слуги! Тях ще уплашиш много по-добре от мен!

— О, да! Те са много по-приятни от теб. Въпреки че ти с нищо не се различаваш от тях. Ти си също толкова смъртна, макар да помниш всичките си предишни животи. Но разговорът сега не е за слугите, а за теб, любезна Лета. За теб и твоята съкилийничка. Вие допуснахте грешка, ужасна грешка. Не оправдахте доверието на Господаря и затова се озовахте тук. Така че сега ви очаква разплата.

— За това ли дойде тук? Колко ниско е паднал този, когото сега наричат Посланик! Е, аз съм готова за смъртта — гордо каза Лафреса.

— Искаш ли да кажеш нещо за последно? — гласът на Посланика беше непроницаем.

— Не.

Лета хрипливо и истерично се засмя:

— За разлика от теб аз винаги мога да се върна в Дома на Любовта. Докато ти, мой скъпи Дж...

Внезапно жената започна да хрипти. Знаем, виждали сме го! Когато Посланикът е малко разстроен, обича да хваща попадналите в лапите му хора за врата.

— Ни-ко-га — тихо процеди той. — Чуваш ли, Лета? Ни-ко-га не смей да произнасяш истинското ми име! Да, благодарение на теб аз съм роден в Дома на Любовта, живях в Дома на Болката и Дома на Страхата, но сега съм в Дома на Силата, и не ти, малка въшко, имаш право да произнасяш моето име!

Хриповете плавно преминаха в бълбукане — любезен човек е този Посланик. А после в килията се възцари тишина.

— Ако зависеше от мен, ти никога нямаше да излезеш от тази килия, Лафреса. Щеше да останеш тук като вече покойната Лета. Не съм забравил нищо! Така че може да благодариш на Господаря при

личната ви среща за запазването на живота ти! За твой късмет, жено, ти все още си нужна на Господаря. За теб има работа.

— Какво мога да направя за моя Господар? — гласът на Лафреса дори не трепна. Очевидно тя изобщо не се разстрои от това, че Посланикът току-що уби Лета.

— Ти си една от малкото, на които Господарят може да повери ключа. Трябва да го вземеш и да го донесеш тук.

— Ключът?

— Да нямаш проблеми със слуха, Лафреса? Ключът е в ръцете на един от слугите. Ти трябва да отидеш при него и да вземеш артефакта, или за теб това е много сложно?

— Не... Не е сложно. Но защо аз?

— Да, правилно разсъждаваш, мила Лафреса. На твое място можеше да бъде Лета, всъщност всеки човек, дори без да притежава твоите способности, може да донесе ключа на Господаря, но има проблем... Ключът е бил подчинен. Проклетата елфийка направила шаманство и сега ключът не може да бъде донесен тук, докато някой не наруши връзките. А освен теб само още пет души могат да направят подобно нещо. Предвиждайки твоя въпрос, защо вместо тези петима си избрана ти, ще отговоря: Играчът в Авендум е прекалено зает, а другите са твърде далеч. Ще им трябва много време, за да се подготвят дори и за началната магия... Познавайки твоята наистина природна дарба към Кронк-а-Мор, смея да предположа, че нямаш нужда от подготовка. Или почти нямаш...

— За кога му трябва ключа на Господаря?

— Крайният срок е две седмици.

— Оттук до Раненг ще трябва да пътувам четири месеца.

— Ще бъдеш там след седмица. Взemi ключа, разруши връзката, донеси го на Господаря, и тогава, може би, нашият повелител ще забрави за твоята досадна издънка. Разбра ли всичко?

— Да.

— Добре.

— Ще ми трябва време, за да изчакам благоприятна позиция на звездите, иначе връзките няма да се разрушат.

— Нямаш много време.

— Свали ми веригите.

Раздаде се тихо щракване.

— Вземи фенера и излизай оттук.

— С радост — отзова се жената.

— Лафреса! Помни, че този път не бива да правиш грешки, в противен случай в Дома на Любовта скоро няма да попаднеш.

— Ще запомня твоите думи, Посланик.

Краката на жената бяха боси, само така може да се обясни, че не чух стъпките ѝ, когато излезе от килията. За миг в коридора проблесна лъч от фенера и тъмен силует на жена. В полумрака успях само да видя, че е сравнително ниска. М-да... Прекалено малко, за да мога да я идентифицирам по-късно. Но ако тази Лафреса ще ходи в имението на Славеите за ключа, то непременно трябва да я изпреваря. Зад жената от килията излезе друга сянка — Посланика. Той последва Лафреса.

И трите пъти, когато се сблъсках с Посланика, не успях да разгледам лицето му. За мен той така и си остана черен крилат силует с очи, горящи като злато.

Е, Х'сан'кор с него! Нямах намерение да си рискувам главата, за да видя мутрата на Посланика. Сигурен бях, че е толкова противна, колкото и той. По-добре да изчакам в убежището си, докато опасната двойка напусне коридора, а после ще тръгна по своя си път.

Останах да стоя на място, чакайки стъпките да стихнат.

„Гарет, ти май съвсем престана да мислиш“ — внезапно се обади Валдер.

„А ти днес просто дрънкаш без спиране — отговорих на архимага. — Какво е станало?“

„Не чу ли какво каза той? До Раненг пътят е четири месеца, а тя ще бъде там след седмица“ — намекна архимагът и отново изчезна.

О, мрак! Когато стигна до града, ключът вече няма да е там! И нито Миралисса може да бъде предупредена, нито Маркауз! Единственият изход, дори изобщо да не ми харесва, беше да последвам тези двамата и...

Какво „и“? Какво?! Да им попреча? Или да ги помоля да ме вземат с тях?

Сагот, посочи ми пътя!

Излязох от килията и като докосвах с ръка стената, се отправих към стълбите, там, където преди две минути отидоха Посланика и жената. Стараех се да вървя възможно най-бързо и тихо. Най-малкото се опитвах да го правя в абсолютния мрак. Сега съжалих, че докато бях

в Авендум, не се запасих с магическата отвара, даваща на очите нощно зрение. Когато в магическия магазин купувах всичко наред, не се сетих да взема така нужната ми сега стъкленица. Защо ти е да харчиш злато, когато преди по-малко от половин година си пил от това вълшебно питие? Не знаех, че на Закритата територия цялото ми прехвалено нощно зрение просто ще изчезне и ще трябва да обикалям из мъртвия град едва ли не сляп. А после... После беше или Конят на сянката, или демоните, или кралят със съвета, или атаката на поддръжниците на Неназовимия в двореца. Залисах се и забравих. В крайна сметка не я купих и тръгнах на поход без нея. Последната ми надежда беше да надникна в магическия магазин в Раненг, но и тук нищо не се получи. Събитията се задвижиха много бързо и не ми беше до магически шишенца и бутилки.

Тези, които преследвах, се движеха на около петнадесет ярда пред мен. Не смеех да ги приближа по-близо, за да не ме забележат. За дистанцията между мен и слугите на Господаря се ориентирах по звука. Ако крачките ставаха по-тихи, засилвах ход и ги догонвах. Ако прекалявах и звукът от стъпките ставаше по-силен, аз спирах и изчаквах момента да продължа.

Така стигнахме до стълбите. Тук трябваше да изчакам, докато Лафреса и Посланика не се качат по стълбите догоре.

Когато звуците от техните стъпки почти изчезнаха, аз стъпих на стълбите.

Изкачвах се дълго. Много дълго. Първо, беше все така тъмно, а стъпалата се оказаха с различна височина и трябваше да крача почти опипом, така че се придвижвах със скоростта на охлюв. Второ, стълбището се оказа много дълго. Първоначално изглеждаше право и водеше само нагоре, но после започна да се вие в спирала и не свършваше и не свършваше.

Мислех, че Сагот ще ми прибере душата направо на проклетите стъпала. Естествено, изгубих от поглед тези, които преследвах през цялото това време. Днес беше ден на непрекъснати разочарования: не само, че се намирах в бърлогата, по-точно в затвора на Господаря, но и изоставах от жената-шаманка. Сега завръщането в Раненг за четири дни ставаше много съмнително.

Когато стълбите свършиха, аз внимателно надникнах в коридор, осветен от редки мъждукащи факли. Никой. Нито Посланика, нито

жената с доста странното име Лафреса. Ще трябва да ги догоня, за мой късмет този коридор водеше само в една посока, така че нямаше как да се заблудя.

Стените, изградени от масивни каменни блокове, в по-голямата си част бяха покрити със сажди, останали от горенето на хиляди факли. Дъгообразният таван също не блестеше от чистота. Тук-там все още се бяха съхранили остатъци от първоначалното измазване, но дори за неопитния ми поглед възрастта на тези остатъци се изчисляваше с десетилетия. Че дори със столетия. Никакви врати в стените, само надписи на неразбираем език. Или огрски, или езикът на Първите — относно писмеността на тези две раси бях пълен профан...

Вървах малко, не повече от сто, сто и петдесет крачки, и коридорът свърши с друго стълбище, макар че този път то беше с не повече от двадесет стъпала. А след него отново властваше мрак. Направих първата крачка и веднага в ноздрите ме удари слаба миризма на гнило, тлен и прах.

— Е, не е забавно — измърморих под нос и свалих крайната факла от стената.

Достатъчно, находах се в тъмнина до края на живота си!

От течението, незнайно как появило се в подземие, пламъкът трептеше и хвърляше искри. Хвърлих факела в мрака, ахнах и отстъпих назад. Това, което видях през тези няколко секунди, докато пламъкът осветяваше малката зала, никак не ми хареса. Почерняла от времето грубо скована маса, върху която лежеше скелет. Веднага можех да кажа, че това не е човешки скелет, беше с прекалено големи зъби — или орк, или елф. От черепа на мъртвеца стърчеше малко и доста ръждиво топорче.

Не се страхувам от мъртъвци, особено от такива, които лежат и не закачат никого. Не се притеснявам особено и от онези твари, които членовете на Ордена наричат зомбита, а обикновените хора — бродещи или просто живи мъртъвци. Тези твари са доволно тромави и безобидни, основното правило при среща с тях е да стоиш по-далеч от ръцете и зъбите им. Е, и по възможност да не заставаш на пътя им.

Живите мъртви съществуват, съгласен съм. Но виж за живи скелети до днес не бях чувал. Такова чудо просто не би могло да съществува в природата. Как, кажете ми, могат да се движат костите, ако между тях няма мускули, хрущяли, жили и други подобни?

Веднага се набиват два отговора: или някакъв идиот дърпа костите с връвчици, което е малко вероятно, или тук не би могло да мине без шаманството на огрите, което е дори много възможно.

Като цяло нямах време да изяснявам причината защо скелетът, който лежеше на масата с топор в черепа, доста упорито рита с крака и изглежда се опитва да стане. Сега ме занимаваше малко по-друг въпрос: дали е способен да стане и ако е така, доколко опасен може да бъде този кокаления? Ако стоя на място, нищо няма да узная, а и освен това, ако скелетът (ама че глупост!) има очи, той вече отдавна ме е видял.

„А щом ме е видях и не е станал, значи не е опасен. Или поне не е много опасен“ — помислих си за собствено успокоение и като измъкнах костта-оръжие от колана си, влязох в залата и вдигнах факлата от пода.

Скелетът продължаваше да рита с крака, опитвайки се да стане. Не му се получаваше особено, защото някаква добра душа беше приковала гръбнака му към масата с железни скоби и беше отрязала ръцете му от раменете.

И все пак любопитството беше моят порок. Направих крачка към масата, за да разгледам по-добре невиджаната картинка. Съществува обърна глава в моята посока и засъска. Кълна се в Сагот, съскаше, без да има нито бели дробове, нито език, нито нищо от това, което би трябвало да има, за да издава звуци!

— К-х-х-ш-шшш-ша-а-а-а...

Топорчето беше забито в челото, но то (топорчето, а не челото) не беше толкова тежко, че скелетът да не може да вдигне глава от масата. Черните дупки на очните гнезда, в които тлееха милиарди пурпурни искри, се втренчиха в мен. Е, определено не беше минало без магия!

— Ососвобод-ди, чч-човече!

За миг се вцепених. Щом скелетите са се научили да говорят, тогава е време да си запазя място в гробището — краят на света е близо.

— Не и в този живот — кой знае защо отвърнах аз и отстъпих по-далече от масата.

Скелетът отпусна глава, засъска като масло, паднало в нажежен до червено тиган, и започна да се гърчи и извива. Правеше го от душа

(ако тази твар имаше такава) и масата започна да се клати.

— Аз-з така или иначе ще с-ссе ос-с-свободя!

Всяка дума беше съпроводена с резки дърпания и разклащане на масата. Скобата около кръста на мъртвеца започна едва забележимо да поддава. Сметнах за разумно да продължа пътя си и да не подлагам съдбата на изкушение. Гръбнакът беше закрепен по цялата си дължина, с изключение на шията, така че съществото ще трябва да се дърпа поне седмица. Но нали най-важното е да започнеш! Първата скоба ще поддаде, а след нея ще се предадат и другите. Както казват — водата ще си намери дупчица. Освен ако, разбира се, тук не се появи същият добър човек, който беше приковал скелета към масата, и не възстанови положението. Във всеки случай няха намерение да оставам и да гледам какво ще се случи по-нататък.

През следващите минути не се случиха никакви странности, още по-малко — неприятности, за което благодарности на Сагот за вечни времена!

Подът едва забележимо започна да се изкачва. Факелът осветяваше унили сиви камъни, блестящи от подземна влага, и надписи по стените, направени от нечия небрежна ръка. Таванът се издигна някъде нагоре и пламъкът на факела вече не можеше да го освети в мрака. Появи се слабо ехо, удвояващо моите крачки, и трябваше да вървя едва ли не на пръсти.

Посланикът и жената изчезнаха в мрака и няха никакъв шанс да ги настигна.

— Заеми се с Ниските Северни нива — гласът на Посланика се разнесе по коридора и ме накара да хвърля факела на пода и да го стъпча с крака. — На Господаря вече не му трябват.

— А мога ли да ги?... — гласът на Благ трепереше от възбуда.

— Не ме интересува какво ще правиш с тези двамата, Продалия се! — всяка дума на Посланика беше пропита с презрение. — Ако искаш да ги гориш, гори ги, ако искаш да си изрязваш играчки от костите им, изрязвай си, но първо направи това, което ти казах!

— Ще бъде направено, сър! А старият Благ ще се погрижи за костите им! Да, да! Ще се погрижи!

Гласовете на Благ и на Посланика идваха отвсякъде, обгръщаха ме и не позволяваха да се определи откъде се говори. Бях сигурен, че Посланикът и старецът не са в коридора, в противен случай

непременно щяха да видят светлината на моя факел. Имах чувството, че говорят някъде зад стената, но докато факелът гореше, не видях никаква врата.

— Позволете, сър, да кажа... Моля най-смирено да ми простите, ако се бъркам, където не ми е работа... но не трябваше да пускате това момиче!

Сега гласът на Благ се раздаваше точно над главата ми. Да не би да ходят по тавана?

— Заеми се с това, което ти казах! — отрязва Посланикът. — В противен случай ще се окажеш там, откъдето те измъкна Господарят. Отдавна не си хранил червеи, нали?

Благ уплашено замърмори, раздаде се изщракване и стената пред мен се плъзна настрана, разкривайки една стая, осветена от светлината на маслена лампа. Дори нямах време да отскоча настрана — прекалено внезапно се отвори тайната врата. Оказах се в кръга светлина и Благ, който тъкмо излизаше в коридора, ме видя.

Кълна се в главата на Кли-кли, но за миг в черните езера на очите му светна изумление. Старецът се ухили и аз инстинктивно хвърлих в него собственото му оръжие — костта.

Трябва да кажа, че не се отличавам с майсторство в мятането не само на кост, но дори и на обикновени ножове. Но явно този път някой ме насочваше.

Улучих. Само че не стареца, а лампата. Маслената лампа се разби и избухна, а освободеният пламък обхвана Благ. Старецът изпищя и като падна на пода, започна да се търкаля, опитвайки се да угаси пламъците. Огънят вече поглъщаше брадата и дрехите му. Аз стоях, прикован от това ужасно зрелище, и видях яростния блясък на кехлибарените очи в последния момент.

Черната сянка се хвърли към мен, аз инстинктивно се отдръпнах назад и лапата с дълги нокти, готова да разкъса сърцето ми, пропусна. Почти.

Ноктите раздраха дрехата ми, а след това болката избухна някъде около корема. Преди светът да се пръсне на хиляди парченца болка, аз успях да закрепя.

[20] Болница „Десетте мъченика“ — градска болница в Авендум, построена на мястото, където промъкнал се през човешката армия

отряд орки бил спрян от десет воина от гарнизона на Авендум (640 г. Е.С. от Пролетната война). ↑

ГЛАВА 7

ПРИЯТЕЛИ И ВРАГОВЕ

Мрак вселенски и леден огън на магия. Свят в свят, сън в сън, капка в капка, огледало в огледало...

Веднъж вече съм бил тук. Кога беше това? Преди вечност, вечност по-късно или след вечност? А, да! Май си спомних — това се случи в далечното бъдеще, в онзи ден, когато Миралисса подчини ключа от Портите на Храд Спайн на моето съзнание. В онази паметна вечер аз пропаднах в мрака на Нищото, в съня на съня, изпълнен с огнените снежинки на пурпурния пламък на Кронк-а-Мор.

Но за разлика от последния път сега ми беше студено... Много студено... Студ и болка — това беше всичко, което можех да усещам.

Тялото ми беше ужасно схванато, а причината беше или студа, или болката. Коя от двете злини причиняваше по-голямо страдание? В момента нямаше значение, аз просто с всички сили исках да се махна оттук и да отида на по-приветливо и по-малко загадъчно място. Но от моите суетни опити да се измъкна от Нищото не се получаваше нищо. Бях абсолютно безпомощен и все повече и повече замръзвах...

Студено-студено-студено-студено-студено...

С течение на времето започнах да си мисля, че в стомаха ми има топка ненаситни пиявици, които ми причиняваха ужасна, с нищо несравнима болка. Ако не беше студеният вихър от остро парещи снежинки, които постоянно ме разсейваха от пещта, лумнала в корема ми, болката щеше да ме подлуди. Изобщо не можеше и дума да става да погледна какво са направили ноктите на Посланика с моя корем. Страхувах се, че ако дори за миг го видя, със сигурност ще загубя съзнание.

Болката пулсираше, растеше и се множеше в мен, като безкрайни отражения на огледален лабиринт. Тя разпространяваше остри иглички по цялото тяло и ме докарваше до лудост. Сега вече знаех какво е най-страшното мъчение.

В безмълвния танц на огнените снежинки се раздаваше ритмично тракане и ми трябваше известно време да се досетя, че всъщност тракаха моите зъби, отдавайки почит към господаря на този свят — огненият сняг, носещ студ.

Пробудилият се вятър на мрака, вятърът, който по-рано ми носеше сънища от миналото, сънища на отдавна умрели хора, елфи, орки и много други същества, хвърли острият кристалчета на ледения огън право в лицето ми. Опитах се да ги избегна или поне да се прикрия с ръце, но този жалък опит само разгневи пиявиците в стомаха ми. Те веднага почувстваха, че съм зает с нещо друго, че съм спрял да се боря с тях, че съм престанал да ги контролирам, и се впиха в червата ми. Аз изкрещях от болка и ужас.

Болка и студ. Студ и болка. Студеният огън на снега и горещият сняг на огъня. Кой от тях пръв ще ме довърши? Аз лично бих заложил на студа. Болката можеш да я отхвърлиш, да се бориш с нея, можеш дори да я забравиш за известно време. Болката е жива, тя пулсира, тя диша, и ако знаеш, че не е всесилна, можеш да се договориш с нея, дори да я победиш. Друго нещо е студът. Той е бездушен и безразличен към всичко живо. Студът е опасен и ако първоначално те мъчи и ти изгаря пръстите, то после просто се опитва да те приспи, да ти даде фалшива топлина и спокойствие, да пренесе съзнанието ти в безкрайната река на забравата и сънищата, която се влива в Морето на смъртта.

Студено! Сагот, колко ми е студено! Такъв студ просто не може да съществува! Как, как така огнен сняг може да носи студ?!

Снежинките се въртяха в мрака като гигантски огнен стълб, от който по всички закони на природата би трябвало да лъха жегата. Ръцете ми така трепереха, че само като по чудо успях да хвана няколко снежинки от стълба. Леден студ, студ от огнен сняг на дланта ми, после снежинките се разтопиха, превръщайки се в струйка пара.

Как можах да забравя, че тук, в черното Нищо на магията, в света на сънищата и призраците от миналото, законите са съвсем други?!

— Здравей, Танцуващ!

Аз, както и предния път, пропуснах краткия миг, когато се появиха пред мен. През мрака изплуваха живите сенки. Господарки и гости на Нищото. Стари приятелки.

За себе си ги наричах Първа, Втора и Трета. Три сенки, три приятелки, три сестри, три любовници... Изобщо не се бяха променили след последната ни среща, нашият последен танц, благодарение на който успях да се измъкна от Нищото. Може би и този път с тяхна помощ ще успея да се измъкна на свобода?

— 3-здравейте, лейд-ди — зъбите ми тракаха и думите ми се удаваха с голямо усилие.

— Нима не знаеш, Танцуващ, че някои сънища са толкова опасни, колкото и реалността? — в гласа на Втората имаше тъга.

— Сънищата с-са опас-сни? — сетих се за всички сънища-кошмари от миналото, които бях сънувал през последния месец. — Да, да, може би, 3-знам...

— Тогава защо ги призоваваш към себе си, Танцуващ? Пророчествата и съдбата невинаги ще могат да те защитят! — с мен отново заговори Втората.

Първата и Третата стояха до сестра си и просто гледаха.

— Не исках да се появявам във вашия свят на сънищата — опитах да се оправдая аз. — Дори не 3-знам как се озовах с-сред този пурп-пурен сняг!

— Смяташ, че нашият свят е сън? — обади се най-накрая Първата сянка. — Грешиш, Танцуващ, нашият свят е също толкова реален, колкото и твоя. Как няма да е реален — той беше първият от всички светове. Светът на хаоса, послужил за основа на хилядите други, когато такива като теб започнаха да строят и да унищожават сенки. Нашият свят не е сън, и ние не сме сън, и ти сега не си в сън...

— И ти умираш, Танцуващ! — включи се в разговора Третата. — Ти всъщност умираш, защото прекалено често бродиш в сънища, които са опасни.

— Не разб-бирам за какво говорите... — студът приспиваше съзнанието ми.

— Сънищата могат да убиват — прошепна Първата. — Достатъчно е да се повярва, че сънят вече не е сън, че не само го виждаш, но и започваш да живееш в него... Веднага щом сънят престане да е сън, той става опасен за този, който вярва в него! Този, който ти е направил това, е бил в твоя сън...

— Или ти в неговия... — прекъсна я Втората.

— Няма значение. Ти повярва и затова получи такава рана...

Затворът на Господаря е сън?

Напомнянето за раната и неприкритото съчувствие, което се усещаше в гласа на сенките, ме накара да погледна към корема си. По-добре да не го бях правил! И това се нарича „Посланикът пропусна“! Как все още бях жив — не знам. С такива рани гарантирано се отправяш в светлината, без никакви шансове да се върнеш под синьото небе.

Пиявиците на болката започнаха да ме ръфат с удвоено усърдие и аз не можах да сдържа вика си.

— Ето виждаш ли, Танцуващ, колко опасни могат да бъдат сънищата?

— К-как... Как попаднах тук? — прошепнах аз, преодолявайки болката.

— Това ние трябва да те попитаме — ти попадна в нашия дом по своя воля.

— Аз не съм искал да идвам оттук! Аз исках у д-до-до-ма!

— Сега нашият свят ще стане твой дом завинаги. В Сиала ти вече отдавна щеше да си мъртъв. Само тук можеш да живееш!

— Искам си в моя свят!

— В твоя?! — Третата разпръсна искрящата завеса от пурпурни снежинки и закръжи около мен. — С какво е по-добър от този? Нима в твоя свят, светът, в който си се родил, можеш да направиш ето това?

Тя приближи плътно до мен и аз за миг мярнах женско лице. После сянката се сля с мен и аз почувствах как по цялото ми тяло се разлива гъделичкаща вълна, как пиявиците с разочарован писък се пръскат и отплуват в тъмнината да търсят по-слаба и сговорчива жертва.

Миг — и Третата е отново до сестрите си, а аз с нарастващо изумление гледам към мястото, където само до преди секунди зееше ужасна рана.

Нищо. Никаква рана. Абсолютно гладка кожа. Разкъсаната дреха беше единственото доказателство за удара на Посланика.

— Вашият свят способен ли е на такова нещо, Танцуващ? — в гласа на Третата звънеше триумфът на победителя.

Аз само поклатих встрещено глава. Никой, дори Ордент не може да направи така, че на мястото на дупка с размерите на юмрук, от която блика кръв и изпадат вътрешности, да се появи цяла и здрава кожа,

сякаш никога не е имало рана. В Сиала такива фокуси могат да правят само боговете.

— Тогава защо толкова се стремиш към него?

— Им-мам работа за вършене — промърморих аз. — А и тук е твърде студ-дено.

Първата се засмя и реагирайки на нейния смях, снежинките избухнаха и се превърнаха в светлинки. Студеният вятър бързо изчезна, отстъпвайки място на все по-разширяващите се и разширяващи светлинки. Светлинките се сляха една с друга и се превърнаха в гладен хищен звяр-пламък. Пламъкът за един удар на сърцето погълна тъмнината и обгърна сенките и мен в плътен пашкул.

Аз за пореден път се удивих, че сенките изобщо не се боят от пурпурния пламък и остават все така черни и непрогледни, както бяха и докато светът се състоеше от Нищото.

Един от най-пъргавите, а може би просто най-късметлия пламък проблесна пред мен и гореща вълна облъхна лицето ми.

— Е, Танцуващ, така по-топло ли е? — насмешливо попита Първата.

— Да... — отдавна вече нямах сили да се изненадвам. Колко всесилни бяха тези три сенки? И откъде имат такъв интерес към моята персона?

— Тоест твоят отговор може да се разглежда като положителен? Оставаш ли с нас?

— Защо съм в-ви нужен? — попитах, докато се стоплях и се опитвах да отложам отговора.

— Защо се нуждаем от теб ли? — обади се Втората. — Ти си Танцуващ със сенки. Първият танцуващ, появил се тук за последните десет хиляди години! Можеш да правиш това, което другите хора не могат. Ти сам още не знаеш на какво си способен! Ние имаме нужда от теб, нашият свят има нужда от теб, ти ще ни помогнеш да вдъхнем живот в него, Танцуващ! Живот, отишъл в други светове благодарение на такива като теб! Без теб нашият свят ще умре окончателно!

— Без мен ще умре и моят свят! — опитах се да надвикам рева на гневния пламък аз. — Мой дълг е...

— Твой дълг?! — със сарказъм каза Втората. — Крадецът заговори за дълг. Откога започна да говориш за дълг?

— Трябва да се върна и да приключа работата — упорито настоях аз. — Приех Поръчка и докато не я приключа, не съм свободен да правя това, което искам!

Сенките склониха глави една към друга и започнаха тихо да си говорят. Дали ще успея да ги убедя? В този свят, свят-пустош, изпълнен ту с огнен сняг, ту с горещ пламък, в свят, където нямах твърда опора под краката си, аз нямах място. Не го ли разбират това тези сенки?

— Добре, можеш да си тръгнеш — обяви Втората. — Ние чакахме много години, ще почакаме още малко. Така или иначе ти все някога ще се върнеш при нас. Тези, които са научили пътя към първичния свят, винаги се връщат. Ти ще ни помогнеш, Танцуващ. А сега върви!

— Къде да вървя?

— Напред.

Погледнах предпазливо към огнената стена:

— Нали знаете, че без вас не мога да мина през огъня! — опитах се да потисна надигащото се раздражение.

— Знаем. Но този път ще трябва да минеш през него сам. Ние невинаги ще сме до теб. Невинаги джангата със сенки ще те превежда през капаните на Дома на Силата. Все някой ден ще ти се наложи да се бориш с него сам.

— Домът на Силата! — извиках аз. — Казахте Домът на Силата?! А за Дома на Любовта, Дома на Болката и Дома на Страхата също ли знаете?!

— Знаем.

— А за Господаря?! Кой или какво е той?! За Господаря вие...

— Знаем — прекъсна ме Третата.

— Тогава ми кажете! Това е много важно!

— До преди малко бързаше да се махнеш оттук, Танцуващ, а сега си жаден за знания — хладно ми отвърна Първата. — За знанието се плаща, готов ли си за това?

— Зависи от това, какво ще поискате! — старите ми навици на крадец изискваха предпазливост. Не се съгласявай, докато не разбереш каква цена ще ти поискат в замяна.

— Ако искаш да научиш за Дома на Господаря, ще трябва да останеш при нас.

— Тогава цената за това знание не струва и медна пара. Тук то ми е безполезно.

— Прощавай, но твоят свят още дълго време няма да бъде готов за това знание — отвърна със съжаление Втората. — Напред, Танцуващ, огънят те очаква!

— Сбогом, сенки!

— Сбогом и до скоро, Танцуващ! Запомни, че невинаги джангата със сенки води в правилната посока!

— Ще го запомня!

— Бъди внимателен!

Те извикаха и още нещо на гърба ми, но аз вече не можех да ги чуя. Огънят заплашително се протягаше към мен със съскащи езици.

— Ти си мой! — протътна пурпурният пламък.

— Ти си наш-ш-ш! — повториха гладните огнени езици.

Аз не съм склонен към безумни и безразсъдни действия, но изглежда беше дошло време и за тях. Какво казаха сенките? Невинаги можеш да минеш през огън с помощта на танца със сенките? Не, нещо по-различно беше...

Огънят опари лицето ми, косата заплашително замириса. На ръцете, с които закрих очите си, кожата започна да се надува.

Последният път единствено джангата, лудият танц, в който ме завъртяха трите сенки, ми помогна да мина през огъня на този негостоприемен свят и да се върна обратно в Сиала.

Сега с мен нямаше нито танц, нито сенки, които да ме преведат през пурпурните пламъци. Бях оставен сам с ненаситния огън.

— Ти си мой!!! — тътнеше огнената стена.

— Ти си мой!!! — изграчих в отговор аз.

За миг в пламъците се мярна пролука и аз без колебание скочих напред. Стената триумфално изрева, приемайки ме. Болката от изгарянето плъзна по тялото ми, но дрехите и косата ми не лумнаха. Пламъците разочаровано изфучаха зад гърба ми. Преди тишината да ме погълне, осъзнах, че все пак мога да се промъквам през границата между световите и без да танцувам със сенки...

* * *

Главата ми бучеше, устата ми беше пресъхнала, тилът ми осезаемо пулсираше и не позволяваше и за секунда да го забравя. Изхриптях по-зловещо и от врящ котел и си позволих да отворя очи. Пред погледа ми всичко се размиваше, така че ми трябваше известно усилие, за да разбере къде съм този път.

— Добро утро! — гласът ме накара да обърна глава към говорещия.

— Това ли е добро утро според теб? — изсумтях аз.

— Поне още сме живи, Гарет — отговори ми Змиорката.

— Откога сме тук?

— М-м-м? Вече е утрото на следващия ден. Целият ден и през нощта останахме тук. Как е главата ти?

— Не питай — изстенах аз. — Бръмчи като разбунен кошер. Доста здраво ме удариха в каретата.

— Да. Вече започвах да се притеснявам за теб, не идваше в съзнание и само стенеше без прекъсване.

— Имах лоши сънища — измърморих аз, спомняйки си разходката по мрачните коридори на затвора на Господаря и тайнствения огнено-снежен свят на сенките, първичният свят, Светът на Хаоса, един свят, който, по думите на сенките, би трябвало да умре.

Сън! Това беше просто поредния сън от безкрайния низ кошмари! Сведох поглед и погледнах корема си. Както можеше да се очаква, дрехата не беше разкъсана от ноктите на Посланика и не беше изгорена от пурпурния пламък. Бях здрав и невредим, ако не броим лекото главоболие след срещата с ботуша и болките в ребрата от удара на каруцата в стената на къщата.

— А ти как си? Беше по-пострадал от мен — обърнах се към Змиорката аз.

— Ще оцелея — кратко ми отговори той.

Е, щом гаракецът казва, че ще оцелее, значи ще оцелее.

Опитах да размърдам ръце, но нищо не се получи — някакъв мръсник доста здраво ги беше вързал зад гърба ми.

— Дори не опитвай — ухили се Змиорката, като забеляза моя опит да проверя здравината на въжетата, стегнали китките ми. — Въжетото е от влакна на арт, нямаш никакъв шанс. Аз цял час се мъчих, но така и не успях.

Арт беше такова едно дърво, мижаво, криво и абсолютно незабележимо. Но от влакната му, след подходяща обработка, се получаваха великолепни здрави въжета. Можеш да ги прережеш или прегризеш, но само много силен или много ловък човек е способен да ги скъса или да се измъкне. Въжето от влакна на арт е здраво и добре стяга китките, но не претърква кожата, така че ако не се опитваш да се измъкнеш, може да се чувстваш сравнително комфортно.

— Къде са ни пъхнали, в затвор ли? — малко глупаво промърморих аз.

Не успях да се отърся от съня. Все още не можех да повярвам, че дългото пътуване в подземните коридори и разговора със сенките са били просто сън. Пък дори и толкова реален.

— Разбира се, че в затвор! Или си очаквал привържениците на Неназовимия да ни поканят на вечеря?

М-да. Явно доста добре са ме подредили, щом задавам такива глупави въпроси. Огледах се наоколо, опитвайки се да се запозная по-добре с мястото.

Трудно беше да се нарече затвор. Е, разбира се, имаше сиви стени, малък прозорец с решетка под тавана, мръсна слама на пода и самотен факел на стената. Тоест, на пръв поглед най-обикновена и не особено предразполагаща към постоянно обитаване килия. Но странното беше друго — никога не бях чувал от хора, които са били в затвора, че в килията трябва да има две врати.

— Втората врата да не е резервна? Ако изчезне ключът от първата? — опитах да се пошегувам аз.

Поредният глупав въпрос от моя страна остана без отговор. Мрак! Как само ми бучи главата!

Първата врата — дървена, облицована с тесни стоманени листове, се намираше точно срещу нас. Втората врата, изцяло желязна, беше на лявата стена на килията и резето ѝ, за разлика от резето на първата, беше от нашата страна, а не отвън, както при всяка уважаваща себе си врата в затвор.

— М-м-м... — осени ме най-накрая. — Желязната врата не води към свободата, а някъде другаде. Иначе защо ще ѝ слагат резе от тази страна? Определено не и за да си тръгнем спокойно оттук.

— Гарет, мисля, че са те ударили прекалено силно — Змиорката мислеше в същата насока като мен. Наистина ме удариха прекалено

силно. — По-добре се моли на твоя Сагот да ни измъкнат оттук.

— Със сигурност ще ни измъкнат, но май с краката напред — настроението ми беше мрачно-приказливо. — Каква е вероятността отрядът да ни открие преди хората на Неназовимия да се отърват от ненужната тежест?

— Ако бяхме тежест, нямаше да ни хващат, а щяха да ни пречукат още на улицата.

— Вярно. Явно им трябваме за нещо, но колко време ще продължи тази ситуация? Кли-кли, слава на Сагот, се измъкна и мисля, че е минало достатъчно време Алистан и Миралисса да започнат да действат.

От малкото прозорче се чу кукуригане на петел.

— Ето ти и отговор — каза Змиорката. — Ние не сме в Раненг, а някъде извън града, и едва ли Алистан ще се досети къде да ни търси на такова разстояние от стените.

— Защо смяташ, че сме извън града? Да не би в града да не може да има петли?

— О, не, те са навсякъде, но в каретата се свестих и преди пак да ме проснат в безсъзнание, успях да видя, че пейзажът навън определено не беше градски.

Аха. Приятна новина. Сега поне е сигурно, че шансът да ни намерят в това мазе, при това далеч от градските стени, е нулев.

— Умееш да вдъхваш надежда — въздъгнах горчиво.

Оставаше само да чакаме и да се надяваме на чудо, на Сагот и на всички готови да ни помогнат личности. Първото ни избягваше, вторият, изглежда, не ни чуваше, а третите просто не съществуваха (или бяха на левги далеч от нас). Както казват моряците от Пристанищния град, бяхме се насадили на пачи яйца. Здравно се бяхме насадили.

Преди нашите пазачи да ни почетат с присъствието си, петелът успя да изкукурига още веднъж.

Накрая резето на обкованата с метални ленти врата издаде стържещ звук и в килията влязоха двама души. Първият беше широкоплещест мъж на около петдесет, с лилав нос и леденосини очи. Нисък, плешив, в намачкани, залети с мазнина дрехи и с крива усмивка на грозната мутра. Вторият посетител се оказа... Гръмогласния. Жив и абсолютно здрав.

В първия миг дори не повярвах, че виждам именно Гръмогласния, а не някакъв морок или призрак, излязъл от гроба.

Лицето на Змиорката не трепна, когато видя кой ни е дошъл на гости, само очите му започнаха заплашително да святкат.

— Ще ти изтръгна сърцето, Гръмогласен.

— Ще се постарая да бъда внимателен и да не попадам в ръцете ти — отвърна много сериозно влезият. — Извинявам се за причинените ви неудобства.

Змиорката със същия леден глас пожела на Гръмогласния да си натъпче всички неудобства там, където не огрява слънце.

— Жалко — огорчено каза Гръмогласния. — Искрено съжалявам за всичко случило се, но съдбата си е съдба. Вие избрахте своята си страна, а аз — моята си.

— И отдавна ли си я избрал? — попитах навъсено, когато най-накрая забелязах това, което Змиорката беше видял от самото начало — малък пръстен с форма на лист отровен бръшлян на пръста на Гръмогласния.

С този пръстен всичко веднага си дойде на място. Ето откъде поддръжниците на Неназовимия бяха разбрали къде сме отседнали и къде се намира ключът! Сигурно и до дома на Славеите са ни проследили също не без помощта на Гръмогласния.

Колко ловко само е действал този мръсник! Точно под носа ни и никой нищо не е заподозрял! Но как да подозираш своя другар, с когото си преживял толкова много?! Как можеш да подозираш Див, че служи на Неназовимия?! Това е все едно да наречеш слънцето зелено, а огрите — очарователни същества!

Гръмогласния беше разчел всичко много точно: каза, че отива при роднини, а в същото време е съобщил на съратниците си за нас и после се е върнал в хана. Всичко останало беше въпрос на техника. Хората на Неназовимия нахлули в хана, убили слугите, Маркауз с другите се скрили в кухнята, а Гръмогласния инсценирал смъртта си и изчезнал заедно с нападателите и нашия ключ. Кой, кой би свързал Дивия с Неназовимия? Естествено, че никой! И ако слугите на Господаря не бяха откраднали ключа от чакалите на Гръмогласния, ние никога повече нямаше да чуем за него.

— От много време, Гарет, от много време — ухили се предателят. — Не знаеш колко поколения от моето семейство помагат

на Владиката да се върне във Валиостр.

— Но ти си Див. Как можа?

— Гарет, много си ми симпатичен, но не ми говори за Дивите! Аз им отдадох четиринадесет години от живота си само защото Неназовимият заповяда на мен и другите Верни да го направим.

Слугите на Неназовимия наричат себе си Верни? Ха!

— И много ли сте сред нас? — гласът на Змиорката излъчваше вселенско спокойствие.

— Е, ще ти отговоря, приятелю — ухили се предателят. — Сега вече мога да ти кажа и знаеш ли защо?

— Защото няма да излезете живи оттук — отвори най-накрая уста мъжът с лилавия нос и пискливо се засмя. Аз познах гласа му — точно тази гад искаше да ме убие, когато бях почти в безсъзнание след удара на каруцата в стената.

— Млъкни! — рязко го прекъсна Гръмогласния. — Бяхме шестима, шестима, които станахме уши и очи на Неназовимия сред Дивите сърца, Змиорка. Изненадан ли си? Щеше да си още по-изненадан, ако чуеш имената им. Ще ти кажа едното, ей така, за старото приятелство. Помниш ли Огриската — помощник-капитана на Бухала? Той беше главният в нашата група, жалко, че така и не се върна от Безлюдните земи.

— Жалко, че и ти не остана с него — глухо каза Змиорката.

Този път гаракецът не успя да скрие истинските си чувства. И на доралисец щеше да стане ясно колко е шокиран, научавайки, че в Дивите сърца има предатели. При това цели ШЕСТИМА! Немислимо!

— Щях, ако ти не ме беше измъкнал оттам — кимна признателно Гръмогласния. — Както и да е, това са минали работи, ще имаме още време да си говорим. А сега дойдох само да ви видя и да разбера трябва ли ви нещо. Дай им вода!

Последните думи бяха адресирани до Лилавия нос. Гръмогласния тръгна към изхода, но аз му извиках.

— Гръмогласен!

— Да, Гарет?

— Струваше ли си?

— Кое да си струваше? Четиринадесет години таен живот или службата при Владиката?

— Второто.

— Не разбираш, Гарет, няма и да разбереш. Нито ти, нито Дивите, с чиято татуировка оскверних тялото си. За вас Неназовимият е чисто и първично зло — и нищо повече.

— Виж ти, как говориш — промърмори Змиорката.

— Свикнал си да виждаш Гръмогласния вечно мрънкащ, заспал и недоволен на целия свят, нали, приятелю? — Гръмогласния се усмихна за пръв път. — Гръмогласния! Само ако знаеше колко ми е омръзнало това скапано име! В продължение на четиринадесет години бях куче, в продължение на четиринадесет години лаех за вашия крал! Аз си имам име, и то може би е дори по-благородно от твоето, гаракецо, криещ своята титла.

— Благородността няма да те спаси, ще те убия без дуел.

— Възможно е, но едва ли — намръщи се Гръмогласния. — Колкото до твоя въпрос, Гарет, струваше си. И още как. От самото начало. Ако не беше Рогът на дъгата, Неназовимият отдавна щеше да е смазал династията на Сталконите.

— Да мразиш някаква си династия в продължение на стотици години! Твоят Неназовим е луд!

— Сталконите го направиха такъв! Сталконите очерниха името на най-добрия маг на Ордена пред хората! Всички, които е обичал, се отвърнали от него, включително брат му, жена му и децата му! Не му е оставал друг избор освен Кронк-а-Мор и безсмъртието! И сега той иска отмъщение!

— Няма на кого да отмъщава. Всички отдавна са мъртви, а брат му Грок лежи в гроб в Храд Спайн.

— Този разговор няма да доведе до никъде — поклати глава Гръмогласния и излезе от килията.

— Гръмогласен! — изрева Змиорката и аз подскочих от изненада.

— Да? — изненадващо, но той се върна.

— Помни — ще ти изтръгна сърцето!

Гръмогласния не каза нищо, само изгледа с присвити очи вързания гаракец, усмихна се криво и не много уверено, след което излезе.

— Ето ви водата — Лилавия нос постави две купички пред нас.

— И как според теб ще прием с вързани зад гърба ръце? — попитах аз.

— Извинявай, но това не е мой проблем. Не съм самоубиец и няма да ви развързвам ръцете. Търсете си глупак другаде. Всъщност ще ви дам съвет: може и да не пиете — така или иначе не ви остава много.

— Тогава защо ни доведохте тук? Да бяхте ни убили още на улицата.

— Щях да го направя с радост, особено за такъв приказливец като теб, но не бива. А защо бяхте заловени, това е интересен въпрос. Но го задайте на Ризус, когато дойде да ви пренареди костите. Ха-ха!

Лилавия нос се отправи към изхода.

— Ей, боклук! — тихо му заговори Змиорката. Гласът на гаракеца беше пропит с презрението на по-висшия към по-нисшия. — Кой е този Ризус?

— Боклук? Боклук ли ме нарече? — Лилавия нос сви юмруци.

Бързо скочи към гаракеца и замахна с юмрук. Змиорката не сведе поглед и Лилавия нос така и не посмя да го удари.

— Искате ли да разберете как ще умрете? — злобно се усмихна накрая. — Ще бъдете изядени от съседите си по килия. Всъщност сега ще ви запозная.

После пристъпи към желязната врата и с усилие издърпа скърцащото резе. Зад вратата се показа масивна кована решетка, преграждаща пътя към съседната килия. Бях неприятно изненадан от приличащите на следи от зъби нарязи в долната част на решетката. Някой усилено се беше опитвал да прегризе дупка в нея и това изобщо не ми хареса. Съществата с такива зъби по-добре да ги заобикаляш. И то поне на левга разстояние.

— Не съм ги хранил от три седмици, така че и костичка няма да остане от вас! Оставям вратата отворена, за да се насладите на гледката. Когато Ризус приключи с вас, ще дръпна лоста в коридора, решетката ще се вдигне и някой ще го изядат, хе-хе!

Лилавия нос още по-гадно се захлади и напусна килията.

— Какво има там, Змиорка? Виждаш ли? — попитах напрегнато.

— Ш-ш-шт! — изсъска воинът, без да откъсва поглед от решетката и мрака на съседната килия. — Не ми харесва това.

— Има си хас, при вонята, която се носи оттам! — съгласих се с него аз.

Миризмата, носеща се от съседната килия, предизвикаше лека паника. А не беше прекалено остра — просто лек намек за миризмата, която обикновено предхожда вонята, но дори този намек беше достатъчен да настръхна. Така миришеше гнилото месо. Така миришеше мършата. Така миришеха труповете.

— Този кучи син си има жив мъртвец! — възкликнах аз.

— Изглежда стигнахме до един и същ извод.

Зад решетката властваше тишина и мрак. Никакво движение...

Потръпнах — да ме изяде ходещ труп, съживен с помощта на хаотичната магия на огрите, която все още властваше в нашия свят. Ужасна смърт!

Змиорката се извъртя и преобърна купата си с вода.

— Какво правиш? — попитах го аз.

— Опитвам се да се изправя на крака, което те съветвам да направиш и ти. Трябва да се измъкнем оттук.

Оказа се не особено трудно, за щастие само ръцете ни бяха вързани, така че след минута двамата със Змиорката стояхме изправени на собствените си крака. По-сложно беше да прехвърлим вързаните си ръце отпред. След половин час упражнения и едновременно с това наблюдение на решетката отново седнахме на сламата, без да сме постигнали желанния резултат. Ръцете ни бяха вързани зад гърбовете и там си останаха. Въжето от арт потвърди легендарната си надеждност.

— Ако роднините ми знаеха колко ниско съм паднал! — неочаквано избухна в смях Змиорката. — Първо отидох при Дивите, а сега съм зад решетките и се готвя да стана закуска на полуизгнило месо! Ако баща ми разбере, ще получи втори удар!

— За какво говориш? — възкликнах аз.

Змиорката ме погледна и тъжно се усмихна:

— Станах Див преди около десет години, Гарет. Дивите сърца са моето ново семейство, а Самотният великан е моят нов дом. Отхвърлих всичко, което беше в предишния ми живот, и станах нещо, което преди не харесвах, още по-малко пък уважавах. При нас в Гарак не обичат онези, които вие наричате Диви. Сам знаеш защо.

Кой не знае? Преди време, по време на Вастарската сделка, Дивите като на шега разгромили „Драконите“ на Гарак^[21].

— В предишния си живот двайсет и седем години носех различно име, Гарет. Гръмогласния правилно каза, че всички Диви преди са имали други имена. Да сменя семейното си име, носено с гордост от моите предци, с прякора Змиорка — кое може да е по-лошо за един благородник? Слушаш ли ме, Гарет?

Стараех се не само да слушам, но дори и да не дишам, само и само да не прекъсвам Змиорката. По думите на Мармота никой сред Дивите не знае кой е Змиорката и какво е правил, преди да дойде в Самотния великан, макар всички да усещали, че гаракецът не е от простолудието. Той винаги се държал на разстояние от другите, винаги бил спокоен, хладнокръвен, мълчалив и великолепно владеел двойката остриета на дворянското съсловие на Гарак. Той беше загадка за много хора, включително и за мен. Скалата, Ледения, Непробиваемия, Мълчаливия, Студения — това бяха част от прозвищата, с които го кръщаваше Кли-кли.

Фактът, че сега Змиорката си изливаше душата пред мен, беше доста необичайна постъпка за него. Той не беше склонен към сантименталности и повечето Диви бяха убедени, че ще отнесе тайната за появата си в Самотния великан със себе си в гроба.

— Баща ми е „Зъбът на Дракона“, Гарет — продължи Змиорката. — Знаеш ли какво означава това?

Имах сили само колкото да кимна. „Зъбът на Дракона“ беше най-високият военен чин в армията на Гарак! „Зъб на Дракона“ по вековна традиция могат да станат само близки роднини на краля, а от това следваше, че във вените на Змиорката тече кралска кръв! Това не е просто благородник, това дори не е херцог! Това е кронхерцог с право да наследи трона, ако родът на краля внезапно бъде прекъснат.

— Баща ми, Марлен ван Арглад Дас, братовчед на краля на Гарак, е вече шестият „Зъб на Дракона“ в нашето семейство. Висока чест, крадецо! Най-висшата чест за един благородник в нашето кралство.

Аха. Знаех, неведнъж съм го чувал. На гаракия благородник не му трябва нищо друго в живота, освен висшата чест да пази семейството, вековните благороднически традиции и други непонятни за мен глупости. Благородниците в Гарак просто са обсебени от думите „чест“ и „вярност към краля“.

— Аз бях най-големият син в семейството, така че също ми предстоеше да стана „Зъб на Дракона“. Предстоеше... — Змиорката скръцна със зъби.

— Какво ти попречи? — попитах предпазливо. Той ме погледна и видях, че в очите му плискаше езеро от стара болка.

— Какво ми попречи? — замислено повтори той. Беше видно, че е много далече от мен, някъде там, в миналото. — Младостта, арогантността и, предполагам, гордостта... По онова време мислех, че мога да взема всичко от живота. Най-големият син на „Зъба на Дракона“, племенник на краля, чакаше ме прекрасна кариера на военен... Най-добрият мечоносец в кралството, изключвайки краля и баща ми. Аз бях всичко това и правех каквото си поискам. Смятах се за най-добрия, пръв във всичко, и мнозина вярваха същото. А тези, които имаха различно мнение, изпращах в гроба след дуел. Бях недосегаем и прекалено безразсъден. Любимец на благородниците, на жените... Аз! Аз! Аз! И това в крайна сметка ме погуби...

— Какво стана?

Не трябваше да прекъсвам гаракеца. Змиорката тръсна глава, прогонвайки спомените от миналото, и като се втренчи в решетката на килията, каза:

— Няма значение какво се е случило, Гарет. Това са отдавна минали събития. Направих грешка, опозорих себе си, баща си, семейството си и моят крал. А позорът се измива само със смърт. И аз умрях. Улис ван Арглад Дас престана да съществува и се появи Змиорката... Предполагам, че така беше най-добре за всички... В онази нощ аз умрях и запазих честта на своя род. Никой така и не разбра, че останах жив. Аз... аз просто не можах да забия кинжала в гърлото си... Нито баща ми, още по-малко кралят знаят за това, макар да мисля, че по-малкият ми брат подозира... Напуснах страната... Без име, без възможност да се върна в Гарак... Нямах нищо друго освен оръжията си. Отидох в другия край на северните земи и станах Див. Станах от онези, които в предишния си живот не харесвах и не уважавах. Тук никой не ме пита за миналото ми и... Днес нещо много се разбърбих — сепна се Змиорката. — Но не е изненада — дори собствената си тайна да пазиш десет години е много трудно, прости ми, че те натоварих с всичко това.

— Забрави.

— И ти забрави този разговор, не трябваше да го започвам, Гарет.

— Но го започна, нали?

— Предполагам, че просто искам да те помоля да ми направиш услуга — измърмори Змиорката и погледна в тавана. — Ако внезапно умра, а ти оцелееш, предай „брата“ и „сестрата“ на по-малкия ми брат. Той има много повече права от мен да носи семейните остриета на рода ван Арглад Дас.

— Не мисля, че ще мога да го направя — казах след известна пауза. — Ние двамата сме в една и съща лодка и ще ни изядат заедно.

— Ти просто обещавай — настоя Змиорката.

— Добре, обещавам.

— Благодаря, Гарет. Никога няма да забравя това.

„Естествено, че няма да го забравиш — помислих си аз. — За краткия срок, отреден ни от безжалостната Сагра, е доста трудно да се забрави каквото и да е.“

Зад решетката, отделяща ни от килията, някой изчурулика. Ние със Змиорката едновременно обърнахме глави към странния звук.

— Чу ли? — стреснато попитах аз.

— Аха — мрачно отвърна той. — Това е по-лошо и от гладни мъртъвци.

По-лошо от гладни мъртъвци? Хм-м? Х'сан'кор да го вземе, що за гадост са затворили привържениците на Неназовимия!

— М-м-м... Улис... ъ-ъ-ъ... Змиорка, не можеш ли просто да ми кажеш, а не да ме оставяш да се изнервям още повече? — помолих аз.

— Е, щом искаш... Гледай!

Змиорката се извъртя, подхвана обърнатата купа с върха на ботуша си и я засили към решетката. При сблъсъка със стоманената преграда тя се пръсна на парчета.

Чуруликането премина в заплашително съскане и от мрака към решетката се хвърлиха четири същества. Те се вкопчиха в нея с настървението и ненавистта на гладни демони. Едно от съществата се опита да разкъса решетката и в килията се разнесе ужасяващо металическо скърцане. Обърнах се и започнах да се моля на Сагот преградата да издържи на тази захапка.

Решетката издържа, но по нея останаха дълбоки следи. Славата на тези зъби се носеше по цяла Сиала. Те без проблем трошаха старите

кости на мъртвите в гробищата.

— Гхоли, да ни пази Сагот! — изкрещях аз. Затова вонеше на разлагащи се трупове. — Това копеле си е опитомило гхоли!

Змиорката не каза нищо, само внимателно наблюдаваше създанията.

Така изминаха няколко изморителни и не много приятни за нас минути. Ние гледахме тях, те гледаха нас. Но при гхолите, за разлика от нас, интересът беше чисто гастрономически.

Много малко от градските жители, само тези, които са се сблъскали с гхоли някъде в откритото поле, ще разберат за какво става дума. Гхолите са доста редки, след прочистването им от Ордена тези същества могат да се срещнат само в най-отдалечените места на Сиала, в стари изоставени гробища, които те напускат единствено ако някъде другаде има голяма битка. А битките гхолите ги надушват като с магия.

Гхолите са мършояди. Налитат основно на човешко, за предпочитане отлежало една-две седмици на открито, но не отказват и друга мърша. За гхола няма по-голям деликатес от разлагащ се костен мозък на мъртвец, затова малките челюсти на мършоядите, въоръжени с редки, но изключително остри зъби, са способни да чупят костите на мъртвите така, както чук чупи печени лешници.

Гхолите, особено гхолите-единаци, са страхливи и затова не особено опасни за възрастен човек, с изключение на случаите, когато от глупост човекът реши да спи в близост до стари гробища. Но виж дете, дори и десетгодишно, гхолът ще го разкъса без проблем.

Ситуацията рязко се променя, когато гхолите са в глутница, особено ако са гладували по-продължително време. Какво се случва с тях, когато са почти обезумели от глад, може да се охарактеризира с една дума — освирепяват. В миналото са известни случаи, когато гхоли са се събирали в огромни глутници и са изтривали от лицето на земята цели села. А историята за двамата рицари, тръгнали на някаква война, които се натъкнали на шест гхола, гладували цяла година, я знае всяко дете. От рицарите, както можело да се очаква, останали само броните, при това порядъчно смачкани.

Какво да кажем за двама вързани пленника? Ако наистина не са яли три седмици, от нас и костица няма да остане.

От устата на единия гхол, вкопчил се с лапички в решетката и втрещен в нас, сякаш сме най-ценното нещо на света, потече тънка струйка лепкава слюнка.

У-у-у, каква гадост. Как още не са се изяли един друг?

Гхолът ми хвърли лаком поглед и като склони глава, насмешливо изчурулика. Сега съществуването много приличаше на малкото на някоя незнайна птица. Макар че в действителност единственото общо между птиците и гхолите е глупавото им чуруликане. Външно гхолите повече приличат на много нещастни и съвсем безобидни, макар и малко странни, същества. На големина колкото новородено бебе, с пепелносива гладка кожа, огромни кървавочервени очи, непропорционално голяма глава, малко телце, издут корем, къси криви крачета, дълги тънки ръчички и редки жълти зъби, гхолите често предизвикват в срещналите ги за пръв път хора, които не знаят пред какво са изправени, съжаление или смях, но не и страх. Това беше погубило много самоуверени кандидат-смелчаци, направили грешката да обърнат гръб на привидно безобидния, но много гладен гхол.

— Изядем! — изведнъж каза един от гхолите, гледайки право в нас. — Изядем-изядем-изядем! Изядем! Аха! Изядем!

Гхолите, както и огрите, имат в главите си някакви трошици мозък. И ако огрите от най-могъщата раса в Сиала, единствената раса от Тъмната епоха, доживяла до наши дни, расата, създава първата нова магия на света — шаманството и страшния Кронк-а-Мор, са се превърнали в тъпи и изключително свирепи чудовища, то гхолите, напротив, от век от век поумняваха. За щастие, прекалено бавно. Гхолите можеха да запомнят и да повтарят отделни думи не по-зле от отвъдморски папагали, и бяха много по-умни от маймуните, които понякога могат да бъдат видени на Пазарния площад.

— Изядем! — съобщи за последен път гхолът и се скри в мрака.

Другите два последваха примера на малкия приказливец, оставяйки четвъртия да дежури на решетката. Гхолът се вкопчи в нея с две ръце, дръпна я няколко пъти, след което разочаровано замърмори нещо.

— Виж само какви нокти има — прошепнах доста нервно аз.

И как да не съм нервен, като знаех, че Лилавия нос по всяко време може да дръпне ръчката и да вдигне решетката, която сега беше единственото нещо, което ни отделяше от среща с боговете.

— Има ги, за да може да повдига надгробните плочи. Не гледай ръста им, Гарет. Гхолите са силни и за да стигнат до трупа, понякога правят такива неща в гробищата, че не са за разказване — след кратка пауза произнесе Змиорката.

— Неща? Какви неща? — много исках да пия и то по възможност не вода, а вино.

— Нали ти казах, че не са за разказване. Поспи, Гарет.

Погледнах го да не е полудял.

— Не, абсолютно сериозен съм. Поспи, така или иначе нямаме какво друго да правим.

— Да спя, когато имаме такива съседни? Това не е за мен!

— Е, както искаш.

Змиорката затвори очи. Този ван Арглад и така нататък имаше просто железни нерви. Не бих се изненадал, ако заспи дори зад гърба му да стои самият Неназовим.

О, Сагот! Нима Миралисса с нейното прехвалено шаманство няма да ни открие и ще ни изядат тези малки гадинки? Погледнах отново към гхола, застанал на пост до решетката. Всички демони на мрака! Колко смрадлива слюнка има в него? Ако гхолите се откажат да ни ядат (което беше много малко вероятно), тогава просто ще се удавим в слюнката им или ще се задушим от вонята ѝ.

Гхолът, забелязвайки, че го гледам, стана някак нервен и изчурулика. Веднага от мрака се появи друг гхол, който ни хвърли подозрителен поглед, сякаш проверяваше дали закуската не се кани да се измъкне, и след като се увери, че всичко е наред, отново потъна в тъмнината.

Уау! Та те ни надзираваха! Гхолите бяха решили да си играят на ловци преди яденето.

„Валдер — мислено повиках аз архимага. — Валдер, тук ли си?“

Никакъв отговор.

Доколкото знаех от сънищата за предишния живот на Валдер, той мразеше гхолите, затова искрено се надявах, че в краен случай просто ще ги изпържи.

„Валдер!“

Никакъв отговор. Явно този път архимагът нямаше намерение да се намесва. Което беше жалко, с удоволствие бих погледал горящ гхол. Печени са много по-безобидни, отколкото сурови и живи.

Направих свирепа физиономия на гхола-пазач. Той като някакво огледало направи ответна гримаса и, трябва да кажа, че на него му се получи много по-добре и... по-страшно.

* * *

Минаха повече от четири часа, откакто се запознахме с очарователното семейство гладни гхоли, а Змиорката така и не се събуждаше. През това време гхолите на два пъти сменяха часовия. Пазачите съвестно стояха и се пулеха с червените си очи, понякога заплашително съскаха, чуруликаха, пускаха лиги, пробваха да прегризат решетката и ме изнервиха много повече, отколкото навремето отрядът корумпирани стражници, които ме бяха хванали в неподходящ момент в съкровищницата на един граф. Като цяло, гхолите се забавляваха според възможностите си, докато не им писна и поредният стражник-гхол (явно най-умният от четиримата), осъзнавайки, че няма къде да се дяна, се скри в мрака за постоянно. Но аз все още имах чувството, че оттам ме наблюдават много внимателни и много гладни очи.

Слънцето отдавна грееше в небето и лъчите му проникваха през тясното прозорче, разположено точно под самия таван на килията. Падаха в средата на пода, образувайки равномерен кръг светлина. Времето изтичаше като златен пясък и нищо не можеше да забави неговия ход. И определено не работеше за нас.

Отначало не обърнах внимание на писъка, раздал се някъде над главата ми. Затова пък гхолите и Змиорката му обърнаха. Първите, разтревожени от неизвестните звуци, се прилепиха към решетката, докато гаракецът рязко отвори очи, сякаш изобщо не беше спал.

— Хвала на всички богове! — възкликна воинът и аз видях радостта, избила през обичайната му маска на спокойствие и невъзмутимост.

Вдигнах глава към прозореца, откъдето идваше тънкото писукане.

— Линга! — възкликнах радостно.

— Точно така. А това означава, че момчетата са ни открили!

— Ей! Има ли някой тук? — неочаквано се раздаде от прозореца гласът на Мармота.

— Тук сме! Защо се забавихте толкова дълго?

— Да бяхте се скрили на още десет левги, щяхме да ви търсим поне още седмица! Живи ли сте?

— Да!

— Можете ли да се движите?

— Ръцете ни са вързани!

— Това не е проблем, веднага ще спусна Непобедимия!

— Намери вратата, Мармот! — каза Змиорката.

— Това правим. Тук са се събрали поддръжници на Неназовимия едва ли не от цялото кралство! Момчетата тъкмо довършват охраната им, а аз дойдох да ви предупредя. Това е засега!

За момент в лъчите на слънцето нещо блесна, а след това един нож падна в сламата до нас. Точно зад гърба ми. Хо-хо! Сега оставаше и да го стигнем.

Чу се писък и от стената право в сеното скочи линга, след което заситни към нас.

— И какво сега? — попитах нервно, гледайки рошавия плъх.

— Сега ще вземем ножа.

— Не знам за теб, но аз дори да си мръдна ръцете не мога, камо ли да взема ножа. Проклето въже!

— Не изпреварвай събитията, Гарет.

Междувременно косматият плъх с гордото име Непобедим се втурна към Змиорката и започна да гризе въжетото, стягащо китките му.

— Изненадан ли си? — ухили се Змиорката. — Мармота го научи на разни фокуси.

— Виждам.

Заля ме вълна на облекчение, осъзнавайки, че спасението не е далеч. Всеки момент някой от Дивите ще се добере до килията, ще я отключи и ще бъдем свободни. Но минутите минаваха и постепенно в сърцето ми пропълзя тревога. Защо още ги няма? Нима са ги забелязали и е трябвало да се оттеглят? Глупости, какви ги говоря! Дивите не отстъпват и не оставят другарите си в беда. Ей сега ключалката ще изщрака и...

Но ключалката мълчеше. Никакви звуци, с изключение на злобното съскане на гхолите, които изглежда почувстваха, че закуската

им се кани да изчезне. Непобедимият нададе радостен писък и тръгна към мен, а Змиорката започна да разтрива освободените си китки.

— Е, сега ще повоюваме — гаракецът се изправи, приклепна няколко пъти, за да раздвижи кръвта в изтръпналите си крака, и направи крачка към ножа. В този момент ключалката на вратата изщрака.

— Е, най-накрая! — прошепнах аз. — Ей! Какво правиш?

Змиорката се втурна към старото си място и скръсти ръце зад гърба си.

— А ако не са те?

М-да, Гарет. Време е да си смениш главата с тиква. В зеленчуците ще има повече мозък, отколкото в кратуната ти, където освен вятър и Валдер нищо свястно няма. Кой знае защо изобщо не ми мина през ума, че могат да се появят и абсолютно нежелани гости. Дали вече не остарявах?

Змиорката, за съжаление, се оказа прав. Влезлите определено не бяха спасители.

Гръмогласния, толкова невъзмутим и толкова странен (прекалено се различаваше от образа, който беше поддържал през последните четиринайсет години), се облегна на отсрещната стена, скръсти ръце и с безучастен вид втренчи поглед в незнайна точка над главата на Змиорката.

Лилавия нос застана недалеч от мен и ни посочи на третия човек:

— Ето, господин Ризус, това е крадецът, а този е с него.

Господин Ризус беше невисок мъж с черна лъскава коса и дълбоко разположени сиви очи. Тънките му устни и идеално правият нос подсказваха за човек, който не е склонен да се вслушва в мнението на другите, а нездравият жълт цвят на лицето навеждаше на мисълта за медена чума. От Ризус се носеше остра миризма на конска пот, а богатите му дрехи бяха доста мръсни и намачкани. Човекът сигурно е препускарал цяло денонощие без да спира, само и само да види моя милост.

— Ще ви задам само два въпроса — гласът на Ризус беше необичайно нисък и дълбок за човек с такава крехка физика. — От вашите отговори ще зависи животът ви. По-точно, смъртта ви. Кажете ми истината и ще умрете бързо. Ако не — ще оставя гхолите да оглозгат костите ви.

Змиорката изразително изглежда господин Ризус, но не каза нищо.

— Позволете да им обясня всичко, господин Ризус — обади се Гръмогласния. — Така ще спестим много време.

Мъжът внимателно погледна Гръмогласния, кимна неохотно и процеди:

— Само действай по-бързо. Имаш десет минути, докато се преоблека от пътя.

Ризус разкопча токата, държаща наметалото на раменете му, внимателно го постави на пода, хвърли отгоре някакви корени, явно магически съставки, и напусна килията. Слушах отдалечаващите се стъпки и едновременно с това се молех Лилавия нос или Гръмогласния да не чуят тихото скърцане на зъбите на линга, продължаващ да гризе въжето ми.

Сагот! Къде отидоха нашите спасители?

— Приятели... — започна Гръмогласния.

— Неназовимият ти е приятел на теб — отговорих му навъсено.

— Така да е — съгласи се предателят. — Ако все още не сте разбрали — господин Ризус е шаман и мога да ви уверя съвсем сериозно, че е много добър шаман. Той пристигна в Раненг специално за да вземе ключа за Неназовимия. Сега можете ли да си представите колко е разстроен, когато разбра, че нямаме ключ?

— Да не е получил хемороиди? — съчувствено попита Змиорката.

Лилавия нос се захили, но срещайки погледа на Гръмогласния, веднага млъкна.

— От вас господин Ризус иска само два прости и искрени отговора на два много прости въпроса — сякаш нищо не се е случило, продължи Гръмогласния. — Ако отговорите, тогава ви гарантирам, че аз лично ще ви убия. Ще го направя бързо и безболезнено, а после ще ви осигуря достойно погребение.

— Какви са тези въпроси?

Реших да проточвам времето, докато лингът не ме освободи от въжето.

— Винаги съм знаел, че крадците са много сговорчиви — доволно се ухили Гръмогласния. — Въпрос първи: кой уби шаманите, които се готвеха да атакуват нашия отряд?

— Нали тогава беше с нас! — искрено се изумих аз. — И би трябвало да помниш, че засадата беше унищожена от Еграсса и Котката!

— Това го помня — кимна Гръмогласния и опасно присви очи. — Трябваше да затворя очи, когато елфийските стрели убиваха братята ми! Но сега говоря не за тези, които отклоняваха вниманието на Котката, а за другите, които подготвяха основния удар по вас! Тях кой ги уби?!

— Откъде да знаем? — свих рамене аз. — Намерили се добри хора, това е всичко.

— Добрите хора не са способни да убият шестте най-добри шамана на Неназовимия! — отсече Змиорката. — Сега от неговите Висши във Валиостр е само господин Ризус.

— Гръмогласен, твоят Ризус е луд! Да не мисли, че ние, които се намирахме в Харгановата пустош, ще знаем кой е светнал скъпите му магьосници на десетки левги от нас? При това след като ни пратиха пурпурния облак...

— Те не са изпращали пурпурен облак, Гарет.

— Не са изпращали? — повторих тъпо аз.

— Точно така. По това време отдавна са били покойници.

— Кой тогава е създал тази магия?

— И сега се връщаме към първия въпрос: кой уби шаманите на Повелителя?

Наистина Кли-кли беше споменал, че след като Котката и Еграсса убили групата шамани в момент, когато се опитвали да правят някаква магия на една полянка, Котката бил почувствал, че някъде съвсем наблизо други шамани създават още по-голяма по сила магия. Котката, да пребъде в светлината, в това отношение никога не грешеше и аз бях сигурен на сто процента, че сега ставаше дума точно за тези шестима шамани на Неназовимия. Нито Еграсса, нито Котката бяха успели да проучат новата опасност, защото вече били вдигнали достатъчно шум и трябвало да изчезват по най-бързия начин.

Следователно, по време на принудителното отстъпление на елфа и Дивия шаманите на Неназовимия са били още живи и са подготвяли магия, с която да ни ударят. Но не го направиха. Не успяха. Затова пък успя някой друг, по-силен и по-ловък. Същият, който без проблем беше убил шестима могъщи шамани, а след това беше създал онази гадост

под формата на пурпурен облак. Но кой би могъл да направи такова нещо?

„Слугите убиха всички шамани на Неназовимия, защото те също преследваха нашата цел, после се възползвахме от отварата, която бяха започнали, прикрихме шаманството с буря, за да не може Ордентът, да не дава мрака, да надуши нещо, и изпратихме магията с подходящ вятър. Всичко беше изчислено и никой не би трябвало да оцелее! Нито елфът, нито елфийката притежаваха нужните познания, за да ми попречат! Те не биха могли да унищожат облака!“ — сякаш отново чух гласа на Лета от съня ми.

Сън ли? Ами ако приемем, че това не е било сън? Или не съвсем сън?

Тогава Лафреса и компания са убили шаманите, а след това са пуснали пурпурния облак след нас. Мисля, че хората на Господаря бяха способни на такива изненади.

— За какво се замисли, Гарет? — попита Гръмогласния.

— За това кой би могъл да избие вашите шамани.

— И?

— Нямам отговор.

Гръмогласния разочаровано цъкна с език, а после призна:

— Да, по принцип и аз така мисля. Определено не сте били нито вие, нито Миралисса, нито Котката. Доста над нивото ви е, тук е действал някой много по-могъщ.

— Тогава защо питаш? — озъби се Змиорката.

— Не ме гледай така, приятелю! — намръщи се Гръмогласния.
— Ще пробиеш дупка. Господин Ризус се интересува и аз съм длъжен да попитам. Добре, тогава вторият въпрос: къде е ключът?

— Нали вие самите го откраднахте! — реших да се преструвам на глупак аз.

Лингът навря нос в дланта ми, скочи на гърба ми и започна да се изкачва. Отначало се уплаших, че ще се настани на рамото ми и като го види, Гръмогласния ще се досети какво е станало, но Непобедимия спря някъде на нивото на лопатките и замря, впил нокти в дрехата ми. Опитах да размърдам ръце. Свободни, хвала на Сагот! Рошавият гризач си беше свършил работата перфектно!

— Гарет, не се прави на глупак! Много добре ми е известно, че знаете къде е ключът.

— Не знаем нищо — отрязва Змиорката. — Може да вдигате решетката!

— Ще я вдигнем — каза Гръмогласния. — Най-малкото Гарет ще доживее до този миг, но виж ти — не мисля.

— Нека аз да се погрижа за тях — предложи Лилавия нос.

Гръмогласния болезнено се намръщи, но не каза нищо.

Змиорката измърмори под нос нещо много нелицеприятно за майката на Лилавия нос. Преценката на гаракеца се оказа абсолютно точна — сприхавият идиот изрева и като сграбчи Змиорката за реверите, го повдигна от пода. — Ще те разкъсам на парченца! Ще те...

Ръцете на Змиорката незнайно как се появиха на брадичката и на врата на Лилавия нос. Рязко завъртане, изпукване — и омекналото тяло на привърженика на Неназовимия се свлече на сламата.

— Мрак! — изруга Гръмогласния и се хвърли... към изхода.

— Гарет, не зяпай! — извика Змиорката.

Аз разрових сламата и му хвърлих ножа на Мармота — Гръмогласния и Лилавия нос като по чудо не го бяха забелязали. Змиорката го улови за дръжката и изхвърча от килията след Гръмогласния. Аз и лингът, които вече се беше настанил стабилно на рамото ми, останахме сами.

Изправих се с усилие — краката ми бяха отекли и имах чувството, че някой невидим с настървение забива в тях хиляди игли. Пренебрегнах неприятното усещане, добрах се до вратата и надникнах в коридора.

— Защо не помогнеш, вместо само да стоиш и да гледаш? — изпухтя над ухото ми Змиорката. Трябваше да му помогна да издърпа тялото на Гръмогласния в килията.

— Жив ли е?

— Жив, но бяга, гадинката, доста бързо. Оня със счупения врат има въже. Дай ми го!

Гаракецът майсторски стегна ръцете на припадналия пленник, взе плаща от пода и го хвърли върху Гръмогласния.

— Това пък защо?

— Така е по-интересно, Гарет. Мишката с тебе ли е? Тогава да тръгваме!

На прага се появиха три познати дребни фигури.

— Какво ти казах, Халас? — радостно изписка най-малката. — Казах ли ти, че ще ги намеря първи? Казах ли ти?

— Кли-кли! Това ти ли си?

— Хората имате странния навик да казвате очевидни неща. Естествено, че съм аз, Гарет!

— Само ти ми липсваше през цялото това време!

— Аз също те обичам и се радвам да те видя жив и здрав! — направи физиономия кралският шут. — Уау! Гхоли!

Гоблинът веднага забрави за мен, пристъпи към решетката, зад която подскачаха обезумелите мършояди, и пъкна пръст през нея, сякаш искаше да се запознае с тях. За щастие на Кли-кли гоблините са много по-пъргави от гхолите, така че шутът навреме успя да издърпа пръста си и челюстите на звяра изщракаха във въздуха.

— Змиорка, остриетата ти — Делер облегна секирата си на стената и измъкна „брата“ и „сестрата“ иззад гърба си.

— А случайно не носите ли и арбалета? — попитах с надежда аз.

— Носим го, но е в Мармота, така че засега се дръж до нас. Кли-кли, оставаш ли?

— Идвам, те така или иначе са зли. Уау! Мъртвец! Змиорка, ти да не си му счупил врата? Какво гледа зад гърба си? Страхотно! А този, завития с плаща, още мърда! — продължи възбудено да дърдори гоблинът. — Защо не е като другия? Мога ли да го ритна? А? А-а-а... Разбрах! Този поддръжник на Неназовимия си го оставил за заложник, нали? Не, Змиорка, кажи ми! Прав съм, нали?

Погледът на Змиорката, отправен към мен, казваше: „Нито дума за това кой е той!“. Лицето на Гръмогласния беше покрито с плаща и нито гнома, нито джуджето, нито гоблина можеха да разпознаят бившия Див.

— Затваряй си устата, Кли-кли — измърморих аз. — Ще се забавляваш после.

— Трудно е с вас, глупаците — въздъхна Кли-кли. — Ще тръгваме ли?

— Вървете напред — нареди Змиорката. — Аз идвам ей сега.

Още веднъж се спогледахме с гаракеца и аз прочетох в стоманените му очи присъдата на Гръмогласния.

— Крайно време беше! Нашите вече две минути удържат изхода! — изпръхтя под шлема гномът.

Халас изскочи в коридора, последван от Кли-кли и Делер. На прага на килията спрях и хвърлих последен поглед към Гръмогласния. Той правеше неуспешни опити да се изправи, но се беше заплел в плаща.

— Гарет, върви — студено ми заповяда Змиорката.

— Ще те изчакам — в мен се надигна упоритост, причината за която и сам не разбирах.

— Както искаш! — мимолетно свиване на раменете.

Змиорката се наведе над Гръмогласния. Той вече беше успял да седне и сега с резки движения на главата се опитваше да отметне плаща.

— Помниш ли, обещах, че ще ти изтръгна сърцето? — обърна се гаракецът към предателя. Гръмогласния не каза нищо.

— Излъгах те — прошепна Змиорката и срязва въжето, стегнало ръцете му.

Преди вратата да се удари и резето да щракне, видях как Гръмогласния смъква плаща от главата си и удивено гледа към нас.

— Какво се туткате там? — извика ни от другия край на коридора Делер.

— Не казвай на момчетата за Гръмогласния, Гарет — помоли Змиорката. — Нека мислят, че е умрял още в хана. Не е нужно да знаят какъв всъщност е бил.

— Добре — все още не можех да повярвам, че гаракецът го пуска просто така.

— И за това, което ти казах за себе си, също мълчи.

— Добре — повторих аз.

— И още... За това, че сред Дивите има предатели, също мълчи. Сега не е време за тревоги. Когато се върнем в Самотния великан, аз сам ще поговоря с Бухала.

— Добре.

— А, ето къде бил! — кимна воинът и рязко дръпна лоста, разположен в незабележима ниша в стената.

Някъде изскърца механизъм, вдигащ решетката. Гхолите бяха на свобода. Аз потръпнах — по-добре нож, отколкото такава смърт. Не мисля, че дори и с развързани ръце Гръмогласния ще издържи дълго срещу четирите гладни мършояда, въпреки че бяха три, дори четири пъти по-дребни от човек.

Ако Гръмогласния крещеше, аз не го чувах — вратата на килията изолираше много добре всички звуци.

— Да вървим! — подхвърли Змиорката и без да се обръща назад, забърза към нетърпеливо пристъпващия от крак на крак Халас.

— Какво правехте там? — попита гномът.

— Оправяхме стари дългове — сухо каза Змиорката и като издърпа остриетата, мина покрай гнома.

Направих унила физиономия на въпросителния поглед на Халас, нямах намерение да обяснявам каквото и да е.

Кли-кли и Делер вече се бяха качили по стълбите и ни чакаха близо до вратата, водеща към свободата.

На пода до вратата лежеше господин Ризус. Мъртъв. От гърба му като мълчалив укор на справедливостта стърчаха две черни стрели. Ел, изрисувал лицето си с черно-зелени шарки, стоеше с изпъната тетива. Елфите не се отличаваха с великодушие към своите врагове и не се гнусяха да забиват стрели в гърбовете им, ако им се предостави такава възможност.

— Как си го убил? — обърнах се удивено към тъмния елф, докато гледах трупа на шамана.

Сега Ризус не беше толкова страшен. Малък дребен човечец, намерил смъртта си от елфийски стрели. Смъртта изтрива страха.

— Гарет, ти да не си сляп? Как е умрял? — подигравателно попита Кли-кли. — Не виждаш ли, че е надупчен със стрели?

— Не говоря за това! — намръщих се аз, раздразнен от несъобразителността на Кли-кли. — Питам как е успял да убие шаман?

— Шаман? Хм... — избоботи току-що приближилият Арнх, облечен от глава до пети в желязо, и с любопитство погледна тялото на Ризус.

— Ако ще да е сто пъти шаман, Гарет, но когато неочаквано и без каквото и да е предупреждение ти забият стрела под лопатката, веднага забравяш за всякакво шаманство — поясни Ел. — Да не мислиш, че в Загребия се бием с мечове с шаманите на орките?

Не. Не мислех. Стрела от храстите и край.

— По-бързо, да ви отнесе мракът! — раздаде се някъде отдалеч викът на Мармота, а после се чуха виковете на хора и звън на оръжия.

Звънът беше прекъснат от остри писъци и вой — милорд Алистан се беше включил в битката с меча от пееща стомана.

Когато изскочихме на улицата, всичко беше свършило. На дъбовия щит на Алистан имаше нова вдлъбнатина, десният ръкав на Мармота беше разкъсан, но никой не беше пострадал, което не можеше да се каже за противниците. Трима привърженици на Неназовимия лежаха мъртви, още един се гърчеше на тревата и стенеше, притиснал корема си с ръце.

Да, това не е приказка. Само в приказките умират с чест и безмълвно. В живота обикновено дълго кълнат, крещят и кървят. Под побелелите пръсти на ранения се стичаше кръв. Мъжът беше разпорен като някакво прасе.

Мечът на Арнх се вдигна и падна. Човекът утихна завинаги.

— Да вървим! — заповяда Маркауз, когато ни видя. — Сега от шума цялото гнездо ще се разхвърчи!

И ние хукнахме. Тоест хукнахме аз и шутът, останалите организирано отстъпваха към предварително подготвените позиции, охранявани в момента от неучаствалите в схватката Диви в състав Медения и Фенерджията, както и групата за отдалечена помощ, тоест Еграсса и Миралисса, въоръжени с лъкове. Чичо не се виждаше никъде. Сигурно заради раняването му го бяха оставили в хана.

Зад гърбовете ни се чуха виковете, във въздуха изсвистя арбалетен болт и аз зарових нос в земята, като едва не смачках линга. Еграсса, Миралисса и присъединилият се към тях Ел започнаха ответен обстрел, целейки се в прозорците и отворените врати на къщата. Трима от най-пъргавите преследвачи, решили да ни догонят и да опитат късмета си в честен бой, получиха стрели в гърдите и се проснаха на земята, убивайки всякакво желание в другите негодях да покажат носове извън каменните стени.

— Всички ли са добре? — попита Миралисса, докато изтегляше тетивата със стрелата към ухото си. Звън!

— Да, ако не броим нервите ми! — не пропусна да се оплаче Кли-кли. — Не съм свикнал да се чувствам като игленик за арбалетни болтове!

— Още нищо не си видял — промърморих аз, ставайки от земята.

— Изтегляме се към конете, докато преследвачите не са се опомнили!

Заповедта на Алистан така и не беше изпълнена. От най-горния етаж на масивния двуетажен дом, в чието мазе ни държаха почти цяло денонощие, изскочи нещо бяло, но уви, не пухкаво.

— Пази се! — извика Миралисса.

Аз повторно се плъснах на земята и моят пример беше последван от всички останали, включително и от елфите. Ослепително-белият диск весело изсвистя във въздуха и се връза в ябълковото дърво зад нас, пръскайки го на хиляди малки тресчици.

Шаман, мракът да го отнесе! В къщата е имало още един шаман на Неназовимия, а Гръмогласния беше казал... Малко ли неща ни каза! Фактът си оставаше факт — някакъв шаман току-що ни обстреля с нещо гадно и само по щастливо стечение на обстоятелствата и волята на боговете ни пропусна с цели десет ярда.

Миралисса вече беше на крака и шепнейки, се въртеше в омагьосващия танц на шаманите на тъмните елфи. Ех! Ако елфийката владееше не шаманство, което изискваше дълга подготовка, а обикновеното вълшебство на хората и светлите елфи, щяхме да имаме някакъв шанс, а така... така това си беше игра на котка и мишка. Или по-точно, на жмичка в пълна тъмнина. Който е по-бърз — той ще спечели.

Ел и Еграсса концентрираха обстрела върху прозореца, от който излетя дискът.

— Милорд Алистан! — извика братовчедът на Миралисса между две стрели. — Водете хората!

Цялото внимание на елфите беше насочено към прозореца. Тъмните забравиха за вратата и от това веднага се възползваха привържениците на Неназовимия. Двама арбалетчика изскочиха оттам с очевидното намерение да надупчат кожата ни.

— Нищо не можем да направим! — Еграсса извади нова стрела от изпразвания се колчан. — Тези са ваши!

Не трябваше да дават възможност на шамана да се съсредоточи за нова магия. Дори и за секунда да спрат обстрела, белият диск ще ни направи всички на кървава прах.

— Мармот, арбалета! — извиках аз и за голяма моя изненада скочих от земята.

Дивият без забавяне ми хвърли моето бебче, слава на Сагот, вече заредено.

Единият от арбалетчиците успя да ме изпревари. Той бързо приклекна и стреля към мен от коляно. Импровизатор. И нека сега опитат да ме разубедят, че при Неназовимия не служат професионални воители! Само в армията има такива майстори.

Стрелата щеше да се забие в гърдите ми, ако незнайно откъде появилият се Алистан не сложи огромния си дъбов щит пред мен. Болът се заби в неочакваната преграда, а аз се прицелих в арбалетчика, който още не беше стрелял, и натиснах спусъка.

Взривът беше не по-слаб от прословутото шаманство! Нещастникът беше разкъсан на две, а на втория, който бързаше да зареди арбалета си, откъсна дясната ръка и почти напълно изгори лицето му. По мое мнение само Миралисса и двамата елфи не обърнаха внимание на трясъка, причинен от изстрела ми.

Дори не бях погледнал с какво е заредено моето оръжие. Огнен болт! Да, точно така! Тъй като арбалетът ми беше с необичайна конструкция, за да може да изстрелва два болта, аз веднага погледнах лежащия в ложата си брат-близък на току-що изстреляния болт.

— Мармот, да те отнесе мрака! Какво си заредил?!

— Каквото имаше, това заредих! Те всички са почти еднакви!

Почти?! Не вижда ли, че тези имат три червени ивици?! Аз тръгнах да вадя болта, за да го заменя с обикновен от чантата, подадена ми от Мармота, но Кли-кли се намеси:

— Гарет, трябва да бъдеш по-щедър! Стреляй в отворената врата!

Болът струваше пет жълтици, но сега не беше време да мрънкам и да се оплаквам. Стрелях, от вратата изригна огнено кълбо, последвано от воплите и стенанията на пострадалите, а Миралисса най-накрая спря да пее и да се върти като детски пумпал от панаирите.

Елфите прекратиха обстрела и веднага, сякаш само това е чакал, от прозореца излетя поредният бял диск. Той се понесе към нас и честна дума, аз си помислих, че това е краят! Но тогава сработи заклинанието на елфийката и пред нас се появи зелена стена. Избухна и изчезна, а дискът, дали отблъснат или отразен, полетя в обратната посока. За съжаление не попадна в прозореца, където се криеше шаманът, а в ъгъла на къщата.

Взрив! Дребни каменни парчета се разхвърчаха на всички страни, поразявайки изскочилите от къщата хора не по-зле от камъните на стрелци с прашка. Нас магическият щит ни защити.

Пореден диск, поредно отразяване и обратен полет към къщата, зад чиито стени се криеше врагът, но този път на пътя му израсна друг зелен щит и белият снаряд се отклони, попадайки в плевня, намираща се на около тридесет ярда от къщата. Разнесе се уплашено цвилене на коне.

Още един диск. И още един. Шаманът на Неназовимия явно беше много по-добър, отколкото усвоилата само трошици от древната магия елфийска принцеса. Нашият щит след всяко попадение трептеше и се огъваше все по-забележимо. Следващият магически диск излетя високо в небето и избухна.

— Какво чакате, идиоти, изчезвайте! Не мога да удържа защитата! — изрева преbledнялата от напрежение Миралисса.

— Ще помогна! — Кли-кли отчаяно започна да рови в джобовете си.

— Тръгваме, Кли-кли! — милорд Маркауз посегна да хване Кли-кли за яката, но шутът измъкна от джоба си кълбо въженца и възли и дръпна някакъв незабележим на вид шнур.

Цялата структура, толкова дълго и внимателно изработвана от гоблина, който обещаваше да покаже на всички „ужасното шаманство на гоблините“, се разплете за миг, след което като истинска магия се разтвори във въздуха.

— Ой! — Кли-кли стреснато погледна празните си ръце, явно и той самият не очакваше такъв ефект. — Какво стана?

Кехлибарените очи на Миралисса се разшириха, тя се плъосна по лице в калта и покри главата си с ръце, като едва успя да извика преди това:

— На земята!!! Бързо!!!

Видът на елфийката, просната по лице в калта, ни послужи като великолепен пример за подражание, защото щом тя не се погнуши да извърши несвойствената за елфите постъпка (къпането с кал не е от обичайните елфийски развлечения), нямаше какво да му мислим.

Аз за трети път през последните две минути се плъоснах на земята, но успях да забележа как покрива на сградата изхвърча поне

пет ярда във въздуха, след което рухна обратно в ревящите пламъци, бликнали от прозорци и врати.

Бу-у-ууу-ух! Над нас премина вълна от жега с изключителна сила. Горещият въздух не можеше да се диша, направо изгаряше гърлото и дробовете. Дрехите също не осигуряваха достатъчна защита, топлината се усещаше по кожата дори през ризата и панталоните.

Минаха още двадесет секунди, преди да се осмеля да вдигна глава. Масивната двуетажна каменна сграда с керемиденочервен покрив вече не съществуваше. На мястото ѝ стоеше една-единствена стена, оцеляла като по чудо. Огънят ревеше и облизваше камъните. Към небето се виеше гъст черен дим.

Ама че случка! Дърпаш тъпото въженце — и бум, вече няма нищо! Нито къщата, нито хората в нея.

Всички, както и аз, се бяхме облецили към огъня. Медения тресеше глава, той беше най-близо до пожара и най-силно беше усетил горещия полъх на миналата над главите ни вълна. Станах от земята, изтръсках се и погледнах гневно към гоблина.

— Аз... аз... аз не исках! — уплашено заекна Кли-кли, отстъпвайки под нашите не особено любезни погледи. — Дори не съм си го помислял! Наистина! Просто трябваше да завали ситен дъждец!

— Дъждец?! — изрева Делер, плюейки пясъка от устата си. После джуджето вдигна пръст към жужащия пламък и язвително попита: — И това ли е твоят дъждец?!

— Но аз наистина не мислех, че ще се получи така! — виновно подсмръкна шутът. — Моят дядо ми го е показвал, когато още бях дете... Сигурно съм вързал грешно четиридесет и пети възел.

Физиономията на малкия шут беше покрита със сажди и мръсотия и изразяваше висша степен на виновност.

— Кли-кли — въздъхна Миралисса, като избърса мръсното си лице с гърба на ръката. — Ако още веднъж направиш нещо подобно, без да ме предупредиш...

Гоблинът закима толкова енергично, че изглеждаше сякаш главата му всеки момент ще се откачи от раменете.

В далечината се чуха виковете на бързаци към произшествието хора. Не искахме да ни виждат, така че беше време да се махаме.

— Към конете! Бързо! — Алистан метна щита на гърба си и първи хукна към мястото, откъдето до преди малко се чуваше конско

пръхтене.

Подадох линга на Мармота и се постарях да не изоставам от капитана на кралската гвардия.

— Страхотно беше! — изпръхтя тичащият до мен Кли-кли. — Неслучайно дядо ми беше шаман! Как им показах на всички!

На физиономията на гоблина нямаше и следа от разкаяние.

— Ти едва не ни изпече и нас, гений!

— А ти си зъл, защото завиждаш на моите способности — каза шутът.

Аз презрително изсумтях. Знаех, че Кли-кли само се преструва на глупак, дърдорко и шут. Честно казано, за мен гоблинът беше по-умен дори от магистър Арцивус и само се правеше на глупав. Но в моменти като този бях готов да повярвам, че шутът наистина не е наред с главата.

Притичахме покрай димящите развалини на обора и зад ябълковите дървета видяхме нашите коне. Нещастните животни уплашено пръхтяха, въртяха уши и ужасено блещеха очи. Явно не бяха много щастливи от факта, че до тях се правят разрушителни заклинания.

Поздравих Пчеличка с леко потупване по хълбока и скочих на седлото.

Уау! О, да! Ако преди месец някой ми беше казал, че съм способен с едно движение да скоча на кон, директно щях да се изсмея в лицето на този фантазьор.

Алистан веднага подкара конете в галоп и аз трябваше да съсредоточа цялото си внимание върху ездата, за да не улуча някое случайно изпречило ми се дърво. И едва когато видяхме града и приближихме стените на Раненг, умората се стовари с огромна сила върху мен.

[21] „Драконите“ на Гарак — кралската гвардия на Гарак. ↑

ГЛАВА 8

ГОБЛИНСКИ ИДЕЙКИ

Когато отрядът с олюляващи се коне влетя в двора на хана, там вече Чичо нервно сновеше от ъгъл в ъгъл. Като ни видя, той безмълвно замърда устни, броейки ездачите, и доволен от резултата, се усмихна. Всички са цели, всички са живи, десетникът нямаше какво да се тревожи за Дивите. Загуби няма и сега можеше да си отдъхне.

Медения скочи от коня и с тих глас започна да разказва на приятеля си какво се беше случило по време на нашето спасяване. Чичо сумтеше и разочаровано цъкаше с език, съжалявайки, че поради раните си не е могъл да участва в битката.

Подадох поводите на Пчеличка на притичалия слуга и от изтощение седнах направо на земята. Докъде ме докараха, да загубя и последните си сили!

— Ей, приятелю! Жив ли си? — чух съчувствен глас. Погледнах нагоре и видях надвисналия над мен Бас.

— Ти пък какво правиш тук?

— Той е в изпитателен срок — каза шутът и плъсна задника си на тревата до мен. — Е, или нещо подобно.

— Или нещо подобно? — повторих като ехо аз.

Бас не каза нищо, само ме гледаше в очакване. Какво иска? Междувременно Кли-кли измъкна от плаща си (плащът беше нов, не скъсаният) любимото си морковче и като гризна от него, каза с пълна уста:

— Фефду фруфоту фрафва фа фнаеш...

— Какво? — не разбрах аз.

— Казвам, между другото трябва да знаеш, че ако не беше твоят приятел, сега двамата със Змиорката сигурно щяхте да храните гхолите! — преглъщайки, поясни гоблинът. — Той ни каза къде ви крият.

Погледнах с ням въпрос бившия си приятел. Той предпазливо седна до нас и започна да разказва. Понякога Кли-кли се откъсваше от

моркова и вмъкваше тежката си дума в разказа на Бас.

Оказа се, че по време на спускането ни с каруцата Бас бил на същата улица и видял как натоварват в каретата мен и изпадналия в безсъзнание Змиорка. Не се намесил (което е абсолютно правилно, един срещу дузина си е глупост), но успял да проследи каретата до частно владение на поддръжници на Неназовимия, намиращо се извън града. Как е успял да го направи не попитах, но като си спомних детския му прякор (Невестулката), не се изненадах. След като разбрал къде ни държат, Бас се върнал обратно в Раненг, но градските порти вече били затворени и той трябвало да прекара нощта под стените на града. И тази сутрин веднага отишъл в „Учената сова“.

— А за хана откъде знаеш? — не се удържах и попитах аз, въпреки че вече се досещах за отговора.

В деня, в който за пръв път го срещнахме на Големия пазар, Бас Невестулката ни проследил. Първо до университета, след това до „Слънчевата капка“, а накрая и до „Учената сова“. Така че знаел къде да отиде за помощ. Наистина, той не подозирал, че ще се натъкне на елфа, станал със задника нагоре.

Първо Ел решил да пусне кръв на Бас, нали затова е народната мъдрост: ако се доверяваш на всеки срещнат, рано или късно ще си покойник. Но Халас и Делер, а след това и Кли-кли, върнал се от безплодното издирване на моята персона, потвърдили, че да, видели са този човек да говори с изчезналия Гарет. Ел се успокоил и прибрал ножа, а Миралисса и Алистан подложили Бас на кръстосан разпит.

Трябва да се отдаде дължимото на елфийката — тя до последно подозирала Невестулката, предполагайки съвсем логично, че пред нея стои или най-обикновен мошеник, или поддръжник на Неназовимия, или слуга на Господаря, или мракът знае кой още. Така че в случай на измама на Бас било обещано да му изтръгнат очите и да му отрежат всички стърчащи от тялото части по особено брутален начин.

Ел, Еграсса и Медения отишли на разузнаване на адреса, посочен от Бас, и се уверили, че къщата направо гъмжи от съмнителни типове с не особено приятна външност. После дошла кавалерията в лицето на почти целия отряд (Чичо бил оставен да наглежда Бас и да лекува незарастващата си, въпреки намесата на Миралисса, рана). Останалата част от историята вече я знаех...

— Благодаря ти, Бас — трябваше да положи известно усилие, за да му благодаря. — Ако не беше помощта ти...

Нямаше нужда да казвам повече.

— Мир? — той протегна ръка към мен и колебливо се усмихна.

— Мир — стиснах ръката му — Но двамата с теб ще трябва да си поговорим сериозно.

Още му бях ядосан, задето не ни съобщи на двамата с Фор, че е жив и здрав.

— Добре, само че малко по-късно, мисля, че сега първо трябва да си починеш няколко дни. Пак ще се видим.

Бас се изправи и тръгна към вратата на хана, но на пътя му като призрак изникна Ел:

— Накъде тръгна, човече?

— Ще трябва да останете, мастер Бас — до Ел застана и Миралисса.

— Но защо, хиляда мъртви гоблина?!

От изненада Кли-кли се задави с моркова и укорително погледна към Бас.

— Делата ни в Раненг изискват конфиденциалност и, съжалявам, но не можем да ви се доверим дори и след като ни помогнахте.

— Да не смятате да ме заключите? — веждите на Бас литнаха нагоре от изненада.

— Защо да те заключваме? — намеси се в разговора Алистан Маркауз. — Ще ти осигурим всички удобства, докато отрядът не напусне града. Храна тук има достатъчно, легло също ще се намери, така че оставаш.

— А ако не съм съгласен? — заинати се Бас.

По лицето на Ел плъзна многообещаваща усмивка.

— Не ви съветвам да го правите, мастер Бас.

Бас се усмихна и обезоръжаващо разпери ръце.

— Е, мога ли да разчитам, че след всичките ви „дела“ ще ме пуснете?

— Разбира се — без да мигне, отвърна Ел.

Но аз малко се съмнявах в това. Елфите са народ практичен, на тях им е по-лесно да прережат гърлото на Бас, чисто от добри намерения и загриженост за съдбата на нашата мисия, отколкото да позволят на свидетеля да си обикаля където му скимне. Ще трябва да

поговоря с Миралисса, когато наближи времето, или нейният к'лисанг ще изпрати Бас в светлината. Ел за такива работи е бърз и безкомпромисен.

— Гарет, приятелю, толкова се радвам, че си жив! — Халас ме прегърна през раменете (нискораслият гном успя да го направи само защото седях на земята). — Да вървим да пийнем бира.

— Да вървим, приятелю — усмихнах се аз и се надигнах от земята.

Вървейки към вратата на хана, аз с горчивина (или не?) си помислих, че тихо, дори без да го искам, се променям. Гарет-сянката, майсторът-крадец, най-добрият разбивач на сандъци със съкровища в цял Авендум, единакът, мрачният тип, който никога не е имал истински приятели и никога не е показвал истинските си чувства към другите — се променяше. За добро или за лошо?

Само до преди два месеца да нарека някой свой приятел? Истински? Не. Аз просто нямах приятели, с изключение на моя наставник, учител и втори баща — Фор. А пък да пия бира с компания... Не се е случвало.

Крадецът, ако е добър крадец, винаги трябва да бъде сам. Никакво семейство, никакви приятелства, нищо, което да повлияе на неговата работа и на безопасността му. Така и беше до сега.

С изненада осъзнах, че вечно спорещите един с друг Делер и Халас, дразнещият и неуморен Кли-кли, Миралисса, Фенерджията, а и всички останали бяха станали тези, които без никакви колебания можех да нарека свои приятели.

* * *

Двамата със Змиорката утолявахме глада си и едновременно с това разказвахме на всички присъстващи (с изключение на Бас, който беше изпратен на горния етаж) за случилото се с нас. Всъщност разказвах аз, тъй като Змиорката ми предостави инициативата. В един момент едва не оплесках всичко, като спомена Гръмогласния, но в последния момент го замених с безличен, но много зъл човек, който иска да пролее кръвта ни. Змиорката ми хвърли одобрителен поглед и отново насочи цялото си внимание към печената змиорка.

— Едно нещо ме радва в цялата тази история, Гарет — въздъхна Арнх. — Сега поддръжниците на Неназовимия ще ни оставят на мира.

— Няма да имаме покой. Все още си остава този ваш Господар — обади се Медения.

— Но се съгласи, Шип, че има голяма разлика как ще се бием — на два фронта или на един?

— Съгласен съм, Чело.

— А мен ме тревожат поредните загадки — замислено каза Ел. — Ние с Котката, да пребъде в светлината, не сме убивали никакви шамани освен онези, които стояха край котела. Така че остава въпросът: кой ги е убил?

Въздъгнах и реших да разкажа част от видяното в моя сън.

— Имах сън — започнах аз.

Алистан презрително изсумтя, той не се отнасяше много добре към моите „видения“. Кли-кли страдалчески изстена и се хвана за главата. Миралисса, напротив, ми кимна окуражително.

Разказах за затвора на Господаря и за разговора на Посланика с тайнствената жена.

— Интересно, Гарет, много интересно! — след кратко мълчание каза Миралисса. — На теб просто ти върви с Господаря! Непременно ще разкажа на хронистите от Дома на Черната луна за затвора, който си видял. Може да успеем да го открием. А пък тази...

— Лафреса — подказах аз.

— Да, Лафреса. Ако наистина си сънувал пророчески сън, тази Лафреса е опасна за нас. Ако тя първа получи ключа, всичко е загубено. По някаква причина аз изобщо не се съмнявам, че тази жена ще успее да унищожи връзката на ключа.

— М-м-м — проточих аз, подбирайки думите си. — Лейди Миралисса, защо слугите на Господаря не могат просто да му занесат ключа, без да чакат жената?

— Наистина — подкрепи ме Алистан. — Защо да не е по-лесно да го доставят където трябва и да не чакат тази вещица?

— Разбирате ли, милорд Алистан, ключът е настроен към Гарет, той е свързан с него, и ако го занесат там, където живее Господарят, без да се прекъсне тази връзка... Като цяло, артефактът ще бъде твърде опасен за нашия враг.

— Стоп! — невъзмутимият Змиорка се откъсна от храната и впери изненадан поглед в елфийката. — Вие знаете къде живее Господарят?!

— Досещам се — неохотно отговори принцесата на Дома на Черната роза. — Ако Господарят управлява същества като Посланика и дава такава магия на своите слуги, то би трябвало да обитава място с концентрация на огромна сила. А ключът, когато е вече свързан с друг, ще създаде в такова място такива смущения в магическия поток, че Господарят за дъ-ъ-ъ-ълго време ще загуби всички свои сили и възможности. Затова трябва първо да унищожи връзката, а това може да направи само много силен шаман...

— Какви познания само имаш, скъпа братовчедке!

— Ами не размахвам с'каша през цялото време, Еграсса! — проблясна с глиги Миралисса.

— Място на сила, Домът на Силата — измърморих под нос аз, спомняйки си думите, казани от Посланика на Лафреса.

— Какво каза?! — подскочи Миралисса.

Вдигнах поглед от супата и изненадано погледнах тъмната елфийка. Така беше стиснала масата, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

— Казах Домът на Силата... знаете ли нещо за това? — не ми убягна, че Миралисса размени бърз поглед с Кли-кли.

— Въпросът е ти откъде знаеш за Дома на Силата? — избягна отговора тя.

— От съня. Домът на Силата, Домът на Болката, Домът на Любовта...

Кли-кли се задави със сладкиша и се закашля. Делер любезно и от цялата си широка джуджешка душа го удари по гърба.

С всяко ново име на Дом смуглата кожа на елфийката побеляваше все повече и повече.

— Не ми харесват твоите сънища, Гарет! Какво друго си разбрал?

— Ами... нищо — бях малко изненадан от неочакваната реакция и възбудеността на винаги спокойната елфийка.

— Сигурен ли си?! — янтарножълтите очи се впиха в мен, сякаш искаха да изтръгнат от моето „аз“ всички тайни на Вселената.

— Сигурен — отвърнах абсолютно честно, без да откъсвам поглед от очите ѝ.

Тя цялата някак изведнъж омекна и се състари, в краищата на наклонените очи се появиха бръчици, а пръстите с черни нокти неохотно пуснаха масата.

— Какво толкова казах? Какви са тези странни Домове?

— Това е прекалено дълга история, Гарет, сега нямаме време за нея — светкавично се намеси Кли-кли.

Гласът на малкия гоблин трептеше от... напрежение?

Изсумтях и забих поглед в чинията, след което продължих машинално да разбърквам супата и да обмислям факта, че Кли-кли и Миралисса явно имат много повече общи неща и тайни, отколкото се опитват да ни покажат.

Тайни. Едни безкрайни тайни, които като сенки от факел танцуваха и обикаляха около мен, но да пукна, ако можех да ги хвана. Прииждаха още и още и скоро просто щях да се удавя в тъмния им, непрогледен поток. Кой е този Господар? Кой е Влиятелния или още Играча? Защо Господарят иска Рога на дъгата? И защо с такова удоволствие си играе с нас, точно както котка с ранена мишка? Кой е Посланикът? Какъв е този Свят на Хаоса, къде попаднах в съня си? Откъде изобщо идваха тези странни сънища? Какви бяха тези Домове на Силата, Болката, Любовта и Злото? И още хиляда и един въпроса, на които не знаех отговорите.

Да разпитвам елфийката и гоблина нямаше смисъл — Миралисса щеше да ме забаламоса с някоя умна реч, а Кли-кли просто щеше да се престори на кръгъл глупак и да ми се изплези.

Апетитът ми беше изчезнал, но въпреки това стоически доядох супата, като през цялото време усещах върху себе си изпитателния поглед на Миралисса...

* * *

— Трябва да поговорим, крадецо — сухо ми подхвърли Алистан Маркауз, когато се надигнах от масата.

— Да, милорд?

— Не тук — Алистан се намръщи. — Ела с мен.

Без дори да погледне дали го следвам, Плъха се отправи към горния етаж и на мен не ми оставаше нищо друго, освен да го последвам. Алистан ме заведе в стаята си, където вече ни чакаха Еграсса и Миралисса. Ел го нямаше, той беше поел отговорността да се грижи за Бас, който от своя страна в момента обядваше долу и се опитваше да научи Фенерджията да играе някаква ужасна мошеническа игра с карти.

— Сядай, Гарет — Еграсса ми посочи стол. — Ще пиеш ли вино?

Машинално кимнах и отпих от тръпчивото и според мен доста силно вино. Братовчедът на Миралисса беше необичайно любезен днес. А казват, че елфите били зли и лоши създания. Въпреки че то си е така. Хората никога не са живели в мир нито с тъмните елфи от Заграбия, нито със светлите елфи от горите на И'аляла. Винаги е имало търкания — през всичките тези хилядолетия, откакто нашите раси се познават една друга. За щастие, никога не се беше стигало до открита война, но пограничните сблъсъци, особено в ранните дни, когато хората се появили в Сиала, били нещо обичайно. Всъщност едва сега Домовете на тъмните склочиша мир с нашето кралство за хилядолетия, преди това жълтооките далеч не бяха толкова приветливи към жителите на Валиостр. Дори сега, като цяло, елфите ни помагаша срещу Неназовимия не от душевна доброта. Душевна доброта елфите имат толкова, колкото и техните родственици — орките. Тоест нула.

А и елфите не са такива идиоти, че да рискуват собствените си кожи за спасяването на някакво си човешко кралство. В тази игра тъмните имаха своя собствена изгода, в противен случай те и за всички съкровища на драконите не биха се съгласили да ни дадат ключа и да ни преведат през Заграбия до Храд Спайн. А изгодата, трябва да отбележа, беше много проста. Ако елфите не ни помогнат да удържим Неназовимия в Ледени игли, тогава нашето кралство в най-кратки срокове ще престане да съществува. А веднага щом това се случи, част от така наречения Защитен вал^[22], който вече петстотин години удържа Първите в Източна Заграбия, ще се разпадне.

Без нашата военна подкрепа нито Пограничното кралство, нито Домовете на тъмните ще издържат дълго. Орките ще ги избият един по един, след което ще залееят земята на Сиала, унищожавайки всички и всичко с огън и ятаган. Първите вярват, че целият свят им принадлежи

по право и че те са единствените и най-любими деца на боговете, а всички други раси, появили се в Сиала, са просто огромно недоразумение, недостойно да живее.

Мълчанието в стаята се проточи и аз, като прочистих гърлото си, попитах:

— Защо ви трябвавам?

Въпросът прозвуча малко неучтиво, но какво искат от крадец? Любезни маниери? Не знам как... По-точно знам (благодарение на Фор), но не искам. Сега пак ще питат какво ме спаси в Харгановата пустош или откъде съм чул за Дома на Силата.

— Потърпи, крадецо — подхвърли застаналия до прозореца Алистан Маркауз. — Всеки момент ще дойде Кли-кли и ще започнем...

— Кли-кли е тук. Може да започвате, ваша милост!

Шутът се шмугна през вратата и като ми намигна, седна на леглото. В този момент безгрижния и правещ се на глупак гоблин с нищо не напомняше съществуването, което стоеше напрегнато на масата при невинното ми споменаване на Дома на Силата.

— Така... Не исках да говоря долу, защото там беше твоето приятелче, Гарет, а нямам намерение да разкривам плановете ни пред непознат, въпреки че ни помогна да ви измъкнем двамата със Змиорката.

— Аз мисля, че този Бас трябва да го държим заключен за известно време — проблесна с глиги Еграсса. — Направо е смешно, че се крием и търпим неудобства в собствения си дом!

— Всички останали са вече посветени в новите събития, останахте само ти и гаракеца — продължи Алистан Маркауз, макар да беше ясно, че напълно споделя мнението на елфа. — А, ето го и него...

Змиорката безшумно влезе в стаята, кимна и замръзна, облеган до вратата. Сега мургавият гаракец много напомняше на статуя на воин от началото на Епохата на сънищата.

С появата на поредния посетител в малката стаичка стана тясно. Тя не беше особено приспособена за каквито и да са събирания или военни съвети.

— Разбрахме кой е собственикът на имота и къде се намира ключа, крадецо — сурово каза Маркауз, като се отдръпна от прозореца.

— Ако все още е там, милорд Маркауз.

— Там е, Гарет. Или най-малкото е в града — отпивайки от виното, измърка елфийката. Изглеждаше, сякаш неприятностите, стоварили се на главите ни, изобщо не я смущават.

— Простете, треш Миралисса, но как може да бъдете толкова сигурна?

— Свързана съм с ключа. Усещам го и го чувствам. Ако не беше в града... Впрочем и ти също си свързан с него, така че би трябвало да го усещаш.

— Не усещам нищо, треш Миралисса — недоволно ѝ изръмжах аз.

Нищо друго освен умора и шум в главата, ако съм абсолютно честен.

— Ти просто си дебелокож като стадо мамути, Гарет! — Кли-кли не пропусна възможността да ме подразни.

— Може и да не го усещаш точно сега, но ще го почувстваш, когато се окажеш достатъчно близо до него. Това е нещо като гъделичкане.

— Ще ми позволите ли да продължа? — злъчно се осведоми капитанът на кралската гвардия.

— О! Разбира се, милорд Алистан, моля за извинение.

— Всичко е наред, лейди Миралисса. И така, Гарет. Тази къща принадлежи на граф Балистан Паргайд — казвайки това, милорд Маркауз се втренчи в мен, сякаш очакваше от скромната ми персона някакви незабавни действия.

— И какво? — попитах тъпо.

Кли-кли отчаяно се хвана за главата и изстена, сякаш всички зъби го болят.

— Гарет, ти си се затворил в твоя мъничък свят и не виждаш нищо по-далеч от носа си! — каза гоблинът. — Граф Балистан Паргайд е най-влиятелната фигура в южната част на нашето кралство. Родът му е древен колкото и този на Сталкон, да не споменавам факта, че той е глава на всички Славеи и много, ама наистина много опасен тип. Той не питае любов към нашия крал, въпреки че засега си кротува, но само да му се удаде възможност, родът Паргайд ще предяви своите права за трона. И повярвай ми, те ги имат. А сега, след като научих, че Паргайд се е сдушил с Господаря, започвам двойно повече да се притеснявам за благополучието на краля.

— Паргайд и неговите знаменосци могат да изкарат осем хиляди меча, без да се броят дребните благородници. А с такава сила трябва да се съобразяваш — измърмори Алистан.

Още от пръв поглед ставаше ясно, че графът не си пада много по графа. Благородническа любов — какво да я правиш? Всички се дърлят за земи, мушкат се с кинжали, тровят се с отрови, а пешкира го опират простите войници.

— Земята му се простира от тук чак до заграбските гори, а златото му... Опасен тип.

— Би било по-добре да се окаже, че е невинна жертва. Тогава ще е по-лесно да откраднем ключа. Добре, разбрахме кой е собственикът на имота, какво ще правим по-нататък? — погледнах аз към Алистан.

Той подръпна моржовия си мустак и неохотно каза:

— Не мисля, че ще можем просто ей така да проникнем в къщата на Паргайд. Без карта на патрулите и информация къде точно се намира ключът... това си е чисто самоубийство. Стражата на Славейте няма да спи. Къщата е голяма и няма да успееш да претърсиш всички стаи, крадецо. Рискът е прекалено голям.

— Вие сте абсолютно прав, милорд. Влизането няма да е никак лесно, а ако влезеш, трябва да имаш точна информация за местоположението на ключа.

— Кли-кли предложи план как да влезем в дома на графа.

Кли-кли? Предложил? План? Направих най-киселата от всички възможни физиономии и погледнах Кли-кли.

— Какво? — припряно реагира той — Мислиш, че не мога да предложа гениален план ли?

— Можеш — не тръгнах да споря с него аз. — Но изобщо не се съмнявам, че твоят гениален план ще ни закара право в гроба.

— Остави красноречието си за по-късно, крадецо — днес милорд Алистан Маркауз не преливаше от добро настроение.

— Добре, Гарет. Това не е гениален план, а просто мънички гоблински идейки. За какво говоря ли? Пфу, Гарет! Винаги си ме обърквал с умните си мисли. А! Да! Не е тайна, че след два дни граф Балистан Паргайд организира ежегодния си прием в чест на някаква победа на Славейте над Глиганите, случила се преди двадесет години. Така че имаме съвсем реален шанс да попаднем на празника...

— Моля за извинение, Кли-кли — включи се в разговора Змиорката. — Но някак си не ми се вярва, че ще ни пуснат до светая светих на Славейте.

— Не се притеснявай, Мълчаливия. Ще ни пуснат и още как. И не само ще ни пуснат, но дори сами ще ни поканят! Балистан Парграйд се слави като запален колекционер на антики и това много ще ни помогне.

— Кли-кли, да не би да криеш в джоба си атрефакт от любимия си дядо? — не се удържах и го попитах аз.

— Глупак си ти, Гарет! Лейди Миралисса, покажете му...

Елфийката мълчаливо ми подаде гривна. Повъртях я в ръце, оглеждайки я внимателно отвсякъде. Черна стомана, грубо изкована, с руни, по всяка вероятност, огрски.

— Наистина ли е това, което си мисля? — вдигнах поглед към Миралисса аз.

— Не мога да чета мисли, Гарет — мимолетна усмивка докосна черните ѝ устни. — Това е голяма рядкост. Гривната са я изковали огри още във времената преди да отидат в Безлюдните земи.

Да, точно така. Гривната беше най-обикновено парче желязо, в което нямаше нито унция скъпоценен метал или магически свойства, но древността му и това, че е едно от малкото творения, останали от огрите, вдигаше цената му до двеста, че дори и триста златни. Големи пари, особено за човек с моята професия.

— И как точно ще си купим пропуск с това? — обърнах се аз към шута.

— Вече си купихме, Гарет! Докато ти там на сламата разпалваше апетита на гхолите, ние не седяхме със скръстени ръце. Граф Балистан Паргайд вече знае, че в града има такава рядкост, и любезно изпрати покана на херцог Ханет Шагор да посети скромния му прием, като вземе със себе си интересуващата го ценност.

— М-м-м... — проточих аз. — Не улавям връзката между нас и някакъв си там херцог.

— Връзката е пряка, Гарет — Кли-кли ме гледаше насмешливо и весело. — Херцог Ханет Шагор е не друг, а самият ти!

Точно тук разбрах, че сега ще удуша малкия мерзавец за глупавите му идеики...

— Кли-кли — постарях се гласът ми да звучи тихо и любезно. — Кли-кли, приятелю мой, пак ли си ял мухоморки за закуска? Какъв херцог съм аз?

— Съвсем истински. Искаш ли да влезеш в къщата за Паргайд? Тогава ще бъдеш херцог — безцеремонно отсече шутът.

— Не знам как да бъда херцог! — избухнах аз. — Аз съм крадец, Кли-кли! Крадец, а не благородник и светска птица! Какво, нямаше друг кандидат ли?!

— А кого би предложил ти, Гарет? — с искрен интерес ме попита Миралисса. — Дивите отпадат, те са воини и дори за кратко не биха могли да се престорят на херцог. Всеки веднага ще разпознае в тях обикновения човек. Милорд Алистан също не може, той е известен и ще го познаят. И кой остава? Ти.

— Защо веднага херцог, а не елф или алчно джудже? Не мога да бъда херцог — продължавах да упорствам аз.

— Ще можеш и още как. Никой не кани джуджета и елфи на такива приеми. Така че ще можеш.

— Но аз не знам всички тези глупави благороднически правила, етикети и тем подобни великосветски простотии! Ще ме разкъсат още на петата секунда!

— Ох, Гарет, не ме размивай! — Кли-кли, седнал на леглото, безгрижно клатеше крака. — Смяташ, че тези смотаняци ще разберат нещо? Сега ти си херцог, а не някакъв си там смотан маркиз. Ще си сложиш вечно намусената физиономия и никой дори няма да те приближи с въпроси. Бъди важен, студен и уверен в себе си, като пуяка на мастер Квилд, това е всичко!

— Ти дори не знаеш за какво говориш — поклатих глава аз. — Това е авантюра...

— Цялото ни начинание до Храд Спайн е авантюра, Гарет — сериозно каза Кли-кли. — Имаме два дни, през които ще се опитам да те науча на някои неща. И да ти разкажа легендата.

— В кралството херцозите да не са колкото мухи на труп? Кли-кли, имай страх от боговете! Всички херцози се знаят! Откъде ще се вземе още един? От отвъд морето? По говора ми дори доралисец веднага ще разбере, че съм прекарал целия си живот във Валиостр!

— Спокойно, не се притеснявай! Има такъв херцог, втори братовчед на нашия крал по линия на баба му. Той е човек със

странности, живее като отшелник, два̀сет години не е напускал замъка си, така че никой няма да разпознае измамника в теб.

— Но има...

— Щом казвам, че никой няма да го познае, значи никой. Не се притеснявай, аз ще бъда с теб и ако нещо...

— Не! — подскочих аз.

— Какво не?

— Не! Няма да бъдеш с мен!

— Това пък защо?

— Кли-кли, ти си бедствие на две тънки крачета! Ако дойдеш с мен, със сигурност няма да излезем живи оттам!

— Аз идвам с теб, Танцуващ в сенките, този въпрос вече е решен. Освен това ще ти трябва свита и суфльор. Херцозите, ако не знаеш, не ходят сами на гости.

— Хубава свита! Малък зелен глупак!

— Точно това ти трябва, глупак! Кой ще те гледа теб, когато в къщата се появи шут?

Хм? Е, трябваше да призная, че гоблинът е прав — всички ще гледат шута, а не някакъв си херцог-особняк.

— Кли-кли, а няма ли да те разпознаят като кралския шут? — попитах притеснено, вече се бях примирил с безумната идея да стана херцог за няколко часа.

— Какви ги дрънкаш, Гарет! — възрази гоблинът. — Вероятността да срещна познато лице сред Славейте е направо никаква. А и освен това за вас, хората, всички гоблини са еднакви. Всичко ще е наред и никой нищо няма да заподозре. Мастер Квилд вече ни е осигурил подходящи за случая дрехи. Ще те съпровожда Еграсса. Както и шест души почетен караул.

— Прощавайте, но целият ви план е съшит с бели конци! Аз нито приличам на благородник, нито приличам на херцог и каквото и да кажете, но само един въпрос по хералдика — и веднага всичко ще лъсне! Кълна се в Сагот, ще се провалим! Предпочитам да рискувам и без никакви планове да се опитам да проникна в къщата! Повтарям, Кли-кли, повтарям с цялата отговорност на човек, когото милорд Алистан е свикнал да нарича хлъзгав тип — ние нямаме никакъв шанс!

— Ние нямаме не само шансове, но и избор — въздъхна гоблинът. — Или имаш подръка друг херцог?

— Имам — погледнах към Змиорката, който стоеше до стената.

Със Змиорката, благородник до мозъка на костите си, всичко щеше да е много по-лесно. Странно, че Миралисса не беше избрала него за херцог.

Воинът присви очи и ме погледна.

— Разбери, Змиорка, аз не знам никакви маниери, нито етикет, нито много други неща. По-скоро ще оцелея в клетка с Х'сан'кор, отколкото в ролята на херцог на този прием!

Гаракецът се поколеба.

Алистан с привичен жест подръпваше мустаци. Всички в отряда подозираха, че Змиорката е благородник, но никой не подозираше „доколко“. Ако им кажех, че е херцог...

— Той не може да стане херцог! — възмути се Кли-кли. — Ако ще и хиляда пъти да е бил благородник преди Дивите сърца, той е гаракец! А Ганет Шагор не е гаракец!

— За това мога да помогна — включи се Миралисса. — Ще е трудно да се наложи маска, но си заслужава да пробваме, освен това Змиорката наистина повече прилича на херцог. Какво ще кажеш?

— Мисля, че мога да се справя с ролята на благородник, милейди — безстрастно каза гаракецът.

Аз въздъхнах с облекчение и благодарно кимнах.

— Гарет, рано е да се радваш — заплашително се намръщи Кли-кли. — Така или иначе ще трябва да отидеш на приема.

— Кли-кли е прав — потвърди Миралисса. — Ще трябва да отидеш. Само ти можеш да почувстваш къде крият ключа.

— Но нали вие, лейди Миралисса, казахте, че чувствате, че ключът е в Раненг.

— Мога да кажа, че е в Раненг, но само ти можеш да определиш конкретното място — поясни елфийката.

Аз въздъхнах:

— По време на прием слугите чакат господата навън.

— Точно така, и затова ти няма да си слуга — сините очи на гоблина сияеха триумфално.

Дори не смеех да попитам каква блестяща идея е родила зелената глава на шута този път. Осъзнавайки, че нямам намерение да

любопитствам на кого искат да ме превърнат този път, Кли-кли продължи:

— Ще те направим дралан^[23]!

Какво път. Това можеше и да мине.

— Кли-кли, всички благородници ще се вбесят, ако до тях се появи дралан.

Не беше тайна, че онези, които преди са се търкаляли в калта, а сега носят благородническа титла, не са особено предпочитани от тези, на които тази титла е дошла от именити предци.

— Толкова по-забавно ще изглежда — за зеления това щеше да е повод да се позабавлява.

— Какво трябва да правим на този прием? — въздъхнах аз, примирявайки се с неизбежното.

— Пийте пенливо вино, хапвайте фазани и казвайте умни речи за времето.

— Стига, Кли-кли! Какво наистина трябва да правим?

— Ти трябва да се опиташ да разбереш къде Паргайд крие ключа. Не се притеснявай, Миралисса каза, че веднага щом се окажеш достатъчно близо, ще почувстваш връзка с него.

Е, щом така казва Миралисса... Но се опасявах, че този път тъмната греша. Защо не усещах ключа, когато беше при нас?

— Значи просто трябва да разбере къде го държат?

— Да. Не мисля, че ще можеш да го вземеш просто ей така, когато наоколо има толкова много хора — каза елфийката.

Е... не точно това бях правил на младини, но ключа все някак ще успея да открадна.

— Има още един малък проблем, треш Миралисса. Бледния може да се появи във всеки един момент, а той ме познава лично. Фенерджията разбрал ли е нещо? Къде е отишъл Ролио?

— Мумр научи единствено, че твоят Бледен е напуснал града и е поел по югозападния тракт. Да се надяваме, че до приема няма да се върне.

— Ще трябва да рискуваш, крадецо.

А вие, милорд Алистан, бихте ли рискували? Не, разбира се, що за авантюра, да ме погълне мрака! По-добре да се превземе всичко с щурм.

* * *

Следващите два дни бях просто непоносим и принудих Кли-кли да съжали сто пъти за гениалната си идея да ме превърне в дралан. На всички мои аргументи, че на обикновен човек, съвсем наскоро сдобил се с титла, това просто не е нужно, Миралисса и гоблинът отговаряха съвършено различно от очакванията ми.

Наистина не предполагах, че да си благородник е толкова трудно. Да държиш в главата си безброй абсолютно глупави и ненужни неща — на това беше способен само онзи, в чиито вени тече благородна кръв.

За тези дни научих как трябва да държа чашата, как да пия, да се кланям, как да се държа на масата, да правя комплименти, многозначително да мълча, да предизвиквам на дуел, да говоря за вечността, за конете, за лова със соколи, за военните паради, за турнирите, за хералдиката и прочее глупости, които нямат място в живота на никой уважаващ себе си майстор-крадец. В края на втория ден главата ми просто преливаше от ненужни знания.

Оказа се, че гербът на херцог Шагор е таралеж на виолетово поле, и аз, за да съм в крак с това, станах навъсен и кисел като стадо зверчета на моя нов господар — Змиорката. Към края на втория ден при вида ми Кли-кли съскаше и плюеше като побесняла котка, но въпреки това двамата с Алистан продължаваха да ми пълнят главата със знания. Последното мъчение за мен стана родословието на херцога. Както се оказа, всеки дралан бил длъжен да знае родословието на този, който му е дал благородническата титла.

Родословието, да ви кажа, си е истинска джунгла! Трябва да помниш кой на кого, с кого, как, защо и колко в крайна сметка деца са им се родили, които се падат не знам какви си на не знам кого си и така до безкрайност. В крайна сметка аз окончателно се оплетох в новопоявилите се роднини на Змиорката и нарекох пралелята, прекрасната херцогиня Де Ландрен втора братовчедка на праплеменника по линия на шестата полусестра, в момента женена за чичото на дванайсетата сестра на майка му по линия на баща-дядо-баба. Кли-кли ядосано се изплю и като каза, че съм безнадежден, щом не мога да запомня толкова просто нещо, изчезна в кухнята на хана,

оставяйки Арнх и Фенерджията, които през целия процес на обучение се скъсваха от смях, да се шегуват с мен.

— Ако имах толкова много роднини, щях да избягам от дома си! — през смях каза Арнх.

— Ти и така си избягал — напомни на жителя на Пограничното кралство Мумр.

Това предизвика пореден взрив от смях в Арнх и при опита да си избърше очите едва не се заля с чашата бира.

Привечер бях обзет от нервна криза и само обикалях напред-назад в кръчмата като гаринч, затворен в клетка. Знаех, че всичките тези маневри и игри със съдбата няма да свършат добре за нас. Дотук бяхме, кълна се в Сагот! И всичко заради Кли-кли, орките да го отнесат!

— Мармот — обърнах се аз към воина, който в момента обучаваше Непобедимия. — Видя ли къде отиде Кли-кли?

— Виж в твоята стая, май там се мотаеше.

Ама разбира се, грижовният гоблин ми подготвяше облеклото за приема. Между другото, все още не бях успял да разгледам парадния си костюм. Кли-кли грубо отказваше да го покаже, очевидно загрижен за душевното ми равновесие. Всички останали участници в маскарада вече бяха получили новите си дрехи — за Дивите това бяха зелени парадни униформи с избродиран на гърдите сив таралеж на виолетово поле. Змиорката имаше скъп костюм с висока колосана яка и широки ръкави в тъмнокафяв цвят, а Еграсса вече се беше облякъл в синьо-жълта камизола, на която беше избродирана черна луна — знакът на неговия Дом. Когато приближих до стаята, която делях с Фенерджията и Кли-кли, зад вратата се раздаде непознат глас:

— Обвиняеми! Признавате ли се за виновен?

— Не, не се признавам! — пропищя Кли-кли.

— Имате последна дума, преди да бъде обявена окончателната и справедлива присъда.

— Всички вървете в мрака! — тържествено произнесе шутът.

— Тогава чуй присъдата си, нещастнико!

Трети глас се включи в разговора:

— Във връзка с кражбата на частна собственост си осъден на разчекване. Присъдата следва да се изпълни незабавно!

Отворих изумен вратата и надникнах в стаята — кой знае защо очаквах да видя едва ли не целия кралски съд и палача в добавка. Но не, стаята беше празна, ако не броим седналия на масата Кли-кли. Пред него стоеше огромна чиния с едри бели черешки, но гоблинът не й обръщаше никакво внимание. В този момент той беше зает с неотложни дела — да къса крилата и краката на уловените мухи.

— Не се ли умори да се правиш на глупак? — попитах аз, влязох в стаята и взех шепа черешки.

— Работата ми е такава, Гарет — въздъхна гоблинът и хвърли всичко останало от мухите през прозореца. — Ако не се правех на глупак, още щях да си стоя у дома, в Заграбия, и да уча за шаман. Ех!

— Съжالياваш ли? — попитах аз и изплюх една костилка.

— Ами не... Всичко, което се случва, е за добро. Освен това, ако не бях аз, кой щеше да те защитава?

— Мен? Искаш да кажеш, че ме защитавах? — за стотен път се връщахме към този разговор.

— А кой друг, ако не аз? Само благодарение на мен си още жив — шутът се изпъчи важно.

— Благодарение на теб, мой малък зелен пакостнико, получих трън в задника, студена вода в леглото, глупаво пророчество и титлата лъжедралан в комплект с паунски дрехи — подарък от херцога. Между другото, къде е той?

— Как къде? Той си е на същото място, където е бил през последните двадесет години — в семейния замък на Морски хълм, това е до границата с Исилия.

— Говоря за костюма, а не за Ганет Шагор! Бих искал да видя какво ми е подготвил по твоя заповед нашият любезен ханджия. В какво ще съм облечен на този прием?

— А-а-а! — схвана шутът и скочи от стола. — Скоро ще видиш.

— Скоро? А защо не сега?

— Защото имаме още една важна работа. Последвай ме, Танцуващ в сенките, сега ще получиш своя последен урок.

— Да пропаднеш в мрака дано! Докога ще ме мотаеш? — ядосах се аз. — Цял ден ме тормозиш с тази хералдика, в нея дори Неназовимият ще се препъне, не само обикновен крадец. За днес уроците са достатъчно!

— Ти не си обикновен крадец. Ти си майстор-крадец — шутът насочи палец към мен, сякаш беше истински арбалет. — И би трябвало най-малкото да можеш да танцуваш в прилично общество!

Идеите на Кли-кли бяха една от друга по-безумни.

— Остава и да израздам да ме научиш. Крадецът — синоним на акушерка. Драланите не ги канят да танцуват! А освен това аз мога да танцувам и без твоите уроци.

— Можеш. Някаква джанга или галкаг — Кли-кли лапна черешка, затвори лявото си око, прицели се и плю към прозореца. — Благородниците имат съвсем различни танци. Да вървим, нали не искаш да оплескаш всичко в най-неподходящия момент?

За пореден път през този ден изстенах, но нямаше какво да правя и трябваше да последвам шута в общата зала на хана, проклинайки деня, в който се срещнахме.

Дивите се бяха събрали в залата. Само Мармота не беше облечен в зелен костюм — той оставаше в хана заедно с Алистан, Миралисса и Ел. Тук беше и Бас, който озадачено се мръщеше, гледайки доста странните дрехи на Дивите — облечени като слуги, и за щастие не разбираше нищо.

— Ей, Делер! — извика Кли-кли към джуджето. — Ела за малко!

Делер се откъсна от спора с Халас и без да бърза, се запъти към нас. В костюма на слуга-телохранител джуджето приличаше на крава в униформа на Дивите егери.

— Какво искате?

— Виж, Делер. Заради общото дело, направи ни услуга!

— Какво? — подозрително ни погледна той, осъзнавайки, че услугата винаги е безплатна, а джуджетата безплатно не обичат да правят нищо.

— Прегърни Гарет.

Лицето на Делер се изопна.

— Ти това... Кли-кли, въпреки че си мой приятел... Направо мога да те перна в муцуната... Аз не съм от тези... онези.

— Глупак си ти, Делер! Просто трябва да науча Гарет да танцува!

— А-а-а — разбиращо проточи джуджето и като свали шапката-котле, разроши огненочервената си коса. — Тогава не ставам заради ръста, на вас ви трябва Медения.

— Медения — мрачно изръмжа Кли-кли. — Медения е като мечка, ще смачка краката на Гарет...

— Ами тогава Арнх.

— Арнх?

— Какво пък! Съгласен съм! Ще е доста забавно! — ухили се плешивият воин и стана от масата.

Забавно? По някаква причина не споделях ентузиазма на Арнх за танцуването.

— Чудесно! Значи така, Арнх, прегърни Гарет. Сложи си ръката на талията му. На талията! Ти изобщо знаеш ли какво е талия? Точно така! Гарет, а ти какво стоиш като статуя? Направи същото! Така! Гърба! Дръжте гърба изправен! Какво стоите като парализирани, да ви отнесат орки дано! Така! Сега гледайте какво трябва да правите!

Гоблинът направи няколко сложни и абсолютно откачени стъпки.

— Е, как е? — обърна се към нас доволен.

— Прилича на подскачането на доралисец, след като му пуснат горещи въглени в гащите — изрази всеобщото мнение Халас.

Последните думи на гнома потънаха в смях.

— Ама че сте глупаци! Това сега е най-модерният танц! — Кли-кли се опита да надвика смеха.

Смехът премина в рев.

Кли-кли раздражено изсумтя и се нахвърли върху мен и Арнх:

— Какво стоите като статуи?! Правете като мен! В такт!

Чувствах се като пълен идиот.

— И... раз-два-три, раз-два-три! Отсечена стъпка! Три... Гърбът по-изправен!... два-три! Гарет, не провлачвай крака! Раз-два-три!

Продължихме. Арнх настъпи пръстите на десния ми крак, един път едва не паднахме на пода, когато Кли-кли започна да ускорява темпото. Всички се хилеха без спиране, Фенерджията извади свирката си и започна да свири някаква мелодия. Безплатното представление дойде да погледа и мастер Квилд. Елфите също слязоха в залата. Накрая се появи и самия Алистан. Физиономията на нашия многоуважаван граф беше от доволна по-доволна. Наистина, не всеки ден можеш да видиш нещо такова...

— Раз-два-три! По-високо крака! Раз-два-завъртане-три!

Неуморимият Кли-кли не млъкна и за минута. Арнх отново ме настъпи и аз изохках от болка. Най-накрая всичко свърши и аз си поех

дъх.

— Кли-кли, защо беше нужно да учиш Гарет да танцува точно сега? — поинтересува се елфийката. — Нали знаеш, че Балистан Паргайд не понася танци и на неговите приеми никога не се танцува.

Кли-кли се поколеба и хвърли притеснен поглед в моята посока.

— Е, може би ще му е полезно за в бъдеще — промърмори накрая.

Будалкал ме е!

Направих крачка към него, но гоблинът вече се беше скрил зад гърба на Бас и оттам ми се изплези. Сега, за да го докопам, ще трябва да заобикалям масата, а през това време малката гадинка със сигурност щеше да избяга.

— Ах, ти...

— Гарет, длъжен бях да развеселя всички и да повдигна моралния им дух! — обидено се оправда гоблинът. — Защо се ядосваш?!

Взех се в ръце.

— Гарет, имаш по-малко от четвърт час да се преоблечеш — напомни ми Змиорката.

Гаракецът вече беше облечен в предоставения му костюм. Истински херцог, кълна се в светлината! Лицето му, благодарение на магията на Миралисса, вече не беше толкова смугло. Черната коса светлееше и сега никой не би познал в Змиорката гаракец. Магията на елфийката щеше да действа само до утре сутринта.

— Уау! Змиорка! Така си направо готов за гаракския трон! — възхитено възкликна Медения. Бузата на Змиорката предателски потрепна.

— Кли-кли, а къде са моите дрехи?

Гоблинът подозрително ме изгледа, претегляйки шансовете си за дълъг живот, после се реши, пристъпи иззад Бас и изсумтя:

— Да вървим.

— Къде ще ходите, Гарет? — някак между другото попита Бас.

Пред него незабавно изникна Ел и студено предложи да го изпрати до стаята му. Бас се ухили, стана и последва елфа. Езикът на Невестулката до добро няма да го доведе.

Кли-кли ме заведе в стаята. На леглото старателно беше подредена цялата ми премяна. Огледах я със скептичен поглед и като

се обърнах към Кли-кли, изръмжах:

— Подиграваш ли ми се?!

— Дори не си помислям — бързо отвърна гоблинът. — Какво не ти харесва този път?

— Ето това! Това не са дрехи, а паунов костюм!

— Всички херцози са малко пауни, Гарет. Това са най-нормални дрехи за благородник. Да не говорим за драланите. Те обичат пищните облекла.

— Алистан не се облича така!

— Алистан е капитан на кралската гвардия, а не дралан, когото са поканили на тържествен прием.

— Аз не съм дралан и ти го знаеш много добре! Освен това идея си нямам, как се облича всичко това?!

— Ще се справим — смело изтърси Кли-кли и, прехапал език, започна да разбърква скъпите парцалки.

Когато най-накрая гоблинът ме доведе до огледалото, аз загубих дар слово.

На себе си имах ослепително бяла копринена риза с тесни ръкави и ажурна яка, както и кадифен жакет в наситено син цвят със златни копчета и висока яка. Отдясно на гърдите се кипреше изкусно бродиран със сребърни нишки герб, представляващ плуг, порещ някакво поле. Бричовите бяха малко тесни и затова не много удобни. Следваха високи ботуши с бродерия, широк длан и половина пояс и кинжал от пееща стомана в скъпа ножница с дръжка от сивкава кост на огр. Целият този безумен костюм се допълваше с дълъг сатенен плащ с черна подплата, три пръстена с рубини, широкопола шапка със зелено перо и масивна златна тройно сплетена верига. Ако падна с такава верига в реката, не бих изплувал. Облеклото на Змиорката беше много по-богато от моето, но от това не ми ставаше по-леко.

Погледнах Кли-кли и той отвори уста, за да сподели впечатленията си.

— Нито дума! — прекъснах го аз.

— Но аз...

— Нито дума!

— Добре, Гарет — смирено прибрал ръце, все едно е жрец на Силна, се съгласи Кли-кли.

Според мен приличах на истинско градинско плашило, готово още сега да отиде да плаши гаргите. Такива дрехи не са за мен, определено!

— А как ти се струват моите дрехи, Гарет? — Кли-кли свали плаща и се завъртя на място.

Облечен беше в нещо синьо-червено-лъскаво, а на главата си беше сложил незнайно откъде взета шапка със звънчета.

— Пъстро.

— Значи е такава, каквото трябва!

Когато слязохме в залата долу, кой знае защо никой не се засмя на моя костюм.

— Нека боговете ни помагат. Да вървим — Миралисса улови изненадания ми поглед и обясни: — Идвам с вас, непременно трябва да проверя къщата за наличие на магически капани, иначе последствията могат да бъдат много неприятни.

Беше заменила познатия сиво-зелен костюм на елфийски разузнавач с елегантна пурпурна копринена рокля, закопчана с брошка от черно желязо във формата на луна. Неизменната пепелявосива коса беше оформена във висока прическа по мирануехска мода, на шията ѝ се виждаше огърлица от опушено-жълти топази, прекрасно хармониращи с очите ѝ. От професионална гледна точка мога да допълня, че такава огърлица би осигурила пет години комфортно съществуване с ежедневни гуляи, запои и пръскане на пари за щяло и нещяло.

— Гривната — тя ми подаде гривната на огрите. — Когато Балистан Паргайд попита Змиорката за нея, бъди там и му я подари.

— Какво? — изненадах се аз.

— Това е малка загуба, за нас тя не представлява ценност. Но пък е шанс да се доближим до ключа, ако предразположиш графа към себе си.

— Не, нямам предвид това — намръщих се аз. — Защо гривната да е в мен, а не в Змиорката?

— Ще ти кажа по пътя.

— Каретата ви чака, лейди Миралисса — приближи към нас ханджията.

— Благодаря ви, мастер Квилд — любезно се усмихна елфийката, — много ни помогнахте.

— Какво говорите, всичко е заради мъртвия ми чичо! Вие отмъстихте за душата му, цялото ми семейство ви е задължено.

— Не забравяй, Гарет — обърна се към мен елфийката, когато вече вървахме към великолепната карета, впрегната с шест доралиски коня, незнайно откъде намерени от Квилд. — Ще бъдем в дом на слуга на Господаря.

Ще се надяваме, че на приема всички са глупаци и няма да има нито един слуга на Господаря, а ако все пак ги има — че няма да си спомнят, че от Авендум бяха тръгнали гоблин и елфи. Тоест надявахме се на чудо и сключвахме Вастарска сделка със съдбата.

В дом на слуга на Господаря. Не трябваше да ми напомня за това. Аз помнех.

[22] Защитен вал — съюз между Валиостр, Пограничното кралство и Домовете на тъмните елфи от Заграбия, сключен за удържане на орките в Златната гора. ↑

[23] Дралан — човек от простолюдието, когото кралят или някой високопоставен благородник е удостоил с благородническа титла. Драланът има право на титла, герб и земи, но не може да ги предава по наследство. ↑

ГЛАВА 9

ДРАЛАНЪТ НА ХЕРЦОГ ГАНЕТ ШАГОР

Вече беше притъмняло и каретата се носеше по пустеещите улици и паркове на Раненг като призрачен кораб от старите морски легенди. Аз, Кли-кли, елфите и Змиорката бяхме заели меките седалки в каретата, докато Фенерджията и Арнх управляваха нашия екипаж, а Делер, Халас, Медения и Чичо ни съпровождаха на коне.

Миралисса строго забрани на Дивите да вземат каквото и да е оръжие със себе си, освен кинжали. Славеите бяха прекалено притеснени от шпионите и убийците на Глиганите и Обурите, за да позволят на непознати да влязат в техния дом с големи и остри предмети в себе си. При което Делер веднага с нацупен и недоволен глас попита:

— А не бихте ли могли вие, треш Миралисса, да им отклоните погледите, както на стражата в Раненг, когато тръгнахме да спасяваме мастер Гарет и Змиорката?

Тогава на Миралисса ѝ се наложило да прави неимоверни усилия, за да скрие от погледите на стражниците стърчащите отвсякъде оръжия на шествания през града отряд. Делер получи учтив и хладен отказ, така че трябваше да остави любимата си брадва в хана. Нужно ли е да споменавам, че джуджето не беше особено доволно от това обстоятелство?

Колкото повече приближавахме имението на Славеите, толкова по-спокоен се чувствах. Нервното треперене, обичайно появяващо се преди всяка задача, стихваше. Да не би за пръв път да попадах в рисковани ситуации? Да се правя временно на дралан за мен беше далеч по-малко опасно, отколкото например да открадна наградата за собствената си глава от къщата на барон Фраго Лантен, началника на градската стража в Авендум. Да не говорим за опасна разходка в Закритата територия или за спускане в гробищата на Храд Спайн. Да скоча в яма, гъмжаща от змии, и да изляза обратно — не е ли това изпитание за истински майстор-крадец?

— Гарет — проговори Еграсса, докато проверяваше остротата на кривия си кинжал с палец. — Веднага щом почувстваш ключа, ни дай знак и тръгвай към изхода на къщата.

— Разбрах.

Еграсса беше прав — не си струва да дразниш демоните излишно. Колкото по-дълго оставаме в къщата, толкова повече шансове имахме да попаднем в неприятности. Сега аз усилено се молах на Сагот за това в дома на Балистан Паргайд да не се намери някой умник, който да познава лично истинския херцог Ганет Шагор. Тогава ще се забъркаме в такива неприятности, че дори шаманството на Миралисса няма да ни помогне. А и в никакъв случай да не забравяме най-добрата ми дружка — Бледния. Макар че напусна града, без дори да се опита да се разправи с мен, но... Тази гадина може да появи в най-неподходящия момент също така внезапно, както и изчезна.

— Гарет, за какво се замисли? — звънна с камбанки шутът.

— За превратностите на съдбата и възможните проблеми — отвърнах абсолютно честно аз.

— Не се притеснявай, Танцуващ в сенките. Аз нали съм с теб!

Точно това ме притесняваше.

— Губим вече много дни — глухо каза Миралисса, докато си оправяше косата. — Август започна, а дори не сме прекосили Иселин. Ако нещата продължат по този начин, ще стигнем до Храд Спайн чак през септември.

— Грещиш — не се съгласи Еграсса. — От Раненг до Черната река е два дни преход, после две седмици до границата с Пограничното кралство и оттам три дни до Заграбия. В Заграбия още една седмица, преди да стигнем до Храд Спайн. Така че в края на август би трябвало да сме там.

— Това не са наши територии, Еграсса — въздъхна елфийката. — Източната порта на Храд Спайн е на територията на орките. Не се знае колко дълго ще се промъкваме през Златната гора.

А също така не се знае с какво още ще се сблъскаме по пътя. И колко време ще ми е нужно на мен в Храд Спайн. И ще мога ли да отворя Портите. И ще намеря ли Рога в лабиринта на Костните дворци. И ще мога ли да се върна обратно с него.

— Времето ще покаже — отвърна Еграсса и пъкна кинжала в канията.

Време! Проклето време! Загубихме твърде много от него в Харгановата пустош, а сега го губим и в Раненг. Ако и занаят продължава така, няма да можем да доставим Рога в столицата до началото на зимата.

Междувременно нашата карета достигна паметната стръмнина, по която се бяхме спускали с каруца само преди няколко дни.

— Приближаваме — промърмори Кли-кли и потръпна.

Леле! Самият гоблин е нервен! А се опитва мен да успокоява!

— Добре, Гарет, знаеш какво да правиш. Направи някоя понавъсена физиономия и се моли на твоя Сагот да разбереш къде е ключът.

— Да направя навъсена физиономия? Такава става ли?

Погледнах шута и той вдигна одобрително палеца си.

— Тпр-ру! — раздаде се гласът на Арнх.

Каретата спря. Веднага към нея пристъпи мъж, облечен в парадна униформа с емблема на златен славей, и застина до вратата.

— Почитаеми милорди, представете се.

— Неговата милост херцог Ганет Шагор, почитаемите Мил и Ерал от Дома на Черната луна, дралан Пар! — извика шутът по-чисто от дузина кралски хералди. — Е, и любимият глупак на херцога, разбира се! Това съм аз, ако някой не е разбрал!

Предварително се бяхме разбрали, че ще говори шутът. Не знам от какво се беше ръководила Миралисса, оставяйки почетното задължение по обявяването на нашите самозвани персони на Кли-кли, но се оказа, че гоблинът си знае работата. Миралисса и Еграсса си бяха сменили имената с по-прости^[24], което само по себе си беше нещо нечувано. (Гордите обичаи на расата на Вторите не позволяваха на елфите да се наричат с други имена освен с истинските си при никакви обстоятелства, дори ако това означава да отидат право в мрака. Излизаше, че днешният случай е много специален, щом цели два елфа от висшите семейства на Дом Черна луна си бяха сменили имената.) Особи от висши семейства на даден Дом бяха привлекли прекалено много внимание и затова елфите временно се бяха лишили от своето гордо „-сса“.

Освен това Паргайд, макар никога да не ни беше виждал, можеше да е чул от информатори от Авендум за елфи с имена Еграсса и Миралисса. Така че допълнителни предпазни мерки и промяната на имената нямаше да ни навредят. Елфите си промениха имената, но не и името на Дома. За елфите Домът е нещо неприкосновено.

— Мога ли да видя поканата, ваша милост?

Шутът нагло пъкна под носа на стражника луксозен син плик, на който ясно се виждаше печат с изображение на Славей.

— Видя ли я? Още въпроси? Или искаш негова светлост да се разсърди?

— Моля за извинение — уплашено промърмори униформеният и започна да отстъпва назад, като едва не се спъна в собствения си меч. — Заповядайте!

Арнх цъкна с език да подкара конете и ние потеглихме, но само ярд по-нататък спряхме.

Към каретата се приближи поредният стражник. За разлика от първия, този нямаше броня. Копринена риза и кожа. Рядко се среща стражник, облечен в коприна. Голият му череп можеше да предизвика завист във всеки воин на Пограничното кралство, а носът му беше като клюн на планински орел, имаше още дебели гъсти вежди и стърчащи уши. На външния му вид можеше да се посмееш, ако не бяха очите. Очите — студена синя стомана — ни погледнаха само за секунда, но аз изобщо не се съмнявах, че стражникът е запомнил нашите лица до края на живота си.

— Моля за извинение, ваша милост, но мога ли да погледна вашата покана? — учтиво помоли мъжът, след като се поклони.

— Забравяш се, войниче! Пред теб стои херцог! — студено произнесе Змиорката.

— Още веднъж ви поднасям най-дълбоките си извинения, милорди, но това е заповед на Балистан Паргайд и тази проверка цели вашата безопасност.

— Дай му документите, глупако! — процеди Змиорката. — Имай предвид, стражничко, че за твоето поведение ще бъде съобщено на графа и аз собственоръчно ще те нашибам с камшик!

— Както бъде угодно на ваша светлост — нито един мускул не трепна по лицето на мъжа. — И аз не съм страж, милорд.

— Да, печатът е истински — каза най-накрая, след като внимателно беше разгледал писмото, и се поклони. — Още веднъж приемоте искрените ми извинения за неудобството.

— Ето ти, за труда — насмешливо каза Змиорката и му подхвърли медна монета. Мъжът машинално я хвана и в очите му припламна гняв. Припламна и веднага угасна.

— Благодаря, ваша милост — поклони се той. — Ще запомня вашия дар.

Каретата тръгна и портите на имението останаха назад. Сега бавно се движехме през малък парк, водещ към дома на графа.

— Не трябваше да го унижаваш така, Змиорка — каза Миралисса след кратка пауза.

— В Гарак благородниците не са свикнали с учтиво отношение към простолюдието. Аз просто правя това, което ми повелява моят образ — безразлично сви рамене Змиорката.

— Тук не сме в Гарак и този човек е опасен.

— Знам, но просто направих това, което трябваше да се направи.

— Името на този човек е Мейло Труг — тихо каза шутът.

— Познаваш ли го?

— Да. Видях го преди пет години на турнира в чест на рождения ден на Пролетен Жасмин — малкия син на Сталкон. Спечели първо място в свободните схватки на пешаците. Майстор е на дългия меч.

— Да не те познае — промърморих притеснено.

— Не мисля. Аз го видях от трибуната, но той едва ли ме е видял.

Каретата спря пред дома. Всеки прозорец в къщата светеше. Вратата се отвори и слуги с емблеми на златен славей се поклониха в дълбок и учтив поклон.

Първи от каретата изскочи Кли-кли и без да губи време, започна да прави физиономии.

— Милорд, благородни господа! — поклони ни се човек, стиснал в ръката си масивен и богато украсен жезъл. — От името на граф Балистан Парграйд съм щастлив да ви приветствам! Следвайте ме, милорди, вас вече ви чакат.

Змиорката кимна. Човекът сякаш само това чакаше. Обърна се и ни поведе по килимена пътечка към сградата. Кли-кли настигна нашият предводител и започна да подскача пред него, звънейки весело

с камбанки. Хералдът пък от своя страна се стараеше да не обръща внимание на мотаещия се в краката му гоблин.

Залата за приеми започваше веднага след вратата и в момента прашеше по шевовете от гости. Не мислех, че в Раненг и околностите му може да има толкова много благородници! А това беше само едната от войнстващите партии! Оставаха още Обури и Глигани. И те бяха не по-малко от Славейте.

Беше гъмжило от хора, които се перчеха с яркостта и богатството на дрехите си, както и с модните си прически, а ароматът на парфюмите направо задушаваше. Огледах с опитно око цялата зала, стараяйки се да запазя презрително-скучаещия израз на лицето си. Да, бижутата на благородните дами бяха достатъчни за цяло драконовско съкровище. Имаше къде да се развихри човек...

Хиляди свещи горяха и залата беше светла като ден. Близо до фонтана, който нечия безумна прищявка беше поставила точно в средата на залата, свиреха музиканти. Навсякъде сновяха слуги, разносящи подноси с чаши пенливо вино. Тук-там се чуваха разговори и весел смях.

Човекът, който ни придружи до залата, почука три пъти с жезъла по пода и извика така, че едва не ме накара да изскоча от собствената си кожа:

— Херцог Ганет Шагор от дом Шагор! Почтените Миле и Ерал от Дома на Черната луна! Дралан Пар!

— И шутът Кря-кря, глупако! — извика Кли-кли, като се поклони грациозно на публиката.

Бяхме удостоени с внимание и почтителни поклони. Шутът подскочи към мен.

— И сега какво? — попитах го аз, едва мърдайки с устни.

— Пий вино и прави умни физиономии, от теб засега друго не се иска. А аз отивам да се запозная с хората.

Преди да успея да отворя уста, Кли-кли вече беше изчезнал в тълпата. Миралисса бързо намери общ език с няколко натруфени дами и с неподозирана компетентност не спираше да бърбори за елфийските мъже и хитринките на елфийската мода. Например за това, как да съхраниш кожата си млада. При това така отчаяно пърхаше с мигли и чуруликаше като глупачка, че ако не я познавах, никога не бих помислил, че това е само маска. Дамите слушаха с отворени уста.

Еграсса пък с вид на ценител приближи и заразглежда стената, на която висяха старинни оръжия.

— Милорд Шагор?

Към нас със Змиорката пристъпи човек, облечен в синьо-черен кадифен дублет. Висок, с добре оформена черна брада, белоснежна усмивка и насмешливи кафяви очи. Допълваха го прошарена коса и прав нос. Физиономия благородна, но и съвсем предразполагаща. Точно такива изглеждаха героите по фреските на храмовете. Този човек много ми напомняше за някого. Имаше нещо смътно познато в чертите му.

— С кого имам честта? — едва забележимо се поклони Змиорката. Херцогът, както казва Кли-кли, може изобщо да не си прави подобен труд. Аз отговорих с много по-дълбок поклон.

— Граф Балистан Паргайд. Радвам се, че приехте моята покана, херцог — поклони се мъжът.

— Благодаря ви за любезната покана на този прекрасен прием, графе. Позволете ми да ви представя моя сюзерен, дралан Пар.

Едва забележимо кимване. Драланите, ако ще и три пъти да са по-благородни, не са много почитани.

— Вие винаги ли сте с херцога, дралан? — блесна снежнобялата усмивка на Балистан Паграйд.

— Обичам да пътувам, милорд. А пътуване в компания с любезния херцог е нещо незабравимо.

— Какво говорите? — още една усмивка. — Надявам се, херцог, че с моята неочаквана покана не ви откъснах от по-важни неща?

— О, не. Имах нужда от малко разпускане.

В залата се носеше нежна музика, околните ни хвърляха любопитни погледи, но само учтиво се покланяха, без да се опитват да влязат в разговор.

— Не успях да ви посрещна пред дома си, но чух, че пътувате с елфи. Простете за нескромния въпрос, херцог, но какво ви свързва с тази раса?

Преди Змиорката да успее да отговори, някъде измежду широките поли на вече немлада дама, отегчено отпиваща вино, изскочи шутът. Във всяка ръка гоблинът държеше торта със сметана.

— Постелята — каза той.

— Какво? — премига графът.

— Моят господар, да поживее задникът му още двеста години на Морски хребет, пътува с елфите, защото те са добри в леглото. А на дралана не обръщайте внимание. Той просто пътува.

За момент изгубих дар слово от такава нагла и откровена лъжа. Мисля, че ако самите елфи бяха чули тези думи, щяха да убият гоблина, въпреки че носи шутовска шапка. Змиорката прие новината за нощните си предпочитания със спокойствието на истински херцог. Балистан Паргайд от своя страна, напротив, се ухили и го погледна разбиращо.

— Добре е да се разнообразява от време на време — сви рамене възможно най-небрежно Змиорката.

— Това вашият шут ли е, милорд? — графът с интерес погледна Кли-кли.

— Това нашият домакин ли е, милорд? — в тон с графа попита гоблинът и натъпка двете торти в устата си, при което веднага заприлича на хамстер. За миг се замисли, след което изплю всичко право на султанатския килим.

— Шутът ми има остър език, но не е научен на добри обноски, моля да го извините, графе.

Кли-кли изкриви лице и направи толкова дълбок реверанс на Балистан, че почти удари носа си в пода.

— Бих могъл да кажа, че ми е приятно, ако наоколо нямаше толкова много пълни глупаци, скъпи графе — изписка шутът.

Граф Балистан Паргайд весело се засмя:

— Не всеки човек би нарекъл моите гости пълни глупаци!

— Ако графът още не е забелязал, то с прискърбие трябва да съобщя, че аз не съм човек, а гоблин — звънна със звънчетата Кли-кли.

— Херцог, вашият шут е много забавен! Дайте ми го!

— Не ме продавай за по-малко от хиляда златни! — веднага се включи шутът. — И не забравяй да ми дадеш моя процент след сделката!

— Страхувам се, графе, че ако ви даде своя шут, тогава господарят ми ще стане ваш кръвен враг. Повярвайте ми, Кря-кря е ходещо бедствие! — аз реших, че е време да отворя уста.

Графът отново се засмя.

В същото време хералдът отново удари пода с жезъла и обяви следващите гости.

— Ах, моля да ме извините, херцог. Но задължения на домакина, разбирате ме! Непременно трябва да поговорим, нали?

— Разбира се, графе. Разбира се.

— Херцог. Дралан.

И отново тези глупави поклони. Ако така продължава през цялата вечер, главата ми направо ще се откачи.

Графът ни остави сами. Сами, ха! (Особено, ако се вземе предвид групичките разговарящи благородници, натъпкани в залата като гъби след летен дъжд.)

— Отивам към фонтана. Ще се срещнем до стълбите, Гарет — и Змиорката се отдалечи от нас.

— Е, как ти се струва? Говоря за графа.

— Не сега — с ъгъла на устата си прошепна шутът, докато отчаяно скачаше и звънеше със звънчетата така, че дори най-чувствителните уши да не чуят шепота му. — Чувстваш ли ключа?

Дзън-дзън! Дзън-дзън! Дзън-дзън!

— Не.

Кли-кли разочаровано изсумтя.

Дзън-дзън! Дзън-дзън! Дзън-дзън!

— Вземи си вино. Поразходи се! — прошепна Кли-кли, преди да се изгуби сред Славеите.

Огледах се, но не видях нито елфите, нито Змиорката. Колкото повече напредваше вечерта, толкова по-хубаво ставаше!

Спрях с небрежен жест слугата, разносящ напитките, и си взех чаша розово пенливо вино. Щеше да е по-добре, ако имаше нещо друго. Мразех тази филандска пикня. Всяка глътка направо ми изгаряше вътрешностите, все едно е отрова.

— Господинът желае ли сладки плодове? — под носа ми се появи цяла чиния отвъдморски плодове, поръсени с пудра захар.

— Господинът желае да изчезнеш — промърморих аз на слугата.

С отегчена физиономия започнах да се разхождам из залата. Оглеждаха ме. Усещането беше, все едно съм вкарал в залата полуразложена котка и съм я хвърлил върху основното ястие на вечерта!

Шумолейки с широките си поли, плътно покрай мен мина някаква жена. Лицето ѝ беше скрито с воал.

— Моля за извинение, милорд.

Да, разминаването тук си е сложна работа. Разбирам. Още няколко крачки и всичко се повтори, само че тази дама изпусна ветрилото си в краката ми:

— Моля за извинение, милорд, толкова съм непохватна.

Хм? Трябваше да се наведе, да вдигна ветрилото от пода и да ѝ го подам. Тя сладко се усмихна и прилекна в реверанс, позволявайки на погледа ми да се наслади на дълбокото ѝ деколте. Трябваше да направя неимоверно усилие, за да оставя милейди сама, иначе гоблинът щеше да ми трие сол на главата.

И още няколко крачки. Трета милейди кокетливо запърха с мигли:

— Моля за извинение, милорд.

— Не им обръщайте внимание, скъпи дралан! Сега ще ви спася! — на рамото ми падна тежка ръка. — Простете моята фамилиарност, но аз съм само барон, моите владения граничат с Пограничното кралство и на меч ни учат много по-рано, отколкото на етикет. Да, мисля, че и вие сте така! Впрочем, позволете да ви се представя. Барон Оро Хабсбург на вашите услуги!

Поклоних се сдържано.

Огромен, почти колкото Медения, обрасъл с гъста черна брада, с малки черни очички, червено лице и гръмогласен глас, Оро Хабсбург повече приличаше на мечка, отколкото на барон. И като всички в тази зала, на дрехата му, в близост до собствения герб (черен облак, бълващ мълния на зелено поле) се кипреше брошка във формата на славей.

— Какво мислите за това вино? — попита неочаквано новият ми познат. Казах абсолютната истина:

— Помия.

Баронът оглушително се засмя и в изблик на ентузиазъм ме тупна по гърба, като едва не ми счупи гръбнака.

— Харесвате ми! Винаги съм казвал: да имаше повече дралани в нашето кралство, сред благородниците нямаше да остане ни един мързеливец! Когато се появихте в залата, всички веднага казаха, че сте глупав и невежа! Виждам, че това не е така!

— И кой го каза? — попитах аз, опитвайки се да успокоя дишането си след мечешкия удар на барона.

— Ами всички тези мършояди! — баронът, без да се стеснява, показа с широк жест цялата зала. — С какво мислите, уважаеми, че се

занимават, а? — черните очички на Оро Хабсбург блеснаха гневно. — Клюкарстват! Не правят нищо друго. Тези контета, смеещи да се наричат мъже, слагат парфюм на носните си кърпички!

Имах чувството, че баронът всеки момент ще повърне на дублета ми.

— Представяте ли си?! — баронът задуши въздуха и подозрително ме погледна, опитвайки се да ме изобличи в използване на парфюм. — Виждам, че вие все още се различавате от тези паленца към по-добро — удовлетворено промърмори Оро Хабсбург и като се ухили в брадата, хитро ми намигна. — Ама как само ви спасих от тези змии, а?

— Извинете? — не разбрах аз.

— Е, от онези демони в поли! Как само, а?! Как им натрих носовете?! Това са вдовици. Няма как друго да правят, освен да вкарат някой мъж в леглото. Леглото, разбира се, е работа важна и благородна, но преди да я свършите, тези дами, които по-добре да се наричат курви, ще ви напълнят с отрова по най-... Исках да кажа, че на всички тях мъжете им са предпочели да ги заколят Глигани или Обури. Съгласете се, че това е по-добре, отколкото да търпят до себе си курва.

Аз кимнах в съгласие. Изглежда баронът се нуждаеше от благодатен слушател и го беше намерил.

— Топят се, топят се благородниците — тъжно въздъхна баронът. — Вече не е като едно време, във вените на знатните отдавна тече не кръв, а рядка водица. Разбира се, с изключение на нас двамата, дралан.

— Разбира се.

Независимо от гласовитостта и не най-изисканите маниери, този човек започваше да ми харесва.

— Колко меча има вашият херцог?

Въпросът на Оро Хабсбург ме накара да блокирам. Наистина, колко меча има херцог Ганет Шагор? И какви мечове? Тези, които се носят на кръста, или тези, които ги командват?

Виждайки объркването ми, баронът се закикоти. Този кикот повече приличаше на мечешко ръмжене, отколкото на човешки смях.

— Ето какво значи спокойно да си стоиш на Морски хребет! Земята ви е мирна, Заграбия е далеч, вие дори не помните колко воини има вашият лорд!

— Какво да направя, приятел — разперих ръце аз.

— Приятел? — баронът ме погледна с любопитство. — Какво пък?! Това ми харесва, дралан!

Той сграбчи ръката ми и я стисна в мечешката си длан. Слава на Сагот, след това ръкостискане ръката ми като по чудо остана цяла и невредима.

— Как се отнасяте към Славейте, любезни?

— Ъ-ъ-ъ... — започнах предпазливо.

— Никак — заключи Оро Хабсбург, новоизлюпилият се приятел на крадеца Гарет-сянката, след като прочете отговора в очите ми. — Признавам от цялото си сърце, приятелю — прошепна той, привеждайки се към ухото ми. — Аз също. Само не казвайте на никого! Ш-ш-шт!

— Но тогава защо носите славеи на гърдите си?

— Ех, северняци, северняци — носталгично въздъхна баронът. — Времената са тежки, любезни. Моят семеен замък Фарахол не е толкова далеч от Загравия. Разбира се, пред мен са земите на милорд Алгерт Дали, Опора на трона и Пазител на западната граница на Пограничното кралство, но въпреки това Първите проникват дори до мен. Само тази година унищожихме два оркски отряда, но третият напълно унищожил едно от моите села и се скри в гората. Имам само сто и петдесет воина, плюс още стотина, разпръснати по патрули. Мечовете не стигат, орките намират пролуки в отбраната. Има слухове, че оркската Ръка събира армия. Така че, приятелю мой, аз съм готов да стана дори пеперуда, само и само Балистан Паргайд да ми даде воини!

— Ясно.

— Нищо не ви е ясно, уважаеми дралан! — с неочаквана злоба изсъска Оро Хабсбург. — Простете ми за резкия тон, но да ви разказвам за нашите проблеми е все едно да обяснявам на слепец как изглежда катапулт! Земята на вашия херцог е твърде далеч от Загравия, вие не можете да почувствате и разберете заплахата, която постоянно виси над нас, жителите на Граничната зона. След Пролетната война орките си стоят в Златната гора, така е, но всяко нещо си има край и всички уроци се забравят. Три пъти писах на краля, молих да ми пратят хора, достатъчно съм богат, за да храня още триста гърла, но кралят не ми отговори! Не мисля, че вината е негова, писмата може да не са пристигнали или да са се изгубили. Знаете колко е лесно да се

загуби писмо! Моите хора просто не ги пуснали в двореца, прекалено незначителни били, за да търкат тамошния мрамор с краката си! А самия аз не мога да отида в столицата, не бива да оставям земята на предците си за дълго. Не и в това време... Аз и тук дойдох само защото разчитах на помощта на графа, но явно напразно. На границата е неспокойно и ако нещо се случи, няма да издържим... Така че се налага да се задоволим не с опитни войници, а със собствено опълчение от околните села и с наемници. Ганет Шагор нали е роднина на краля?

— Далечен.

— Изпълнете молбата ми! Когато отидете в столицата, нека херцогът да разкаже на Сталкон за нашия разговор. Кралят е умен човек, той трябва да разбере, че южната ни граница се пука по шевовете.

— Но нали има гарнизони...

— Шайка мързеливи и алкохолизирани стражници! — с презрение отвърна Оро Хабсбург. — Десетилетията мир и спокойствие са развалили дисциплината! Една четвърт от крепостите стоят празни. В още толкова воините не знаят как се държи меч. Да, аз съм пристрастен, да, има гарнизони, в които още не са забравили какво е това орки, но ситуацията е плачевна. Много плачевна! И ако нещо, да не дава Сагра, се случи, ще ни гонят до Иселина, а може и по-далече. Разбирате ли ме?

Кимнах. Сигурен бях, че в Авендум нищо не знаят за това. Или поне кралят не знае. Всички вярват, че след Пролетната война южната граница на кралството е непревземаема и надеждно защитена от нахлуване откъм гората. Ако разбере кралят как всъщност стоят нещата — ще хвърчат глави.

— Ще предадете ли моите думи на херцога?

— При първа възможност — отвърнах съвсем искрено. — И не на херцога, а директно на краля. Дайте ми само време да се върна в Авендум.

Черните очи на барона се втренчиха в мен.

— Кълна се.

— Чудесно! Благодаря ви, приятелю, няма да забравя това! Тъ-тъ, моля за извинение, дралан, но съпругата ми има нужда от мен. Виждате ли как гледа. Като дете е, но бедата е, че много лесно пали.

Ще ви разкрия една тайна: тя е майстор на шипестия боздуган. Заклевам се във всички богове, губя от нея три двубоя от пет! Така че сам разбирате... А ако се озовете в моите земи, непременно ми елате на гости. Фарахол винаги е на ваше разположение!

Баронът неловко се поклони и ме остави сам.

Та такива неща се случват в нашето кралство!

В това време амбицирани дами вече се бяха заинтересували от Змиорката. Втурнах се да го спасявам, но ме изпревариха. На помощ му се притече старица с малко рошаво кученце в ръце. Бабката избута поредната вдовица, сякаш той изобщо не е там.

Съблазнителката недоволно изсъска през очарователните си зъбки някаква гадост и изшумолявайки с роклята, решително се отдалечи. Така и трябваше, милейди беше само маркиза, гербът на верижката ѝ беше съвсем малък, докато при бабето се виждаше графска корона. Силите бяха неравностойни.

— Днешната младеж за нищо не става! Навремето имаше романтика, ухажване, а сега какво? Сега те просто...

По-нататък милата старица каза нещо, от което дори и моряци биха се изчервили. Новата позната на Змиорката имаше вид колоритен и, не се страхувам от тази дума, забавен. Черната рокля висеше върху нея като на закачалка, а виолетовата перука изглеждаше като пълно недоразумение. На набръчканото лице слоят бяла пудра беше поне един пръст дебел. Цялото това очарование се допълваше от добре охранено куче с огромна синя копринена панделка на врата.

— Графиня Рантер на вашите услуги.

Интересно, защо днес всички си предлагат услугите?

— Аз...

— О, не се притеснявайте, херцог. Знам много добре кой сте. Както, впрочем, и всички останали в тази зала.

— Ключари? — притекох се на помощ на Змиорката аз, спомняйки си неотдавнашния разговор с барона.

Спечелих си доста пренебрежителен поглед от старицата.

— Това Оро-мечката ли ви го каза? За какво говори толкова дълго с вас? Впрочем, не си правете труда да ми отговаряте, драган, това е ясно дори за моя скъп рошав Тобиандър. Нали така, миличкият ми? — загука графинята, обръщайки се към дремещото куче. — За какво може да говори този вонящ на вино варварин? Само за мечове,

битки и глупави орки, които просто не съществуват в природата! Нали така, миличък?

— Не вярвате в орките ли, графиньо?

— Вярвам. Но Тобиандър е толкова чувствителен! Между другото, вие изглеждате много по-млад, отколкото си мислех, херцог!

— Наистина? — това беше всичко, което успя да каже Змиорката.

— Да, когато ви видях последния път, преди четиридесет години, вие важно марширувахте под масата с дървен меч в ръка. А сега не мога да ви дам повече от трийсет и пет. Северняците да не притежават тайната на вечната младост?

Аз се засмях изумено, Змиорката запази ледено спокойствие. Проклетата старица беше виждала истинския херцог! Нищо, че е бил още дете!

Не се притеснявай, Гарет! Не се паникьосвай, Гарет! Херцогът живее като затво-о-орник, Гарет! Никой не може да го разпозна-а-ае, Гарет! Аз съм с те-е-еб, Гарет!

Демони да го изядат този Кли-кли с неговите гениални идеи!

— Предполагам, че младоликият вид зависи от предците, графиньо.

— Говорейки за предците! Вие изобщо не приличате на баща си, херцог. Абсолютно! И не виждам във вас нито една черта на моя скъп втори братовчед!

Втори братовчед? А! Сигурно майката на Змиорката! Бързо прехвърлих в ума си родословието на херцога по линия на майка му. Да, точно така! Имаше пресечна точка с клон от рода Рантер. Далечна, но я имаше.

— С тези въпроси по-добре се обърнете към майка ми, скъпа графиньо.

— Как, ако мога да попитам? Тя отдавна почина!

Оп-па! Време беше да приключим разговора.

— Да, голяма загуба — включих се в разговора аз и хванах Змиорката за лакътя. — Но позволете ни да ви оставим, имаме още доста работа.

И без да ѝ дадем и дума да каже, се насочихме към широкото мраморно стълбище в отсрещния край на залата. Изуменият поглед на

графинята направо пробиваше гърба ми. Нищо, ще го преживее. Какво очаква от дралан, току-що откъснат от ралото? Учтиви маниери?

От лявата ми страна се раздаде смях. Разбира се, това беше Кликли, развличащ господата благородниците. Шутът се беше заел сериозно със задълженията си и всички тези натруфени пауни се хилеха не по-различно от обикновеното простолюдие. Гоблинът пееше песнички, жонглираше с три пълни чаши вино и задаваше гатанки. По мое мнение шегите бяха прекалено тъпи, но имаха поразяващ успех върху тълпата.

— На горния етаж — казах на Змиорката. — Да видим какво има там.

Изкачихме стълбите до втория етаж и се озовахме на балкона. Той обикаляше около цялата зала и оттук се откриваше великолепна гледка. От него започваха два коридора, водещи към вътрешността на сградата. В по-близкия до мен имаше множество картини в огромни позлатени рамки — цяла портретна галерия. От любопитство приближих до първото платно. От картината насмешливо ме гледаше граф Балистан Паргайд. На следващото платно беше изобразен човек, пълно копие на Паргайд. Баща му, без съмнение. Направих крачка, за да видя дядото на любезния граф, и тук усетих гъдел в стомаха. Зачудих се откъде така изведнъж такава неприятност, но си спомних думите на Миралисса за ключа и гъдела.

Ключът! Кълна се в Сагот, ключът беше някъде наблизо!

— Почувствах нещо, Змиорка, прикривай ме, ако се появи някой!

С небрежна походка тръгнах навътре в коридора, отдалечавайки се все повече и повече от празненството на Славейте, и скоро останах сам с картините, от които ме гледаха многобройните предци на Балистан Паргайд.

Гъделът в корема ми се засили. Ключът ме зовеше и привличаше към себе си.

— Аз съм тук! Тук съм! Аз съм тук! Побързай! Връзките зоват! — причу ми се в главата.

Оставаше ми много малко, ключът беше зад една от двете врати до последния портрет в коридора. Пристъпих към тях и неволно спрях, гледайки портрета, който ми привлече вниманието. Само силата на волята ме накара да не изохкам.

Портретът беше стар. Много стар. За това подсказваха и цветовете, потъмнели от времето, и техниката на рисуване, използвана от художника. Оценявайки картината с чисто професионално око на майстор-крадец, който не се гнуси от кражба на произведения на изкуството, мога с увереност да кажа, че платното беше на не по-малко от петстотин години, а човекът, изобразен на него — на цели хиляда и петстотин.

Мъжът от картината беше над петдесет, слаб, с посивели слепоочия и прошарена, старателно оформена брадичка. Мустаци нямаше. Кафявите очи ме гледаха с дружелюбна насмешка. И този човек аз го познавах, или по-скоро го бях виждал, макар да беше живял във времена, когато Раненг е бил малко селце, а Авендум изобщо не е съществувал. Къде го бях виждал този човек? Разбира се, в съня си! В същия онзи сън, където този човек уби майстора-джудже и се опита да плени ключа, но намери смъртта си от кинжала на елфа. Спомних си, че тогава мъжът носеше златен славей на камизолата си. Ето на кого ми напомняше Балистан Паргайд! Семейната прилика между настоящия слуга на Господаря и човекът, намерил смъртта си в Планините на джуджетата, беше очевидна! Как само му беше името...

— Суовик Паргайд — раздаде се спокоен глас зад мен.

Обърнах се. И разбира се, зад гърба ми стоеше собственикът на имението. Дори не бях чул кога се е приближил до мен. При това на пода нямаше султанатски килими, а мраморни плочки. А и Змиорката не ми даде никакъв сигнал. Значи графът беше излязъл от онази полузатворена врата.

— Моля да ме извините, графе. Видях картините и не можах да устоя на любопитството си.

— Доста сте се отдалечили, дралан — някак недобре се усмихна Балистан Паргайд. — А-а-а, ето го и уважаемият херцог!

За щастие, Змиорката, явно усетил нещо нередно, се появи в края на коридора.

— Надявам се, че дралан Пар не е оскърбил вашите предци, графе? Той се интересува от старини...

— Наистина ли? — вдигна вежди графът.

„Откога такива съмнителни муцуни се интересуват от антики? Откакто са го отделили от ралото и са го издигнали?“ — сякаш казваше погледът на Паргайд.

— Кажете ми, графе, кой е изобразен на портрета? — побърза да смени темата в по-спокойно русло Змиорката.

— Вие оказвате чест на моите предци, милорд! Това е Суовик Паргайд, както вече казах. Третият в рода Паргайд. За съжаление, един прекрасен ден той отишъл в Планините на джуджетата и така и не се върнал оттам.

— Съжалявам.

— Той е направил много за нашия род. Наистина много, но, между другото, какво само за родственици говоря. Елате, ще ви запозная с моята страст!

Графът извади тънък, изящен ключ и отключи най-близката врата. Хубава ключалка, преди да я отвориш, седем пъти ще се изпотиш.

— Чувствайте се като у дома си, херцог. И вие, дралан, заповядайте. Е? Какво ще кажете?

— Впечатляващо.

— Моята малка страст.

— За цената си тя съвсем не е толкова малка, графе — казах аз, оглеждайки експонатите в колекцията на Балистан Паргайд.

— О! Разбирате ли от това?

— Малко. Херцогът вече спомена, че се интересувам от старини...

— Е, и на колко бихте оценили всички тези дрънкулки, дралан?

— Седемнадесет хиляди златни. Но това е само приблизителна оценка.

— О! Наистина разбирате от антики. Шестнайсет хиляди и петстотин, за да бъдем точни. Херцог, случайно да сте взели онази дрънкулка, за която ви споменах в писмото?

— Гривната? Да, но тя не е моя. Всъщност дралан Пар се интересува от такива неща.

— Ето я, графе, заповядайте.

И аз подадох творението на огрите на Балистан Паргайд.

— Между другото, как разбрахте, че имам тази гривна? — някак между другото попита Змиорката, докато разглеждаше разяден от ръжда меч.

— Слухове — усмихна се графът, жадно гледайки древния и почти изтрил се надпис върху гривната.

— Трябва да е някой от слугите ми...

— Да, слугите са ненадеждни. Но послушайте моя съвет, херцог. Нищо не вразумява слугите така, както един хубав бой. Между другото, дълго ли ще останете в Раненг?

— Не, само минавам оттук и утре сутринта възнамерявам да продължа.

— Пътешествате?

— Да — едносрично отговори гаракецът, докато внимателно разглеждаше любопитна вещь от Съзидателната епоха.

Приближавайки до прозореца, видях парка, облят от светлината на луната.

— Поставили сте решетки на прозорците, графе?

— Извинете, какво казахте, дралан? — Балинстан Паггайд за миг се откъсна от съзерцаването на черната гривна. — Ах, да, решетките! Това е заради крадците. Поставих решетки в това крило. Тук и в спалнята ми. Въпреки че след като моите хора одраха на живо кожата на двама крадци, гилдията на крадците реши да не рискува главите на своите членове.

— Мисля, че няма да е за дълго, графе, тук имате цяло състояние.

— Е, ще поживеем, ще видим.

Има си хас! Сигурен бях, че не се е ограничил само с решетките, най-вероятно на прозорците, че дори и на вратите има заложени и други магически и горещи в буквалния смисъл на думата изненади.

— Колко искате за нея? — попита Балистан Паргайд, връщайки ми гривната. — Това нещо ме интересува.

Задържах гривната в ръката си, мислено сбогувайки се с нея завинаги. Ех! Така ми се искаше да го одрусам, но нали Миралисса каза...

— Вземете, графе, това е подарък. Така или иначе на мен не ми е струвала нищо.

Балистан Паргайд не отказа, което ясно говореше за него като за човек умен и вземащ всичко, което може, но беше порядъчно изненадан.

— Дралан Пар! — той за пръв път ме назова с пълното ми име. — Длъжник съм ви.

— Ами — пуснах една усмивка аз. — Тогава хайде да се връщаме в залата колкото е възможно по-скоро, иначе ще изпият всичкото вино без нас.

Балинстан Паргайд се усмихна, внимателно положи гривната до бойна брадва от Сивата епоха и кимна.

— А какво има зад тази врата? Още една малка колекция от шестнадесет хиляди златни? — попитах аз графа, когато излязохме от стаята.

— О, не! Това е моята спалня. Нарочно спя по-близо до съкровищата си — засмя се графът. — Но да вървим, иначе гостите ще помислят, че наистина съм ги забравил.

Може там наистина да беше спалнята му, но и ключът също. Сега съвсем ясно чувствах призива му. А щом там е спалнята, защо заключва вратата? За миг ми се прииска да ударя обърналия ми гръб Паргайд по главата и още сега да открадна ключа. Но не бива. Елфийката нареди само да разбере къде е, но в никакъв случай да не го пипам... А щом тъмната счита, че за момента не бива да докосваме ключа без щателна подготовка, значи така ще бъде.

В залата, както и преди, свиреше музика, хората си говореха, а Кли-кли, кацнал на съседната маса, жонглираше с четири торти със сметана. Петата по нелепа случайност падна на калпака му под смеха на зрителите и буря от аплодисменти.

Моето внимание беше привлечено от жена в кървавочервена рокля, застанала сама до ромолящия фонтан.

Не много висока, русите ѝ коси едва достигаха до откритите рамене, скулесто лице, нос с едва забележима гърбица, замислени сини очи. Не бих нарекъл тази жена красива, по-скоро беше милувидна. И въпреки това не можех да откъсна очи от нея. Имаше нещо в нея... Дори не мога да го опиша с думи. От жената буквално се излъчваха вълни от сила и мощ.

Сила и мощ? Интересно, това сега моите усещания ли бяха или тези на Валдер?

Балинстан Паргайд забеляза погледа ми и разбиращо се усмихна.

— Елате, херцог, дралан. Ще ви запозная с моята гостенка.

Тя, вероятно без сама да го забелязва, прокарваше пръст по ръба на чашата си. Не забелязах никакви бижута по нея, освен малките

сребърни обеци във формата на паяци, които нежно обхващаха ушите ѝ с крачета. От непознатата ухаеше на пресни ягоди.

— Лейди Йена! Позволете ми да ви представя моя скъп гост — херцог Ганет Шагор. А това е дралан Пар.

Тя се откъсна от мислите си и ни погледна. Пухкавите устни се разтегнаха в усмивка. Лек наклон на главата и небрежен реверанс.

— Моите почитания, херцог. Дралан...

От гласа ѝ по гърба ми пробяга студена тръпка. В затвора на Господаря беше тъмно и тогава не успях да разгледам затворничката на Посланика. Но гласа ѝ го познах, въпреки че тогава говори много по-малко от покойната Лета.

Лейди Йена и Лафреса бяха една и съща жена.

— Добре ли сте, дралан? — съчувствено попита Лафреса, очевидно забелязала колко съм стреснат.

— Не се притеснявайте, милейди. Нищо страшно. Не съм свикнал да присъствам на такива прекрасни приеми, това е всичко.

Наистина исках да напусна този дом възможно най-бързо. Спомних си, че Посланика ѝ обеща да бъде в Раненг след седмица. Но беше минало много по-малко от седмица, а тя вече беше тук.

Проблем! Имахме мно-ого голям проблем!

— Харесва ли ви тук, милейди? — попита междуременно графът.

— Да, благодаря. Но съм много уморена от пътя, моля да ме извините. Херцог. Графе. Дралан.

Тя ни остави и започна да се качва по стълбите към балкона на втория етаж.

През цялото това време Кли-кли, застанал недалеч от нас, ми правеше някакви страшни физиономии и отчаяно сочеше с пръст ту към бялата покривка на масичката с напитки, ту към лицето си. Поклатих едва забележимо глава. Не разбирах. Отново посочи към бялата покривка, после към лицето си, а накрая с многообещаващ жест плъзна длан по шията си. Какво искаше да ми каже?

Накрая Кли-кли разочаровано се озъби и забърза към нас.

— Милорд, аз, разбира се, съм наясно, че прекарвате вечерта чудесно, а вашият дралан дори се зачерви от пиене, но господата Мил и Ерал, за огромно съжаление, трябва да напуснат приема. Тях ги

засърбя на едно място, ако ви бъде угодно да узнаете за това. Те се интересуват, ще тръгнете ли с тях или ще се приберете по-късно?

Очите на шута крещяха, че е по-добре да тръгнем с тях. Какво ли ги беше стреснало така?

Змиорката отегчено се прозя, прикривайки небрежно уста с ръкавицата си, и кимна.

— Уви, графе. Принуден съм да напусна прекрасния ви дом, трябва да тръгвам. Знаете какъв народ са тези елфи.

— Е, ако пак дойдете в Раненг, непременно ми елате на гости.

— Обезателно, при първа възможност — и Змиорката се сбогува с графа.

Мисля, че Балистан Паргайд и идея си няма колко скоро ще посетим владенията му.

Кли-кли подскачаше пред нас, звънеше със звънчета и размахваше взет от масите геврек.

— Път на най-талантливия шут на херцог Ганет Шадор! Път!

И продължи да вика така, чак докато излязохме от залата.

— Какво има, Кли-кли?

— Бледния се върна.

Заставих се да продължа да вървя, без да се озъртам наоколо.

— Сигурен ли си?

— И още как! Той и онази дама в червено, от която ти потекоха лигите, пристигнаха преди половин час.

Ето къде значи е отишъл Ролио! Посрещал е Лафреса.

— Тогава съвсем навреме напускаме празненството.

— А откри ли ключа?

— Да.

— Слава на боговете!

Каретата ни чакаше до входа, а Миралисса и Еграсса вече бяха вътре. Дивите на коне образуваха почетния кортеж.

Умората, както винаги, дойде неочаквано. Разбрах колко опасно беше това, което направих, едва когато седнах в каретата.

— Гарет, намери ли ключа? — попита Миралисса.

— Да — отвърна вместо мен Кли-кли. — Не виждате ли, че той спи?

Потънах в обятията на съня, преди каретата да успее да напусне имението на граф Балтистан Паргайд.

[24] Окончанието „-сса“ в имената на елфите означава принадлежност към управляващото семейство в Дома. А колкото повече са буквите в името, толкова е по-висок статутът на елфа в обществото. ↑

ГЛАВА 10

... И КЛЮЧЪТ ЩЕ РЕШИ НА КОГО ДА ПОМОГНЕ

— Дори не си помисляй, че ще дойдеш с мен! — изсъсках аз на Кли-кли.

— Нищо подобно! Ще дойда и още как! — възрази шутът.

— Казах, че оставаш тук!

— Гарет, можеш да ме оставиш тук, но така или иначе ще те последвам! Освен това любимият ми медальон сега е на твоя врат. Ако продължаваш да упорстваш, ще се разстроя и ще си го взема обратно.

Стиснах зъби и за пореден път през последните пет минути обърнах поглед към стената, обграждаща имота на Балистан Паргайд. Нощ. Тишина. Луната и звездите бяха скрити зад облаците, само два големи фенера, висящи до портата, даваха някаква слаба видимост. Най-удобната комбинация за такива като мен. Колкото по-тъмно, толкова по-лесно се работи. Макар че когато наоколо е Кли-кли, думи като „по-лесно“ трябва да бъдат напълно забравени.

От приема на графа в същото това имение, до чиито стени сега лежах по корем, беше минало почти денонощие. Време беше да проникнем вътре и да си вземем това, което ни принадлежеше. Честно казано, аз исках да поема риска и да се промъкна в имението на графа още в нощта на приема, но Миралисса настоя, че не си струва прибързано да пъхаш ръка в гнездо на оси. Дори моят аргумент за появата на Лафреса не помогна. Елфийката само се усмихна и каза, че да се скъсат връзките не е толкова лесно и посланичката на Господаря ще трябва да изчака за благоприятно разположение на звездите.

Докато аз водех светски разговори с благородниците, останалите не си бяха губили времето. Миралисса беше проверила дома за магически изненади и беше открила, че на всички прозорци на втория етаж са поставени защитни заклинания. Еграсса (как е успял, просто не мога да си представя!) беше намерил подробен план на къщата, а

Дивите, домъкнали със себе си няколко бутилки хубаво вино от запасите на мастер Квилд, се бяха разприказвали с петима от охраната и бяха разбрали не само графика, но и маршрутите на патрулите. Така че сега бях напълно подготвен. Оставаше само да се вмъкна, да взема ключа и да си тръгна, преди да са го преместили. Нищо работа, нали?

Когато всичко беше готово и вече исках да тръгна, Ел, Еграсса, Маркауз, Змиорката и Арнх заявиха, че ще ме придружат. Разбира се, аз най-яростно се противопоставих на подобна идея. Само това оставаше, да ги мъкна и тях!

— Ами ако те забележат? Кой ще те прикрие, Гарет?

— Няма да ме забележат — продължавах упорито да им повтарям, но всичко беше напразно и цялата петорка тръгна с мен, докато останалите спешно стягаха багажа, за да сме готови бързо да напуснем града в случай на нужда.

Елфите се бяха облекли в походните си тъмнозелени дрехи, и без това смуглите им физиономии бяха измазани в черно, на гърбовете си носеха с'кашове, а в ръцете стискаха лъкове. Алистан беше облечен изцяло в черно, като вместо меча си от пееца стомана носеше бойния топор, принадлежал по-рано на Котката, и заедно със Змиорката и Арнх, метнал черна куртка върху любимата си броня, идваха да защитават бедния Гарет. Негова милост някак си игнорираше факта, че на практика ще бъде съучастник в грабеж, което би трябвало да опозори всеки порядъчен благородник за десет поколения напред. (Всъщност ако се замислиш, това не е никакъв позор. На всички и без това е ясно, че благородниците крадат къде-къде в по-големи размери, отколкото обикновените простолюдни.)

Елфите като две сенки се плъзнаха върху стената и замряха с опънати лъкове, прикривайки Арнх, Змиорката и Маркауз, докато и те се прехвърлят над препятствието. После тъмните скочиха в парка на графа и аз останах сам. Еграсса ме беше помолил да изчакам няколко минути, за да имат време да огледат района (т.е. да прережат гърлото на всеки, който им попадне в ръцете). Е, ако тъмните ме отърват от патрулите, аз няма да плача.

И тогава се появи Кли-кли. Не знам как беше успял да се изплъзне от бдителната Миралисса и от не по-малко бдителния Чичо, но фактът си оставаше факт — сега шутът лежеше в храстите до мен и упорито ме убеждаваше, че без неговата помощ аз ще се проваля.

Двете минути, отпуснати от елфа, отдавна бяха изтекли, а аз все още спорех с Кли-кли.

— Добре! — предадох се най-накрая. — Идваш с мен. Но само до къщата! И ако вдигаш шум или ми се мотаеш в краката, собственоръчно ще те убия!

Кли-кли кимна в съгласие.

— Изостанеш ли, сърди се на себе си — предупредих Кли-кли за последно.

Не дочаках отговора, а изхвърчах от храстите, подскочих и сграбчих с върха на пръстите си ръба на стената. За щастие никой от слугите на графа не се беше сетил да посипе натрошени стъкла на самата стена. Тогава дори ръкавиците нямаше да ме спасят. Какъв шанс имаше тънката свинска кожа срещу остро стъкло? В допълнение, пръстите на ръкавиците бяха отрязани — така по-удобно се работеше с ключалките.

Набрах се, изхвърлих десния крак и се издърпах нагоре, като внимавах да не се набода на фигурките-шипове. За да се получи, трябваше да разперя ръце и да балансирам на колене.

— Гарет — прошепна отдолу Кли-кли, докато отчаяно подскачаше, — не мога да стигна!

Гоблинът беше прекалено малък, за да стигне до ръба. Бях изкушен да го оставя долу. Проблемите със сигурност щяха да са по-малко!

Скръцнах със зъби от досада и започнах да развивам паяжината. Ще трябва да му помогна, иначе никога няма да ми прости такъв номер и като нищо ще закрепя истерично под стената.

— Дръж се за въжето — прошепнах, докато спусках паяжината.

На стената до мен се появи сянка. Ел.

— Гарет, какво правиш?

— Гоблинът ми се натресе! Кли-кли, върви по стената!

— Аз вър-вя! — изпръхтя гоблинът. Естествено, не му се получаваше, шутът вървеше от една страна на друга като чувал с камъни.

Стиснах въжето, докато в същото време се опитвах да пазя равновесие на стената. Отклонение вдясно или вляво — и ме грозеше среща с шиповете.

— Нека да помогна — Ел, без да се притеснява от шиповете, се качи до мен и започна да помага да изтеглим гоблина.

Ама че картинка! Две сенки на стената се опитват да изтеглят трета. За наше щастие нямаше нито луна, нито звезди, нито зрители, иначе неприятностите ни щяха да са доста по-големи.

Най-накрая пъхтящият Кли-кли се появи горе.

— Какво правиш, гоблине? — гласът на Ел далеч не беше дружелюбен.

— Не виждаш ли? Дишам свеж въздух. И защо строят такива стени тук? Да знаех, нямаше да се качвам.

— Слизаме! Всички разговори след това — казах аз, прекрачвайки шиповете.

Провесих се на ръце, но вече от вътрешната страна, а после се пуснах и се приземих на тревата. Разбира се, можех да скоча, както и Ел, но защо? Защо да рискувам краката си без нужда? Ще счупя нещо, и край! Кли-кли остана да пъшка на стената.

— Кли-кли!

— Ей сега! — изписка гоблинът и се стовари върху мен. Успях навреме да протегна ръце и да го хвана.

— А сега обясни какво правиш тук? — приближи се Ел.

— Помагам на Гарет. И не ме гледай така, ще пробиеш дупка!

— Той така или иначе ще дойде с теб, нали, крадецо? — елфът замислено погледна Кли-кли.

— Само до къщата — побърза да го увери гоблинът. — Какво си намислил?

— Да те вържа.

— Аз съм кралски шут и няма да позволя на разни зъбати елфи да ме връзват с въжета.

— Само си губя времето с вас — казах раздразнено. — Решавайте си какво ще правите, но без мен!

— Добре, нека върви с теб — елфът имаше два изхода от създалата се ситуация. Или да убие гоблина, или да го пусне. Трети вариант нямаше. — Но имай предвид, Кли-кли, че ако стане нещо, аз лично жив ще те одера.

— Всички само заплашват... Разбрах те. Ако стане нещо, край!

— Успех, Гарет, ще сме наоколо.

— А патрулите, Ел?

Под короните на нощния парк беше много тъмно, но ми се стори, че Ел се усмихна.

— Ликвидирахме три от тях, така че западното крило е чисто — Ел вдигна асиметричния си лък от тревата.

Разбрах. По-малко стражници — по-малко проблеми. Значи сега трябваше да мина през имението и да отида до прозорците на западното крило. Именно до прозорците, защото централният вход днес е забранен за мен. Както, впрочем, и другите входи и изходи в имението. По думите на Делер, който беше пил вино с охраната на графа, почти до всяка врата имало охрана. Обичайна практика за тези, които се страхуват от неочаквано нападение. Оставах прозорците, и то само тези на задната страна, защото там патрулираше един-единствен патрул и шансът да бъда забелязан беше несъизмеримо по-малък, отколкото на другите места. Да проникна директно в източното крило беше невъзможно — на това крило имаше решетки на прозорците на втория етаж. Оставаше само един вариант — да попадна в къщата през прозорец в западното крило, да мина по един много дълъг коридор до балкона на залата за приеми, а оттам по коридора с картините до спалнята на херцога.

— Време е. Кли-кли, не изоставай!

Сагот! Защо изобщо го взех с мен?!

В парка беше тъмно и мощните стволоче на дърветата изникваха пред нас като черни силуети. Но ето че се появиха светлините на къщата. Факли горяха само около централния вход на имението. Там стояха четирима стражници. По-точно стоеше само един, другите трима седяха на стълбите и разговаряха. За какво точно, не чувах — разстоянието беше прекалено голямо.

— Не спят, гадовете — разочаровано прошепна Кли-кли.

— Такава им е работата.

— Не, имам предвид тези в къщата.

Прозорците на втория етаж светеха. А щом не спяха, за мен можеха да възникнат проблеми. Неназовимият да ги отнесе тези нощни птици!

— Сега накъде, Гарет?

— Виждаш ли онези дървета?

— И какво?

— Първо до тях, после до стената на сградата и накрая до прозореца.

— Ще ни видят!

— По-малко дрънкай и прави като мен, тогава няма да ни видят. Впрочем, можеш да останеш и да ме чакаш тук, нямам нищо против.

— Мисля, че съм способен да не привличам излишно внимание към себе си — веднага отвърна шутът.

Между парка и къщата имаше около четиридесет метра празно пространство. Основно ниско подстригана зелена трева и лехи (или по-скоро цяло поле) с рози. Постарах се да пробягам това място възможно най-бързо.

Около нас властваше тишина, само разигралият се вятър шумеше в короните на дърветата. Нямахме крясъци на птици, нямахме песни на щурци. С Кли-кли трябваше да бягаме право през лехите, стъпквайки безжалостно малките бели и жълти декоративни рози. Представям си колко проклетия ще изсипе утре градинарят! Розите си отъмщаваха, като ме даряваха с ужасяващия аромат на евтин женски парфюм. Мразя рози!

Стената на къщата изникна внезапно и аз с облекчение се прислоних до нея. Кли-кли дишаше тежко до мен:

— Не знаех, че работата на крадеца е толкова трудна.

— И нервна. Не изоставай!

Тръгнахме надясно покрай стената, аз — първи, а Кли-кли плътно зад мен, като почти ме настъпваше по петите. Естествено, с нашия късмет до стената не растеше никаква трева. Нечии грижливи ръце бяха посипали дребни камъчета покрай цялата къща. Така че трябваше да пристъпваме като по сухи клонки — много внимателно.

Мракът беше непрогледен, все едно бяхме дълбоко под земята. Сега, разбира се, с Кли-кли бяхме направо невидими, но проблемът с тъмнината е, че и врагът също не се вижда. Тъкмо стигнахме до ъгъла на сградата, когато от мрака се появи патрул. Замръзнах като статуя и Кли-кли се връза в гърба ми с изненадано възклицание. В следващите три секунди успях да направя няколко неща наведнъж: да метна качулката на главата си, да запуша устата на гоблина със свободната си ръка и да се слея със стената, мрак поне имаше за десет Неназовими.

Кли-кли, трябва да му отдам дължимото, даже не се дръпна.

Трима стражници, разговарящи помежду си, бавно крачеха към нас. Всичко би било наред, ако един от тях не носеше факел. След няколко секунди с гоблина щяхме да сме като на длан.

— И аз му викам, какво се правиш на глупак! Загуби ли? Загуби. Тогава си плащай!

— А той?

— Какво той? Той се хвана за ножа, и тогава аз го...

— Виж, Гарт, ако началника на караула разбере кой е светнал Хрен...

— Няма да разбере, ако ти си мълчиш. А и аз не съм виновен! Защо залага на бой на мечки, ако не може да плати загубата?

— На Хрен къде му е акълът! Да се хваща за ножа... Глупак беше, глупак си и умря! Няма да кажа на никого. Не се притеснявай.

— Благодаря, приятел — проникновено му благодари другия.

Бавно започнах да се плъзгам по стената, покривайки себе си и Кли-кли с плаща. Махнах си ръката от лицето на гоблина, иначе нямаше как да заредя арбалета. Бебчето ми се оказа в ръцете ми и аз с възможно най-малко шум издърпах лостчето, опъващо тетивите. Едва доловимо изщракване ми подсказа, че болтовете са в готовност за изстрелване. С помощта на Сагот щях да накарам двама да замълчат завинаги, но оставаше третият и той щеше да има меч.

Стражниците се изравниха със смешното ни укритие и пръстът ми на спусъка неволно се напрегна.

— Тази вечер е прохладна — промърмори човекът с факлата.

— Сега приключваме обиколката и отиваме в караулното, там съм скрил една бутилка точно за подобни случаи.

— Ами ако Мейло ни хване?

— Няма да ни хване — безгрижно отвърна стражникът. После минаха покрай нас и продължиха по пътя си. Никой дори не погледна в нашата посока. Наистина, каква опасност може да се очаква от страна на стената?

— Мейло? Той и родния си баща ще хване, да не говорим за такъв глупак като теб!

— Нещо тройката на Клос не се вижда.

— На Клос и хората му днес не им провървя, Мейло ги изпрати в парка — да пазят милорд графа от свирепите катерици! — захили се този с факела.

— Трябваше да се върнат отдавна. Може да се е случило нещо?

— Разбира се, че се е случило! Да не мислиш, че си единственият умник? Явно и Клос си има бутилчица под дървото. При това едва ли ще е една! Сигурен съм, че ще отдъхват на тревата чак до сутринта.

Боя се, че след срещата с Ел и Еграсса Клос и компания повече никога няма да се събудят.

— Да отидем да ги потърсим, а?

— И защо? Толкова ли ти се обикаля из парка в тъмното?

Гласовете на стражниците затихнаха в далечината.

— Размина ни се — облекчено каза Кли-кли. — Всички стражници по рождение ли са толкова слепи или само тези?

— Зависи. А ние почти стигнахме.

Оставаше ни само да свием зад ъгъла и да притичаме покрай стената, докато открием подходящ прозорец. Аз легнах на земята и внимателно надникнах иззад ъгъла, проверявайки дали всичко е чисто.

Никой.

На тази страна на къщата не светеше нито един прозорец.

— Тук.

Извадих паяжината и хвърлих свободния край нагоре, целейки се в балкона, надвиснал над главите ни. Магическата връвчица-спътник без каквито и да са там котки или куки съвсем спокойно залепна за камъка. За собствено успокоение я подръпнах няколко пъти, проверявайки здравината на пътеводната ми нишка към небето. Не мърда! Ненапразно платих в злато за това чудо.

— Стой тук, Кли-кли. Не вдигай шум и не си и помисляй да правиш някакви фокуси! — погледнах строго към гоблина.

— Да, Гарет.

— И каквото и да се случи, не смей да тръгваш след мен.

— Да, Гарет.

— Ако не се върна до час, намери Маркауз и се махайте оттук.

— Да, Гарет — малкият гоблин изглеждаше като най-нещастното същество в Сиала.

— А ако нещо се случи, свирни, но тихо.

— Но, Гарет, аз не...

— Кли-кли — казах раздражено. — Просто направи това, което ти казвам.

— Добре, Гарет — смирено се съгласи гоблинът.

Освободих щипката, придържаща плаща на раменете ми. Плащът беше хубав, абсолютно черен, както и всичките ми дрехи, но да се катериш с него по стени, особено високи, си беше неудобно и даже трудно.

— Дръж си очите отворени — дадох последно наставление на шута аз и дръпнах паяжината, като ѝ дадох мислена заповед.

Въжето трепна и започна да ме издига. Аз трябваше само да се опирам с крака по стената и да гледам как балконът се приближава.

Някъде по средата на пътя, докато бях между небето и земята, отдолу се раздаде съскане като от горещ тиган или като от умираща от паралич змия. Спрях и погледнах надолу. Кли-кли беше пъхнал почти всичките си пръсти в устата и надуваше усърдно бузи, опитвайки се да изобрази тръбач.

— Какви ги вършиш? — изсъсках отгоре.

— Опасност! — шутът посочи в посоката, от която бяхме дошли.

По пътеката, опасваща цялата къща, крачеше самотен стражник. Наистина не знам какво търсеше сам, но със сигурност не беше приключение. Човекът гледаше пред краката си, затова не виждаше стоящия точно на пътя му Кли-кли.

Шутът се защура наляво-надясно, без да знае къде да се скрие, а аз раздразнено изскърцах със зъби.

— Къде ли се е дянала? — измърмори стражникът. Не можех да видя лицето му, но гласът беше младежки.

В този момент човекът вдигна поглед и видя Кли-кли.

КАЗВАХ АЗ, ЧЕ С ГОБЛИНА ЩЕ ИМАМ ПРОБЛЕМИ!

— Ей! Не мърдай! Какво правиш тук?! — ръката на стражника се отпусна на дръжката на меча.

— Я ела тук — заговорнически му махна Кли-кли.

Сагот! Какво прави този идиот?

Без да сваля ръка от меча и да откъсва поглед от Кли-кли, стражникът тръгна към него. Човекът беше объркан от факта, че неприятелят се оказа дребничък и, уличен в престъпление, не прави опити да избяга или да извади оръжие.

— Хайде, ела. Аз не хапя.

— Ба! Ти си шутът на онзи херцог! — стражникът спря точно под мен.

— Той самият е глупак! От какво се плашиш?

Дръпнах паяжината и плавно започнах да се спускам.

— Какво правиш тук, малък негоднико? Сега ще те хвана и ще ти издърпам ушите!

Бях на не повече от един ярд от главата на този глупак.

Гоблинът следеше с половин око еквилибристичните чудеса, които демонстрирах.

— Искаш ли злато? — между пръстите на шута се появи жълта монета.

Преценката на Кли-кли се оказа абсолютно точна. Има сред хората такива екземпляри, на които, покажи им монета и те вече абсолютно нищо не съобразяват.

— Искам! — извика мъжът.

Изобщо няма да се изненадам, ако в този момент се пули отчаяно и се опитва с всички сили да следи монетата.

Ударих го с двата крака, целейки се в тила му. На главата си имаше шлем и ударът се получи не много силен, но все пак напълно достатъчен. Той падна на колене и се хвана за главата. Разтворих пръсти и паднах върху него, събаряйки шлема му.

— Удари го! — изписка Кли-кли, подскачайки на едно място. — Удари го!

— Колко си... кръвожаден... гоблине — изплюх аз и извадих ножа от ножницата, прикрепена с два ремъка към десния ми крак.

Човекът се оказа изненадващо здрав. Наложих се два пъти да го удрям с дръжката на ножа по тила, накрая добавих и удар по темето за собствено успокоение. Едва тогава стражникът благоволи да падне и да утихне.

Обърнах се към Кли-кли.

— Какви ги вършеше?

— Трябваше да го разсея, докато ти се спускаше като демон на отмъщението.

— Питам, защо не свирна?

— Аз не мога да свиря. Опитах се да ти кажа, а ти дори не пожела да ме изслушаш! — оправда се гоблинът.

Зад гърба си чух шум. Обърнах се рязко, но се оказа само Ел. Той тъкмо избърсваше кинжала си в дрехите на стражника. Мъртвия

стражник. Защото няма как да си жив, ако ти вкарат в сърцето почти ярд студена стомана.

— Сега вече няма да закрепци — жълтите очи на елфа неодобрително проблеснаха. — Трябва да довеждаш нещата до края, Гарет.

— Приключвай по-бързо със задачата си, крадецо. Времето изтича — от мрака се появи Алистан Маркауз. — Кли-кли, с теб ще поговоря малко по-късно. Сега идваш с нас. Ел, хвани тялото за ръцете.

— Чакайте... — спрях ги аз. — Гоблинът ще ви вкара в неприятности. Той е като трън в задника.

— Какъв неблагоприятник! — обиди се Кли-кли. — Ако не бях аз, този покойник щеше да те забележи.

— Слушай, шуте, виждаш ли онези храсти, които са точно срещу прозореца на спалнята на графа? Ще се скриеш там, докато не ти извикам. Ще ти хвърля ключа, а ти по най-бързия начин ще избягаш с него. Ел, помогни му да се прехвърли през стената.

— Добре.

Подскочих, улових края на въжето и всичко започна отначало. Когато прехвърлих крака през парапета и се оказах на балкона, долу вече нямаше никой — нито елфа и графа, нито Кли-кли, нито тялото на мъртвия. Паяжината надеждно зае обичайното си място в пояса ми.

Балконът беше малък, създаден по-скоро за красота — тук едва ли можеха да се поберат и двама души. Вратата му представляваше остъклена дървена решетка — доста крехка и беззащитна преграда за хора като мен. Но първото впечатление винаги е измамно — при такава явна беззащитност очаквай някоя уловка. За щастие, дори не ми се наложи да гадая или да губя ценна стъкленица със заклинание за откриване на магия. Миралисса каза, че на всички прозорци на втория етаж има защитни заклинания. Не знаех как действаша, но онзи, който реши да се промъква в къщата през нощта, го очакваше горещо посрещане. Миралисса предложи да създаде руническо заклинание, с което да унищожи защитата, но аз учтиво отказах. В последно време имах крайно негативно отношение към руническата магия. (Откакто прочетох един свитък с руническа магия и така прогоних всички демони в мрака. Е, или почти всички. Вухджааз и Шдуъйрук не се броят.) Освен това не исках да разбера на собствен гръб какво ще се

случи, когато шаманството удари по човешка магия. Също така не можех да разчитам на медальона на Кли-кли — той неутрализираше само шаманство, не и магията на хората и светлите елфи. Така че за да вляза в къщата, трябваше да използвам собствените си запаси.

От малката зелена торбичка на пояса си извадих стъкленица с черен като нощта прах. Издърпах тапата със зъби и с щедър жест разпръснах праха директно върху вратата, след което върнах тапата на мястото ѝ и скрих ценната вещ обратно в чантата. През това време с вратата не се случи нищо и аз започнах да си мисля, че този път елфийката е сгрешила. Но не, в един момент на местата, където беше попаднал черния прах, се появиха петна. Появиха се направо във въздуха! Имах чувството, сякаш някой е поднесъл свещ към лист хартия. В началото бяха петна, после те се сляха помежду си, нараснаха, примигнаха и изчезнаха. Тихо изпукване. Това беше. Е, поне пред тази врата нищо не ме заплашваше.

Както си и помислих, вратата беше заключена. Кой знае защо хората не горят от желание да ме видят в домовете си. Какво толкова съм им направил?

Ухилих се на разбираемата само за мен шега. Сам се шегувам, сам се смея. Ха-ха, уважаеми господо!

Отворих ключалката за няколко секунди. Това, което бяха поставили на тази врата, дори нямаше моралното право да се нарича с гордото име „ключалка“. Фасулска работа. Леко открехнах вратата, разтворих ефирните завеси с ръце и влязох в дома на граф Балистан Паргайд.

Тъмно като в конски задник! Къде попаднах? Надявам се, че не в спалнята на стара дева, тогава крясъците са сигурни.

М-да... Започва се, подобни фразички бълвам, когато съм прекалено нервен...

Подът в стаята беше покрит с килим, така че почти не вдигах шум. Под вратата, водеща към коридора, се виждаше тънка ивица светлина. Постепенно очите ми свикнаха с тъмнината и започнах да различавам някои неща. Бях попаднал в голяма стая с множество рафтове покрай стените. Библиотека. Ако бях тук по друго време и по друга работа, със сигурност щях да проверя няколко рафта. Графът обича старините, така че не бих се изненадал, ако има книги от началото на Епохата на съня или дори от Съзидателната епоха. По пътя

към вратата трябваше да заобиколя масата, която изпъкваше като черно петно на тъмносивия фон на неосветената стая.

Тежката двойна врата на библиотеката поддаде лесно. Надникнах в коридора. Никой. И правилно, по това време най-хубавото занимание е сънят. За мое нещастие, някакъв старателен мръсник беше запалил маслените фенери. Те висяха пред всяка врата и малките пламъци трептяха под стъклените чашки. Сега предстоеше най-сложното — да мина по целия коридор на това крило, да се промъкна през няколко стаи, да стигна до коридора близо до балкона над залата за приеми и по коридора с портретите да попадна в спалнята на Балистан Паргайд. После оставаше да свърша това, за което бях дошъл, и да се върна по същия път.

Постарах се да премина коридора възможно най-бързо. Дебелият килим заглушаваше стъпките ми и не се притеснявах, че някой ще ме чуе. Вратите отляво и отдясно бяха заключени, от стаите не се чуваше никакъв звук. Стигнах до пресечка с друг коридор, който, доколкото си спомнях, водеше към крилото на слугите и към мазетата. Тук светлината беше значително по-слаба и за миг се изкуших да свърна натам. Но пътят по него беше много по-дълъг, а не си струваше риска да се задържам в дома повече от необходимото.

Аха. Ето я и търсената врата. Натиснах бронзовата дръжка, но вратата не се отвори. Налагаше се да извадя шперцовете и да поровя в ключалката, за да напипам пружината. Да кажа, че се чувствах неудобно, значи да не кажа нищо. Ровенето в ключалка, докато навсякъде горят фенери и всеки лунатик може да те види от другия край на коридора си е работа неблагодарна.

— Ай! Не говори глуп-пости! Аз май казвах, че... хлъц! Да... — раздаде се зад вратата срещу мен.

— Ти си пиан, О'лак, къде отиваш?

— Да... да пусна една вода, тъпа кратуно! Или предп-почиташ... хлъц! Предпоч... пфу! Да не искаш да го направя тук, а?

Ключалката щракна, аз се хвърлих в стаята и затръшнах вратата, преди пияният да успее да отвори своята. После сложих ухо на вратата, за да чуя какво се случва в коридора. Човекът излезе от стаята и с нестабилна походка се отдалечи. Почти веднага спрях да чувам стъпките му — килимът заглушаваше всички звуци.

Намирах се в една от многото стаи в това крило. Стая за гости. За голямо мое щастие тя се оказа празна. Оставаше ми само да отида до вратата към балкона, да я отворя и да се озова на самия балкон, което и направих.

Достатъчен ми беше само един поглед, за да оценя ситуацията и да се върна обратно в спасителната тъмнина. Както бе посочено в плана, от тази стая балконът гледаше към вътрешния двор на имението на графа. Ако някой все още не е разбрал, имението на графа беше построено под формата на квадрат с малко вътрешно дворче, към което водеха вратите на приземния етаж. Имаше фонтан и пет хилави дървчета, чиито клони едва достигнаха нивото на втория етаж. Под едно от дърветата седеше стражник и пушеше лула. Само благодарение на огънчето успях веднага да го забележа.

До този момент планът ми беше много прост: да се спусна с паяжината в двора, да притичам до стената на противоположното крило и като се изкача на балкона, да се окажа в приятна близост до ключа. Сега проклетият стражник обезсмисляше всичките ми усилия — гледаше право в моята посока и ако се спуснех сега, беше въвн от всякакво съмнение, че ще ме забележи въпреки нощта. Да се връщам обратно и да тичам по коридорите също беше много опасно, във всеки един момент можеха да ме забележат.

Оставаше ми само едно — да чакам. Дължината на паяжината така или иначе не беше достатъчна, за да стигне до срещуположната стена. Да сваля пушача с болт? По принцип можех, но не бях сигурен, че в такава тъмнина ще го улуча точно в гръкляна. А ако пропусна, така ще се развика, че ще събуди цялата къща. Седнах на пода и през завесите започнах да наблюдавам проблясването на лулата. Сагот, никога не съм мислил, че пушенето на лула е толкова продължителен процес. Най-накрая стражникът стана, почука си лулата в ствола на дървото, метна арбалета на рамо и закрачи към изхода. Аз въздъхнах с облекчение, но както се оказа, радвах се рано. Преди да стигне до вратата, пазачът рязко се обърна и тръгна покрай стената, после пак се обърна... Патрулира, кучето! Не ми харесват прекомерно ревностни стражници — от тях получавам главоболие. Този човек беше един от тях.

Да скърцам със зъби беше безсмислено — така проблемът нямаше да се разреши. Седнах отново на пода и започнах да броя

стъпките на пазача. Шест... Десет... Петнайсет... Пет... Единадесет... Двайсет и две...

Времето ще ми е много малко, почти никакво, но си струваше да рискувам. Изчаках, докато стражът ми обърне гръб, и изскочих на балкона.

Паяжината залепна и като се прехвърлих през парапета, бързо скочих от балкона, държейки въжето с двете си ръце.

Осем...

Може би това беше най-бързото ми спускане по въже. Ако нямах ръкавици на ръцете си, щях да си нараня не само кожата, но и месото. Но дори и ръкавиците не успяха да ме спасят изцяло — дланите ми сякаш огън ги опърли.

Десет...

Дръпнах въжето към себе си, то се отлепи от балкона, падна и веднага се нави на топка.

Тринайсет...

Втурнах се напред. Там, под ствола на хилавата дива ябълка, мракът беше особено гъст.

Петнайсет...

Пазачът се обърна и тръгна в моята посока. Ела, приятел, ела. Няма да ме забележиш, докато не ме настъпиш. Той отново се обърна и аз, с кратки прибежки от сянка в сянка, започнах да го приближавам. В крайна сметка се озовах зад гърба на безспирно крачещия като механична играчка стражник и стоварих дръжката на ножа в тила му. Мъжът изумено изхъри и започна да пада по гръб. Подхванах го и го сложих да седне на тревата с гръб, опрян на дървото. После махнах болта от арбалета и го хвърлих във фонтана, а след кратко колебание чантата с още девет болта го последва. Арбалетът сложих на коленете му и отстъпих, за да преценя свършената работа. Отстрани доста приличаше на заспал. Много се надявах да „поспи“ до сутринта.

Да се кача с помощта на паяжината на нужния балкон беше работа за минута. Тук вратата беше открената и лекото въздушно течение си играеше с белите ефирни завеси. Направих крачка в стаята, приклегнах и зачаках очите ми да свикнат с тъмнината.

Имаше някой в стаята, без съмнение, иначе защо бих чувал нечие кротко похъркване? Постепенно от мрака се появи легло. За да изляза от стаята, трябваше да мина покрай него. Тръгнах и почти бях стигнал

до вратата, когато дъската под крака ми изскърца. Спрях и се намръщих като от зъбобол. Спящият се завъртя на другата страна и отново захърка. Още една крачка и отново скърцащи дъски.

От леглото се чу колебливо джаф. От изненадата едва не подскочих. Куче? Сякаш като отговор джафкането се повтори.

— Какво има, Тобиандър? — раздаде се сънен глас. Графиня Рантер! Ето в чия спалня бях влязъл!

— Р-р-рав? Рав!

— Какво има? Плъхове ли?

Графинята се надигна и се загледа в тъмното, но не посмя да слезе от леглото. За мое щастие, проклетото й куче също не се отличаваше със смелост и не бързаше да забие зъби в мен.

— За всичко това е виновен отворотелният граф, миличък! Казах му, че се страхувам от плъхове, а хората му ни настаниха в такава стая. Тук дори подът скърца, да не говорим за плъхове!

— Р-р-рав! — потвърди Тобиандър.

— Хайде да спим, добричкят ми. Гадните плъхове няма да ни стигнат!

Тобиандър за собствено успокоение джафна още веднъж и утихна. А аз трябваше да изчакам доста, преди отново да чуя хъркането на графинята.

Постарах се да напусна стаята колкото е възможно по-тихо и накрая излязох в коридора, който се оказа точно копие на онзи, по който бях минал съвсем наскоро. Същият килим, същото осветление и същата пустота.

Тръгнах напред, като спирах и се заслушвах в тишината на всеки два ярда. Една врата вдясно от мен се оказа открената.

— И коя е тя?

— Млъкни. Някои въпроси могат да те вкарат в гроба.

Бледния!

— Ама аз само попитах...

— А аз само ти дадох съвет — по-малко ползвай езика. Знаеш, че графът обича да скъсява прекалено дълги езици. А и всъщност не знам коя е. Казах ми да я посрещна и аз я посрещнах, останалото не ме засяга.

— Добре, добре, Ролио. Забрави! Да ти сипя винце?

— Не. И престани да пушиш тази гадост, ще ти скапе мозъка!

— Защо си такъв раздразнителен? — гласът на човека звучеше обидено.

— Притеснява ме тази жена...

Внимателно извадих стъкленото калпаче на фенера до вратата и угасих фитила. Участъкът около вратата потъна в полумрак. Сега нямаше да ме видят от стаята.

Погледнах в процепа на вратата и в носа ме удари слаба миризма на беладона^[25].

Бледния и още един, онзи, който пушеше, седяха на масата и играеха на зарове. Пред всеки имаше купчинка разнородни монети. Ролио седеше с гръб към мен. Бях изкушен да му забия болт между лопатките и веднъж завинаги да се избавя от бъдещи проблеми.

— Прощавай, Ролио, но мисля, че не за това се притесняваш. Просто имаш да изпълняваш Поръчка. Човекът все още е на крака, а е минал повече от месец.

— Ти си гледай твоите работи, а аз ще си гледам моите! — изръмжа Бледния.

Прозвучаха стъпки, но човекът тропаше като по време на парад на Парадния площад, така че го чух много преди да се появи в коридора. Отскочих от вратата и отчаяно се огледах, търсейки къде да се скрия.

— Какво става? — чух изненадания глас на пушача.

— Има някой там.

— Къде?!

— Зад вратата.

Чух издърпване на стол. На седем ярда напред по коридора имаше ниши, където стояха огромни, колкото човешки ръст, вази с цветя. В нишите властваше полумрак и аз се втурнах към тях, надявайки се да се скрия зад някоя от вазите. Между самите вази и стената разстоянието беше много малко и успях да се побера там с големи усилия. Не посмях да ги избутам, страхувайки се, че ще ги съборя.

По коридора покрай мен мина мъж. Клатушката се, сякаш крачеше не по стабилен под, а по палубата на попаднал в буря кораб. С други думи, човекът беше порядъчно пьян. И едва не се блъсна в Бледния, когато последния, стиснал в ръка метателна звезда, изскочи в коридора.

— Идиот! — изръмжа Бледния с презрителна гримаса, отблъсквайки човека от себе си. Мъжът се срути на пода:

— Б-благодар-ря.

— Ето, виждаш ли, Ролио, никой не ни е подслушвал — обади се партньорът му в заровете.

— А-аз не съм подс-лушвал, наистина. Чес-стна дума! Аз с-се заа-блу-дих!

— Млъкни!

Бледния с възбуден поглед обходи коридора, въртейки звездата в ръка, а след това с неохота прибра оръжието в колана си:

— Да вървим, Клоп. А ти върви да спиш!

— Б-благодаря.

Бледния ядосано хлопна вратата, оставяйки пияния на килима. Нещо доста му бяха опънати нервичките на Ролио — ето какво значи неизпълнена Поръчка!

Излязох от моето укритие — пияницата се опитваше да се изправи от пода и изобщо не му беше до мен. Мисля, че дори и шамански танц с барабани да танцувах около него, той нямаше да разбере какво се случва.

Коридорът свърши и аз излязох на паметния за мен балкон над залата за приеми. Сега, без музика, сновящи слуги и облечени в коприна благородници, залата изглеждаше празна и студена. Дори стражници нямаше на изхода. Нямаше свещи, нямаше факли, нямаше фенери. Тъмнина и спокойствие, и квадрати светлина по пода, идваща от прозорците. През тях надничаше показалата се зад облаците месечина.

Килимът свърши, подът на балкона и в коридора беше мраморен. За щастие, това беше обикновен тъмночервен мрамор с жилки, а не исилийски^[26].

Отново почувствах леко гадене в стомаха и призивите на ключа.

В коридора с портретите фенерите бяха нарядко и сенките се гонеха по стените. Странно... Графът да не обича светлината? Предците на Балистан Паргайд ме гледаха от портретите, а в очите им нещо не забелязах дружелюбни насмешки. Колкото и странно да прозвучи, но хората, изобразени на портретите, гледаха натрапника със заплашителни погледи.

За миг бях пронизан от суеверен страх — спомних си една приказка на Фор, която ми беше разказвал още като дете. Приказка за това как хората от портретите оживели и убили крадеца. Глупости! Суеверни глупости и нищо повече. Погледнах бързо към Суовик Паргайд и се извърнах. Сагот! Който и да беше художникът, рисувал портрета, този кучи син явно беше много талантлив! Нямаше да се учудя, ако Суовик още сега изскочи от портрета право пред мен.

— Аз съм тук! Тук съм! Връзките зоват! — пееше ми ключът.

Пред спалнята на графа нямаше пазач. Още една странност. Обикновено знатните персони обичат да поставят пред спалните си по няколко пазача, за да защитават неспокойния им сън. За кого в края на краищата бях подготвил сънното заклинание?

Извадих шперцовете, вкарах един в ключалката, завъртях... Не беше заключено. Вратата беше затворена, но не и заключена! Бутнах я, очаквайки да видя всичко, включително и мъртвия Балистан Паргайд с прерязано гърло (неволно си спомних за покойния кронхерцог Патийски и Посланика, който изпрати братовчеда на краля в мрака).

Но не, спалнята се оказа абсолютно празна. До стената, заело по-голямата част от стаята, стоеше огромно легло. Леглото на всички легла! До прозореца имаше малка масичка, на нея горяща свещ, а до нея — масивно ковчеже. Графът обичаше оргски изработки и това ковчеже не беше изключение. Оказа се направено от същия тъмен метал като гривната, която му подарихме. Избледнели руни, изображения на някакви странни същества, животни или нещо по-лошо... Но сега не ставаше дума за ковчежето, а за това, което се намираще вътре. Ключът ме зовеше и аз като хипнотизиран направих крачка към него.

— Аз съм тук! Побързай! Вземи ме! Връзките зоват! Хайде!

Стъпките, раздали се в коридора, разрушиха магията. Някой идваше насам, а аз дори не бях затворил вратата след себе си!

В стаята нямаше къде да се скрия, на прозорците имаше решетки... Леглото! Измъкнах арбалета и се хвърлих под него, надявайки се, че крачещият по коридора ще мине покрай стаята и няма да обърне внимание на отворената врата. Отдолу беше тесничко, но пък виждах цялата стая. Прах нямаше и вероятността да започна да кихам в най-неподходящия момент беше малка.

Отдолу ясно видях как в стаята влезе човек. Жена. Краката ѝ бяха обути в елегантни червени обувки. Жената мина през цялата стая и спря до масата с ковчежето. В ноздрите ме удари аромат на зрели ягоди. Лафреса!

В коридора отново се раздадоха стъпки и след малко в спалнята влязоха високи меки ботуши. Да-да, точно така, поне за мен. Червени обувки, високи меки ботуши — това беше всичко, което виждах от моето скривалище.

— Време ли е?

Познах гласа на графа.

— Да, звездите ни благоприятстват. Как се отваря това?

Графът приближи до масата, раздаде се музикален звън, последван от няколко бързи изщраквания.

— Заповядайте, лейди Йена.

— Не ме наричайте лейди, графе.

— Както желаете, ле...

— Лафреса. Така ме нарича Господарят.

— О! — разбиращо възкликна графът.

— Спаси ме! По-бързо! Вземи ме! Спаси ме! — викът на ключа избухна в главата ми и за миг пред очите ми притъмня.

Нищо не можех да направя, ако ще и сто арбалета да имах! Не мисля, че обикновен арбалетен болт ще причини каквато ѝ да е вреда на Лафреса. Оставаше ми само да чакам и да се моля на боговете.

— Графе, отдръпнете се, трябва да се съсредоточа.

Лафреса запя на непознат за мен език и новите крясъци на ключа зазвучаха в главата ми. Краката в червени обувки тактуваха странен и завладяващ ритъм, който се преплиташе с тихата песен на Лафреса и като живак изпълни замрялата в очакване стая.

— Спаси ме! Не искам! Нашите връзки са силни!

Болката в ушите беше непоносима, стиснах главата си с ръце, но това изобщо не ми помогна.

Песента на Лафреса ставаше все по-силна и по-силна, думите ѝ впитиха в музиката магия, звучаха и гърмяха над главата ми. С цялото си тяло чувствах как се пропукваха връзките, свързващи ме с ключа на Миралисса. Сякаш ми трошаха пръстите с чук.

— Нашите връзки са силни!

— Нашите връзки са силни — като омагьосан прошепнах аз.

— Силни... — сякаш чух облекчена въздишка.

Болката леко намалая, но Лафреса повиши глас и пръстите пак ги заудряха, а в ушите ми сякаш изливаха врящо олово.

— Нашите връзки са силни — отново прошепнах аз.

— Графе! Имам нужда от кръв, не мога да се справя! — извика Лафреса между виковете.

Изгарящият огън се разля по пръстите ми, но аз вече знаех какво да правя. Те не могат да разрушат връзките, докато съм наблизо. Ключът — това безсловесно и неживо, но в същото време разумно създание — беше на моя страна.

*С Ягодка ще се срещне той в нощта,
И ключът ще реши на кого да помогне...*

Ако не грешах, така май звучеше част от пророчеството на моя най-добър приятел Кли-кли. Честно казано, радвах се, че ключът е на моя страна.

— Нашите връзки са силни, нашите връзки са силни, нашите връзки са силни, нашите връзки са силни, силни, силни, силни, силни...

Как ти се струва тази магия, Лафреса? Харесва ли ти?!

Пеенето спря така внезапно, както и започна — едва сега можеше да се чуе тежкото дишане на Лафреса.

— Какво става, лей... Лафреса? — гласът на графа сега беше като глас на гарван — дрезгав и противен.

— Не знам — уморено отвърна тя. — Тази дилетантка е наложила такива връзки на ключа, че не мога да се справя с тях. Графе, онзи човек, който ме посрещна, още ли е тук?

— Ролио ли? Да, още е тук.

— Спомням си, че Играчът му даде задание да се отърве от точно определен човек, нали така?

— Абсолютно вярно.

— Нека го направи незабавно — ключът ми се противи, усеща близостта на човека, с когото е свързан. Нека вашият човек се отърве от намесата и аз ще опитам отново.

— Незабавно ще се разпоредя...

— Чакайте! Помогнете ми да стигна до стаята... Ключът ми изсмука всичките сили...

— Ръката ви, милейди.

— Помолих да не ме наричаш лейди! Впрочем, моля за извинение, графе. Прекалено съм уморена, за да остана учтива.

Изчаках отдалечаващите се стъпки да стихнат, а след това не мръднах още няколко минути, за да съм напълно сигурен, че няма да има неприятности.

Тихо като в гроб. Изпълзях изпод леглото, сложих предпазителя на арбалета и го прибрах обратно зад гърба си. Тази вечер щастливо се отървах, но трябва да побързам, Лафреса може да се върне всеки момент. А и Бледния го освободиха от каишката и сега ще трябва да си държа очите отворени и да спя с нож под възглавницата.

Свещта на масата беше наполовина изгоряла, а ковчежето се оказа затворено. Без значение колко изтощена от шаманството беше Лафреса, слугинята на Господаря не забравяше за бдителността и беше затворила капака, а може и магия да беше добавила... Вероятността върху ковчежето да има човешка магия или такава на светлите елфи беше нищожно малка, но нямаше да рискувам и ще направя малка проверка. Отворих прозореца на спалнята и погледнах навън. Храстите под прозореца бяха неподвижни и само можех да се надявам, че Кли-кли се крие някъде там. Вятърът веднага изгаси свещта. Е, мракът да я отнесе! Благодарение на ярко сияещата луна в стаята беше достатъчно светло. След като извадих от чантата подходящата стъкленица, капнах една капка върху капака на ковчежето. Капката падна, разпръсна се и остана неподвижна. Тук човешката магия напълно отсъстваше, иначе капката щеше просто ще изчезне. Оставаше шаманство или изобщо нищо... Ще се надявам на медальона на Кли-кли.

Облизах пресъхналите си устни и приближих до ковчежето. Това беше все едно да хванеш с голи ръце горещи въглени или отровна змия... Страшно. Ами ако медальонът на гоблина, който уж трябва да ме защитава от шаманство, не сработи?

Нищо. Абсолютно нищо. Нито гръм, нито светкавица, нито божествен глас. Ковчежето изглеждаше съвсем нормално, никаква магия. Нима сгреших за Лафреса?

Не се виждаше никаква ключалка, но капакът упорито не поддаваше. Ковчежето се оказа със секрет, можех да се мъча с него до

края на света, май ще е по-добре да го взема със себе си. Опитах се да го вдигна, но изумено възкликнах. Тежеше! Толкова тежеше, че едва успях да го повдигна над масата.

Да мъкна такава тежест през цялата къща не ставаше. Опипах всички изпъкналости и неравности, надявайки се да намеря скрита пружина, но капакът оставаше неподвижен. Спомних си, че когато графът отваряше ковчежето, се чува няколко изщраквания. Означаваше ли това, че ключалката се активира едновременно от две, че дори и три пружини? Напълно вероятно. Промених тактиката, натискайки с единия пръст фигурка на полуптица-полумечка, с другия — черепа в краката на едно същество, и напънах с нокът капака. Безуспешно...

Хм-м... А откъде идваше музиката, преди Балистан Паргайд да отключи ключалката, позволете да попитам? Наново и много внимателно огледах стоманената кутия. Точно така, на капака имаше изрязана арфа, а в устата на полуптицата-полумечка имаше флейта. Я да пробваме... Да!

Флейтата и арфата едновременно хлътнаха навътре, ковчежето тихо звънна, няколко пъти изщрака и капакът подканящо се отвори, позволявайки ми да се насладя на цялото му съдържание. На черното кадифе лежеше ключът. Тънък, изтъкан от кристални паяжини и ледени сънища, той изглеждаше така, сякаш ще се счупи и от горещ дъх. Но това беше измамно, сълзата на дракона, от която беше направен ключа, отстъпваше само пред магия и диамантени резци, и то ако действат едновременно и много умело.

Протегнах ръка към ключа и веднага медальонът на Кли-кли стана толкова студен, че направо изгори кожата ми. Около ключа припламна жълтеникава мъгла и веднага изчезна, оставяйки разноцветни кръгове в очите ми. Благодаря на дрънкулката на гоблина — ако не беше я намерил, дори не искам да мисля какво можеше да се случи с мен.

Взех ключа и го стиснах в юмрук.

— Нашите връзки са силни — прошепна ми за последно ключът и утихна.

Най-сетне, време беше да изчезвам от гостоприемния дом на графа!

Зад гърба ми изръмжаха заплашително. Бавно, стараяйки се да не правя резки движения, аз се обърнах към вратата, за да видя

новодошлия.

Куче. Голямо. Много. Огромно куче имперска порода. По размери надхвърляше всички кучета, които бях виждал досега — масивни лапи, огромна глава, къса опашка, наострени уши, гладка и къса козина... Зъби... Кучето беше светло червено, с черна муцуна и черни лапи. Напрегнато беше като зареден арбалет, козината на врата му — настръхнала... Гърлото му клокочеше заплашително. Такова куче няма да лае и да вика господаря си, то ще свърши всичко само.

Гледах кучето, то гледаше мен. Все така без да правя резки движения, аз пристъпих до прозореца, но изход нямаше — всички прозорци бяха с решетки. Можех да изляза оттук само през вратата. Ще трябва да го убия, иначе излизане нямаше. Посегнах към арбалета. Кучето избухна с ураган от зъби и зловещо святкащи очи. Само за миг звярът преодоля разделящото ни разстояние и замря на един инч от най-скъпото, което имам. После вдигна горната си устна, показвайки ми колекция от впечатляващи зъби. Намерил с какво да се хвали, гадината!

— Добре, добре! — зашепнах аз, показвайки празните си ръце на кучето. — Нямам нищо! Ти какво си помисли, а?! Мен просто гърбът ме засърбя!

— Да бе, да! Направо ти повярвах! — говореха очите на кучето.

Песът още веднъж заплашително изръмжа, щракна със зъби пред мен и отстъпи назад.

— И сега какво?

— Ти ми кажи! — кълна се в Сагот, той си го помисли!

— Слушай, дойдох тук по погрешка. Може ли да си отида, а? — чувствах се като пълен идиот, разговаряйки с куче.

Песът наклони глава, погледна ме изучаващо и изплези розов език.

— Да не съм глупак.

Реших да подхожда по-различно:

— Добро-о-о куче! Просто прекрасно! Толкова си Краси-иво!

Звярът прибра език, присви очи и ме погледна подозрително, усещайки някакъв номер в думите ми. После легна на пода и положи глава на предните лапи. Сиреч, да чуем какво друго ще каже този двуногия.

— Ах, какво куче! — продължих да го убеждавам аз. В очите на кучето застина огромна скука. — Пусни ме, а?

Песът изсумтя. Нямахше намерение да ме разкъсва на парченца, въпреки че за него това щеше да е дреболия. Звярът беше решил да изчака пристигането на господаря си, за да ме хванат на местопрестъплението. Така... С какво разполагах?

С нищо. До арбалета не можех да стигна, това проклето от мрака куче беше умно, мисля, че ако се опитам да грабна ножа, то ще се ядоса и ще ми отхапе нещо. Какво ми оставаше? Имах в чантата си няколко бойни заклинания, пазени за най-крайни случаи, струваше си да пробвам.

Кучето посрещна опита ми да бръкна в чантата със заплашително ръмжене.

— Хей, нищо не правя! — бързо извадих ръката си от чантата. — Слушай, пес! Защо съм ти аз на теб, а?! Нека да ти донеса кокалче!

Звярът само се прозя. Какво да правя? Отпуснах гръб на прозореца и изсъсках в нощта:

— Кли-кли! Кли-кли!!

— Да! — изпискаха отдолу. — Защо се забави толкова дълго?!

— Имам проблем!

— О! — стигна до мен. — Какъв?

— Куче!

— Те не са ли приятели на човека?

Той подиграва ли ми се или какво?

— Само че то не знае за това!

— Тогава се отърви от него!

Песът слушаше с любопитство разговора, наклоняйки глава ту надясно, ту наляво.

— Дори не мога да вдигна ръце! Потърси елфите, дано да помогнат!

— Къде ще ги търся сега? Впрочем, не отивай никъде! Скоро ще се върна!

Как го каза той? „Не отивай никъде“? Да, мисля, че ще последвам безценния му съвет.

Шутът го нямаше дълго време. Много дълго. Песът откровено скучаше, докато чакаше някой да дойде и да го похвали, че си е хванал плячка. Аз кротко си чаках. Когато на вратата се появи дребна

фигура, увита от главата до петите в черно наметало, сърцето ми падна в петите. Помислих, че охраната е дошла.

— М-да, големичък е — предпазливо каза Кли-кли, без да бърза да пристъпва към звяра.

Песът подскочи и със заплашително ръмжене отстъпи настрана, опитвайки се да следи едновременно и мен, и гоблина.

— Къде са Еграсса и Ел?

— Не ги намерих. Сладко кученце!

Кучето заръмжа още по-силно. Очевидно никога в живота му не го бяха обиждали така. Аз не бих си обърнал езика да го нарека „кученце“, още по-малко „сладко“. Странен народ са това гоблините!

— Искаш смъртта ми ли? Не го ядосвай! Ако не си ги намерил, къде се шля досега?

— Не съм се шлял, а те измъквам от неприятности — обиди се шутът. — Само гледай.

Песът се наежи и за всеки случай ни показа зъби. Кли-кли само се усмихна и измъкна иззад гърба си това, което криеше досега.

Котка! Или котарак? Дебел, риж, угоен като прасе! Откъде ли беше успял да го намери?

Кли-кли разтвори пръсти и котката падна на пода. По мое мнение тя все още не разбираше, че в котешкия ѝ живот е настъпил неприятен момент. Кучето зави като призрак, видял екзорсист, и се хвърли към законната си плячка.

Може котаракът и да не беше израснал на улицата (прекалено дебел и угоен беше за това), но със сигурност не беше и глупав! Рижият извади нокти и започна отчаяно да бяга, обикаляйки из стаята с потресаваща за килограмите си скорост. Кучето го следваше само на няколко крачки.

— Откъде го намери? — прошепнах учудено. Глупакът се усмихна лукаво:

— В кухнята на графа, разбира се! Видя ли колко е угоен?

— Аха — отвърнах тъпо, все още не можех да повярвам, че тъпата идея на шута се увенча с успех.

— Какво „аха“? Ключът в тебе ли е? Тогава за какъв мрак киснеш още тук? Да не искаш да изчакаш кучето да приключи с котката и да се върне за нас? Тръгваме си!

Излязохме в коридора, изтичахме покрай портретите, влязохме в залата, а оттам в следващия коридор.

— Шшт — поставих пръст на устните си. Кли-кли кимна и продължи да се придвижва на пръсти. До познатите ми вази спряхме.

— Сега накъде, Гарет?

Мислех напрегнато. Пътят, по който бях минал сам, по никакъв начин не беше подходящ за двама. Освен това водеше през стаята на графинята с кучето. Да минаваме през съседните стаи също не си струваше, като нищо вместо на кротка дама можехме да попаднем на свиреп барон с меч, който няма да се церемони и със сигурност ще се опита да те промуши с меч.

— Кли-кли, как влезе в къщата? — осени ме внезапно.

— През прозореца на мазето — гоблинът направи кисела физиономия. — Ти си прекалено голям, за да минеш през него. Но мога да те накълцам на парченца и ще минеш...

— Кли-кли, сега не е време за шеги.

— Тъкмо сега му е времето. Но щом не искаш да кажеш поне едно учтиво „ха-ха“, тогава недей! Можем да опитаме през кухнята.

— През кухнята? — нямах план за първия етаж, ориентирането можеше да е проблем.

— Това е мястото, където готвят — благосклонно обясни Кли-кли. Май гоблинът днес беше решил да си го изкара на мен за всички нещастия, които хората бяха стоварили на неговото племе през вековете. — Да, през кухнята, тя е точно по пътя към мазето.

— Води.

Вратата, зад която беше Бледния с другия мъж, сега стоеше широко отворена. Нямаше никой, само слаба миризма на беладона.

Бледния вече беше получил заповедта да намери Гарет...

Кли-кли ме доведе до стълбата, която водеше към първия етаж. По нея се спуснахме в крилото на слугите. Стените тук бяха сиви и не толкова добре поддържани, както горе. Никакъв намек за богатство. Нямаше нито картини, нито килими, нито статуи или вази в ниши. Дори маслените фенери тук бяха заменени с обикновени факли, които опушваха стените.

— Сега накъде?

— Надясно — прошепна шутът.

Зад вратата на кухнята дрънчаха съдове и се чуваше разговор.

— Има някой там — казах очевидното аз.

— Аз ли не знам? Да не мислиш, че беше лесно да свия котарака на дебелията готвачка?

Как сам не се сетих, че кухнята ще работи? Кухните в такива домове обикновено изобщо не спят. Някой поддържа огъня в огнището, някой решава с каква храна да почете Балистан Паргайд на следващата сутрин, някой готви за гостите... От цялата суматоха аз съвсем забравих за това.

— За какъв мрак ме доведе тук?

— Ти помоли и аз те доведох. Не ме гледай така, Танцуващ в сенките! Сякаш не знам, че в чантата си имаш три приспиващи флакона! Или си стиснат и икономисваш? Току-виж си си върнал стъклениците обратно в Авендум!

Това му беше слабост на Кли-кли — да рови в чужди чанти, докато собствениците отсъстват. Затова не беше изненада, че гоблинът знае съдържанието на чантата ми.

Трябваше да поровя в чантата, за да избира нужната стъкленица. След това отворих вратата и я хвърлих вътре, успявайки да зърна за миг удължените лица на готвачите. После веднага затръшнах вратата. Раздаде се звучно „пф-ф-ф“ и звук от падащи тела. Боя се, че граф Балистан Паргайд днес ще остане без закуска.

— И сега какво? — любопитства гоблинът.

— Чакаме.

— Съгласи се, Гарет, че ако не беше моята помощ, щеше здраво да загазиш.

— Да. А сега млъкни!

— И всички все сме сериозни. И всички все сме зли — замърмори под нос гоблинът. — Слушай, Гарет — каза след кратко мълчание. — Не можем да чакаме повече, наистина!

— Защо?

— Затова — изхриптя Кли-кли и посочи зад гърба ми.

В края на коридора стоеше старият ми приятел — имперското куче. Муцуната му беше изподраскана и не особено доволна. В погледа на звяра, обърнат към нас, нямаше и капка желание да се бори за мир по целия свят.

— Изглежда не е хванал котката — заключи Кли-кли.

Кучето се задвижи и с огромни скокове се понесе към нас. Кли-кли изписка като петгодишно момиченце, което е намерило жива мишка в чинията си.

— Задръж си дъха! — извиках аз.

Влетяхме в кухнята и затръшнахме вратата точно под носа на кучето. На тази подла постъпка звярът реагира с оглушителен лай. Кли-кли плъзна резето и хукна покрай масите и горещите печки, прескачайки телата на заспалите слуги. Над пода все още се носеха остатъци от приспивателния дим и аз се стараех да не дишам. Накрая шутът блъсна вратата в другия край на кухнята и се озовахме на улицата.

— Как само лае! — с възхищение каза Кли-кли. — Чудя се какво ли ще стане с нас, ако някак успее да излезе?

Кучешкият лай се чуваше дори отгук.

— Някой непременно ще отиде да провери защо кучето на графа вдига такава врява. Трябва да изчезваме и то възможно най-бързо. Размърдай се, Кли-кли!

До парка се придвижвахме с кратки прибежки, като се криехме от охраната в сенките и храстите. Веднъж Кли-кли едва не излетя право под краката на поредния пазач, успях да го издърпам в храстите в последния момент.

Паркът ни посрещна с нощни шумове и спящи дървета.

— Къде са нашите хора? — прошепна Кли-кли, въртейки глава.

— Продължавай към стената, там ще говорим!

Когато графът открие липсата на ключа, ще изпадне в ярост. „В ярост“ всъщност ще е доста меко казано, а за настроението на Лафреса просто ще замълча — тя пак не оправда надеждите на Господаря и я очакват големи неприятности.

На половината път до стената ни посрещна Еграсса:

— Взехте ли ключа?

— Да.

Елфът извика като нощна птица. Отнякъде му отговориха.

— Оттегляме се.

Когато стигнахме до стената, Арнх и Алистан вече я бяха преодолели, а Ел ни чакаше с опънат лък.

— Първо Кли-кли.

Еграсса скочи на стената, аз повдигнах гоблина, елфът го хвана и го предаде в ръцете на онези, които стояха от другата страна. После дойде моят ред — подскочих и Еграсса и Ел ме издърпаха горе. Последен на стената се оказа Змиорката.

— Засега всичко е тихо — Ел се вслушваше в нощната тишина.

— Повярвай ми, няма да е за дълго.

Конете вече стояха до стената. Алистан и Арнх седяха на седлата, а Кли-кли се катереше на гърба на огромен жребец, когото наричаха Перце. Пчеличка, като ме видя, приветливо изпръхтя. Извадих ключа и го хвърлих на Алистан. Той го хвана във въздуха и кимна.

— Браво, крадецо.

Уау! За пръв път в гласа му чух одобрение.

— Тази нощ трябва да напуснем Раненг — каза графът и сръга коня с пети.

Отправих благодарност към Сагот. За тези няколко дни, които прекарахме тук, аз успях да намразя този град с цялото си сърце.

[25] Беладона — наркотик, получаван от Пурпурен флаг, растение, цъфтящо по склоновете на Хребета на света. ↑

[26] Исилийският мрамор се добива от южните склонове на Стоманените шахти. Когато ходиш по него, се поражда оглушително ехо. ↑

ГЛАВА 11

ЧЕРНАТА РЕКА

По мои изчисления в момента беше не повече от четири сутринта, а „Учената сова“ вече кипеше от приготовления за пътуването. Ние влязохме в двора на хана в момента, когато Халас и Делер, ругаейки се един друг, оборудваха четирите товарни коня. Забелязаха ни. На въпросителния поглед на Миралисса Алистан Маркауз мълчаливо ѝ подаде ключа.

— Гарет, знаех си, че ще се справиш! — приятелски ме потупа по рамото Чичо.

Благодарение на елфийското шаманство ръката на десетника, в която се беше забил арбалетен болт, беше напълно излекувана.

— Затова пък аз не знаех — казах аз.

— Случва се...

Не знам какво имаше предвид.

— Крадецо, момент! — привика ме Маркауз.

— Вземи — Миралисса ми подаде ключа. — По-добре да е в теб.

Последният път, когато се опита да ми го връчи за съхранение, аз отказах, но сега... Може би наистина ще е по-добре да го нося със себе си, че току-виж пак го откраднали.

Мълчаливо увесих ключа на врата си и го прибрах под дрехите.

— Лафреса се опита да разкъса връзките, но не ѝ се получи — съобщих на елфийката.

— Това трябваше да се очаква. Не е толкова лесно да се разкъсат връзките на Танцуващ със сенки. Господарят просто още не знае, че гоблинските пророчества са започнали да се изпълняват.

— И вие ли вярвате в глупостите на нашия шут? — попитах я кисело.

— А защо не? — елфийката прехвърли косата си през рамо. — Неговите пророчества досега нито веднъж не са ни подвели.

Към нас приближи Чичо:

— Милорд Алистан, лейди Миралисса. Всички сме готови, можем да тръгваме.

— Добре. Мастер Квилд!

— Да, лейди Миралисса? — подскочи ханджията.

— Всичко ли направихте?

— Да, точно както ми казахте — Квилд започна да брои на пръсти и да изрежда. — Слугите ги изпратих за две седмици по домовете, роднините ги изведох от града, хана го затворих, скоро тръгвам и аз. Вас не съм ви виждал, или по-точно съм ви виждал, но какво сте правили, не знам, аз съм човек малък...

— Точно така, мастер Квилд. Не се бавете, тръгнете колкото може по-бързо, за да не пострадате. А това е за труда ви.

Ханджията взе пълната с монети кесия и се разсипа от благодарности.

— Позволете да ви посъветвам, лейди Миралисса. По-добре излезте през Мръсната порта, нея никога не я затварят през нощта, а стражниците за една монета изобщо няма да си спомнят за вас.

— Така и ще направим, мастер Квилд, а сега, сбогом!

Квилд се поклони още веднъж, пожела ни приятно пътуване и се скри в хана.

— За монета ще ни забравят, а за две много дори ще си ни спомнят — подхвърлих аз, без да се обръщам към никого конкретно.

— Правилно разсъждаваш, крадецо. Нека мастер Квилд си мисли, че ще преминем през Мръсната. Няма да навреди нито на него, нито на нас. А ние ще опитаме да напуснем града през Празничната.

Бас седеше на верандата и с интерес и видимо облекчение наблюдаваше нашите приготовления. Бас! Мракът да ме отнесе, съвсем бях забравил за него!

— Твоят кон — Ел подаде юздите на Бас.

— Благодаря, но аз повече се доверявам на краката си, ще се прибера пеша. Гарет, може ли за минутка? Трябва да поговорим.

Ел му прегради пътя:

— Ще имаш време да си говорите после. Сега идваш с нас.

— С вас?!

— С нас?! — учудих се и аз. — За какъв мрак трябва да идва с нас?! Само това ни липсваше!

— Тук двамата с теб мислим абсолютно еднакво, Гарет. Аз също съм на мнение, че твоят приятел трябва да остане тук, но треш Миралисса мисли другояче.

— Сега ще поговоря с нея — рекох решително. Аз наистина не исках да пътувам в една компания с Бас.

— Всичко е много просто, мастер Бас — елфийката от Дома на Черната луна вече беше до нас. — Ние не можем да те оставим тук...

— Ще започнеш да говориш — продължи Ел. — А нямаме нужда от това.

— Обещавам, че ще бъда ням като риба.

— Вие, хората, много обещавате, но малко изпълнявате. Дори да си прав, ако решиш да останеш тук, тогава наистина ще бъдеш ням като риба...

Нямаше нужда от допълнителни пояснения — или на коня и тръгва с нас, или крив елфийски нож в гърлото.

— Гарет! Кажи им! — обърна се към мен Бас.

— Съжалявам, но нищо не мога да направя — поклатих глава аз.

Миралисса беше права — дори и ако Бас не се раздрънка, можеха да го намерят хората на графа... Според елфийските разбирания полесно беше Бас да умре, но аз се затъпих и тъмните специално за него направиха изключение, осигурявайки му кон и възможност да пътува заедно с нас.

— Това е безумие! Сигурно самият Неназовим ме бутна да ви пресека пътя! — гневно избухна Бас, осъзнавайки, че няма изход и ще трябва да сподели пътуването ни. — И къде всъщност отивате?

— Не е нужно да знаеш, човеко, сядай на седлото и млъквай. А ако решиш да бягаш, помни — аз ще съм наблизо.

Ел още от първата минута на запознанството си с Бас питаеше огромна „любов“ към него.

— Върши после добрини! — все още ядосан, Бас се качи на коня. Трябва да отбележа, че го направи доста непохватно.

— Не се ядосвай, можеше и да е по-лошо — утеших го аз.

Пчеличка се потърка в мен, просейки лакомства, но аз нямах нищо в джобовете си и само разперих ръце.

— Вземи — Мармота ми подаде ябълка.

— Благодаря.

Пчеличка весело я схруска и одобрително ме погледна, молейки за още.

— Гарет! — Кли-кли, който изглеждаше като малка издатина на гърба на огромния си черен кон, приближи към мен. — Би ли ми върнал медальона?

— Разбира се — бях забравил за дрънкулката му. — Ето, благодаря.

— Няма защо — гоблинът го сложи на врата си. — Е, готов ли си за пътуването?

— Не.

— Ясно — ухили се шутът. — Нощувките под открито небе и бъркочите на Халас не са за теб.

Не успях да му отговоря, защото, бълвайки проклетия към небесата и зеления гоблин, се появи Делер:

— Кли-кли! Ти ли взе последната бутилка вино?

— Гарет, извинявай, но ще тръгвам — разбърза се шутът. — Не, нищо не съм вземал! Изобщо не ми е притрябвала твоята „Асминска долина“!

— А откъде тогава знаеш какво е виното? — подозрително се намръщи джуджето.

— Просто това ми дойде на езика.

— Кли-кли, сто... стой, на теб говоря! Ах, ти, крадлив запъртък!

Каквото и да става в нашия свят — Кли-кли си оставаше непроменен и верен на навиците си.

* * *

Минахме през Празничната порта без никакъв проблем. Сънените стражници не ни зададоха никакви въпроси и възможно най-учтиво ни отвориха портата, пускайки ни да излезем от града, без да полюбопитстват за целта на такова спешно излизане посред нощ. Златото, връчено на капрала, действаше по-добре от всякакви писма с печати на градския съвет.

През следващите два дни преодоляхме разстоянието, разделящо Раненг и Иселина. По целия път препускахме с бясна скорост, за да увеличим преднината си пред евентуална потеря, изпратена от граф

Балистан Паргайд. Трактът, по който пътувахме, се оказа многолюден и оживен. Към и от Раненг бързаха пътници и занаятчии, точеха се кервани, превозващи най-различни неща за пазара. Селата се срещаха на всяка левга и на отряда не се налагаше да ношува на открито.

Бас беше навъсен и мрачен, през целия път до него плътно беше или Ел, или Чичо. Добре, че моят приятел реши да не поема рискове и да не предприема опити за бягство, осъзнавайки какво го заплашва. На въпроса ми наистина ли Бас ще дойде с нас чак до Храд Спайн Миралисса само каза, че ще намери къде да го остави.

— На границата има много постове и крепости. Ще поседи там, докато се върнем, а после нека да върви където иска.

Не казах на Бас за решението на елфийката. Не мисля, че щеше да бъде доволен от тази новина. На втория ден той се сприятели с Фенерджията и започва да припява песни под звуците на свирката му. Когато спирахме да починем, Бас играеше на зарове или карти и, както обикновено, почти винаги печелеше. Само Кли-кли успяваше да победи бившия ученик на Фор. И двамата лъжеха и мамеха, но гоблинът го правеше дори по-добре от Бас Невестулката.

В пет часа вечерта на втория ден от пътуването излязохме на Иселина.

Видях искрящата лента на реката още докато бяхме в гората. Слънчевите лъчи се отразяваха от водата и проблясваха между дърветата право в очите. А когато излязохме на открито, дъхът ми секна.

Отрядът стоеше на ниско възвишение, а широката лента на реката лежеше пред нас като на длан. По време на пътуването бях успял да видя множество поточета, рекички и реки. Но нищо от видяното не можеше да се сравни с Иселина. Пред мен лежеше майката на всички северни реки. Огромна, широка и пълноводна, тя започваше някъде там, където потоците от Планините на джуджетата се събираха в могъща река, после преминаваше през горите на Заграбия и се вливаше в Морето на бурите далеч на североизток.

В краката ни лежеше малко градче. Не видях нито стени, нито наблюдателни кули. Всъщност то не беше дори градче, а по-скоро голямо село, макар доста от къщите да бяха двуетажни. Недалеч от градчето се издигаха мощните бастиони на замък.

— Мармот — обърнах се към Дивия аз. — Що за градче е това?

Воинът ме погледна доста странно и отговори:

— Болтник, Гарет.

— Онзи Болтник?

— Да.

Всички знаят и помнят касапницата при Болтник, в която била унищожена една четвърт от нашата армия по време на Пролетната война. Хората стояли на брега на Иселина, чакайки ударните сили на орките да започнат да преминават през нея. Никой не подозирал, че на петдесет левги нагоре по течението орките вече били пробили човешката защита, изтласкали хората в Раненг, и че ще ударят в гръб тези, които ги чакат при Болтник. Първите притиснали хората към реката, на отсрещния бряг също било пълно с оркски стрелци. Нашата армия се оказала между чука и наковалнята. Почти никой не успял да оцелее; единици били онези, които се измъкнали по вода или през обкръжението. В онзи ден хората разбрали, че елфите ненапразно наричат реката Иселина, т.е. Черната река. Черна река — черни дни. Макар че през онези дни реката била не черна, а червена от кръвта на хора и орки.

Алистан не отведе отряда в града, ние минахме отстрани и белите къщи с червени керемидени покриви останаха вдясно от нас. Всеки разбираше, че не си заслужава да отиваме там, където може да се появят някакви, пък дори и съвсем нищожни, проблеми. Горчивият опит от Раненг сега беше от полза на Алистан Маркауз. Змиорката и Арнх тръгнаха към града да разберат къде има брод, а ние останахме в малка горичка съвсем близо до брега, но малко по-надолу по течението.

Покрай реката миришеше на свежест и влажна трева. Брегът беше обрасъл с острица и тръстика, клонести върби свеждаха сребристорозелени клони до самата вода. Около конете веднага забръмчаха няколко конски мухи, които Кли-кли нарече „бъжляци“. Гоблинът незабавно организира лов на „бъжляци“.

Отсрещният бряг оттук изглеждаше много далеч. Не бих заложил на това, че ще успея да доплувам до него. Дърветата от онази страна изглеждаха малки, не повече от половината ми кутре.

— Какво гледаш, Гарет? Не си ли виждал река? — Халас седна до мен и започна да си разпалва лулата.

— Такива големи — не.

— Колкото до мен — изобщо не искам да ги виждам. Реката означава лодка. А аз мразя лодки!

— Ако още не си разбрал, нашият гном много се страхува от плаването — каза застаналият недалеч от нас Меден.

— Гномите от нищо не се страхуват! Просто лодките — това не е за гноми, Меден!

— За гномите са мотиките — включи се Делер. — Но ти не се притеснявай, Щастливец^[27]! Ще преминеш без никакви мъки. Това не е лодка, а ферибот.

— С други думи, голяма лодка. Все същото! — навъсено пусна колелце дим Халас.

— Той има морска болест — поясни Медения на Кли-кли.

Халас запафка още по-силно, хвърляйки гневни погледи към водата.

— Морската болест не е нищо! Аз например не мога да плувам — с излишна гордост каза Кли-кли.

— Тоест съвсем ли? — Халас погледна шута.

— Тоест като брадва! И изобщо не се страхувам.

— Мамка му! Нали ти казах, че гномите не се страхуват от нищо! — избухна Халас.

В това време Змиорката и Арнх се върнаха.

— Нищо не се получава, милорд Алистан — темето на Арнх блестеше от пот. — Имат някакъв градски празник. Никой не работи, двата ферибота стоят празни, всички са пияни. Така че до утре сутрин няма да мръднем от този бряг.

— А, мрак! — изруга Алистан.

На съвета беше взето решение да се приближим по-близо до фериботите, така че сутринта първи да тръгнем за отсрещния бряг. Двата ферибота се намираха на четвърт левга от града — представляваха дървени салове с огромни барабани, на които бяха навити дебели вериги, с чиято помощ се движеха между бреговете. Фериботите бяха разположени на стотина ярда един от друг и имаха различни собственици.

— Каква глупост — каза Бас. — Как си хранят семействата? Не само че са далеч от града, но и се конкурират един друг.

— Не е така — подсмихна се Чичо. — Те непрекъснато пренасят стоки за Пограничното кралство, а и войниците прескачат от бряг на

бряг. А армията плаща добре...

— Тук са само два ферибота. Другият най-близък е на четиридесет левги северно оттук. Болтник е последният град по тези места — подкрепи го и Арнх. — На този бряг има само малки селца и замъци на благородници.

Собственикът беше намерен в дома му. Старецът категорично отказа да ни превози сега дори и за цялото злато на Сиала.

— Всички работници празнуват, кой ще тегли веригата? Тази вечер ще се приберат, ще се наспят, а утре сутринта защо да не превозят такива прекрасни господа? — мърмореше човекът.

— Виж, дядо! Ще отидем на другия ферибот, при съседа ти!

— Ами отидете, добри господа, аз да не ви задържам или какво? Само че е безсмислено, кълна се в боговете. Там е същото. До сутринта нищо не работи, имаме празник.

Затова пък упоритият старец с радост отстъпи къщата си на Маркауз, Миралисса и Еграсса. Примижал доволно от дрънкащите в джоба му пари, той се отправи към града.

За нас, естествено, легла нямаше и трябваше да прекараме нощта на брега на реката. Дивите реагираха спокойно на този факт — те бяха нощували в снежната тундра на Безлюдните земи, където само огънят и одеялото отделят спящия от студа и смъртта, така че какво е някаква си нощувка край брега на река? Но Бас недоволно замърмори:

— Не само че ме мъкнете незнайно къде, но и комарите трябва да храня! Ах, мрак! — Бас се удари по челото, смачквайки наведнъж няколко от досадните кръвопийци.

Тук Бас беше прав — въздухът просто звънеше от комари. Тези малки твари се появиха с приближаването на вечерта и явно решиха да си организират подобаващ пир. Постоянно се чуваха проклетия и оглушителни удари. Десетки комари се отправиха в светлината, но това изобщо не притесни гладните им другарчета. Освен това сега нямаше вятър и нищо не можеше да издуха кръвопийците към средата на реката. Кли-кли предложи да използва прекрасното шаманство на гоблините, което, по неговите думи, би трябвало да убие всички комари на десет левги оттук, но спомняйки си вълшебството му с въженцата, когато унищожи дома на привържениците на Неназовимия, го изпратихме заедно с прекрасната му идея да отиде някъде по-далеч. Мен лично ме вбесяваше това, че постоянно се опитвах да проникнат

в ушите и устата, при това без да престават противно да жужат. Накрая дори Ел не издържа и отиде за помощ при Миралисса. Когато се върна, носеше някакъв прах, изстърган от дървата за огрев на домакина, и го хвърли в огъня. Разнесе се пикантен аромат на трева. Комарите започнаха да измират със стотици и няколко минути по-късно нашето мъчение приключи. Стъмни се и водата в реката заприлича на черно огледало, в което се отразяваха плуващите в небето облаци. Миг по-късно залязващото слънце хвърли последните си лъчи върху речната повърхност и тя засия като разтопен бронз.

— Пляс! — раздаде се от близките тръстики.

— Как само играе рибата, явно щуката е излязла на лов — изхриптя Чичо.

— Ех, да имаше сега една рибена чорбица — замечтано млясна Арнх. — Омръзнаха ми бъркочите на Халас.

— Като не искаш, не яж! — отрязва гномът, чувайки последната реплика.

— Хайде, не се обиждай, Щастливец. И ти самия би хапнал риба — добродушно отвърна Арнх и отпусна крака в реката. — Ух! Топла като прясно мляко.

— Много неща бих ял. Но откъде да ги взема, това е въпросът!

— Хайде да наловим риба! — подскочи Кли-кли, осенен от гениалната идея. — Никога в живота си не съм ловил риба!

— А въдица откъде ще вземеш?

— Въдицата не е проблем. Ще вземем въже, няколко пирона, стръв и ще хвърлим по-навътре. Може пък някоя по-глупава да клъвне — поглаждайки брада, каза Чичо.

— Хайде! Какво ще кажете, да го направим, а? — нетърпеливо заподскача Кли-кли.

— Чичо! — откликна Делер, който в това време хранеше конете. — Да угодим на Кли-кли.

— Добре. Кли-кли, докато правя въдицата, намери някаква стръв.

— Разбира се! Веднага! — закрепця радостният Кли-кли и хукна да търси стръв.

— Като хлапе е — подсмихна се Бас, сядайки до мен. — Нищо няма да хванат, такава въдица само за жаби става.

— Не бързай да съдиш, аз с такава въдица като дете е-е-ей такива парчета хвацах — разпери ръце Чичо.

— Стига сте дрънкали, по-добре елате до огъня, яденето е готово — извика ни Халас.

Почти бяхме изпразнили котлето, когато се появи Кли-кли.

— Махай я! — изрева Мармота и се отдалечи от гоблина. — Тя вони!

— Разбира се, че вони, нали е мъртва — каза Кли-кли, понесъл мъртва котка в протегнатите си ръце.

— Къде я намери, Кли-кли?

— В канавката до пътя, сгазена от каруца. Но отдавна. Честно, наистина! Червеите вече са ѝ изяли очите!

— Не ни разваляй апетита! — отблъсна чинията от себе си позеленелият Мумр.

— Значи да я хвърля, така ли? Нали сами казахте, че ни трябва стръв — озадачено каза Кли-кли, примигвайки с очи.

— Но не и мъртва котка! Трябва малко да мислиш, Кли-кли!

— Чакай, Фенерджия — облиза си лъжицата Чичо. — А защо не? Какво рискуваме?

— Стомасите си — каза Халас, стараяйки се да не гледа проскубания труп на нещастната котка. — Кажим им, Делер?

— Халас е прав — потвърди джуджето.

— Не се отчайвай, Кли-кли, сега ще сложим стръвта ти на куката.

— Ура! Страхотно! Благодаря ти, Чичо! — Кли-кли едва не изпусна котката в котлето с кашата.

От такова кощунство към храната му Халас за малко да получи удар и гоблинът побърза да се изнесе на брега, за да изчака Чичо там. Аз реших да погледам как ще протече подобен странен риболов и като станах от „масата“, тръгнах заедно с десетника към нетърпеливия Кли-кли. Чичо, без каквато и да е гнусливост, хвана котката за опашката, закачи я към самоделната въдица, после я разчекна и я метна в реката. Чу се силно „пляс“ и по водата се разбягаха водни кръгове.

— И сега какво? Веднага ли ще клъвне, а? — от нетърпение гоблинът заподскача на място.

— Може веднага, а може и по-късно. На, ето ти въжетото, навий си го около ръката, като дръпне, веднага дърпай и ти — бавно каза Чичо, предавайки въдицата на Кли-кли.

Гоблинът седна на брега и започна да гледа спокойната водна повърхност, в която вече се отразяваха първите звезди.

— Слушай, Чичо — прошепнах тихичко на десетника, когато вече се бяхме отдалечили и вървахме към огъня. — Кли-кли го разбирам, но ти поне би трябвало да знаеш, че за да уловиш каквото и да е на полуразложена котка, трябва много да се постараш!

Чичо се усмихна:

— Ех, младост, мислиш ли, че не знам, Гарет?

— Тогава защо...

— Кли-кли, той е като дете. Гоблините порастват много по-късно, отколкото ние, хората. Нека да разпусне и да си почине. Само боговете знаят какво му коства да се прави постоянно на шут. Там, зад Иселина, започва Граничната зона и никой от нас няма да има време за почивка.

— Толкова ли е лошо?

— Граничната зона, разбира се, не е Безлюдните земи, но орки могат да се появят в най-неочаквания момент. За Първите да пуснат наказателен отряд по нашите земи си е нещо съвсем нормално и ще трябва да си държим очите отворени, ако искаме да избегнем загубите. Двама вече загубихме... Проклятие! Какъв, да ме отнесе мрака, десетник съм, щом не можах да ги опазя?!

— Добър, Чичо, добър. За смъртта на Котката и Гръмогласния вина нямаш — това беше всичко, което можех да му отговоря.

— Забрави — въздъхна Чичо. — Просто съм твърде стар за подобни походи. Крайно време е да си взема спечелените пари и да си направя собствена кръчма. Като приключим с тази работа, така и ще направя.

— Същото каза и когато се върнахме от последния поход, Чичо — излезе на светло Медения. — На гърбавия гърбицата не се изправя!

— Я да мълчиш, сукалче! Аз все още съм десетникът тук — добродушно му се сопна Чичо. — Как да ви оставя сами вас, идиотите?

С това разговорът приключи.

От водата лъхаше свежест, една по една звездите засияваха в небето. Дивите постлаха одеяла на тревата и се приготвиха за сън.

— Къде все пак отиваме, Гарет? — попита Бас, като пъкна сгънатата дреха под главата си.

— Ти просто спи, човеко — усмихна се елфът. — Щом пристигнем, първи ще те уведомя.

— Ако е в Граничната зона, бих искал да имам време да оставя потомство и да направя завещание.

— Шегаджия е твоето приятелче, Гарет. Дали да не го направим втори шут? — ухили се Мармота. — Вече ти казаха, заспивай и не се притеснявай за нищо.

— Заспивам — недоволно изсумтя Бас и затвори очи. Ел още веднъж го погледна внимателно и потъна в тъмнината — да поеме първата стража.

* * *

— К... Кълве! Кълве! Кълна се във Великия шаман Тре-тре, кълве! — крещеше шутът.

Пискливите крясъци на гоблина се забиваха в мозъка и прогонваха съня. Отворих очи и ядосано изругах. Звездите все още сияеха на небосклона, но зората вече се разпалваше на изток. Тревата, одеялата и дрехите бяха покрити с фин диамантен прах роса. Потреперих — беше още студено, а през нощта дрехите ми се бяха пропили с влага.

Върбите бяха застинали като черни сенки на фона на небето и избледняващите звезди. До една от тях подскачаше малка и много добре позната ми фигурка в неизменното си наметало с остра качулка.

— Клъвна! Честна дума, клъвна! — крещеше фигурката. — Помагайте! Тя клъвна!

— А-а-а, върви в мрака! — изстенах аз и се върнах под одеялото.

Моето мнение беше споделено от всички събудили се. Халас се повдигна на лакът и като погледа за миг как гоблина танцува като луд, замърмори гневно.

— Кли-кли, млъкни! — посъветва го Мумр, без дори да отваря очи. — Още е тъмно.

— Как не разбирате! Тя клъвна! Честна дума, не лъжа! Сами вижте! По-бързо! Не мога да я измъкна!

— Чичо! — каза изпод нахлупената на лицето му шапка Делер. — Ти си виновен за това, така че иди и виж какво кълве на нашия

лъжец. И го накарай да млъкне.

— По-бързо! Връвта ще се скъса! Не чувате ли, че кълве?!

— Проклет да е мигът, в който реших да го уча да лови риба! —

Чичо с въздишка стана от земята, навлече кожената куртка и се запъти към превъзбудения гоблин.

— Чичо, виж! Хванах риба!

Е, това вече беше прекалено, сега просто няма да заспя!

— Гарет, при Кли-кли ли отиваш? — измърмори Бас.

— Защо?

— Ритни го и от мен — каза Бас и се обърна на другата страна.

Погледнах го с едва прикрита завист — винаги беше трудно да събудиш Бас.

— Да отидем да видим какво е хванал — ставайки, изръмжа и Медения.

Над спокойната водна повърхност се стелеше разкъсаното одеяло на мъглата. Виковете и крясъците на гоблина се разнасяха далече по реката.

— Гарет! Гарет! Виж! Аз я хванах! Тя клъвна! Честна дума, тя клъвна! Изведнъж — хоп! Едва не ме събори във водата! А аз не мога да плувам! Падна ли, до там съм! Или вече го казах? Гарет, хванах я — това е важното!

Въжето, опънато като струна, конвулсивно потръпваше. Гоблинът се беше досетил да омотае няколко пъти свободния край около ствола на най-близката върба.

— Дърпа, казваш? — Чичо с жест на опитен рибар се опита да издърпа въжето. — Ух, добре се е закачила! И колко е силна! Меден, помогни!

Десетникът и мускулестият воин, пъшкайки, започнаха да теглят въжето, а Кли-кли го навиваше около забита в земята пръчка.

— Съпротивлява се, гадината! — изръмжа Медения, когато рязко дръпване откъм водата едва не го събори.

Изваждането на неизвестния трофей се проточи цял час. През това време от възбудените виковете на нашия рибар се събуди дори Бас, така че накрая всички се събрахме зад гърба на Медения и започнахме да правим предположения: какво би могло да се хване на мъртвата котка на нашия шут?

— Сигурно воден дух е закачил — Халас още се мъчеше да запаля лулата си. — Или русалка.

— Остава да кажеш, че е кралят на кракените — засмя се Делер, докато помагаше на Медения. — Вечно си съчиняваш, Щастливец.

— А ти си глупак! — не остана дължен гномът. — Каква риба е това, цял час да не могат да я изтеглят? Тя дори не удря с опашка, а не се дава и за минута. Сигурен съм, че е русалка!

— Е, това за русалката, разбира се, е глупост, но може да се хванала някоя речна твар. Преди тук е имало огромно езеро — прозя се Мармота.

— А ти откъде знаеш, умнико? Лично виждал ли си го? — Халас все още жадуваше да види жива русалка.

— Всъщност не, но съм чувал от стари хора.

— Стари хора... Залагам една златна, че това е обикновена риба, а не русалка — Бас подхвърли монетата във въздуха.

— Съгласен! — ухили се гномът. — Давай монетата, загуби.

— Ще видим, нека първо да я извадят.

— Пфу... Арнх, смени ме — уморено изпъшка Чичо. — По-лесно ще е да я пуснем, отколкото да се мъчим така!

— Няма начин! — в един глас изкрещяха Кли-кли и Халас.

Битката с водната твар продължи. Когато най-накрая над водата се появи нещо черно и дълго, всички вече се бяха уморили да чакат.

— Дънер! — огорчено изплю Делер. — Струваше ли си да се мъчим толкова дълго?

— Ех! — огорчено каза Арнх. — А аз си помислих какво ли не!

— Как дънер?! Какъв дънер? Аз не мога да хвана дънер! — възмути се Кли-кли.

— Успокой се, приятел — засмя се Бас, а в това време дънерът разтвори паст, в която при добро желание спокойно можеше да се побере човек.

— Мама! — това беше всичко, което каза Кли-кли, падайки по гръб от изненада.

— Сом! — изкрещя Чичо. — Колко е огромен!

Тук сомът разбра, че Дивите с паст не можеш да ги впечатлиш — в Безлюдните земи са виждали какво ли не — и опита да се освободи. Водата закипя, Медения падна на колене, но не пусна въжетото, а Арнх

стисна зъби, опитвайки се да задържи огромното рибище. Всички, които бяхме на брега, включително и аз, се втурнахме на помощ.

С общи усилия накрая сомът се оказа на брега. Огромното черно тяло беше покрито с водорасли и миди, имаше дълги черни мустаци, двете беззъбни очи свирепо ни гледаха, рибата жадно отваряше уста, заплашвайки да погълне всеки, който се осмели да се приближи достатъчно близо. От устните на чудовището стърчеше цял арсенал от различни куки. Дължината на рибата беше около дванадесет ярда, а за теглото ѝ направо беше страшно да се помисли.

— Какво става тук? — Миралисса приближи до нас.

— Миралисса, хванах риба! Честна дума! Виж колко е голяма, всички ми помогнаха да я издърпам, но я хванах аз! Нали е страхотно?! — похвали се Кли-кли.

— И какво ще правиш с нея?

— Не знам... — замисли се Кли-кли. — Вземаме си я!

— Да ядем тази гадост? — намръщи се Халас. — Поне на осемдесет години е! Месото е старо и сигурно мирише на блато! Не ни трябва! По-добре да го пуснем!

— Да го пуснем? — замисли се Кли-кли, а после, решавайки да покаже благородството на победителя над победения, важно кимна: — Може да го пуснете. Плувай, рибке, и помни, че мъртвите котки носят нещастие. Е, вие... такава... Бутнете го във водата, а?

Сомът, сам не вярвайки на късмета си, вдигна във въздуха цял воден стълб и изчезна в черните дълбини на реката.

— Между другото, дължиш ми пари — напомни Бас на Халас.

Гномът изсумтя недоволно и бръкна в чантата.

— Гарет, видя ли каква риба хванах, а? Страхотно, нали?!

— Браво, Кли-кли, ти си истински рибар — поласках самолюбието му аз.

— Не, наистина ли така мислиш, а? — той дори за миг спря, чувайки такива думи от мен.

— Наистина — въздъгнах аз. — А сега върви си хапни морковче и се успокой.

— Нямам моркови — разочаровано разпери ръце Кли-кли. — Още вчера свършиха.

— Съжалявам.

— Ей, Кли-кли! Помогни на Мармота да донесе дърва — заповяда Чичо.

— С удоволствие! Веднага! — неуниващият гоблин веднага забрави за рибата и хукна да помага.

Докато разпалим огъня, докато Чичо, поел дежурството от Халас, пригответи закуската, докато се съберем — и настъпи утрото. Небето изцяло просветля, слънчевата светлина прогони звездите и само бледият сърп на месеца висеше над самия хоризонт. Собственикът на ферибота се върна в компанията на шест здрави хлапета и каза, че ако искаме, можем да тръгваме още сега.

— Само че, добри господа, няма да мога да ви кача всички наведнъж. Много сте, а и конете не са малко. Ще ви превозя на два пъти.

— Не е необходимо — отвърна Алистан, броейки на човека шест сребърни монети. — Виждам, че и съседът ти е тук, така че останалите ще преминат с него.

— Няма да ви се получи, милорд, простете ми за тези думи. Имаме си професионална гордост. Той няма да вземе моите клиенти, както и аз неговите. Ще трябва да изчакате на два курса, за което моля най-смирено да ми простите.

Собственикът на съседния ферибот заедно с помощниците си мрачно и недружелюбно гледаха своя конкурент.

— Щом трябва, два да са — съгласи се Алистан. — Чичо, разпредели хората за два курса.

— Лодки — измърмори Халас, хвърляйки притеснен поглед към ферибота. — Мразя лодки!

Лицето на гнома имаше цвета на нежна пролетна зеленина.

— Хайде стига, Халас — усмихна се Арнх, дрънкайки с бронята. — Виж, вълни няма, водата е спокойна, ще преплуваш и нищо няма да ти се случи.

— Щом фериботът започне да се люлее наго-оре, надо-олу, наго-оре, надо-олу, веднага ще разбереш какво има в стомаха на нашия мотичник — ухили се Делер.

— Млъкни, кратуно! — преглътна Халас, гледайки уплашено към реката. — И без теб ми се повръща!

— Тогавата иди при храстите, за да не смущаваш хората, и повърни — посъветва доброто джудже.

Халас изстена и стисна дръжката на бойната си мотика.

— А защо не пееш — предложи Кли-кли на гнома. — На мен ми помага.

— Наистина ли? — в очите на гнома просветна недоверие, премесено с надежда. — А какво да пея?

— Ами пей „С чука по брадвата“. Или „Песента на лудите рудокопачи“ — Делер тупна Халас по гърба. — Хайде, на борда!

Гномът преглътна, позеленя още повече, за стотен път съобщи на всички, че мрази лодки, и прекрачи на ферибота.

— Кли-кли, хайде — кимна с глава Чичо.

— А, не! Аз ще плавам с Гарет!

— Твоя воля, тогава Фенерджията. Това е, тръгвайте, ние сме после!

— Натискайте, момчета! — извика салджията от мястото си.

Работниците завъртяха барабана, веригата задрънча и фериботът потегли към отсрещния бряг.

На сушата останахме аз, Кли-кли, Чичо, Арнх и Змиорката заедно с товарните коне. Вторият път на момчетата щеше да им е много по-леко с барабана.

Междувременно фериботът преодоля около една четвърт от пътя и внезапно утринната тишина беше нарушена от пеенето на Халас. Не завиждах на онези, които сега бяха там. От гнома ставаше певец толкова, колкото от мен — фея с крилца. Той се дереше с пълно гърло, крещеше и виеше така, че песента му сигурно се чуваше чак в Болтник. Жителите на градчето едва ли щяха да кажат благодаря на гнома за такова чудесно сутрешно събуждане.

— Разпя се — подсмихна се Арнх, мятайки ножницата с меча на гърба си. Към неизменната ризница беше добавил кожена куртка с пришити към нея метални пластинки, предпазители за под коленете, гривни и бронирани ръкавици. Арнх улови озадачения ми поглед. — Пограничното кралство е близо, в родината си трябва да съм напълно екипиран.

— Но до Пограничното кралство са две седмици път...

— И какво от това?

Х'сан'кор само може да разбере жителите на Пограничното кралство. Не им трябва месо, дай им само да слагат повече желязо по

себе си. Близостта до източните гори на Загравия — владенията на Първите — прави доста странни неща с хората.

Междувременно Халас не спираше и се дереше за двама, заплашвайки да стресираща целия район.

*Голобрад или на възраст,
Хлапе или старец прошарен,
Стига твоят дух да е млад!
И зиме, и лете
Ще чуеш как по брадвата
Удря чукът!
В часа, когато замлъкне
В безмълвен страх гласът
На гората, що до планината расте!
И от гробове от всички страни
Мъртъвци стотици се изправят
Цели в гробищен прах!
И оголва се на земята костта,
Която няма да видиш в праха,
И реките са вени!
С един удар, с един тласък,
Ще пронизат беззвучно сърцето на планината,
Разбивайки стените!
Под този страшен шум на битка
Ще влезе без страх и без думи
Армадата на мъртвите!
Ще я посрещнат хиляди бойци —
Елитни брадати смелчаци,
Най-добрите бойци!
Щит със щит в битка ще се сблъскат
Така, че стоманата ще се напука
И мечът ще се огъне!
И ще трепери неживата стена,
Изведнъж от страх ще побелее,
И ще се разпадне!
А прави които останат,*

*Да удържат не ще имат сили
Вълните безумни!
И отново, изпаднали в гняв,
Ще започнат пак тази битка,
С безсилие пълна!
И ще се опръска брадата
С предсмъртна кръв, която винаги
Охлажда гнева!
Вилнее безспирно над главите
Спор на чукове, сблъсък на брадви,
Кипи кръвта!
И както винаги, накрая смъртта,
Нежно бойците обвива
С гробовния студ!
В студ и в жезга ужасна
Чакаме ние кога по брадвата
Ще удари чукът!^[28]*

Три пъти Халас не успяваше да довърши куплета и се навеждаше през борда, за да повърне закуската във водата.

— Как само се мъчи, бедният! — съчувствено въздъхна Чичо.

Фериботът междувременно се удари в брега и малки човешки фигурки, в които едва различавах спътниците си, започнаха да извеждат конете. Една от фигурките падна на брега и така си остана да лежи. Изглежда беше Халас.

Фериботът тръгна наобратно.

— Да се приготвим. Арнх, доведи конете.

— Гарет, хей, Гарет! Ще ми държиш ли ръката?

— Кли-кли, пак ли някаква шега?

— Не, сериозен съм! Не мога да плувам! Ами ако изведнъж падна?!

— Ще седнеш в средата на ферибота и нищо страшно няма да се случи — успокоих го аз, чудейки се дали е намислил поредния си номер или наистина не може да плува.

— Страх ме е — съвсем искрено подсмръкна с нос Кли-кли.

Междувременно фериботът набра скорост и десетина минути по-късно вече качвахме и останалите коне на него. А те не се дърпаха. Перспективата за пътуване през реката изобщо не ги плашеше. На ферибота животните стояха в ограждение, специално направено за тях, и Чичо даде знак на салджията, че сме готови за тръгване.

— Натискай!

Хлапетата изсумтяха, барабанът изскърца и ние отплувахме.

По борда на ферибота тихо пляскаше вода, дъските миришеха на водорасли и риба. Върбите на брега постепенно се отдалечаваха от нас.

— Кли-кли, какво правиш? — попитах гоблина, който беше повесил крака през борда и ги плакнеше във водата.

— Какво правя? Опитвам се да преодолея страха си от водната стихия.

— Може да паднеш.

— Ти ще ме хванеш — безгрижно се ухили той.

Седнах до него и започнах да наблюдавам как бавно, но сигурно противоположният бряг се приближава към нас. В средата на реката духаше вятър и фериботът започна плавно да се поклаща на незначайно откъде появилите се вълни.

Един от конете уплашено изпръхтя и започна истерично да цвили, опитвайки се да разбие преградата със задните си крака.

— Успокойте го! Само това ми липсва! — извика салджията.

Чичо се втурна към коня и започна да успокоява уплашеното животно. Конят хъркаше, въртеше очи и трепереше. Нежният шепот на Чичо постепенно го успокои и накрая той само уплашено гледаше водата.

Веригата дрънчеше, водата плискаше, чуваше се шепотът на Чичо, брегът бавно се приближаваше.

— Какво се разтичаха? — изненаданият възглас на Кли-кли ме откъсна от съзерцанието на черната вода.

Нашият отряд тичаше по брега, размахваше ръце и нещо крещеше. Без съмнение крещяха на нас, но вятърът и разстоянието отнасяха думите настрана и не можех да разбера нищо.

— Не знам — казах озадачено. — Нещо се е случило?

— Прилича на... — проточи Кли-кли. В това време един от елфите изпъна лъка и по стръмна дъга изстреля стрела в нашата посока.

— Да не си е изгубил ума? — прошепна шутът, наблюдавайки полета на стрелата.

— Наведи се, стреля над нас — казах му рязко, но беше излишно.

Стрелата изсвистя във въздуха и като прелетя над ферибота, падна във водата зад гърбовете ни.

— Ей! Какво правят там?! — закрещя Арнх, който също видя как стрелата пада във водата.

— Вижте! На брега! — викна шутът, вдигайки поглед от мястото, където падна стрелата, към брега, от който бяхме тръгнали.

А имаше какво да се види. Елфът неслучайно беше привлякъл вниманието ни, макар и по такъв странен начин. Там до втория ферибот се суетяха около четиридесетина ездаци с явното желание бързо да преминат на другия бряг. Но не това беше най-главното — право към нас, бавно, неотклонно и абсолютно безшумно се приближаваше полупрозрачна сфера с цвят на пурпурен пламък. Тя почти докосваше водата и по размери можеше да съперничи на голям хамбар. На брега, от който към нас се носеше смъртта, беше застинала женска фигура с вдигнати ръце.

Лафреса!

— Що за гадост е това? — възкликна салджията.

Аз обаче знаех какво е. Кронк-а-Мор. Точно с такава сфера, но десет пъти по-малка, бяха убили Валдер. От тази магия нямаше да ни спаси нито медальонът на Кли-кли, нито способностите на Миралисса.

— Във водата! Бързо! — изкрещях аз и като сграбчих гоблина за яката, скочих от ферибота.

От изненада Кли-кли изпищя и зарита във въздуха. Цопнах тромаво, няхах време да се свия — твърде всеобхватно беше желанието ми да отскоча колкото се може по-далеч от обречения ферибот. Водата се оказа топла и черна и аз отворих очи, но в дълбокото почти нищо не се виждаше. Фини частици мръсотия и стотици мехурчета обгръщаха мен и отчаяно размахващия крайници Кли-кли. Аз с всички сили загребах със свободната си ръка и краката, опитвайки се да стигна колкото е възможно по-надълбоко под водата. Изпаднал в паника, Кли-кли се мятеше като заек в примка. Видях разширените му от ужас очи, но продължих да се гмуркам все по-

надолу и по-надолу, без да се съобразявам със здравословното му състояние. Надявах се да има достатъчно въздух, преди да изплуваме.

Бу-у-у-уммм-ммм!

Плътен удар ме блъсна в ушите, за миг пред очите ми притъмня и загубих ориентация, не разбирах къде е долу и къде — горе...

Проблесналата светлина над главата ми показа, че плувам в правилната посока. Загребване със свободната ръка, рязък тласък с крака, отново загребване, отново тласък. Изглеждаше, че стоя на едно място, без изобщо да се приближавам към благословения въздух. Когато най-накрая водната повърхност се разтвори над главата ми, Кли-кли почти беше спрял да се движи, но веднага щом вдиша, се закашля и замята още по-силно.

— Аз не мога да потъна! Аз не мога да потъна — запищя панически.

— Спри да се мяташ! — изкрещях му аз. — Ще удавиш и себе си, и мен! Спри! Чуваш ли?!

Думите ми изобщо не подействаха на гоблина и аз го потопих за няколко секунди. Когато изкарах главата му над водата, Кли-кли се закашля, като плюеше и говореше гадости.

— Не се мятай! Иначе ще те оставя! Чуваш ли ме, идиот?!

— Кхъ-кхъ! Кхъ! Да! Кхъ-кхъ! Чувам те!

— Успокой се! Държа те, няма да потънеш! Просто се успокой, легни на водата и дишай!

Той само избълбука в потвърждение, че е разбрал думите ми.

Огледах се. От ферибота беше останал само спомена и дребни трески, пръснати по цялата река. Няколко по-големи парчета дърво все още горяха, във въздуха миришеше на огън и дим. На около четиридесет ярда от нас се виждаше главата на плуващ човек, но не можех да позная кой е. Още някой се беше спасил... А как ли са останалите?

Сега не е моментът да оплакваш загубата, Гарет! Трябва да се измъкна от водата! До брега беше далеч, но аз бях длъжен да доплувам, ако не искам да нахраня рибите. Към мен вече плуваха на помощ, но щеше да мине доста време, докато преодолеят разделящото ни разстояние.

И аз заплувах. Загребвах равномерно водата, броях всеки замах и се стараех да дишам колкото се може по-ритмично.

И-раз! И-раз! И-раз!

Колко пъти направих тези „и-раз“ и досега не знам. Много, наистина много. Пред очите ми беше само плискащата се вода, безмилостното небе и далечната ивица на брега. Ще доплувам! Ще успея! Ще доплувам!

И-раз! И-раз! И-раз! Още малко! Още съвсем малко! И-раз! И-раз!

Кли-кли тежеше ужасно в ръката ми, ботушите, дрехите, арбалетът, ножа и чантата също ме теглеха към дъното. Би трябвало да се освободя от оръжията, но по-скоро щях да оставя Кли-кли, отколкото снаряжението си!

Разбира се, това, което току-що казах, беше невярно, не съм такава свиня, че да оставя безпомощния гоблин да се удави, но и да хвърля оръжието беше немислимо. Ботушите ми бяха пълни с вода и тежаха. Но нямах вариант да се отърва от тях — бяха с връзки, а аз не съм акробат или фокусник, за да се справя само с една ръка. Ако го нямаше гоблина, бих рискувал, но така дори да опитвам нямаше смисъл. Какъв късмет, че на ферибота свалих плаща. Сега беше безвъзвратно изгубен, но пък нямаше да се оплита в краката ми и да ме тегли към дъното.

След още петдесет „и-раз“ разбрах, че с такъв товар не ставах за плувец. Ако не пристигнеше помощ, двамата с Кли-кли ще трябва да направим прощално „бълбук“ и да изчезнем под водата завинаги. Ръцете и краката ми се наливаха с тежест, загребванията ми ставаха все по-слаби и по-слаби, дишането ми ставаше все по-трудно, много често пред себе си виждах само черна вода, и съвсем нарядко мярках синьото небе. Мярках го и то веднага изчезваше. Успях порядъчно да се нагълтам с вода и взе да ми се гади.

А брегът — нещо размазано и размито — беше все още далеч...

— Кли-кли — прошепнах аз. — Опитай се да свалиш ботушите си!

— Вече го направих!

Браво на теб, гоблине!

— Тогава защо... си толкова... тежък?

— Ризницата...

Мрак! Ето защо постоянно ме дърпаше към дъното! Този задник си беше сложил ризница!

— Кли... Кли... ще... те... убия!

— Само... да е на брега!

На брега! Нямах да доплувам до този проклет бряг! И-раз! И-още-раз! И-последен! И-още-малко! И-раз!

Дрехите все по-силно ме дърпаха надолу, вече гребях с последни сили, пред очите ми тъмнееше, ушите ми бучаха, имах чувството, че ръката, с която държах Кли-кли, всеки момент ще се откъсне. Три пъти потъвах под водата и три пъти, полагайки невероятни усилия, изплувах за поредната глътка въздух...

Когато нечий ръце ме подхванаха, вече бях на границата да припадна.

— Гарет, пусни Кли-кли. Гарет! — раздаде се гласът на Мармота. Неохотно разтворих ръка, пускайки дрехата на гоблина.

— Спокойно, до брега е близо, не се мятай! — Ел дишаше тежко, не е толкова лесно да плуваш на спринт.

Ако можех, щях да се изсмея. Не се мятай! Точно същото казвах на Кли-кли.

Когато краката ми докоснаха дъното и Ел с помощта на Медения ме издърпа на брега, не можех да повярвам, че чудото се случи. Добрах се все пак, слава на Сагот!

Паднах изтощен на четири крака и повърнах речна вода. Олекна ми. Плюех кисела слюнка, когато някой ме потупа по гърба:

— Жив ли си, крадецо?

— Като че ли д-да, милорд Ал-листан? — вече треперех неудържимо.

Странно... водата уж беше толкова топла. Някъде наблизко хриптеше и безспирно кашляше Кли-кли.

— Пийни — Делер пхна под носа ми бутилка.

Кимнах с благодарност и отпих голяма глътка. Секунда по-късно в стомаха ми се взриви гномска бомба с барут, изгаряйки вътрешностите ми с огън. В главата ми се мярна една мисъл:

— ОТРОВА!

От очите ми бликнаха сълзи, опитах се да вдишам, но не успях и се закашлях.

— Това не ти е бира, това е „Яростта на дълбините“! Усети ли я? Хайде, ставай, сега не е време да лежиш! — каза Делер и си взе бутилката.

С усилие седнах и започнах да си свалям мокрите дрехи.

— Тези идиоти са избили всички салджии — изсъска през зъби Халас, гледайки към брега през малък далекоглед. — Идват насам!

На отсрещния бряг се носеха фигури на конници, а петнайсет или двацет мъже тъкмо отплаваха на ферибота с ясното намерение да дойдат при нас. Лафреса оттук не я виждах.

— Какви са тези хора? Какво искат? — брадата на Халас гневно трепереше.

— Несъмнено хора на Балистан Паргайд — отвърна Алистан Маркауз и извади меча си. — Пригответе се, ще се бием. Лейди Миралисса, можете ли с нещо да помогнете?

— Само с меча и лъка си. Тази жена ме блокира.

— Ел? Еграсса?

— Прекалено далече е, стрелите няма да стигат дотам. До ферибота също. Можем да стреляме на около четиристотин стъпки...

— А тази вещица няма ли пак да се опита да ни удари с онова нещо? — притеснено попита Мумр, облегнат с две ръце на забития в земята биргризен.

— Не, такова заклинание трябва да се подготвя не по-малко от пет или шест часа — отвърна елфийката, наблюдавайки приближаващия ферибот. Той вече беше успял да преодолее четвърт от разделящото ни разстояние.

— Меден! Меден, стегни се! Ще ги оплакваме после, сега ще се бием! — заповяда Алистан.

Младият воин трепна, кимна навъсено и хвана огролама^[29].

„Да оплакваме ли? Кого? — помислих тъпо. Главата ми нещо не съобразяваше, в устата си все още имах вкус на речна вода и кал. — Мрак! Нима никой друг не е успял да се измъкне от ферибота?“

Чичо, Арнх, Змиорката, салджиите... Всички да са загинали?! Не може да бъде... Това просто не може да бъде!

Не веднага забелязах Змиорката в мокрите му дрехи. Излиза, че беше плувал пред мен. Гърдите на гаракеца се надигаха конвулсивно, явно и него плуването го беше затруднило. Но воинът не беше изоставил остриетата си и можех само да си представям какво му е коствало да доплува сам до брега.

Елфите, с лъкове в ръце, мълчаливо чакаха кога фериботът, който вече се намиреше в средата на реката, се приближи на разстояние за

изстрел.

— Гарет, да се махаме! — подскочи към мен Бас. — Сега тук ще стане касапница!

— Истината казва, Гарет — обади се Халас. — Вие не сте воители, по-добре да изчакате зад нас. Ех, да имаше сега едно оръдие, как само щях да ги подреда!

— Оръдие! — засмя се Кли-кли и се освободи от многострадалния си плащ. — Браво на теб, Щастливец! Ама разбира се, че оръдие! Гарет, ставай! Къде ти е чантата?! Давай оръдието!

— Кли-кли, за какво говориш? — попитах, ужасен от мисълта, че след плуването гоблинът е полудял от страх.

— Да, точно така! — и без да обяснява нищо, Кли-кли скочи към захвърлената от мен чанта и като изсипа всичко на земята, започна да рови в магическите флакони. — Ето го!

Кли-кли вдигна високо над главата си флакон с тъмночервена течност, в която плуваха златисти искри, и го удари в земята. Почти веднага от въздуха се появи истинско гномско оръдие.

— Мамка му — промълви Делер, опулил очи.

А Халас просто онемя, в момента представляваше образец на статуя, на която челюстта е паднала и очите ѝ са отишли на челото. Някой зад мен си пое въздух през стиснати зъби. Да, и самият аз, признавам, бях порядъчно изумен.

От цялото това пътуване и струпалите се върху нас беда аз напълно бях забравил за малкия инцидент, случил се още в двореца на Сталкон. Тогава Кли-кли открадна от мен точно такъв флакон и го разби в оръдието на гномите. Оръдието, както се и очакваше, веднага изчезна, а разярените гноми едва не разкъсаха Кли-кли на хиляди малки зелени парченца. Работата беше, че шутът използва върху оръдието заклинание за пренасяне. При него счупваш единия флакон в някаква вещ и тя изчезва, разбиваш другия — и тя се появява отново. Всъщност аз планирах това заклинание за Храд Спайн, в случай че открия несметни съкровища, но съдбата реши друго и вместо изумруди получихме оръдие.

— Халас, действай! — гласът на гоблина извади Щастливеца от ступора и съзерцанието на една от великите тайни на гномите.

Гномът подскочи към оръдието.

— Заредено ли е?

— Изглежда да...

— Сега ще проверим... Да, всичко е наред! Делер, Меден! Помагайте!

Тримата започнаха да насочват оръдието към приближаващия ферибот.

— И много ли такива изненади криеш в ръкава си, приятел? — малко нервно попита Бас.

Не му отговорих нищо, цялото ми внимание беше насочено към Халас, който свещенодействаше над оръдието. В момента гномът разпалваше лулата си и същевременно командваше Делер и Медения.

— Корекция лека трябва да се направи. Корекция! Ти изобщо знаеш ли какво е това корекция, тъпако?!

— Ще ти покажа после аз кой от нас е тъпак! — изпръхтя зачервения от напъването Делер, докато се опитваше да премести оръдието още няколко сантиметра.

— Стоп! Всички назад, сега ще работи майсторът!

— Стрелял ли си друг път? — предпазливо попита Мармота.

— Аз съм гном, барутът е в кръвта ни! — Халас, присвил очи, наблюдаваше ферибота.

— Барутът не тече — веднага се заяде джуджето, но гномът го игнорира.

— Не забравяй, че имаш само един изстрел.

— Не ме разсейвай, Кли-кли! — изрева гномът. — Всички, запушете си ушите!

Аз побързах да последвам съвета му. Халас поднесе горящата лула към някакъв улей на оръдието, отдръпна се и като пхна показалци в ушите си, зачака.

Над оръдието се изви сив дим...

— БУ-У-УМ!

Оръдието потъна в смрадлив сив дим и отскочи назад. Във въздуха нещо изсвистя, а след това на мястото на ферибота към небето се устреми съскащ стълб от огън и дим, в който се смесваха вода, хора, коне, дъски...

— Бу-у-у-ум-ш-ш-ш! — достигна до нас...

— В десетката! — възкликна гномът. — Улучих! Улучих!

— Да-а-а!!! — закрещя Кли-кли. — На ви!

От ферибота и хората на него нямаше останало нищо, освен отломки по водата.

Хората на графа на отсрещния бряг също гледаха към мястото, където до преди малко плаваха приятелите им. После няколко конници се посъветваха и цялата кавалкада се устреми далеч от брега.

— Сега да имах второ гюле — Халас любовно погали оръдието.

— Къде отиват? — попита Фенерджията.

— Да търсят откъде да преминат! — изплю Медения. — Поне двадесет души са...

— Двайсет и осем — каза Ел, сваляйки тетивата от лъка.

— Именно. Трябва да се махаме, преди да пресекат...

— Няма да пресекат — поклати глава Миралисса, изпращайки с поглед ездачите. — Тук Иселина се разлива много широко, а до най-близкия ферибот има повече от четиридесет левги.

Започнах да изстисквам ризата си. Мократа дреха залепваше за тялото, беше ми студено и противно.

— Меден — каза Алистан, гледайки успокояващата се водна повърхност. — Поеми командването... Сега ти си... десетник.

Какъв ти десетник... От десетте Диви бяха останали шест човека.

— Може да излязат, а? — тъжно попита Медения. И той като всички останали гледаше към водата. — Може да са изплували надолу по течението?

— Не са изплували. Не биха могли, Меден — навъсено изсумтя Змиорката. — Аз скочих във водата веднага след Гарет. Чичо просто нямаше време, беше в средата на ферибота с конете. А Арнх... Той беше с ризницата, а и с други жезла... Дори да е скочил, потънал е на дъното като камък...

Всички мрачно мълчаха. Как ще сме без сивокосия Чичо и лъщящата плешивина на жителя на Пограничното кралство? Не можех да повярвам, че вече ги няма.

— Да пребъдат в светлината — глухо произнесе Делер и свали шапката си.

Кли-кли подсмръкна и избърса очи, опивайки се да скрие сълзите...

Потеглихме след час, едва когато Дивите приключиха с обредите за загиналите приятели, а Халас зарови оръдието. Гномът настояваше

и твърдеше, че най-голямата тайна на неговия народ не трябва да попада в чужди ръце.

Настроението на всички беше мрачно и тъжно, което не беше изненадващо. Тръгвахме на път, отдалечавайки се от Иселина, която за всички нас завинаги щеше да остане Черната река.

[27] Халас (гном.) — щастлива съдба (от думите: хала — щастлива, лас — съдба) ↑

[28] Стихове на Михаил Фьодоров — бел.авт. ↑

[29] Огр-шач (орк.) или орголом — оръжие, наподобяващо тежка бойна верига. Частта, която нанася удар, има крушовидна форма и на нея има шипове. ↑

ГЛАВА 12

ПРОДАЛИЯТ СЕ

Цялата следваща седмица пришпорвахме конете си на югоизток, приближавайки се до Граничната зона — земи, съседни на Пограничното кралство и Загравия.

На десетки левги наоколо се простираше хълмиста равнина, прекъсвана от тесни рекички, буйни потоци и рехави горички. Селата в района бяха малко, през последните два дни видяхме само едно, но го заобиколихме, защото не искахме селяните да ни виждат.

Земята по тези места беше плодородна, мазна, тревата беше сочна и буйна, но желаещите да пресекат Иселина и да населят тази част на кралството не бяха толкова много. Отпред беше Граничната зона, а зад нея се простираха източните гори на Загравия и прочутата Златна гора, където живееха орките.

Алистан все повече и повече ни насочваше на югоизток, заобикаляйки търговските маршрути между Валиостр и Пограничното кралство. Както го разбирах аз, той разчиташе след седмица да ни изведе до границата между кралствата, а оттам вече по права линия да насочи отряда директно към горите на Загравия.

Товарните ни коне загинаха на ферибота, отнасяйки със себе си всички наши припаси и повечето доспехи. Халас и Делер дълго оплакваха загубата на броните си, но, естествено, нищо не можеха да направят. Останаха ни само броните, които бяха на конете, преминали с първия курс, а елфите запазиха броните, на чиито гърди бяха гравирани гербовете на домовете им. Мармота и Фенерджията останаха без каквато и да е броня, ако не броим куртките от варена кожа с пришити по тях метални пластини. Алистан Маркауз загуби копието си. Продуктите, резервните дрехи и още много неща останаха на дъното на реката. Но ние не гладувахме, в този район дивеч имаше в изобилие и на огъня ни винаги се печеше някакво месо.

На четвъртия ден след злощастното преминаване на Иселина времето окончателно се влоши и заваля дъжд. Той не спря да ни

тормози цели пет дни и се наложи да се увивам в плаща, любезно предоставен ми от Еграсса.

Безспирен дъжд, изливащ се от ниски сиви облаци — това винаги е равно на мокро, студено и гадно. Особено трудно беше ставането сутрин и разпалването на огъня. Краката и ръцете са схванати, все едно си спал не на трева, завит с плащ от непромокаема дрокра, а на сняг. Кли-кли настина, започна да кашля, носът му текна. Мармота го лекува с някакви билкови отвари, от които гоблинът продължи дълго да плюе и да се мръщи, заявявайки, че никога в живота си не е пил такава горчилка.

Дъждът валеше, валеше и валеше. Земята се беше превърнала в огромно езеро от кал, конете се хлъзгаха и залитаха, заплашвайки да хвърлят ездачите на земята. Ромолящите поточета и малки рекички, пресичащи местността с десетки, сега се бяха разширили и излезли от бреговете си. В ниските места имаше наводнения, понякога водата стигаше чак до коремите на конете. Налагаше се да търсим подходящи възвишения, за да правим лагера за през нощта. Чак на единадесетия ден водата започна да спада, макар да продължаваше да ръми. На дванадесетия ден стигнахме Граничната зона и Алистан нареди да сложим броните. Не понасях железните одежди, в тях се чувствах като в гроб — бяха тесни, тежки и ограничаващи движенията. Но в този случай от моя страна нямаше никакви възражения — наистина не исках да получа стрела в корема от някой незнайно как отдалечил се от Загравия орк. Кли-кли, виждайки, че съм си сложил ризницата, кимна одобрително.

— Кли-кли, ти нали каза, че не се нуждаеш от ризница, защото си бил малък и е трудно да те улучат — закачих го аз, спомняйки си как едва не отиде на дъното заради бронята си.

Той ме погледна изпод качулката и каза:

— Малък, малък, но живота си ми е скъп. Още в Раненг си я сложих...

Кога все успява този хитрец?

Ризници нямаха Мумр, Мармота и Бас. Последният през всичките тези дни беше навъсен и мрачен, като небето над главите ни. Дъждът не способстваше за подобряване на настроението му и аз разбирах какво му е на душата. Когато те влачат незнайно къде, а до теб язди мълчалив елф, настроението ти няма как да се подобрява. Ел

все така продължаваше да наблюдава Бас и в жълтите му очи не виждах особена любов към бившия ми приятел.

Бившия приятел... Приятелство като такова между нас отдавна не беше останало. Да, много неща все още ни свързваха, но тези много неща бяха просто спомени и нищо повече. За времето, през което не се бяхме виждали, и двамата се бяхме променили много. В живота крачехме по собствен път, а и не можех да му простя, че навремето остави двама ни с Фор без да ни предупреди и открадна общите пари.

Настинката на Кли-кли не беше единствената неприятност от дъжда. Лулата на Халас упорито не искаше да запали и гномът беше сърдит на целия свят. През последните няколко дни той се увиваше в наметалото си и притеснено поглеждаше облаците — страхуваше се, че пак може да го заболи някой зъб. Делер се беше загърнал с къс зелен плащ и напяваше под нос старинни джуджешки песнички. Това допълнително вбесяваше Халас, но времето не предразполагаше към караници, така че гномът само мърмореше някакви проклетия и безуспешно опитваше да разпали лулата си. Медения, който сега беше новият командир на Дивите, витаеше някъде далеч отук. В очите на русокосия гигант се забелязваше замисленост и умора. Воинът беше приятел с Чичо и не можеше да се примири със загубата му. Алистан не обръщаше внимание на нищо, само гледаше напред и гонеше бойния си кон към Заграбия. Еграсса и Мармота често оставяха отряда и се връщаха назад да проверят имаме ли преследвачи. Но на хоризонта беше чисто и двамата се връщаха в отряда, клатейки отрицателно глави.

Мумр се опита да изсвири някаква проста мелодийка на свирката си, но стана още по-мрачно и той с въздишка я прибра обратно в чантата.

Когато дъждът си взе кратка почивка и спря да се излива на главите ни, всички леко живнаха. Дори конете сякаш тръгнаха по-бързо и по-леко, без да обръщат внимание на надвисналите облаци. За слънце можехме само да мечтаем.

На тринадесетия ден от пътуването на един от ниските хълмове, покрит целия с висока трева, видяхме стълб. Целият от черен базалт, но дори това не го беше спасило от зъбите на времето. Изглеждаше поставен тук преди поне хиляда години.

— Граничната зона — подхвърли милорд Алистан и подкара коня напред.

Граничната зона беше огромна територия, земята тук принадлежеше на пограничните барони. Без да броим военните гарнизони и крепостите, разположени на границата между Валиостр и горите на Загравия. Някъде тук беше и земята на моя приятел — барон Оро Хабсбург. Можех да му отида на гости, но не знаех как ще реагира на лъжедралана.

По време на едно от спиранията, когато всеки беше зает със своите си задължения, аз отидох до Миралисса, седнала сама до огъня, и ѝ зададох въпроса, който вече втора седмица не ми даваше покой:

— Как така успяха да ни намерят, лейди Миралисса?

Тя веднага разбра за какво питам:

— Не знам, Гарет. Напоследък много неща не знам и не разбирам... Не трябваше да ни намират толкова бързо, бях поставила защита... — тя въздъхна. — Може би тази жена чувства ключа...

Веднага ми се прииска да го сваля от врата си.

— А може и да не е ключът... Някакъв знак, по който ни следват.

— Това, което улучи ферибота, беше Кронк-а-Мор, нали?

— Да. Най-опасната магия на огрите, а сега я владее човек. Тази вещица няма опита на Неназовимия, и това, което направи, трябваше да я убие на място...

— Но не я уби.

— Да. Домът на Силата е способен да защити своите слуги — казвайки това, Миралисса внимателно ме погледна.

— Не разбирам — поклатих глава аз. — Чувам звън, но не знам къде е камбаната. Домът на Силата за мен е просто звук и нищо повече. Не е ли време да спрем с тази игра на загадки?

— Времето за отговори все още не е дошло, Танцуващ в сенките — този път шутът се беше приближил незабелязано и стоеше зад мен.

— Страхувам се, че когато дойде времето, ще бъде твърде късно, шуте — отговорих доста гневно аз. — Уморих се от загадки! Уморих се от моите сънища!

— Ти си Танцуващ в сенките, затова имаш такива сънища — тържествено каза Кли-кли.

— Сега по-скоро приличаш не на кралски шут, а на тлъст свещеник, който дрънка божествени глупости, за да изтръска още

няколко монети от енориашите.

— Какво искаш да знаеш, Гарет? — въздъхна шутът и седна до мен.

— Всичко.

— Похвално желание — ухили се гоблинът. — Но не можеш да обхванеш необхватното. Добре, ще ти разкажа... вече не си дете и мисля, че си способен да схванеш... Ще ти разкажа за четирите Велики Дома и Сътворението. Тази история ми я разказа дядо ми. Ние, гоблините, помним това, което орки и елфи са забравили, помним и това, което вие, хората, никога не сте знаели.

— Решил си да ми разкажеш поредната гоблинска басня ли? — попитах го не много приветливо аз.

— Басня? Може би. Ти нали нямаш нищо против басните? Така си и мислех. Откъде да започна? Когато светът бил млад... Не, не така... Когато Сиала още не съществувала, когато дори боговете били невинни дечица, а за огрите никой не бил чувал, в цялата вселена имало само един свят. Сега го наричат Светът на Хаоса. Той бил първият свят, Първичният. В него живеели... — шутът за миг се поколеба. — Хора, предполагам... Веднъж един от тези хора открил, че сенките в техния свят са живи създания, макар и малко по-различни. Сенките се оказали семена, прототипи на други светове. Ако човек можел да контролира сенките, ако човек можел да танцува с тях, той можел да вземе коя да е сянка от Света на Хаоса и да създаде нов свят. Собствен свят. Е, или поне да се опита да създаде — не при всеки се получавало. На това били способни не всички, а един на милион, или двама, но в онези ледени времена те били много повече, отколкото сега. И хората, способни да създават светове от сенки, били наричани Танцуващи със сенките.

Аз потръпнах:

— Да не искаш да ме убедиш, че аз също мога да взема някоя сянка и ей така от въздуха да създам цял свят, не по-лош от Сиала?

— Колкото и да не ти се иска, Гарет, но ти си Танцуващ със сенки, от това не можеш да се отвърнеш. А колкото до сенките, ето ти моят отговор — не. Не можеш. Вече казах — само със сянка от Света на Хаоса може да се създаде нов свят. Сенките в нашия свят са си само сенки на сенките на сенките на сенките от Първичния свят. Те са мъртви и не могат да танцуват.

— Но ако попадна в Света на Хаоса, тогава всичко ще ми се получи?

— Откъде да знам? Това е просто приказка, а и ти не можеш да пътуваш между световите...

— И слава на Сагот, че е така — облекчено въздъгнах аз. — Продължавай нататък с лъжите...

— Та за какво говорех? А, да! Значи Танцуващите вземали сенки и създавали нови светове. Хиляди и хиляди нови светове се появили благодарение на тях. Но за да създават светове, Танцуващите вземали частица от техния свят и накрая дошло времето, когато Светът на Хаоса умрял. В него не останали никакви сенки, там дошъл мракът и Първичният огън. Хората го напуснали, разселвайки се по другите светове, и постепенно пътят към Първичния свят бил забравен. Никой от Танцуващите от онова време не се опитал да спаси Света на Хаоса, макар че лесно можели да го направят. Защо? Просто наоколо имало толкова много нови и необикновени светове, че струвало ли си да полагат усилия да възстановяват стария?

— За какво се замисли, Гарет? — попита мълчалата през цялото това време Миралисса.

— За това кой ли шегаджия е създал нашия свят. Значи казваш, Кли-кли, че Хаосът вече не може да бъде възстановен?

— Да. Пътят до него е забравен. А дори и да не е, ще е нужна сянка от този свят, за да му вдъхне живот.

Спомних си трите приятелки-сенки, които танцуваха на пурпурните пламъци и ме молеха да спася техния свят. Стомахът ми се сви — дали в крайна сметка шутът не беше прав? Може би в историята му имаше някаква истина?

— Защо ми го разказваш всичко това? Аз и така нощем не спя добре. И къде в твоята история е Домът на Силата?

— Това беше предисторията... Честно казано, Гарет-барет, за тези домове аз всъщност нищо не знам... Моят дядо разказваше, че съществуват четири Велики Дома, за които се предполага, че ги е създал Танцуващият, който е дал живот и на нашия свят. Но защо ги е създал, никой не знае. В книгите на гоблините няма никакви намеци за това.

— Затова пък в Аналите на Крон има едно споменаване — отново се включи в разговора Миралисса. — Още на първите страници

на хрониките има малък абзац, в който се говори за тези Домове. Били четири, четири съвършено различни и не приличащи един на друг Домове — Домът на Любовта, Домът на Болката, Домът на Страхата и накрая най-важният дом — Домът на Силата. Казват, че които са минали през тези Домове, получават безсмъртие. Независимо колко пъти ги убиват, тези хора рано или късно се прераждат в Дома на Любовта. Могат да бъдат убити завинаги единствено когато се намират в един от тези Домове.

— За това ли са били създадени?

— Да... Тоест не... Разбери, ние не знаем нищо, можем само да предполагаме. Един кратък абзац в Аналите, написан от незнайно кой, предизвиква спорове сред нашите историци вече в продължение на няколко хилядолетия. По този абзац са създавани цели научни трудове, но доколко са достоверни? Известно е само, че човек, който е преминал и през четирите Велики Дома, вече не е просто човек, елф или джудже — той е нещо съвсем различно. Не знам какво правят в Домовете на Любовта, Болката и Страхата. Единственото, което знаем, е, че тези, които са в Дома на Силата, са необичайно силни в магията и по-точно в първоначалната ѝ форма — шаманството. Това е всичко, което знаем, Гарет.

— Това ли е всичко, което знаете? — като ехо повторих аз. — И това знание толкова старателно криехте от мен? Глупава приказка за това как е бил създаден нашият свят и предположения, построени върху някакъв малък абзац? Това ли е голямата ужасна тайна на гоблините и елфите!

Стана ми смешно. Отидете в коя да е кръчма и ще ви разкажат къде-къде по странна история. И при това ще изглежда много по-правдива от тази на гоблина и елфийката.

— Тези знания са много опасни — меко продължи Миралисса. — Особено за някои хора. Когато осъзнаят, че могат да станат дори по-висши от боговете и могат да създадат свой собствен свят...

— Простете, милейди, но това са глупости.

— Казах ти, че все още е рано и няма да разбере нищо — укоряващо се обърна гоблинът към Миралисса. — За историята, което ти разказахме току-що, Гарет, Орденът би ни дал каруца със злато.

— Това не говори добре за ума на маговете — парирах аз.

— Пфу, глупак! — шутът раздражено скочи и се отдалечи.

Нещо прекалено болезнено реагираше на моя скептицизъм.

— Може би някой ден ще разбереш, Гарет — въздъхна Миралисса и се изправи.

— Чакай! — спрях я аз. — А защо решихте, че мога да знам нещо за Дома на Силата?

— Ти си Танцуващ в сенките... Впрочем, не ми обръщай внимание, просто поех по грешен път, това е всичко.

— А Господаря? Защо решихте, че Господарят е от този Дом на Силата?

— Магическият почерк... Няма да го разбереш, Гарет, защото не владееш шаманството. Това, което ни настигна в Харгановата пустош, е същото, което удари и по ферибота... То е съвсем друго, много по-различно от нашето... Такова нещо може да се роди само с помощта на легендарния и митичен Дом на Силата.

И тя си отиде, пристъпвайки леко по мократа трева, а аз останах сам. Да мисля. След разказа на елфийката и гоблина загадките не намаляха, а се увеличиха.

* * *

Раненг беше потънал в цветя. Благоуханни рози във всички разцветки изпълваха града. Втори ден празникът не стихваше и всички, все още способни да стоят на крака, бяха излезли по улиците, пееха песни, танцуваха, тъпчеха се с наредената по масите безплатна храна, наливаха се с вино и бира, бликащи като реки от огромните бъчви. Градът се веселеше и пееше. Така е било и така ще бъде. Веднъж в годината, в края на август, всички хора прославяха боговете.

Крясъци, глъчка, смях, песни, музика, аромат на вино, на хляб и печено месо — всичко се смесваше в празнична топка радост от живота и празника.

Джок Имарго вървеше по улицата и се усмихваше. Беше висок широкоплещест млад мъж с ясно изразена волева брадичка, палава усмивка, кафяви очи и непокорна черна коса. Излъчваше спокойствие, увереност и жизнерадост. Отвсякъде го разпознаваха, махаха му, викаха му, канеха го да се присъедини към една или друга компания, молеха го да пийне или да се завърти във вихъра на танца. Трудно беше

да не го познае човек — висок, красив, с колчан стрели на бедрото и мощен двурядов лък в ръце. Кой не знаеше Джок Имарго, любимецът на публиката, най-добрият стрелец на последните четири турнира?

— Ей, Джок, ела при нас!

— Не, при нас!

— Здравей, Джок!

— Джок, танцувай с мен! Хайде, Джок!

— Вижте, момичета, какъв красавец!

— Джок, днес е кралският турнир! Успех!

— Успех, Джок, ние вярваме в теб!

— Ей, Джок! Ела да пийнем!

— Джок!

Той се усмихваше, кимаше, махаше с ръка, отговаряйки на приветствените викове, но не спираше. Сега не го интересуваха нито бокалите пенлива бира, нито благосклонните красавици. Днес, в пет часа следобед той ще стане петкратен шампион^[30] по стрелба с лък, и едва след това ще има възможност да се отпусне и да отпразнува своя успех.

Сега все още беше рано — турнирът започваше следобед, а състезанието на стрелците щеше да е в самия му край, след финалните двубои на рицарите, общата схватка и боевете на мечоносците. А докато имаше време, той бързаше натам, накъдето го зовеше сърцето му.

На улица Плодна хората бяха не по-малко, отколкото в другите части на града. Няколко пъти го повикаха, потупваха го по раменете, но той учтиво отказваше поканите да се присъедини към празника. Пред голям магазин за плодове и зеленчуци Джок спря, бутна вратата и влезе. Звънчето приветливо звънна, информирайки собственика за пристигането на нов купувач. Впрочем днес беше празник и не можеше и дума да става за продажба. На централно място беше поставена маса, около която имаше компания, дегустираща бира.

— А, Джок, момчето ми! — приветливо му махна един от седящите на масата. — Колко се радвам да те видя! Влизай, не се притеснявай. Ей, я налейте бира за момчето.

— Благодаря, мастер Лотр, но не мога. Днес е турнирът, трябва да запазя ясна глава.

Собственикът на магазина се плесна по челото:

— О, бях забравих! И какво, момчето ми? Ще им покажеш ли на всички?

— Ще се постарая — отвърна Джок.

— Пусни една стрела и от мое име — Лотр му подаде праскова.

— Днес няма да ти е лесно, момко — изръмжа кръчмарят, чието заведение се намираше в съседство с магазина на мастер Лотр. — С такъв противник!

— Какви ги дрънкаш, глупако? Нима ще се намери конкурент на Джок Имарго? — вдигайки халбата, каза Лотр.

— Между хората — не, но сред елфите... Ще извиняваш, Джок, но не бих заложил златото си на теб...

— За какво говориш, да те пазят боговете? Какви елфи?

— Ами такива, Лотр. Най-обикновени тъмни елфи, с глиги. Които с лъковете стрелят много по-добре от хората.

— И какво общо има турнирът с елфите, да те вземе мрака?! — включи се в разговора собственикът на месарския магазин.

— С това! А бе вие да не падате от луната! Не знаете ли, че днес на краля гостува посолството на тъмните от Дома на... как беше... да, на Черната роза! А посолството се оглавява от кого? Посолството се оглавява от наследника на този Дом, с мракът-го-знае-с-какво-име-се-нарича. И този наследник изразил желание да участва в турнира, по-конкретно в стрелбата с лък. Така че, момче, днес ще ти е трудно. Не е лесно да победиш елф.

— Ще видим — безразлично сви рамене Джок. Всъщност той не вярваше особено на градските клюки. — Мастер Лотр, а къде е Лиа?

— В градината, иди, виж я — благосклонно отвърна Лотр.

След като Джок напусна, ханджията се усмихна и каза:

— Когато казах за елфа, видяхте ли как се разстрои?

— Пълни глупости! Джок е свястно момче, изобщо не се разстрои.

— Е, ти виждаш по-добре, Лотр, той нали твоята дъщеря сваля, а не моята — захили се кръчмарят и стана от масата. Тук нямаше какво повече да прави, беше казал всичко, което трябваше да каже, и Господарят щеше да е много доволен от тях...

* * *

Сред познатите си мастер Лотр беше известен като богат търговец. Продажбата на отвъдморски плодове се оказа печеливш бизнес, той доставяше стоките си на масите на много благородници от столицата, включително и на краля. Парите се лееха като река и затова не беше изненадващо, че вътрешният двор на магазина беше превърнат в цъфтяща градина с три ромолящи фонтана. Близо до един от тях на пейка седеше момиче, в момента заето с бродирание. На бялата тъкан вече се оформяха кървавочервен мак и небесносиня камбанка. Близо до момичето стоеше малчуган на около седем години. Момчето беше заето да пуска лодки във фонтана.

— Лиа? — каза Джок, приближавайки до момичето. Тя се откъсна от занятието си и се усмихна. Той обожаваше усмивката ѝ.

— Джок! Колко се радвам, че дойде!

— Нима си мислила, че съм забравил за теб? — промълви той.

— Не, но нали днес е кралският турнир и трябва да си там...

— Никой турнир не струва колкото очите ти.

Лиa скромно сведе очи и се усмихна. После сложи бродерията настрана, грациозно се изправи и взе ягода от огромна чиния с плодове.

— Искаш ли?

— Благодаря, но баща ти ми даде праскова — и той ѝ показа сочния плод.

— Губиш — отвърна тя и отхапа от сочната ягода.

— Ще спечеля този турнир за теб, Лиa — каза Джок и седна до по-малкия ѝ брат, който беше погълнат от играта с лодките.

— Ах, Джок! Не чу ли за елфа?

— Чух, един от приятелите на баща ти ми каза. Елф или не, но аз ще спечеля този турнир за теб. Всеки в града ще научи, че Лиa, дъщерята на Лотр, е най-красивото момиче в Раненг. Никой елф няма да застане на пътя на стрелата ми!

Лиa откъсна цвете от лехата и започна да маха листенцата му едно по едно.

— Какво правиш?

— Гадая, Джок. Гадая дали ще спечелиш турнира днес.

— Но това е просто цвете.

— Прав си — въздъхна тя. — Джок, толкова съм развълнувана! Нека не разчитаме на глупавото цвете. Лун! Лун, ела!

— Какво? — братът на Лиа с неохота се откъсна от играта.

— Ела по-бързо, сега Джок ще ни покаже как стреля с лък!

Хлапето веднага заряза играта.

— Ето ти една ябълка, виждаш ли онази статуя на воин в края на градината? Забий ябълката на копието и бързо се върни.

— Веднага! — и Лун хукна да изпълни желанието на сестра си.

— Какво правиш, Лиа? — удивено попита Джок.

— Да видим — ако улучиш ябълката, значи ще спечелиш кралския турнир.

— Ябълката е много по-близо, отколкото ще е мишената на турнира — поклати глава Джок.

— Моля те! За мен! — помоли Лиа.

Джок се усмихна и кимна. Надяна ръкавицата на ръката си, натегна тетивата на мощния лък и извади стрела от колчана. Неговата стрела. Беше с виолетово перо и златиста ивица. Всеки знаеше стрелите на Джок Имарго. Лун се върна — ябълката, поставена от него, се зеленееше като петно върху копието на статуята.

Джок сложи стрелата, плавно издърпа тетивата към ухото си, задържа дъх и също така плавно го издиша. Тетивата звънко плесна в ръкавицата и стрелата с гневно жужене полетя. Секунда, и вече трептеше в голямата сочна ябълка.

— Ура! — весело изкрещя Лун и подскочи.

— Ах, колко си добър, Джок! — Лиа радостно запляска с ръце. — Ще спечелиш този турнир. Непременно ще го спечелиш! Къде тръгна?

— Да си взема стрелата.

— Чакай! — тя го хвана за ръката и като се надигна на пръсти, прошепна: — Остави я, ще ти я дам довечера.

Джок я погледна с радостна изненада. Лиа се усмихна, целуна го по бузата и изчурулика:

— А сега върви! Довечера ще отпразнуваме победата ти.

Той искаше да ѝ каже нещо, но Лиа сложи пръст на устните му, още веднъж се усмихна очарователно и без да погледне назад, тръгна към фонтана. Джок за миг се поколеба, след което напусна градината. Време е да се подготви за турнира, нали Лиа очаква от него само победа.

Лиa изчака около пет минути, след което отново остави бродерията и тръгна към ябълката. Измъкна стрелата и внимателно я разгледа. Стрелата е в нея, Лун е улисан с лодките, баща ѝ пие с приятели — в близко бъдеще никой няма да я търси. Трябва по най-бързия начин да занесе стрелата на Джок на точния човек, след което ще я чака наградата на Господаря. Тя се усмихна със същата онази усмивка, която Джок толкова много обичаше.

* * *

— Какво мислиш за този град, Ероч? — попита Ендаргасса.

— Сбирщина варвари, треш Ендаргасса — почтително отвърна възрастният елф, яздец до него.

Ероч беше елф от старата школа и отношението му към хората беше изключително пренебрежително. Ендаргасса не беше съгласен със своя к'лиссанг и стар приятел. Заслужаваше си тъмните да се държат за хората. Колкото и да бяха странни, некултурни, агресивни и вероломни — силата беше с тях и само техните воители, действащи заедно с елфите, бяха способни да унищожат орките. Именно затова водачите на деветте тъмни Дома се бяха събрали на съвет и решиха, че е време да обединят силите на хора и елфи и да действат като единна армия срещу орките. Именно затова най-големият син на главата на Дома на Черната роза дойде във Валиостр с грамота за краля. И именно затова по-малкият брат на Ендаргасса се отправи с точно същата мисия към Пограничното кралство.

— Греша, Ероч, хората са сила и без тях не можем да се справим с нашите родственици — Ендаргасса не за пръв път започваше този разговор.

— Хората може и да са сила, треш Ендаргасса, но те са коварни, вероломни, жестоки и много опасни. Можем да се справим с орките и без тяхна помощ.

— Хилядолетия войни с Първите доказват, че това не е така, приятелю Ероч. Ние се сражаваме с орките наравно, никой не успява да вземе превес. Армията на хората е силата, която би могла да обърне хода на многовековната война в наша полза.

— Хората се сражават в редици, имат кавалерия, не са приспособени да воюват в гората. Поне повечето от тях.

— Значи ще трябва да изкараме орките от гората — безразлично сви рамене Ендаргасса.

— Баща ви, преди да ни изпрати, трябваше да ви припомни „Легенда за мекото злато“^[31], треш Ендаргасса — въздъхна Ероч.

— „Своят Дом по-добре защитавай сам“? Разбира се, че я помня. Това е просто песен; това, което се пее в нея, никога не се е случвало в действителност.

— Разбира се, треш Ендаргасса, разбира се. Но тази легенда съдържа мъдрост, гласяща, че не трябва да се доверяваме на хората, в противен случай след орките те ще се обърнат срещу нас.

Ендаргасса само се усмихна — Ероч не беше голям поддръжник на сключването на съюз с хората.

— Хората са коварни, а вие дори не сте си сложили броня! — последните думи на телохранителя прозвучаха обвинително.

Ендаргасса беше облечен с лека копринена риза с избродирана на гърдите черна роза и сред съпровождащите го четиридесет и девет бойци, облечени в блестящи доспехи от синкав метал, изглеждаше уязвим.

— Щом искаш да се пържиш в желязо в тази жега, това си е твое право — каза Ендаргасса. — Освен това ти си до мен, какво може да ми се случи?

Ероч не каза нищо, само се намръщи още повече и внимателно заглежда с жълтите си очи човешката тълпа, любопитна да види пристигането на елфите.

— А, ето и посрещачите — каза Ендаргасса, виждайки как срещу отряда им идват двадесет ездачи, облечени в тежки брони.

— Треш Ендаргасса, от името на нашия славен крал Сталкон Разбитото сърце се радваме да приветстваме вас и вашите спътници в столицата на Валиостр! — каза ездачът в бяло-зелена броня. — Аз съм граф Пелан Гелми, капитан на Кралската гвардия, и ми е поръчано да ви придружа до кралския дворец.

— Добре — кимна елфът. — Ще вървим точно зад вас, милорд Гелми.

Графът кимна и те продължиха. Конниците разбутаха празничната тълпа, освобождавайки пътя за почетния гост на краля.

Милорд Гелми задържа коня си и се изравни с Ендаргасса.

— Както можете да забележите, треш Ендаргасса, днес в града има празник, затова толкова много хора са излезли по улиците.

— А аз си мислех, че са решили мен да приветстват — реши да се пошегува елфът.

— Разбира се, и това — смути се милорд Хелми. — Знаете ли, че днес е ежегодният кралски турнир? Негово величество ви моли да се присъедините към него в кралската ложа.

— Непременно.

— Накрая ще има състезание по стрелба с лък. Казват, че вие сте прекрасен стрелец, треш Ендаргасса. Не искате ли да се присъедините?

— Не, благодаря — лека усмивка докосна черните устни на принца. — Мисля, че няма да е много чес...

Във въздуха изсвистя стрела и улучи Ендаргасса в шията, пронизвайки я цялата. Елфът се залюля, сграбчи с ръка гърлото си, изхриптя и падна от коня. Раздадоха се ужасени писъци. Тъмните се хванаха за с'кашовете, хората — за мечовете, тълпата се втурна да бяга, тъпчейки се един друг, а конете, подушили кръв, обезумяха. Елфите крещяха и викаха, някой се втурна към тялото, опитвайки се да спре кръвта, но без успех. Ендаргасса, най-големият принц и наследник на Дома на Черната роза, беше мъртъв.

— Стрелец на покрива! — извика някой.

— Хората ще отговарят за смъртта на моя господар! — изрева Ероч, притискайки към себе си кървавото тяло на принца.

Граф Пелан Хелми беше преbledнял и уплашен. Заобикаляха го петдесет мрачни и гневни тъмни, току-що загубили своя господар.

„Трябва да се действа, иначе ще опрем до мечовете“ — мярна се в главата на милорд Хелми и той заповяда:

— Чуч! Отцепете улицата! Бракес, плътно до краля! Търсете стрелеца! И мишка да не може да се промъкне! Пар, събери цялата стража тук! Не стойте като истукани! Действайте!

Хората се втурнаха да изпълняват заповедите, а графът се наведе над мъртвия елф. Ероч стоеше на колене в локва кръв, а с'кашът му лежеше до него. Беше счупил и издърпал стрелата от врата на Ендаргасса и сега тя лежеше на две безобидни парчета в кръвта.

— Ако не намерите убиеца, ние сами ще отмъстим за смъртта на треш Ендаргасса! — с пропит от омраза глас просъска Ероч.

Графът, без да се притеснява за скъпите си парадни ръкавици, взе от локвата кръв парчетата от стрелата:

— Чуч!

— Да, милорд? — задържайки възбудения кон, един от войните на графа приближи.

— Познаваш ли я? — той подаде стрелата на гвардейския лейтенант.

— Д-да... — Чуч беше изненадан не по-малко то графа. — Тази стрела...

— Мисля, че до час ще хванем убиеца на вашия господар — обърна се милорд Гелми към Ероч, прекъсвайки подчинения си.

Елфът дълго гледа човека с безстрастните си кехлибарени очи, след което неохотно кимна:

— Ще почакаме... Час.

* * *

До началото на кралския турнир оставаше поне час, но Джок вече бързаше към парка, където би трябвало да се провеждат основните състезания. На първо място, беше му любопитно да разбере кой ще стане победител в общата битка, и второ, самият той трябваше да се подготви, да прецени вятъра и да огледа терена, на който му предстоеше да се състезава. Улицата, минаваща покрай парка, го смути. Джок крачеше и не можеше да разбере какво не е наред. Изведнъж осъзна — хората! Далеч не бяха толкова много, а нали днес е кралският турнир! По някаква причина никой не бързаше да заеме място на пейките, за да се наслади на зрелището на днешните двубои. Много от онези, които бяха по улицата, го гледаха — някои с любопитство, други — уплашено. Никой не го приветства, никой не му пожела късмет и победа. Веднага щом подминеше хората, зад гърба си чуваше шепот. Сигурно обсъждаха случилото се до Мръсната порта. Май бяха убили някакъв елф, Джок не придаваше никакво значение на това събитие, сега беше изцяло концентриран върху кралския турнир, всичко останало изобщо не го интересуваше. Последният час пред

очите на Джок висеше червено-бялата мишена, в чийто център трябваше да вкара минимум осем стрели.

Последните сто крачки до края на улицата и началото на турнирната площадка Джок Имарго премина абсолютно сам. Хората сякаш вятър ги беше издухал. Нито един човек. Пред него стояха единствено войниците от кралската гвардия. Джок се намръщи. Първо, какво правеха тук гвардейци, в края на краищата охраната обичайно се поверяваше на градската стража? И второ, войниците бяха много повече от нужните. Поне двайсет пешаци, половината от които копиеносци, а другата половина — арбалетчици. А и още дузина конници, всички обвити в броня и с войнствен вид. Командваше, доколкото се ориентира Джок, рицар в бяло-зелена броня, или поне доспехите му бяха много скъпа изработка. Воините мълчаливо чакаха да се приближи, никой не мърдаше. Джок забави стъпки и ахна — знамената на турнира, както и синьо-сивото кралско знаме, бяха спуснати.

— Да не би кралят да е умрял?! — изумено промърмори Джок.

Веднага му стана ясно защо никой не бърза за турнира и защо хората изглеждаха толкова притеснени и уплашени.

Лицата на стражниците бяха мрачни и напрегнати. Джок приближи до преградилите пътя му хора и притеснено се обърна към познат воин, с когото няколко пъти беше пил бира:

— Трамур, какво става тук?

— Виж ти, на крака ни дойде! — криво се усмихна воинът и хвана по-удобно копие. — Хвърли лъка, Джок!

— Какво? — опули се Джок, хвърляйки поглед към бяло-зеления рицар, но той мълчеше, процепът за наблюдение на тумбестия шлем правеше лицето му безизразно.

Трамур удари Джок с петата на копие^[32] в корема.

Джок се сви, пускайки лъка на земята, в стомаха му избухна болка, а в очите му избиха сълзи, не можеше да си поеме дъх. От втория удар вратът му пламна, паважът трепна, подскочи и с всичка сила го удари в лицето. Устата му се изпълни с кръв, главата му се замая, опита да се изправи, за да попита защо го бият, но някой го ритна и той отново рухна на паважа. Започнаха да го налагат с крака, ръце и копия, той се опита да предпази главата си с ръце, сви се като зародиш в майчина утроба, но от ударите нямаше къде да избяга и как

да се скрие. Биха го дълго, много дълго време, толкова дълго, че накрая вкусът на кръв в устата му стана неразличим, а шумът в ушите — приглушен и гъст като блато. Едва тогава нечий глас изрева:

— Достатъчно! Стига, казах! Да не искате да дадем труп на тъмните?

Повече Джок не чу нищо, потъвайки в спасителното небитие...

* * *

Следващите дни минаха за Джок като в мъгла. Той се събуди в някаква тясна килия, истинска каменна кутия, там го биха, после го отведоха на разпит, където трима мъже с отегчени лица и емблеми на Кралски пясъчници му задаваха странни и плашещи въпроси. Отначало Джок опита да се оправдае, да каже, че не е виновен в това ужасно убийство, но отново го биха. Никой не го слушаше. На Пясъчниците им трябваше самопризнание, иначе тъмните, обзети от жажда за мъст, щяха да тръгнат на война срещу кралството. На третия разпит той се пречупи и призна всичко, в което го обвиняваха. Вече му беше все едно какво ще се случи по-нататък, стига само да престанат да го бият. Лицето му се беше превърнало в кървава каша, носът му — счупен на няколко места, пръстите на ръцете — натрошени, имаше счупени ребра, а натъртванията, синините и порязванията нямаха чет. Той почти не мръдна, когато го хвърлиха на вонящата слама в килията, само въздъхна тежко, изхлипа и заспа.

Понякога вратата на килията се отваряше и идваха гости. В такива моменти той започваше тихо и жално да стене, тъй като гостите като по правило го пребиваха. После идваше небитието и така в продължение на повече от седмица Джок беше на границата на смъртта. Само намесата на мага на Ордена успя да го върне от мрака. Кралят беше решил, че на Джок Имарго му е рано да умира... засега.

Много често Джок сънуваше. И когато спеше и сънуваше, беше много далеч от студената каменна килия, в която го бяха хвърлили по нечия зла воля. Джок почти не помнеше своите сънища, освен един... В него при Джок идваше човек, стражник, отваряше вратата на килията и с весела усмивка на лицето му заявяваше, че знае, че Джок не е виновен и че престъплението е извършено от слуги на Господаря.

И че Господарят чакал Джок... След това Джок плачеше и се въртеше в сламата...

После имаше скоротечен съд, макар че той почти не го помнеше. Някаква ярка светлина в очите, много бели петна от лица и разговори. Питаха го нещо, той отговаряше... Тук някой показва на Върховния кралския съд колчана му със стрели, а след това същият човек показва и негова стрела, но счупена и кой знае защо покрита със засъхнала кръв.

— Аз съм невинен — шепне Джок, но никой не го слуша, само съдебният писар скърца с перо по хартията. — Всичко е дело на слугите на Господаря...

Тук съдят разпитва зачервения и потящ се мастер Лотр. Мастер Лотр заеква от страх, озърта се, но отговаря. Да, беше при мен в онзи ден... Да, разстрои се, когато научи, че елфийският принц, да пребъде в светлината, е решил да участва в турнира... Да, проблесна нещо в очите му... кръвожадност някаква... И как така той, старият глупак, не го забелязал веднага?

Още някакви хора... Приятели, познати, другари, роднини... Да, той искал да спечели... Да, би могъл... Да, какъв позор!

После се появи Лиа. Да, Джок бил с нея и казал, че на всяка цена ще спечели турнира... По-нататък Джок не слуша, а само шепнеше с разбити устни една и съща дума:

— Лиа...

Всичко беше приключено и решено. Подписаното признание, изцапаната му с кръв стрела, показанията на десетките свидетели, всичко това доведе Върховния кралски съд до единственото вярно решение.

Когато дървеното чукче удари и съсухреният стар съдия в черна мантия и нелепа бяла перука произнесе само една дума — „виновен“, Джок видя как елфът, който през цялото време беше стоял неподвижен като камък, го погледна и се усмихна. Джок се подмокри — тази усмивка го уплаши така, както не успяха да го уплашат всички побои на хората.

* * *

Не го екзекутираха, направиха нещо много по-ужасно — предадоха го в ръцете на елфите. Старият елф с бледите жълти очи и сухата като сено коса, същият, който толкова го уплаши в съда, лично се грижеше за него. Качиха го във фургон, сложиха му окови и го отведоха от Раненг. За Джок пътят до Заграбия се разми до една безкрайна смесица от скърцане на колела, небе над главата, гърлени елфийски гласове и болка. Болката идваше ежедневно, вкопчваше се като нажежени клещи в Джок всяка вечер, когато елфите спираха за нощувка. Тогава Ероч идваше при пленника и изваждаше малка кутия стоманени игли от джоба си. Елфът винаги действаше в мълчание, но всеки път след изтезанията Джок мислеше, че това е краят, повече няма да издържи и ще умре точно сега — той чакаше идването на смъртта, чакаше я с радост и болезнено нетърпение. Но елфите бяха твърде внимателни, за да загубят пленника си толкова лесно. Когато болката ставаше особено непоносима, когато заплашваше да се раздуе и да пръсне главата му, идваше техният шаман и донасяше облекчение. Шаманът го лекуваше дотолкова, че да може да повторят изтезанията и следващата вечер. Ден след ден Джок понасяше неизразими мъчения, умираше, проклинаше боговете, оживяваше, плачеше и отново умираше. Ужасният сън сякаш никога нямаше да свърши...

Заграбия я помнеше съвсем слабо... Зеленина, шепот на листа, ромон на ручей, прохлада и болка... Водеха го някъде, показваха го на някого, стотици глигести елфийски лица, стар елф с черна лента на главата, мълчание и отново болка...

* * *

По някаква причина всички дървета растяха от горе на долу. И тревата растеше от горе на долу. И слънцето печеше отдолу нагоре. Елфите вървяха по земята, която се оказа горе, над главата му.

Дълго време не можеше да разбере какво става. Не можеше да разбере дотогава, докато не забеляза, че кръвта, бавно капеща от разцепената му буза, се стичаше по челото, а не по брадичката му, а след това се откъсваше и падаше на земята, надвиснала над главата му.

Всичко се оказа много просто — той висеше на дърво, висеше с главата надолу, а въжетото, праметнато през дебел клон, здраво беше

стегнало краката му. Колко ли дълго продължаваше това? Час? Ден?

В гората се стъмни, настъпи нощ и някъде долу през тъмните корони на дърветата се появиха звезди. Никой не го пазеше. И защо ли? От елфийското въже не можеш да се измъкнеш толкова лесно, а и колко може да пробяга изтощен човек в непознатата гора?

Джок отново припадна, опитвайки се да преодолее болката. Тихо шумолене на трева го събуди и отваряйки очи, видя под себе си тъмен женски силует.

„Елфийка!“ — мярна се в главата на Джок.

Жената мълчеше, мълчеше и той. Беше му все едно, отдавна беше свикнал с факта, че мнозина идваха да го гледат. Нека гледа. Жената се засмя и той трепна.

— Коя... сте вие?

Думите му се отдаваха трудно, отдавна с никого не беше говорил. През повечето време просто крещеше от болка.

— Бедният Джок — въздъхна жената.

— Лиа? Това... наистина ли си ти? — изстена той, не вярвайки на ушите си.

— Лиа? Е, можеш и така да ме наричаш — каза тя, излизайки от сенките на лунната светлина.

Беше също толкова красива, колкото и в градината през онзи злополучен ден, когато загина елфийският принц. Руси коси, сини очи, скулесто лице, пухкави устни. Лиа. Неговата Лиа. Същата, която го предаде.

— Но... как?

Как може едно момиче да се окаже толкова далеч от дома, в сърцето на страната на елфите?

— Слугите на Господаря могат много повече.

— Господарят? Аз съм невинен! Не бих могъл да го направя, не и аз!

— Знам — усмихна се тя.

— Знаеш? Но защо тогава мълча? Трябва да кажеш на елфите, трябва да им обясниш...

— Късно е. Сега тъмните не искат да слушат никого, сега жадуват за отмъщение. Ще разберат дали наистина си виновен чак след няколко месеца. А за съжаление ти нямаш това време. Елфите са

решили да направят изключение от вековните си закони — утре те чака Зеленият лист.

Джок се загърчи на въжето, заклати се като махало и изхлипа от ужас. Той не искаше да умре... така.

— Имаш избор, глупчо Джок — Лиа се приближи плътно до него и той усети аромата на парфюма ѝ. — Или елфите публично ще те екзекутират, или...

— Или? — като ехо откликна Джок.

— ... или ще станеш верен слуга на Господаря.

Лиа продължи да говори дълго, много дълго, а когато свърши, Джок каза само една дума:

— Да.

И в очите му гореше омраза.

Лиа извади крив елфийски нож от гънките на роклята си, надигна се на пръсти и преряза гърлото на Джок. Горещ водопад кръв обля косите, лицето, шията и дрехите ѝ. Тя стоеше, приемайки тази страшна Кървава роса. Стоеше и се усмихваше. Когато всичко свърши, Лиа погледна мъртвото тяло, висящо пред нея, и каза:

— Ще се родиш отново, ще се родиш в Дома на Любовта и ще станеш най-първия, най-предания слуга!

Минута по-късно на горската поляна вече нямаше никого, само мъртвецът кротко се поклащаше на въжето...

* * *

— Снощи не спа много добре. Пак ли кошмари? — попита ме Кли-кли, загърнат в плаща си и настръхнал от сутрешния хлад.

— А-ха — отвърнах навъсено, докато сгъвах одеялото.

— За какво беше този път?

— За Джок-докарал-зимата^[33].

— Уау! Разкажи ми! — ококори се гоблинът.

— Остави ме, Кли-кли, не ми е до теб! — след вчерашния разговор около лагерния огън и новия сън имах над какво да мисля.

Кли-кли разочаровано изсумтя и се запъти да тормози Фенерджията, който в момента оседлаваше конете. С утрото времето отново се влоши и заръмя лек дъжд. Капките бяха толкова ситни, че

едва ги виждах. Уж ситен, но този дъжд успя добре да ни намокри. Вече да не знаеш кое е по-добре — изпепеляваща жега или подобно дъждовно време. През нощта огънят беше изгорял напълно, а дъждецът угаси и малкото оцеляла жар. Да се пали наново нямаше смисъл — щяхме да загубим прекалено много време. Хапнахме набързо студено месо от яребиците, които Ел беше отстрелял вчера, и тръгнахме.

Обраслата в трева хълмиста равнина се точеше покрай нас до безкрая, облаците и мрачният дъждовен ден навяваха дълбока меланхолия. След час и половина яздене Алистан изведе отряда на стар, едва различим от локвите и калта път.

— Отпред, на около три мили, има село — каза Ел.

— Трябва да попълним запасите и да купим коне — кимна Алистан Маркауз.

— Ако ни продадат — със съмнение в гласа отвърна Ел. — Тук не е лесно да се сдобиеш с коне.

— Селяните имат всякакви животни — обади се Медения.

— Ще видим на място — каза Алистан Маркауз и поведе отряда по пътя.

Скоростта ни на придвиждане видимо спадна, копитата на конете жвакаха в калта и образувалите се локви. Пелената на дъжда висеше над света и се виждаше на не повече от сто — сто и петдесет ярда. Пътят тръгна надолу, спускайки се от поредния хълм. Стичащите се покрай нас ручейчета се вливаха в огромна локва отпред. Така че скоро отново ни се предостави възможност да поплуваме — конете нагазиха във вода до колене. Пътят не се виждаше, ние се отклонихме и скоро се озовахме в старо наводнено гробище. Върховете на надгробните плочи стърчаха над водата като малки островчета и ние минавахме покрай тях, като се стараехме да водим конете един зад друг, за да не пропаднем, да не дава Сагот, в някой отворен гроб, какъвто спокойно би могло да има под водата.

— Къде попаднахме? — навъсено попита Медения, без да се обръща към никого.

— При мъртвите, не виждаш ли? — измърмори Халас, без да разбере, че някои въпроси са просто риторични.

— Какво може да прави гробище на такова място, при това наводнено? — Медения с безстрастен поглед проследи плаващия

покрай нас ковчег, явно изровен от водата от някой плитък и пресен гроб.

— Селото е близко — отвърна му Мармота и придърпа края на качулката си, за да предпази любопитния Непобедим от дъжда.

— Да побързаме — шапката на Делер се беше превърнала в нещо безформено и мокро. — Сега бих искал да съм на топло, покрай огън, с кана горещо вино и топло легло с всички радости на живота.

— Не мисля, че в такава пустош ще успеем да ти намерим кръчма, кажи благодаря, ако те пуснат да нощуваш в плевнята — отвърна Мармота, махайки дъждовните капки от лицето си.

— Постоянно вали, още от сутринта — хрипливо каза Бас, докато се опитваше да насочи коня си така, че да се движи успоредно на Пчеличка.

— Бас, в гроб ли искаш да паднеш? Мини или назад, или напред — обърнах се към него аз.

Бас обидено изсумтя изпод качулката и задържа коня си.

Гробището свърши също така внезапно, както се беше и появило. От водата отново се появи някакво подобие на път и се заизкачва по поредното възвишение.

Селото изобщо не ми хареса. Петдесетината схлупени дървени къщи бяха разположени в близост до черна смърчова гора. Разкопани и разкаляни дворове, мазна кал по улиците, дим над покривите и в добавка — дъжд. Всичко това веднага предизвика в мен отрицателно отношение към селото.

Хлапетото, крачецо в нашата посока, като видя отряда, пусна ведрото, което носеше, в калта и с крясъци хукна нанякъде.

Бас изруга през зъби, явно не осъзна, че изплували през стената на дъжда въоръжени ездачи могат да изплашат не само десетгодишно хлапе, но и възрастен човек. Продължихме към центъра на селото — всички се бяха скрили на сухо и улицата беше пуста. Дъждът ромолеше по покривите, барабанеше по качулките, пръскаше в локвите. Обгръщаше ни тихата му музика. От една къща излезе огромен селянин с брадва и ни погледна тревожно.

— Как се казва това село? — обърна се към него Медения.

— Горни видри — навъсено отвърна селянинът, прехвърляйки нервно брадвата от ръка в ръка. — Не ни трябва неприятности.

— Няма да имате. Има ли кръчма в селото?

— Направо, на около триста ярда. Сива къща с табела, ще я видите.

Медения благодари на мъжа с кимване на глава и подкара коня напред. Продължихме нататък, в указаната от селянина посока. Не удържах и погледнах назад, но човекът с брадвата вече беше изчезнал.

Кръчмата се оказа също толкова унила и мърлява, колкото и останалите къщи в Горни видри. Над входа висеше ламаринена табела, но написаното не се четеше — прекалено стара и очукана беше, с олющена боя, а собственикът явно не бързаше да я пребоядисва.

— Чакайте тук — каза Алистан Маркауз, скочи в калта и подаде юздите на Мармота. — Меден, да вървим.

И те се скриха в кръчмата, а ние останахме да се мокрим под дъжда. Делер не спираше да мърмори и да мечтае за запалено огнище и гореща храна. Халас, с несвойствена за него учтивост, помоли джуджето да млъкне.

Алистан и Медения излязоха от кръчмата мрачни и ядосани.

— Кръчмата не работи и не можем да ноцуваме тук. Никой в селото нищо не продава, още по-малко коне. Общо имат по-малко от десет.

— А ако настояваме? — попита Еграсса.

— Не мисля, братовчеде, че това е добър начин да се спечели човешката любов — отвърна му Миралисса.

По лицето на Еграсса недвусмислено се четеше какво мисли за човешката любов.

— Но ще ни пуснат ли да пренощуваме или пак ще се мъчим под дъжда? — включи се в разговора Бас. — Писна ми от този дъжд!

— На всички ни писна от този дъжд, Бас — прекъсна го Медения и се метна на коня си. — Милорд Алистан, дали да не попитаме по къщите? Може някой да се съгласи да ни приюти за пет монети?

— Не си струва да опитваме. Кръчмарят каза, че селото е собственост на Балистан Паргайд.

Мармота изруга:

— Хайде да се махаме оттук.

Не минахме и двеста ярда и улицата се оказа преградена от тълпа. Мрачна, ядосана и мълчалива. Тук се бяха събрали едва ли не всички жители на селото. Много от тях стискаха в ръцете си вили, брадви, коси, вериги и дори обикновени сопи.

— Ой! — тихичко възкликна шутът. Аз веднага погледнах назад — две каруци блокираха пътя ни. Ловко.

— Какво има? — извика Алистан Маркауз.

От тълпата излезе познатият ни мъж с брадвата:

— Не искаме неприятности!

— Ние излизаме от селото, пуснете ни!

— С радост, но първо хвърлете оръжията си и ни дайте конете си!

— Какво?! — изрева Халас, разтърсвайки мотиката. — Гном да даде оръжието си на шайка гнусни вонящи селяни?! Няма да стане!

Тълпата заплашително забуча и тръгна към нас.

— Ще пробием — каза Алистан Маркауз и удари коня си с плоското на меча.

Огромният боен кон скочи напред, оказа се пред хората и помете онези, които вървяха в първия ред. Хората с писъци и проклетия се хвърлиха настрани. Аз насочих Пчеличка напред, стараейки се да не изоставам от останалите. Отрядът мина през селяните като нож през масло. Конете стъпкаха всички, които не се бяха сетили да отскочат встрани. Един човек за малко да успее да забие вила между ребрата ми, но Халас разби главата му с мотиката, преди да имам време да се уплаша. Миг по-късно изхвърчах от тълпата, забивайки трескаво пети в хълбоците на Пчеличка и плътно приведен към врата ѝ. Войнствените викове останаха зад нас и ние препуснахме покрай мрачните къщи, бързайки да се измъкнем от проклетото село. Каква муха ги е хапала тук, бих искал да знам? Отпред имаше нещо като кръстопът. Точно на пътя ни стояха петнадесетина мъже, но те, за разлика от селяните, бяха въоръжени с копия и лъкове. И облечени подобаващо — в кожа и стомана. Алистан насочи коня вляво, минавайки покрай щръкналите копия. Миралисса успя да изгори един от враговете със заклинание. Докато останалите мигаха изненадано и крещяха от страх, отрядът последва Алистан. Аз препусках предпоследен, веднага след Халас. Гномът със своето конче успя да се промъкне през опасното място, а за мен останаха острите копия, блеснали на пет дюйма от лицето ми. Пчеличка се изправи на задни крака и зацвили. Само като по чудо не изхвърчах от седлото в калта.

— Надясно! — изкрещя Бас, виждайки, че пътят отляво вече е блокиран от копиеносците.

С усилие успях да насоча Пчеличка след коня на Бас — щеше да се наложи да пробиваме сами. Сега препускахме в противоположна на нашите посока. Зад гърба ми бръмнаха тетиви, една от стрелите мина край ухото ми и се заби в задницата на коня на Бас, който препускаше пред мен. Конят изцвили от болка, изправи се на задни крака и хвърли Бас на земята.

— Дай ръка! — извиках аз, летейки към него, и увиснах от седлото.

Невестулката се вкопчи в ръката ми, подскочи, аз го хвърлих на Пчеличка зад себе си и Бас се вкопчи в мен като пиявица.

— Трябва да се измъкнем оттук! Давай!

Не ми трябваше втора подкана. Отново звъннаха стрели, но този път ни се размина. Минахме през цялото село, без да срещнем нито един човек — нито свои, нито чужди. Спрях Пчеличка едва когато Горни видри остана далеч зад гърбовете ни, скрито от завесата на дъжда.

— Отвратителни хора, защо се заядоха с нас?

— Можем да се върнем и да ги попитаме — Бас се плъзна от Пчеличка.

— Трябва да потърсим нашите.

— В този дъжд? Няма да ги забележиш, докато не се блъснеш с тях.

— А какво предлагаш ти?

— Бих хукнал да бягам, ако не бяхме толкова дълбоко в Граничната зона. Оттук самичък не можеш се измъкна.

Слязох от коня и се обърнах към Бас.

— Греша, трябва да намерим отряда колкото е възможно по-скоро. Виж, ето го къде е селото — посочих с ръка зад гърба му. — Просто трябва да направим един голям кръг и ще излезем при отряда.

— Двама на един кон? — Бас се обърна и замислено се загледа към Горни видри. Тогава видях, че от гърба му стърчат две стрели. Дебели колкото пръст, с бяло оперение, едната точно под лявата лопатка, а другата доста по-ниско и по-вдясно. Сърцето и черния дроб. С такива рани хората не живеят. Бас, изглежда, не усещаше нито болка, нито стрелите, а и по дрехите му не се виждаше никаква кръв.

— Така че какво мислиш? Гарет, с теб говоря!

— А? О, замислих се нещо.

Явно нещо в погледа ми ме издаде, защото Бас подозрително присви очи и попита:

— Какво става, приятел?

— Знаеш ли — започнах предпазливо. — Тези момчета са доста добри в стрелбата.

— Това пък по какъв повод? Нали сме живи.

— Две стрели стърчат от гърба ти, не ги ли усещаш?

Още един подозрителен поглед. После Бас напипа една от стрелите и изсумтя.

— О, мрак! Ако знаеш колко не навреме се случва това — криво се усмихна той, след което ме удари в слънчевия сплит.

Не очаквах подобно нещо от него. Пчеличка изплашено изпръхтя и скочи настрани, а на мен краката ми се подгънаха и паднах на земята.

— Просто трябваше да те наблюдавам и да казвам на жената къде сте — гласът му прозвуча жално. — Сега Господарят ще ме накаже.

Вдигнах очи към надвесения над мен Бас и сърцето ми осезаемо подскочи. Вместо нормални очи с ирис и ретина надничах в море от мрак. Очите на Невестулката бяха точно като очите на стареца от затвора на Господаря. Сега не се поколебах, ножът сам скочи в ръката ми и аз с вик забих дългото острие в корема му. Той дори не гъкна. Не забелязах как ме удари, в гърдите ми избухна болка, не ме спаси дори бронята, и аз отново се озовах на земята.

— Знаеш ли — отегчено каза Бас, измъкна ножа от корема си и го претегли в ръка. — През онзи ден, когато откраднах парите от теб и Фор, момчетата на Маркун наистина ме пратиха под кейовете. Нямах късмет. Да си мъртъв е много лошо нещо, Гарет. Но Господарят ме върна от света на мъртвите, аз станах Продал се и само трябваше да се оглеждам за вас и да казвам на жената къде сте. Е, какво да правя сега с теб?

Фюуут! Черната стрела улучи Бас в сърцето.

Фюуут! В гърлото.

Фюуут! В стомаха.

Ел стоеше на не повече от десет ярда от нас и методично забиваше стрела след стрела в Бас. Но без ефект!

— Не е толкова лесно да ме убиеш — каза Невестулката, вдигайки ножа пред себе си. — Отдавна исках да направя това, което

ще направя сега!

И без да ми обръща никакво внимание, Бас се втурна към Ел. Елфът хвърли лъка и измъкна с'каша иззад гърба си. Моят нож беше доста по-къс от дългото извито острие на Ел, но това изобщо не смути Бас и той налетя на елфа като пролетен ураган. Тежко дишане, размахване на ръце, звън на стомана в стомана. Бас изгуби лявата си ръка до лакътя, но продължи да атакува. От раната не изтече нито капка кръв.

Черните му очи бяха безучастни.

Аз забих във врата му арбалетен болт, който проби главата и остана да стърчи от челото му. Тази неприятност изобщо не смути Продалия се.

Спомних си какво беше казал Посланикът на Лафреса.

— Ел! — закрепях, докато зареждах арбалета. — Главата! Отрежи му главата!

Бас изръмжа, заряза Ел и се хвърли към мен с ножа. Елфът подскочи след него, кривият меч изсвистя и отдели главата на този, който преди беше Бас, от тялото. Тя падна в калта и се затъркаля, а надупченото със стрели тяло отчаяно заразмаха наляво-надясно оцелялата ръка в напразен опит да уцели някой от нас с ножа. Съществува все още оставаше живо и опасно. Ел отиде при главата и два пъти удари в черните очи с кинжала, измъкнат от ботуша. Раздаде се звук на счупена черупка, очите се пръснаха, тялото конвулсивно потрепери, свлече се в една локва и замря. Без да губи време, Ел се озова до мъртвеца и като измъкна отново с'каша, разчлени трупа, отсичайки ръцете и краката. Аз все още стоях с отпуснат арбалет, когато елфът мълчаливо ми подаде моя нож. Внимателно го взех, огледах го и го прибрах в ножницата. На острието нямаше нито капка кръв от Бас.

— Никога не ми е харесвал — жълтите очи проблеснаха.

— Какво беше това? — прошепнах шокирано.

— Един от видовете зомби, магически създаден от мъртвец. Верен слуга. Те мислят, говорят, могат да ядат, помнят всичко, което им се е случило до смъртта и на практика не можеш да ги различиш от обикновени хора. Това знам. А за което не знам, питай Миралисса, ако ти е толкова интересно. Имахме късмет, че беше спокоен по време на пътуването ни.

— Как ни намери?

— Нали ти казах, че никога не съм го харесвал — повтори Ел. — Хващай си коня и да тръгваме, дъждът се усилва.

Аз изсвирих, викайки Пчеличка. На този номер ме научи Кликли. Пчеличка все още беше уплашена, гледаше нервно към лежащия в локвата мъртвец, но се подчини на призива ми и приближи.

— Благодаря ти, Ел — казах аз, скачайки на седлото. — Днес ми спаси кожата.

Той не каза нищо, само кимна. Аз заобиколих тялото на Продалия се и през целия път до отряда не се обърнах нито веднъж.

[30] Шампион — победителя в турнира. ↑

[31] „Легенда за мекото злато“ — древна елфийска песен, която предупреждава, че не трябва да вярваш на хората. ↑

[32] „петата на копието“ — обратната страна на копието. ↑

[33] Джок-докарал-зимата — Джок Имарго, известен стрелец с лък от миналото. Човекът, когото обвинили в убийството на елфийския принц от Дома на Черната роза. Бил предаден на елфите и екзекутиран от тях. След това кралство Валиостр и Пограничното кралство от 501 до 640 г. Е.С. не поддържали връзки с тъмните елфи от Загравия. Както се изяснило по-късно, Джок бил невинен. Оттогава е останал изразът: невинен като Джок-докарал-зимата. Тоест, лъжливо обвинен. ↑

ГЛАВА 13

СЪДЪТ НА САГРА

След Горни видри времето се промени към по-добро. Боговете на небето щракнаха с пръсти и силен вятър за една нощ прогони облаците. Появилото се сутринта слънце с ласкава ръка започна да изсушава земята, освобождавайки я от излишната влага. Най-накрая можех да сваля плаща и да се насладя на прекрасното време.

Според Алистан Маркауз, до вечерта щяхме да стигнем до Пограничното кралство. Ако имахме късмет и с помощта на боговете, щяхме да се натъкнем на някой от гарнизоните. В Граничната зона на никого не отказваха подслон.

След историята с Бас Миралисса дълго ме разпитва какво се беше случило. Елфийката многозначително кимаше, разменяше си погледи с присламчилиия се Кли-кли, но мълчеше и чак в края на разказа ми произнесе:

— Както казвате вие, хората, родил си се под щастлива звезда.

С което разговорът ни приключи. Нито елфийката, нито гоблинът се опитаха да ми обяснят каквото и да е.

Улучвайки подходящ момент, приближих до Ел. Елфът ми хвърли изненадан поглед, но не каза нищо, а зачака кога сам ще започна разговора.

— Ел... аз...

— Не се мъчи, Гарет. На мен от твоите благодарности нито ми е топло, нито студено.

— Всъщност не за това исках да поговорим — смутих се аз.

— Наистина? — бърз поглед. — Успя да ме заинтригуваш, продължавай.

— Ти си от Дома на Черната роза... Може би въпросът ми ще те изненада, но знаеш ли нещо за Джок-докарал-зимата?

— За принцоубиеца? Всяко дете в нашия Дом знае за него. Една великолепна приказка, възпитаваща в омраза към човешката раса — той се усмихна, но не се разбра шегува ли се или говори сериозно.

— Какво се е случило с него?

— Бил ексекутиран.

— Това го казвате на външните, но какво действително се е случило?

— Ти си външен, Гарет — безжалостно отвърна Ел, след което замълча и накрая попита: — Защо толкова се интересуваш?

— Имах сън, и там не го ексекутираха, поне не така, както искаха.

— Щом си имал сън, тогава защо ме питаш? — изръмжа Ел. — Този човек извадил късмет: някаква милозлива душа му разпорила гърлото от ухо до ухо.

Елфът прокара пръст по гърлото си, показвайки как точно.

— Ние не обичаме много да говорим за тази история. Джок успял да се измъкне от ръцете на нашите палачи точно преди ексекуцията. Късметлия. Този, който го изпратил в мрака, така и не го намерили. Имало слух, че някой орк се е промъкнал и се е пошегувал, не аз не вярвам в това. Приказки.

— А...

— Гарет, това е било преди повече от шестстотин години, толкова поколения са се сменили, а ти искаш да си спомням историите на старците! Не знам нищо повече.

— Разбирам... но нима не сте могли веднага да се досетите, че е бил натопен?

— Знаеш ли израза — „гневът замъглява разума“? Вие, хората, търсехте... ъ-ъ-ъ... как се казва при вас... изкупителна жертва. Защо да търсим кой е виновен, щом елфът е убит от стрелата на този Джок? Имали сте избор: или да търсите истинския убиец и да влезете във война с нас, или да жертвате един човешки живот и да забравите всичко. Тогавашният ви крал постъпил мъдро, жертвата била намерена, стрелата била представена, признанието, макар и насилствено, било получено, свидетелите... Моите предци — и те така. Мъката и яростта замъглили разума им, искали са да отмъстят на Принцоубиеца за случилото се в Раненг, независимо дали е виновен или не. Опитали да го разпитат, но вашите побои и нашите изтезания... Той си признавал, за да не го бият... Така че бил признат за виновен, и чак три месеца по-късно, когато започнали да ровят,

станало ясно, че стрелецът бил друг, но Джок по това време вече бил на съвсем друго място.

— Друг стрелец? Между другото, всички знаят, че Джок не е виновен, но откъде идва това знание?

— Вие, хората, както и ние, елфите, също не обичате да говорите за грешките си. Той сам си признал. Доброволно. Дошъл и разказал всичко, както е било — къде се е крил, как е стрелял. Единствено не казал защо го е направил.

— Той?

— Истинският убиец.

— И никой ли не помислил, че може да е просто луд, който няма какво друго да прави?

— Откъде да знам, Гарет? Може и така да е било, но хората повярвали на този стрелец.

— Но било късно. Джок вече бил мъртъв.

Ел сви рамене:

— Един човешки живот не играе голяма роля.

— Грешиш — тихо казах аз. — Не знаеш какви последствия е имала тази ужасна грешка.

— Така ли? — той ме погледна. — Тогава кажи ми на мен, глупака.

— Забрави, сега това ще е само празно дрънкане.

Елфът кимна и изхвърли разговора ни от главата си. Но не и аз. Аз видях и знаех. Видях съня и знаех кой, какво и как. Надявах се да отнеса тази тайна със себе си в гроба.

* * *

Милорд Алистан реши да използва съгледвачи и сега Змиорката и Мармота обикаляха наляво и надясно, търсейки възможна опасност. Засега всичко беше тихо и аз с удоволствие бих се съгласил тази тишина да продължи много, много дълго, направо до самия Храд Спайн, но всичко хубаво все някога свършва. След обяд Мармота се върна и съобщи, че към нас се приближава въоръжен отряд.

— Ездачи — каза той, докладвайки на милорд Плъх. — Около сто — сто и двайсет, а може и повече. Всички са въоръжени и в брони.

На половин левга оттук.

— Хората на Балистан Паргайд?

— Не мисля, но мога и да греша, разстоянието беше твърде голямо.

— Видяха ли те?

— Обиждате ме, милорд — усмихна се Мармота. — Ако побързаме, все още можем да се скрием и да се опитаме да избегнем срещата.

— Не мисля, че ще успеем — Ел посочи към появилия се в далечината ездач. Човекът ни забеляза, обърна коня си и препусна в обратна посока. — Те също използват съгледвачи.

— Ще видим кой кого — хвана секирата Делер.

— Успокой се — озапти войнственото джудже Медения. — Давайте го по-кратко. Халас, това се отнася най-вече за теб.

— Аха — Халас изгаси лулата и я прибра в чантата. — Няма съмнение като гроб.

Към отряда се присъедини Змиорката, който беше успял да види малко повече от Мармота.

— Не е Паргайд, освен ако не се кани да ни обърка. Имат две знамена — зелено поле с черен облак и светкавица и жълто поле със стиснат стоманен юмрук, обвит в пламък.

— За първото знаме не мога да кажа нищо, сигурно е някой дребен земевладелец, но второто ми е известно. Това е знамето на граф Алгерт Дали, Пазителят на западната граница — отвърна милорд Алистан.

— Какво тогава прави в чужди земи, любезни милорд? — попита шутът.

— Не е задължително да е той, може да е отряд воители, които му служат.

— Мога да кажа на кого е първото знаме, милорд — включих се в разговора аз. — Ако не греша, това е гербът на барон Оро Хабсбург. Видяхме го на приема на Балистан Паргайд, Кли-кли.

— А, да! Един такъв голям и космат! Разбира се, сега си го спомням.

Напрежението в отряда леко спадна. Не мисля, че воители от Граничната зона и хората на барона веднага ще се хвърлят да ни колят. Това не ти е жадният за кръв граф Паргайд. Именно неговите момчета

ни причакваха в Горни видри, Ел беше видял избродираните на униформите им славеи. Там хората на графа бяха настроили жителите на селцето срещу нас с някакво съобщение. Не знам как това съобщение ни беше изпреварило — дали с гълъб, дали с гарван, дали с магия, но там успяха да ни организират горещо посрещане.

Появи се колона ездаци. Те се насочиха право към нас и не бих казал, че това обстоятелство ме правеше много щастлив. Когато към теб бърза такава сила, неволно искаш да си колкото е възможно по-далече. Знамената се вееха от вятъра, броните и върховете на копията блестяха на слънцето, конете удряха земята с копита... Колоната стремително приближаваше.

— Спокойно, момчета — процеди Медения, но сам, без дори да се усети, посегна към огролома.

Отпред яздеха двама рицари в тежки брони. Единият беше със затворен шлем във формата на глава на петел със зелени пера. Вторият нямаше шлем и се виждаше гъстата му черна брада. Лесно разпознах в него моя познат — барон Оро Хабсбърг. Зад тях яздеха оръженосци, следвани от знаменосци, и накрая воители в ризници и полушлемове с широки удължения, предпазващи носовете. Много от тях имаха копия и щитовете.

Когато до отряда ни оставаха не повече от двадесет ярда, човекът с шлема вдигна дясната си ръка с разтворена нагоре длан и воините спряха. Към нас продължиха барона с рицаря, оръженосците и знаменосците.

— Назовете се — каза „петелът“, приближавайки към нас. От шлема гласът на мъжа изглеждаше глух и безжизнен.

— Ба! — възкликна баронът, когато ме видя. Лицето му изразяваше крайна степен на изненада. — Проклет да съм, ако пред мен не е самият драган Пар!

После присви очи, погледна Змиорката и неуверено попита:

— Милорд херцог?

Видът на Змиорката не беше много херцогски, защото маската, която Миралисса му беше наложила с магия, отдавна я нямаше, и сега херцог Ганет Шагор беше мургав и тъмнокос, и това не убягна от погледа на барона.

— Не съвсем — обади се Алистан Маркауз и излезе напред. — Господа...

— Не вярвам на очите си! — подскочи Оро. — Самият граф Алистан Маркауз, да ме изгори мълния! И вие ли сте тук?! За мен е чест, че такива хора са на моята земя! Нима сте решили да се възползвате от поканата ми и да посетите Фарахол?! Лейтенант, позволете да ви представя моите гости. Това е граф Алистан Маркауз, дясната ръка на нашия славен крал Сталкон, капитан на Кралската гвардия, това...

— Позволете ми аз сам да представя останалите хора на вашия благороден спътник, бароне — учтиво го прекъсна Алистан.

— За мен ще е чест — избоботи „петелът“ и свали шлема си.

Мармота направо ахна, защото рицарят се оказа жена. Много младо момиче с бръсната, по модата на воините от Пограничното кралство, глава.

— Това е лейди Алиа Дали, лейтенант от гвардията, дъщеря на Алгерт Дали — представи я баронът.

— Господа — момичето склони глава в учтив поздрав.

— Милейди, позволете ми да ви представя своите спътници. Треш Миралисса и треш Еграсса от Дома на Черната луна. К'лиссангът на треш Миралисса — Ел от Дома на Черната роза.

— А... — изумено хлъцна баронът, гледайки към мен и Змиорката, без да разбира защо Алистан не назова нашите имена.

— Змиорката — воин. Гарет — крадец — безмилостно разясни на барона милорд Плъх.

— Крадец? — Оро изглеждаше, сякаш са го ударили с тояга по главата. — Крадец?!

— Не е ли приятна изненада? — изскочи напред Кли-кли. — Между другото, за мен, както винаги, всички забравиха. Позволете ми да се представя, аз съм кралският шут Кли-кли. В момента съм в отпуск.

— Крадец... — все още шокирано повтаряше Оро, а после гръмко се разсмя: — А знае ли за това прескъпият граф Балистан Паргайд? Чудя се как ли ще реагират всички онези светски парвенюта на факта, че са прекарвали цяла вечер в компанията на воин и крадец?

— Това нищо не е — скромно каза Кли-кли. Барон Оро Хабсбърг изобщо не се разстрои, научавайки истината. Странни хора са тези барони от Граничната зона.

— Господа — каза Алиа Дали. — Мога ли да знам какво ви доведе в Граничната зона?

— Ще отговоря веднага — отиваме в Загравия.

— В Загравия? Но Загравия на елфите е много по на запад от тези места, оттук можете да попаднете само в Загравия на орките.

— Точно там отиваме — отговори Миралисса на момичето.

— Но, да ви пазят боговете, защо ви е?! — възкликна баронът. — Има къде по-прости начини за самоубийство!

— Наистина, Загравия не е мястото, към което би трябвало да се стремите — съгласи се с барона Алиа Дали.

— Простете, милейди, но ние изпълняваме задача от национална важност, от която зависи съдбата на целите Северни земи. Това е всичко, което мога да ви кажа, останалото е единствено за ушите на вашия благороден баща. Надявам се, че ще ни придружите до него?

— Разбира се! — кимна Алиа. — Портите на нашия замък са винаги отворени за вас и вашите спътници, милорд Алистан. Ние тъкмо отиваме там и с радост ще ви придружим до Къртичи замък.

— Тогава да не се бавим, милейди, пътят е дълъг.

— След няколко часа ще бъдем в Пограничното кралство, а до утре вечер — в замъка — лейди Алиа Дали сложи шлема-петел и отново се превърна в безличен рицар. — Следвайте ни, господа.

И отрядът ни потегли заедно с колоната воини. Алистан и Миралисса се присъединиха към Алиа Дали, всички останали се стараехме да се държим един до друг. Само Кли-кли реши да се позабавлява, все пак имаше повече от достатъчно нова публика. След по-малко от час цялата колона се заливаше в смях — шутът най-накрая беше намерил къде да се развихри.

Барон Оро Хабсбург яздеше напред, следвайки Алистан Маркауз, който разговаряше с лейди Алиа, и от време на време ми хвърляше озадачени погледи. Мен, честно казано, те малко ме изнервяха. Сагот го знае този барон — добричък, добричък, пък в един момент — хоп, и ти клъцне главата.

Най-накрая баронът не издържа, задържа коня си и като изчака да се изравня с него, попита:

— Значи си крадец?

— Да, милорд.

— Хм... страхотно ме заблудихте... това идея на милорд Плъх... ъ-ъ-ъ... исках да кажа, на милорд Алистан Маркауз ли беше?

— На краля — излъгах аз, за да се чувствам по-защитен.

— О! — каза баронът и замислено погали брада. — Никога досега не съм имал крадец за приятел.

Оро Хабсбург обвиняващо насочи към мен пръст, приличащ по-скоро на дебела наденица.

— Извинявам се, ако това е засегнало честта ви, милорд — подбирайки думите си, отвърнах аз.

Той внимателно ме погледна с малките си черни очички, после изведнъж се ухили и здраво ме тупна по гърба. Едва не излетях от Пчеличка и не забих глава в земята.

— Хайде, стига! — добродушно избоботи баронът. — Най-важното е човекът да е свестен! А и така ще има с какво да се похваля на жена си, когато се върна във Фарахол!

Не помня, казах ли, че бароните от Граничната зона са доста странни хора, или не казах?

— Макар че наистина ми е жал за теб... ъ-ъ-ъ... как ти е името?

— Гарет, милорд.

— Наистина ми е жал за теб — да бродиш из Загравия не е работа!

— Разбирам.

— Очевидно не много добре, иначе щеше да яздиш в съвсем различна посока. Може би Алгерт Дали ще успее да убеди милорд Алистан да зареже тази глупава идея.

— Що за човек е той?

— Хм-м? — баронът ме погледна въпросително и започна да разказва. Той не се притесняваше да разговаря с крадец, а и му харесваше да говори, стига да има кой да го слуша.

— Милорд Алгерт Дали? О! Той е камък, а не човек. Алгерт Дали е опора на трона, Пазител на западната граница на кралството. Войниците шеговито го наричат Добрата душа. В битка изпада в такава ярост, че избива наред наляво и надясно и от добра душа даже не забелязва, че не оставя врагове за войниците си. Роден е за воин. Вярно, има една странност — обсебен е от ножовете...

Погледнах изненадан барона.

— Ами казват, че винаги носи някакво желязо със себе си. Постоянно държи нож в ръката си, с него яде, с него спи, в банята е с нож, дори и при жена си ходи с нож. Но това са дреболии, нали, крадецо? Всеки си има някакви странности.

— Вярно е, милорд. А дъщеря му?

— Лейди Алиа? Тя командва гарнизона на Къртичи замък. Дясната ръка на татко. Момиче-красавица, истински боец, само с това бръснене на главата... за мен това е кощунство... Милорд Алгерт я изпрати с войните при мен във Фарахол. Помниш ли, че разговаряхме с теб на приема на графа? Това, което не ми даде Балистан Паргайд, обеща да ми го даде милорд Алгерт, затова яздя сега с тях. Взех двадесет от моите хора и — в Къртичи замък, добре, че не е далеч... Така-а, разговорих се нещо, ще вървя напред. Пак ще се видим, крадецо!

— Определено, бароне, определено.

Привечер вече бяхме в Пограничното кралство. За това ни извести поредният стълб от черен базалт, стърчащ до самия път. Хълмистата равнина остана зад гърба ни, появиха се иглолистни гори, прекъсвани от широки полета. Пътят се виеше между елите, а отрядът се разтегли в дълга колона. На два пъти минахме покрай дървени крепости с високи стени и наблюдателни кули. За нощувка спряхме направо на полето, чак когато стана съвсем тъмно. За час войните оформиха лагер. Пламнаха многобройни огънове, на които закъркряха котлета с храна. Десетина воители успешно атакуваха гората и скоро се върнаха с дърва и дълги стъбла на млади дръвчета, от които направиха заграждение за конете. Наблизо течеше малка река, така че вода имахме достатъчно. Хората на лейди Алиа вдигнаха голяма шатра, където бяха поканени елфите, барона и Алистан. Все пак високото положение си има хубавите страни — можеш да нощуваш удобно. Уморен от целия ден, Кли-кли падна на одеялото ми и заспа като труп. Наложих се да прекарам нощта върху наметалото, но не изпитах никакви неудобства. Беше много топло и ако не бяха вездесъщите комари, бих могъл с чиста съвест да кажа, че това е една от най-добрите нощувки под открито небе за цялото време на пътуването ни през Авендум. Докато заспивах, разбрах какво ми е липсвало през цялото това време — чувството за безопасност. В края на краищата, когато около теб има сто мечи, се чувстваш като зад каменна стена.

На другата сутрин Алиа Дали подгони отряда с намерението до вечерта да се озове в замъка на баща си. Придвижвахме се бързо. Аз бях сравнително в началото на колоната, веднага след благородниците, оръженосците, знаменосците и личната охрана, така че прахта, вдигана от копитата на конете, ме торможеше по-малко, отколкото воините, яздещи най-отзад. Проливните дъждове, които се изливаха по Граничната зона, до тук явно изобщо не бяха стигнали. Пътят, по който пътувахме, беше сух и пращен. След няколко часа пътуване, точно след кратката почивка и поредната кавга между Халас и Делер, които не можеха да си поделят някаква кисела ябълка, от края на колоната към лейди Алиа пристигна конник. Бях наблизо и чух целия разговор.

— Милейди, разузнавачите са забелязали ездачи!

— Колко?

— Двадесет човека. Яздат точно след нас, на около шест минути. Нямаат знамена, но не са от нашите.

— Ще ги изчакаме — каза Алиа Дали. — Трябва да разберем за какъв мрак ни следват.

— Това е заради нас, милейди — каза лейди Миралисса. — Тези хора ни преследват още от самия Раненг.

— Врагове?

— За нас — да.

— Значи и за мен — кимна с глава момичето. — Дрон, кажи на хората да бъдат готови.

— Не мисля, милейди, че ще ни нападнат. Силите са прекалено неравни — обади се Еграсса.

— Ще видим.

Двадесет човека? От другата страна на Иселина бяха двадесет и осем, ако Миралисса наистина е права и това са хората на Балистан Паргайд. Къде са се дянали останалите?

Преследвачите излетяха от завоя, видяха множеството облечени в метал хора и притеснено дръпнаха юздите на конете си, принуждавайки ги да спрат. Водачът им ни видя и тръгна напред, останалите го последваха. Самият граф Балистан Паргайд. Физиономията на Славей беше уморена и ядосана, от насмешливата

усмивка нямаше и следа. Разпознах двама от спътниците на графа. Първият беше човекът, който ни посрещна при портата — Мейло Труг, ако не грешах. С черна копринена риза, кожена куртка и пълно отсъствие на броня. Мечът му беше биргризен, точно същият като на Мумр, със златно дъбово листо на черната ръкохватка. Както беше казал Кли-кли, Мейло беше майстор на дългия меч. Фенерджията погледна оценяващо меча на Мейло, но не каза нищо. Вторият беше моят стар приятел, когото наричах Бледния. Той изобщо не се беше променил, освен че лицето му след магическото изгаряне така и не се беше възстановило напълно. Ролио ме видя и впи поглед в мен, сякаш му дължах поне сто златни. Усмихнах му се мило в желанието си да позлорадвам. Нула внимание.

Останалите воители ми бяха непознати. С радост и неизказано облекчение констатирах, че Лафреса не беше сред тях.

— Кълна се в меча си! Това става все по-интересно! Графе, вие с вашите хора също сте излезли на разходка, така ли? — изуми се Оро Хабсбърг.

— Бароне, радвам се, че ви срещнах. Арестувайте тези хора!

— По какво обвинение? — попита Алистан Маркауз.

— А-а-а! И вие ли сте в тази шайка, милорд? Интересно, какво ли ще каже кралят, когато разбере, че неговият човек се занимава с кражба?!

— По-полека, графе, иначе ще кръстосаме остриета — строго каза Алистан, слагайки ръка на дръжката на меча. — Предявете си обвиненията.

— Обвиненията? Ето ги! Обвинявам тези хора, че с измама проникнаха в къщата ми, представяйки се за благородници! Обвинявам ги в кражба на мое имущество и убийство на мои хора! Арестувайте ги, бароне! — гласът на Балистан Паргайд звънна триумфално.

— Уви, милорд — усмихна се Оро Хабсбърг. — Не аз командвам тук и с нищо не мога да ви помогна.

— Каква е разликата, да ме отнесе мракът? Вие ли сте командир на този отряд, лейтенант? Добре! Арестувайте тези хора и ми ги предайте! Или поне не се намесвайте и моите хора ще свършат всичко сами!

— Съжалявам — обади се Алиа Дали изпод шлема. — Но тези хора са под моя защита и каквото и да са направили, не мога да ги

арестувам. Също така нямам никакво намерение да ги предавам в ръцете на вашите хора, графе.

— Как се осмеляваш?! Аз съм граф и няма да слушам никакъв си тъп лейтенант! — избухна Балистан Паргайд.

— А аз съм графиня Алиа Дали, милорд! — тя свали шлема си и с искрящ от гняв поглед изгледа шокирания Балистан Паргайд. — Тук не сте си у дома! Тук сте в моята страна! И току-що ме обидихте! Ще трябва да се извините, графе!

Балистан Паргайд се зачерви, но се извини. Не мисля, че се страхуваше. Както каза милорд Алистан, графът владееше меча много добре, но просто не си струваше да изостря още повече ситуацията, особено когато наоколо има толкова много воители.

— Чудесно — кимна момичето. — Не смея да ви задържам повече, графе, всичко най-хубаво.

— Но тези хора ми нанесоха смъртна обида! Те трябва да отговарят!

— Не и сега, графе, те са под моята защита, довиждане — Алиа обърна коня си, давайки да се разбере, че разговорът им е приключил.

— Тези хора обидиха моят господар — неочаквано процеди Мейло Труг. — От негово име искам съда на Сагра! В името на стоманата, огъня, кръвта и волята на боговете!

Казаните думи произведоха сред редиците на воините от Пограничното кралство ефекта на взривено буре с барут. Дори оттук чух как милорд Алистан скръцна със зъби. Този Мейло да не каза нещо важно?

— Чух те, боецо — кимна лейди Алиа. — Някой конкретен човек ли обвиняваш в престъпление или всички?

Сянка на усмивка побягна по устните на Мейло и той вече се готвеше да отговори, когато в разговора се намеси Балистан Паргайд:

— Всички! Той обвинява всички!

Усмивката по лицето на Мейло се стърчи, изглежда графът, без да осъзнава, беше направил някаква глупост.

— Така да бъде — бързо каза графинята. — Ще ви бъде предоставена възможност да докажете правотата на своя господар, воители.

— Ще го направим тук и сега! — отново се намеси Балистан Паргайд.

— Не, графе. Съгласно правилата на закона на Сагра, собственикът на земята, на която е произнесено предизвикателството, трябва да присъства на съда. Сега сме в земите на моя баща и за да може съдът да се състои, ще трябва да яздите до Къртичи замък, където ще бъдат обявени правилата на дуела.

Дуел?! Тя каза дуел?! Това определено не ми хареса!

— Но... — недоволно започна граф Балистан Паргайд.

— Можете да откажете предизвикателството, графе, изборът е ваш — невъзмутимо каза Алиа Дали. — Правилата не го забраняват.

— Не, ще дойдем с вас, милейди.

— Както желаете, милорд — отвърна момичето.

Тя не предложи на графа и неговите хора покровителството си.

Продължихме пътя си, хората на графинята сякаш случайно се наредиха след хората на графа, наблюдавайки ги внимателно. Самият граф мълчаво яздеше до Оро Хабсбург. Погледът на Бледния неприятно гъделичкаше тила ми.

— Мармот — тихо попитах аз. — Какъв е този съд на Сагра?

— Не знам, Гарет. Ако Арнх беше с нас, щеше да разясни законите на своята страна...

— Съдът на Сагра? Чувал съм за него, момчета — каза Фенерджията. — Съдът на богинята на войната. Навремето е бил много разпространен сред воините на Пограничното кралство. Когато е имало спорно решение или е засегната честта на някой воин, се е провеждал съдът на Сагра. Дуел, така да се каже. Този ушатия ни призова на съд и никой воин от Пограничното кралство не би посмял да му откаже това право.

— Двубоят до смърт ли е? — Мармота погледна към Мейло Труг.

— Различно. Зависи от това, какво ще каже владетелят на земята, където е предизвикателството. Ако той каже, че е до смърт, значи е до смърт.

— Говориш толкова спокойно за това, Мумр — криво се усмигнах аз. — Този Мейло се оказа голям хитрец.

— Можеше да е и по-лошо — философски отвърна Фенерджията, изваждайки свирката си.

— Накъде по-лошо?

— Ако графът не беше се намесил в разговора, неговият слуга можеше да си избере който си иска за противник. Но милорд Паргайд

каза, че обвинява всички.

— И сега този, как беше? — попита Мармота.

— Мейло — подсказах аз.

— И сега Мейло ще трябва да се бие с всички нас?

— Глупости! Сега всичко ще се реши с жребий. Гарет, не се притеснявай, теб това не те засяга.

— Защо?

— Съдът на Сагра е само за воини. Ти, Кли-кли и Миралисса не сте воини.

— Аз ли не съм воин? — обзет от праведен гняв, възрази Кли-кли. — Та аз съм по-добър воин от всички вас, взети заедно! Дори бойна песен знам!

— Браво на теб, Кли-кли, само се успокой — помирително каза Медения.

— Ей, гоблин — извика воин с посивели мустаци, като чу воплите на шута. — Изпей песента си.

— Защо не? Веднага ще я изпея!

И запя. При това не спря поне десет минути.

— Хубава песен — доволно изсумтя воинът. — Задушевна.

— Е, как е? Сега вече воин ли съм?

— Абсолютно! — напълно сериозно каза воинът.

От редиците на ездачите се раздаде смях, само за ден шегите и песничките на Кли-кли бяха успели да размекнат суровите воини. Наивници! Те просто още не бяха изпитали очарованието от гвоздей в ботуша или чаша студена вода в постелята.

Шутът се обърна към нас и изплезил език. Виждате ли, значи, какво казват умните хора за мен?

Не мина и час, и минахме покрай някакво селце — явно необитаемите земи бяха останали встрани. Но за разлика от нашите, валиостровските, тези селца бяха обградени с висока ограда, имаше и кули за наблюдение със стрелци. Всеки селянин на Пограничното кралство във всеки един момент можеше да замени плуга с бойната брадва и да отблъсне врага.

— Как е здравето, Гарет? — Бледния се изравни с мен.

— Благодаря, не се оплаквам, а как си ти, Ролио? Измъкнал си се от сблъсъка с демоните? — не му останах дължен аз.

— Така значи... — проточи Бледния и се ухили. — Нещо не помня да съм ти казвал името си.

— Никога не си се отличавал с учтивост, Бледния. Трябваше сам да научавам всичко.

— Толкова повече причини имаш да се притесняваш за своето здраве, Гарет.

— О! Ще се погрижа много добре за себе си, Ролио! Наистина много. А теб какво те накара да тръгнеш на толкова дълъг път?

— Проблем на име Гарет. Много ловко открадна онзи ключ, повярвай ми, оценявам го.

— Поласкан съм, честна дума.

— Е, хайде, скоро пак ще се видим.

— Радвам се, че си поговорихме.

Зад този учтив, както би изглеждало за страничния наблюдател, разговор, се криеше много, наистина много. И все пак не мислех, че Бледния ще започне да действа точно сега. Наоколо имаше прекалено много хора, щеше доста сериозно да загази, ако се опита да ме прати в светлината. В мига, в който без причина падна от коня и започна да кървя, на Бледния ще му прережат гърлото. Така че от него ще очаквам някоя подлост чак когато остана сам.

Къртичи замък го видяхме отдалече — огромна сива грамада, чиито стени се извисяваха към небето на четиридесет ярда, а дванадесетте правоъгълни кули — на цели шестдесет. На стените се виждаха балисти и катапулти, предупреждаващи всеки, който реши да се опита да превзема замъка с щурм. Широкият ров беше пълен с течаща вода, идваща от близката река. Когато стъпихме на подвижния мост, стените заплашително надвиснаха над нас, сякаш проверяваха кой отива към сърцето на замъка. Вдигнах глава нагоре — оттук хората по стените изглеждаха като буболечки. Сега масивните дъбови врати, обковани със стоманени листове, бяха гостоприемно отворени, а решетките — вдигнати, но в случай на нападение не всеки таран щеше да се справи с такава преграда. От двете страни на портите стояха двадесетина воини. Началникът на караула отдаде чест на лейди Алиа и ние влязохме през портата на замъка. Озовах се в къс тунел, по стените на който се виждаха бойници. До стената хищно беше застинал таралеж^[34], а високо на тавана, на вериги, висяха големи

съдове, с които защитниците да изливат смола и горещо масло. Да, домът на Алгерт Дали беше костелив орех, такъв не се превзема лесно.

Влязохме във вътрешния двор на замъка. Да наречеш цялото това място двор можеше само като шега, то спокойно би се конкурирало по размери с някой площад. Тук вече ни очакваха.

— Милейди Алиа — поклони се един от воините. — Вашият баща ви очаква.

— Благодаря, Чизет — лейди Алиа скочи от коня. — Благородни господа, последвайте ме. Чакащите за съд — също. Чизет, погрижете се за настаняване на нашите гости.

Естествено, не поканиха крадеца на аудиенция при милорд Добра душа, а и честно казано, аз самият нямах особено желание. Милорд Алистан, граф Паргайд и Мейло последваха лейди Алиа, а ние тръгнахме след Чизет, който се закле на своята лейди да ни намери легла.

* * *

Получихме стаи в Кулата на кръвта, както наричаха това място обитателите на замъка. Хубави стаи, с легла, тръстика на пода^[35] и прозорци, които гледаха към вътрешния двор.

Както ми каза Змиорката, в замък с такъв размер без проблем биха се побрали повече от шестстотин души. Огромна тълпа хора. Кли-кли, който не признаваше никакви легла, застла одеяло на пода и изчезна да пъха любопитния си нос във всяко ъгълче на замъка. Аз също смятах да се поразходя и да изляза във вътрешния двор, но се появи Алистан Маркауз. Графът каза, че двубоят ще се проведе утре сутринта.

— До смърт — глухо уточни капитанът на гвардията.

Доброто ми настроение веднага се развали. Но това не беше всичко, ако загубим, тогава ключът, който с толкова труд получихме, щеше да бъде предаден на Балистан Паргайд — такъв бил законът на съда на Сагра.

— Милорд Алистан, а ако си тръгнем под прикритието на тъмнината?

— От замъка ли, крадецо? За воините от Пограничното кралство съдът на Сагра е свещен. Ние или ще спечелим, или ще се лишим от ключа. Трети вариант няма.

— Лично ще откъсна главата на този нещастник! — изръмжа Халас. — Решиха ли кой ще участва в двубоя?

— Жребият ще реши. Последвайте ме, милорд Алгерт ви очаква.

— Мога ли да отида с тях?

— Ти не участваш в жребия, крадецо.

— Но нали мога да отида, милорд? — не се отказвах аз.

— Можеш — неохотно кимна милорд Алистан.

Залата, където ни отведе графът, по размери не отстъпваше на вътрешния двор на замъка. И хората бяха повече от достатъчно — вълна и стомана, мечове и бръснати глави. Изглеждаше, сякаш тук са се събрали всички мъже на замъка. Кли-кли обикаляше из залата, забавлявайки воините, но веднага щом видя милорд Плъх, циркът приключи и шутът се присъедини към нашата компания.

— Къде ходи? — попитах го аз.

— Оглеждах местните забележителности. Между другото, в кухнята има моркови.

— Поздравления.

Миралисса с елфите вече беше тук, както и Балистан Паргайд с Мейло Труг. Оро Хабсбърг стискаше чаша бира в лапата си. Забелязвайки ме, баронът важно кимна. Алиа Дали стоеше зад гърба на нисък широкоплещест мъж, чиято брадичка беше покрита с двуседмична четина. Подобно на всички воители в замъка, този мъж беше без коса, облечен в броня и груби воински гащи. В ръцете си замислено въртеше кинжал със скъпа дръжка от кост на орг. Граф Алгерт Дали Добрата душа, ако не греша. Ние приближихме до масата, където седеше лордът, и спряхме.

— И така, променихте ли решението си? — обърна се милорд Алгерт към Мейло, след като удостои всеки от нас с внимателен поглед.

— Не съм, искам съда на Сагра.

— Добре, остава да изберем съперник. Донесете жребия!

Един от воините излезе от залата.

— Ей, гаракец! Дръж — Мейло Труг хвърли медна монета към Змиорката. — Струва ми се, че ти дължа петак.

Змиорката хвана монетата и невъзмутимо я прибра в пояса си.

— Благодаря, парите никога не са излишни.

— Ти искаше да ме бият с камшик? Ще се моля на Сагра да срещна теб в съда.

— Както искаш — Змиорката невъзмутимо се поклони, а Халас измърмори нещо под нос, гледайки злобно към Мейло Труг.

В това време излезлият преди малко воин се върна в залата и пристъпи към онези, които трябваше да теглят жребия, а от юмрука му стърчаха няколко сламки.

— Който изтегли късата, ще се срещне с този човек в съда на Сагра утре сутринта — каза Алгерт Дали. — Напомням ви, че сте свободни да откажете да участвате в жребия, но така сами признавате вината си... Виждам, че желаещи няма. Теглете и нека Сагра да ви помага!

Първи беше Ел. Той смело протегна ръка и изтегли дълга.

Еграсса. Дълга.

Сърцето ми оглушително блъскаше, сякаш самият аз участвах в жребия.

Милорд Алистан. И той дълга.

Медения. Дълга.

Халас. Дълга. Гномът изглеждаше разстроен, много искаше да участва в двубоя. Това, че единият от участниците ще го изнесат с краката напред, изобщо не смущаваше Халас. Подобно на всеки един гном, Щастливецът беше прекалено самоуверен.

Змиорката. Дълга. Мейло Труг разочаровано изду долната си устна.

Оставаха Делер и Фенерджията.

Мумр. Къса. Къса, Сагот спаси всички ни! Фенерджията ще се бие!

Воинът на Алгерт Дали разтвори юмрук и показа на цялата зала, че последната сламка, която трябваше да изтегли Делер, е дълга.

Мумр, изглежда, изобщо не се притесни, че утре му предстои двубой. Той се подсмихна, безразлично сви рамене и прибра сламката в джоба си.

— Така да бъде — каза милорд Алгерт. — Оръжие?

— Дълъг меч — отвърна Мейло Труг, впивайки поглед в Мумр.

— Дълъг меч — кимна Мумр.

— Утре сутринта ще дойдат да ви вземат, а сега каня всички да споделят хляб и мед с мен.

Не знам за другите, но аз и залък не можех да преглътна, така че когато станах от масата, храната в чинията ми си стоеше недокосната.

* * *

— Започва се — Кли-кли нервно подскочи, подуши с нос и отхапа прилично парче от моркова.

— Не можеш ли да не хрупаш за известно време? — подхвърлих му раздражено.

— Не мога — отрицателно поклати глава кралският шут. — Когато съм нервен, искам да ям.

— Успокой се, Кли-кли — обади се Медения. Командирът на Дивите беше изнервен не по-малко от мен.

— Как мислиш, Меден! — Кли-кли невъзмутимо отхапа поредната хапка от моркова. — Какви са шансовете на Мумр?

— Не знам.

— Всичко зависи от това, доколко е добър с меча — през зъби каза пафкацията с лулата гном.

— Повярвай ми, този Мейло е много добър — въздъхна Кли-кли. — Кралски турнири не се печелят случайно.

— Нашият Фенерджия също не е за отписване — отвърна гномът. — Дъбов лист на дръжката не се печели просто ей така.

Пропуснах спора им покрай ушите си. Сега не ми беше до това.

Сутринта се оказа хладна, слънцето не се виждаше, на небето — само плътни бели облаци. Ние, подобно на много от обитателите на замъка, стояхме във вътрешния двор около широка открита площадка с добре трамбована земя. Нямаше нито фанфари, нито празнични ленти, това не беше турнир, а съдебен двубой. Милорд Алгерт с дъщеря си, елфите, Балистан Паргайд и Алистан Маркауз... Всички, предполагам, бяха нервни като мен, но по благородните им физиономии не си личеше особено... Да ме отнесе мракът, чувствах се така, сякаш самият аз трябва да излизам на площадката! Само Оро Хабсбърг изглеждаше отегчен.

По редовете на публиката пробяга шепот, обърнах глава и видях Мейло Труг. Той спокойно излезе на площадката, обърна се с лице към благородниците и се поклони.

И сега се беше облякъл като конте: червена копринена риза с широки ръкави, кадифени кожени бричове, излъскани до блясък ботуши, черни кожени ръкавици. През дясното му рамо беше праметнат биргризен. Дългият меч почти не отстъпваше по ръст на човека. Забий го в земята и краят на масивната му дръжка би достигнал до брадичката на Мейло.

Мумр се появи минута по-късно. Пристъпи на площадката от другата страна на двора и застана срещу Мейло. И той, по подобие на своя противник, беше с риза, но не от коприна, а от черна вълна. Груби войнишки панталони, меки ботуши... Дуелистите ги обединяваха единствено кожените ръкавици на ръцете и тежките биргризени. Нито единият, нито другият имаха никакви доспехи — в съда на богинята доспехи не бяха нужни. Фенерджията — майстор на дългия меч, Мейло — също, така че дуелът щеше да продължи до първата сериозна грешка на единия от бойците. Един добър удар с такова острие ще е достатъчен, за да изпрати противника директно в светлината.

На челото си Мумр беше вързал черна лента, която да придържа дългата му коса и да предпазва очите от стичащата се по челото пот. Мечът му, подобно на бебе, лежеше на свивката на лявата му ръка, воинът само го придържаше с пръсти за дръжката.

Мейло гледаше втренчено противника си. Мумр му отвърщаше с безразличен поглед, сякаш днес е излязъл за сутрешна разходка, а не за битка. В сравнение с Мейло Труг Мумр Фенерджията изглеждаше мършав и крехък, а биргизенът в ръцете му — нелепо огромен и тежък.

— Готови ли сте? — разнесе се над площадката гласът на Алгерт Дали.

— Да.

— Готови — каза Фенерджията.

— Повдигналият предизвикателството, все още ли искаш да оспориш правото на притежание за своя господар?

— Да — без да се колебае, кимна Мейло Труг.

— Съдът ще свърши...?

— Със смърт — продължи Мейло.

— Така да бъде — кимна Алгерт Дали, въртейки замислено любимия си нож между пръстите. — Стомана, огън, кръв и воля на боговете, аз ви казвам — Сагра е над вас и тя ще реши кой е прав и достоен!

Неведнъж съм казвал: мечът не е моето оръжие, освен арбалета сравнително добре успях да овладее единствено ножа. Фор — голям капацитет във фехтовката — се опита да ме научи, но след няколко урока само обречено махна с ръка. Единственото, което извлякох от мъчителните упражнения с дървената пръчка, бяха повърхностни знания за позициите и имената на отделните удари. С това всичките ми познания, както и уменията ми в областта на фехтовката, се изчерпваха. Но благодарение на стария си учител сега поне като видях как се упражняват стражници в двора на замъка или участници в турнир, най-малкото понякога разбирах защо един мъж се закрива с меча така, а друг коли така.

Междувременно на площадката, където трябваше да се състои съдът, излезе жрец на Сагра, който, по подобие на всички воители на Пограничното кралство, беше облечен в доспехи и кожа, извади меча си, изпъна го между застаналите един срещу друг съперници и започна да чете молитва, молейки богинята на войната и смъртта да бъде свидетел на този двубой, да накаже виновния и да защити правия. Мейло с меч, лежащ на дясното му рамо, не откъсваше поглед от Мумр. Фенерджията продължаваше да държи меча си в свивката на лявата ръка и лениво дъвчеше сламката, благодарение на която се беше озовал тук.

— Мама — уплашено хлъцна застаналият до мен Кли-кли и в същия момент жрецът издърпа меча, направи дълга крачка назад и каза:

— Започнете!

Никой от воините не последва заповедта му, докато жрецът не напусна площадката. През цялото това време Мейло не сваляше поглед от Фенерджията, а той от своя страна лениво гледаше в само на него известна точка, разположена някъде над главата на Мейло Труг. Всеки чакаше неговият противник да атакува пръв.

Минаха шест дълги удара на сърцето, преди Мейло със заплашителен рев първи да се втурне към противника си. Той бързо пристъпи напред, слагайки едновременно лявата си ръка върху дългата

дръжка на меча, и биргризенът излетя от рамото му като перце. Мейло ускори полета на меча със завъртане на тялото и нанесе страховит удар, насочен към гърдите. Веднага щом Мейло започна да се движи, Мумр, противно на моите очаквания, направи крачка в посока на противника си. Мисля, че ахнах, изглеждаше сякаш летящото острие ще разполови Дивия, но огромният биргризен на Фенерджията, който само миг преди това лежеше на ръката му като бебе, оживя и блокира меча на Мейло.

— Дзъ-ъннн! — прозвуча в двора на замъка и Мейло отстъпи назад.

Фенерджията изкрещя и атакува беззащитната страна на противника си. Сега вече Мейло ме изненада — той се оказа почти до Мумр и обърна гръб на летящия меч.

Тълпата ахна.

Мейло изхвърли оръжието зад гърба си и с плоското на острието спря удара на Мумр. Женска позиция^[36]! Така се наричаше това нещо, ако не ме лъже паметта!

— Дзъ-ъннн!

Без забавяне Мейло продължи движението, обърна се, мечът излетя иззад гърба му и полетя надолу, заплашвайки да отреже ръцете на противника. Фенерджията бързо се защити, насочвайки острието си в лицето на Мейло, посрещна удара и веднага мушна с меча напред, целейки се в корема.

Погледът ми не успяваше да следи какво се случва на площадката. Остриетата святкаха като полудели оси, цепеха със свистене въздуха, с трясък се сблъскваха, отдръпваха се и отново се сблъскваха. Движенията на съперниците се сливаха в едно размито петно и разбирах, че са още живи, едва през няколко секунди, когато атаката на единия или другия боец попадеше на блок.

— Фю-у-у-ух! Дзън! Дзън! Фю-у-ух!

— А-а-а... У-у-у... О-о-о... — възкликваше тълпата, отговаряйки на всеки замах, всеки финт, всеки удар.

Ето Мейло пак се завъртя и посече, сякаш беше вложил душата си в острието. Мумр отскочи, рязко свали дръжката на меча надолу, поставяйки острието във вертикална позиция и ударът на Мейло срещна издигната пред него стоманена стена.

— Дзъ-ънн!

Мечовете свистяха във въздуха в стоманен вихър, след което се удряха един друг, политаха нагоре, заплашвайки да поразят небето, и падаха надолу, мечтаейки да разцепят земята. Воините не се сражаваха — те танцуваха, играейки със смъртта тайнствена, омагьосваща и почти неуловима за погледа игра, залогът в която бе техният живот. Острието на Мейло, сякаш живо, подскочи високо нагоре, Фенерджията се хвърли в образувалата се пролука и опита да нанесе удар. Но само опита...

Балистан Паргайд неслучайно плащаше на Мейло. Той бързо отстъпи назад, продължи движението на острието си и сега вече мечът на Мумр полетя нагоре, давайки възможност на Мейло да нанесе удар.

Фенерджията седна и пое удара при самата дръжка на меча. Веднага с рязко движение се изправи, изхвърляйки ефеса на меча си напред и нагоре. Мечът на Мейло едва не попадна в лицето на собственика си, толкова неочаквана се оказа атаката на Мумр. За да избегне срещата с летящото острие, Мейло отскочи назад и започна да отстъпва от атакуващия го Мумр.

От началото на двубоя беше минало по-малко от минута, а лицата и на двамата воители блестяха от пот.

Кучето на Балистан беше доста изненадан от неочаквания натиск, сега вече гледаше към почти изпратилия го при праотците Фенерджия внимателно и напрегнато, улавяйки и най-малкото му движение.

— Време е да го убие — промърмори Халас. — Тези жезла дълго не можеш ги въртя.

Гномът беше прав, дори в момента тежките мечове да ги размятаха като перушинки, рано или късно щеше да дойде умората — и тогава този, който е по-изтощен, щеше да загуби.

В същото време Мумр с едно движение подскочи към изненадания враг и, бързайки да се възползва от неочакваното предимство, удари.

— А-ах! — като един възкликна тълпата, приветствайки смелчагата.

Мейло успя да реагира в последния момент, в мига, когато изглеждаше, че биргризенът на Фенерджията ще смаже ребрата му. Той посрещна летящото острие, влагайки в собствения си меч цялата си бързина и жажда за живот.

— Дзъ-ъ-ъннн!

С жален стон мечовете се сляха в мимолетна целувка. Сляха се, само за да отскочат един от друг миг по-късно.

И отново стоманен вихър във въздуха, опит да се създаде красива, проблясаваща картина, чийто финал ще е смъртта.

Мейло скочи към Мумр, нанасяйки поредица от удари отдолу нагоре, като произнасяше звучно „ха“ след всеки от тях.

— Х-х-ха!

— Дзъ-ънн!

— Х-х-ха!

— Дзъ-ънн!

— Х-ха!

— Дзъ-ънн!

Последният му удар беше особено силен, мечът на Фенерджията подскочи нагоре, отваряйки пролука, и Мейло веднага атакува беззащитната глава. Мумр подложи меча си и остриетата застинаха. Всеки натискаше меча на другия, опитвайки се да забие острието в лицето на противника.

За няколко секунди над площадката се възцари тишина.

Неочаквано дребничкият Фенерджия се гмурна под острието на прекалено увлечения да натиска противник и рязко го отблъсна от себе си. Мейло залитна напред, превърна се в размито и едва различимо за очите петно и се завъртя по-бързо от гоблински шаман, преял с отровни гъби на закуска. Блясък на стомана, остро изсвистяване на меча...

Фенерджията успя да разгадае уловката и подскочи.

— Майчице! — шутът закри очи с ръце, продължавайки да наблюдава битката през разтворените си пръсти. — Кажете ми, че е жив!

— Жив е! — Халас, без дори да забележи, стискаше с побелели пръсти дръжката на бойната си мотика.

Гномът беше прав, Мумр стоеше здраво на краката си, макар на лицето му да се появи израз на гняв и досада. Едва не беше паднал в капана.

— Резултатът не е в наша полза — изсумтя Медения. — Време е Мумр да спре да си играе с него.

С тържествуваща усмивка Мейло, почти без никакъв замах, нанесе удар с тъпата страна на острието към коляното на изнесения крак на Фенерджията.

— Х-х-ха!

Мъмр бързо вдигна крак, биргризенът прелетя под него и Дивия, почти изгубил равновесие, атакува. Ударът се получи прекалено муден — въздухът под меча дори не изсвистя.

Дзънн!

Още щом острието на Мумр срещна блока, Мейло веднага контраатакува с неговото. Удар внезапен. Удар коварен. Удар на Майстор. От такава атака може да се спаси само друг Майстор. Мумр се изви да избегне удара и Мейло незабавно стовари крак в корема на невнимателния Фенерджия.

— Х-х-ха!

— О, мрак! — изруга Халас.

Мумр отлетя назад, сви се на две и се хвана с лявата ръка за корема.

За един миг гърбът ми стана мокър — сега всичко висеше на косъм.

Мейло пристъпи към Мумр и нанесе бърз удар, желаейки да го довърши възможно най-бързо. Независимо колко го болеше, Фенерджията не изпусна оръжието си и успя, макар и с една ръка, да блокира с меча си.

— Дзъ-ъннн!

Силата на удара беше такава, че биргризенът едва не излетя от ръката на Мумр. Фенерджията, леко присвит, бавно отстъпи и се опита да възстанови дишането си.

От страна на Мейло веднага последва нов удар. И отново отговорът на Мумр беше отчаян блок. Сега Дивия успя да хване дръжката на меча и с втората ръка.

— Дзъ-ъннн!

Мумр се клатеше като пьян и едва избягваше изсипващите се върху него удари, опитвайки се да спечели време и да дойде на себе си.

— Х-ха!

Целият двор ахна, а аз закрих очи, разбирайки, че това е краят. Фенерджията нямаше да успее да се защити от този удар.

— Да-а! — някой запляска с ръце. По редиците на зрителите премина въздишка на облекчение.

Фенерджията все още беше жив. Той падна на коляно и острието на Мейло изсвистя над главата му.

Секунда, проточила се цяла вечност...

Мумр с две ръце изхвърли меча напред, за да пониже настъпващия към него противник. Мейло отстъпи назад, вдигайки острието над главата си, и Дивия с рязко движение се изправи на крака. Труг все още вярваше в своята звезда и разчиташе, че Фенерджията не се е възстановил от предишния удар. Вдигнатият нагоре меч с цялото си тегло стремително се стовари върху Мумр. Да се избегне такъв удар от такова разстояние беше просто невъзможно и Фенерджията направи единственото, което му оставаше — направи крачка напред, постави меча отвесно зад гърба си и зае женска позиция, същата, която в началото на двубоя беше използвал неговия противник.

— Дзъ-ъ-ънн!

Ударът беше страшен. От отката мечът на Фенерджията удари своя собственик по задните части. Раздаде се звучно шляпване и викът на Мумр.

— Ой! — намръщи се Кли-кли.

Болезнено, не споря. Острието на Мейло се плъзна по меча на Фенерджията, вряза се в земята, попадна на камък и с противно стържене направи сноп искри.

Въпреки болката Мумр веднага атакува.

— Дзън! Дзъ-ънн! Дзъ-ън! — пееха остриетата.

— Тик-так-тик-так — отброяваше секундите живот часовникът на боговете.

Мейло рязко изпъна ръце в опит да пониже врата на Дивия. И отново очите ми не успяваха да следят какво се случва на площадката. Миг — и лявата ръка на Фенерджията в ръкавицата вече лежи в средата на острието. Фенерджията, сякаш в ръцете си държеше обикновена пръчка, отблъсна атакуващия го меч и с върха на биргризена се опита да поразии врата на противника си. Мейло не очакваше такава настойчивост и се отдръпна, но Мумр това не го спря. Държейки меча си като бойна тояга, той се опита да удари Мейло с

дръжката, мятайки я в лицето му. Ударите на Мумр бяха „неправилни“ и отчаяни и объркания Труг отстъпваше, едва успявайки да ги избегне.

— Х-ха! Х-ха!

Широките помитащи движения на „тоягата“ на Дивия и за секунда не даваха на неговия противник да се отпусне. Изглеждаше, сякаш самият въздух стене от звъна на сблъскващите се остриета. Пот се стичаше по лицето на Труг.

Мумр реши да използва хитрост — прехвърли на острието, където вече лежеше лявата му ръка, и дясната, като така превърна оръжието си в кръст, след което засили тежкия ефес към главата на Мейло.

— Р-р-р-а-а-а! — премина по редиците на зрителите. Това, което се случи по-нататък, стана много бързо... Фенерджията се наклони назад, Мейло веднага се оказа до него с намерението да го атакува... следващият удар го пропуснах, разбрах само, че Мумр се е оказал по-бърз и е ударил с дръжката на меча в гърдите на Мейло.

Публиката ахна възхитено. Кълна се в Сагот, дори аз чух как костта изхрущя!

— Да! — извика Халас, без да откъсва поглед от боя.

Мейло изписка от болка, отдръпна се и притисна лява ръка към гърдите. Фенерджията пристъпи напред, сграбчи го за глезена на по-близкия крак и рязко дръпна нагоре. Това накара Мейло да загуби равновесие. Фенерджията хвърли меча си настрани и с освободената си лява ръка нанесе силен удар в гърдите на съперника, ускорявайки падането му. Труг с цялата си тежест рухна на утъпканата площадка, удряйки гърба и тила в земята. Изглежда сякаш боецът на Балистан Паргайд загуби съзнание за миг, или поне замря неподвижен, макар да продължи да стиска меча с дясната ръка.

Мумр вдигна своя меч, настъпи биргризена на противника си, хвърли бърз поглед към Алгерт Дали и с всички сили заби острието си в гърдите на опитващия се да се надигне Мейло, приковавайки го към земята. Мейло потрепери и замря. Под него започна да се образува кървава локва.

Фенерджията с усилие измъкна меча си, отстъпи няколко крачки от тялото на загубилия, поклони се и намръщен от болка, седна на земята, притискайки ръка към корема.

Алгерт Дали се изправи от мястото си и гласът му се разнесе над целия двор:

— Със стомана, огън, кръв и волята на боговете потвърждавам — съдът свърши и виновният е наказан! Така да бъде!

— Какво означава наказан?! — изрева вбесеният Балистан Паргайд.

— Съмнявате се в съда на Сагра ли, милорд? — удивено вдигна вежди Алгерт Дали.

— Не, не се съмнявам — с усилие се овладя графът. Каквото и да е, но глупак Балистан Паргайд не беше.

— Добре, тогава ви каня на празничен пир по случай приключването на съда.

— Благодаря — намръщи се граф Паргайд. — Но имам прекалено много работа. Аз и моите хора си тръгваме веднага.

— Както желаете, милорд! — Алгерт Дали нямаше намерение да задържа графа. — Приятен път.

Граф Балистан Паргайд отвърна на тези думи с раздражено кимване и тръгна, без дори да погледне към тялото на Мейло Труг.

Междувременно докторът вече се въртеше около Фенерджията. Мумр болезнено се мръщеше и съскаше, докато човекът чистеше кръвта от бедрото му. До него се тълпяха Дивите. А Халас беше толкова доволен, сякаш победата беше единствено негова заслуга.

Над Мумр се наведе Миралисса, небрежен жест с ръка — и докторът се поклони и отстъпи настрана, предоставяйки на елфийката правото да прегледа воина.

— Знаеш ли, Гарет-барет — Кли-кли замислено отхапа от моркова. — Мен малко ме безпокои нашият общ приятел — Балистан Паргайд. Две седмици ни преследва и така бързо да отстъпи. Прекалено лесно се отказа, не мислиш ли? Да, и Лафреса изчезна някъде... Ох, усещам, че ни готвят някаква гадост!

— Яж си моркова, Кли-кли, и млъкни. Нека Алистан и Миралисса да се притесняват — отвърнах му аз, загледан как елфийката лекува раната на Мумр.

Но в съзнанието ми по някаква причина беше неспокойно...

[34] „таралеж“ — огромен арбалет, в който може едновременно да заредите и да изстреляте до четиридесет стрели. Използва се за

защита на замъци. ↑

[35] Подът във всички стаи на замъка беше застлан с тръстика. ↑

[36] „женска позиция“ — една от позициите, използвани при бой с тежките двуръчни мечове на линейната пехота. Вид защитна позиция. Мечът е зад гърба и успоредно на него, предпазвайки от удар на противника. Острието е насочено към земята. ↑

ГЛАВА 14

КРЪСТОПЪТ

Този ден Фенерджията се превърна в герой на замъка. Не е тайна, че жителите на Пограничното кралство най-много ценят в човека уменията му с оръжията, а тази сутрин Мумр доказа, че се справя с меч. Така че през целия ден воините от крепостния гарнизон стъпваха на пръсти пред Мумр, сякаш той беше направен от най-фин низински порцелан.

А вечерта милорд Алгерт Дали организира пир, където се събраха всички воители на замъка. Мумр го настаниха на най-почетното място, натрупаха около него храна като за цял полк, ние с Дивите споделихме от славата му. Седяхме редом до него, на една маса с благородниците. Лично аз предпочитах да съм в най-тъмния ъгъл на залата, на най-далечната маса, а не да се чувствам като на показ. Изглежда най-лесно им беше на Халас и Делер, тези двамата без да се притесняват изяждаха и изпиваха всичко, което можеха да достигнат с ръце, оглушително се оригнаха и ежесекундно влизаха в спор помежду си.

От многобройните тостове за милорд Алистан, за красивата му дъщеря, за милорд Алистан Маркауз, за славните елфи, за мастер Фенерджията, за смъртта на орките, за Пограничното кралство и прочие и прочие и прочие на мен ми се замая главата. От изпитото Делер се зачерви, Халас започна да заспива, Мармота преплиташе език и за голяма радост на Кли-кли и под писъците на знатните дами се опитваше да напъха Непобедимия в кана с вино. Кли-кли се радваше на живота и споделяше тази радост с околните. Недоволни от представлението му бяха единствени личните глупаци на Алгерт Дали, гледащи на малкия гоблин със зле прикрита завист и омраза. Ако продължава така, като нищо към края на празничната вечер Кли-кли можеше да изяде един бой.

Едно ястие се сменяше с друго, песните следваха една след друга, и когато седенето на масата взе да става просто непоносимо, бях

сръган с лакът от стоящия до мен Меден:

— Чу ли? Тръгваме утре на разсъмване, така че ако боговете ни помогнат, след два дни ще сме в Заграбия.

— Не съм много щастлив от това обстоятелство. Според мен тук, зад каменните стени, е много по-безопасно, отколкото сред дървета и храсти, Меден.

— Безопасни места няма, Гарет — ухили се Медения. — Смъртта и през каменни стени ще се промъкне, ако ти е писано да умреш. Спомням си, че една вещица предсказа на Арнх, че ще се удави. Той само се засмя, но нали видя какво стана... който го е страх от вълци, не ходи в Заграбия.

— Да бяха само вълците...

— Това също е вярно — съгласи се Медения, отпивайки от халбата. — Както казвам, съдба.

— Ще вървя да спя, Меден — аз станах от масата. — Тук ми омръзна.

— Стой, Гарет-барет, и си пий виното — подскочи Кли-кли. — Не ти трябва да изкушаваш съдбата.

— В какъв смисъл? — погледнах аз шута.

— Върви един слух сред стражниците, които стояли на портата, когато Балистан Паргайд си тръгнал.

— Какъв слух?

— Че когато пристигнал с отряда, били двадесет души, а когато си тръгнал, кой знае защо — само осемнадесет. Единият Мумр го уби, така че остават деветнайсет. Къде се е дянал последният?

— Бледния! — устата ми веднага пресъхна. — Може би ще пия още малко.

— Правилно — одобрително кимна гоблинът. — Сега ти е противопоказно да обикаляш сам из замъка.

— Опитали ли са да го намерят?

— Шегуваш ли се? Е, да, пообикаляли, поогледали... Но в толкова огромен замък можеш и мамут да скриеш и никой няма да го намери, докато не умре и не замирише. Да не говорим за човек.

— И това ми го казваш чак сега!

— Не исках да те разстройвам и да ти развалям апетита — Кли-кли ме погледна невинно.

— Махни се от очите ми. Ти си по-лош и от медена чума!

— Не го приемай така, Танцуващ, нали сме с теб. Дори съм готов да пия с теб за компания. Как мислиш, дали ще ми донесат мляко, ако ги помоля?

— Може би... — всичките ми мисли бяха заети с Бледния.

И за миг не се усъмних, че точно той се е отделил от отряда на графа и се е скрил в замъка с една-единствена цел — да изпрати вашия покорен слуга в светлината. Такива мисли не способстваха за доброто настроение и аз едва дочаках всички тези глупости с речите и песните за здравето на воините да приключат. Когато най-накрая се озовах в стаята, за собствено успокоение проверих всички варианти за проникване. Коминът беше твърде тесен, едва ли Бледния щеше да успее да се провре през него, резето на вратата — мощна дъбова греда, а прозорците бяха на петдесет ярда над земята. Освен ако не може да лети, през прозореца нямаше как да влезе.

Кли-кли, Халас и Делер отдавна бяха заспали, а аз все още не можех да затворя очи. Лежах на леглото и гледах тавана, докато сънят най-накрая не ме прие в обятията си.

* * *

Вик от болка и ярост ме накара да подскоча в леглото, да хвана арбалета и замаяно да завъртя глава.

— Какво става? — крещеше съненият и объркан Делер.

— Дайте светлина! — пищеше Кли-кли.

— Ей, вие! Добре ли сте? — крещяха ни от коридора.

— Кой извика? — не спираше Делер.

— Запалете най-сетне светлината!

— Отворете вратата! — чу се гласът на Медения.

Нещо щракна, хвъркнаха искри и в ръцете на Халас грейна свещ.

— Какво сте се разкрещели като баби на пазар? Всичко свърши — избоботи джуджето и поднесе свещта към факела.

— Ей, вие! Чувате ли ме? Отворете вратата! — дереше се Медения.

— Спрете да крещите! Сега ще отворя! — Халас издърпа резето, отвори вратата и пусна Медения и Змиорката. В коридора останаха да надничат воините на Алгерт Дали.

— Какво става тук?

— Някакъв катерач се опита да влезе през прозореца, а аз го кльцнах малко с брадвата на Делер, за да не се промъква по нощите и да притеснява честните хора — обясни Халас и кимна към прозореца.

Прозорецът беше широко отворен, близо до стената стоеше брадвата на Делер, а на пода се търкаляше отрязана до китката ръка. Някой съвсем наскоро се беше лишил от лявата си ръка.

Оказа се, че Халас се събудил през нощта, за да се поразходи по своите си малки гномски работи. Като се върнал, решил да изпуши една лула, но за да не влиза димът в стаята, отворил прозореца. Буквално след минута от улицата се появила първо една ръка, после друга. Халас правилно решил, че нормалните хора по това време спят, а не пълзят като паяци по отвесни стени, така че взел подпряната наблизко секира и я стоварил върху по-близката ръка.

— И тогава вие се разкрещяхте — завърши гномът.

— Меден, да вървим да проверим — Змиорката тръгна към вратата.

— Защо? — изненадано попита Халас. — Той от такава височина падна, че и костите му не можете събра.

— Ще разберем кой е бил.

Змиорката, Медения и стражниците изчезнаха. Аз предпазливо се наведох през прозореца и погледнах надолу. Както и предполагам, тяло на земята нямаше. Стражници тичаха с факли по двора, но очевидно не бяха видели никого, само чули виковете.

— Гарет, това от Бледния ли е? — Кли-кли гнусливо държеше отрязаната длан за палеца.

— Откъде да знам, Кли-кли? На пръв поглед прилича, пръстите са тънки като при Ролио, но ще съм сигурен чак когато го видя лично.

— Ясно — Кли-кли хвърли ръката през прозореца.

— И от къде на къде взе моята секира, не можа ли да си ползваш мотиката? — недоволно мърмореше Делер в това време, докато внимателно бършеше страховитото острие на секирата с парцал.

— Алчен си ти, Делер — обиди се Халас. — С една дума — джудже. Цялата ви безбрада порода е такава!

— Виж ти, кой го казва — не остана длъжен Делер. — Когато трябва да се вземе нещо чуждо, тогава сте първи!

— Ние ли вземаме чуждо?! Ние?! — започна да се пали гномът.
— А кой взе книгите? Кой открадна нашите магически книги?

— Защо да са ваши? Те са си наши, ние просто ви позволявахме да ги ползвате!

Халас направо се задъха от възмущение. Докато гномът търсеше достоен отговор, Змиорката и Медения се върнаха. Зад тях крачеше Алистан.

— Няма нищо — изсумтя Медения. — Нито тяло, нито кръв, сякаш не е имало никой. Стражата обърна целия двор — никаква следа.

— Всички живи ли сте? — попита Алистан Маркауз.

— Да, милорд — отвърна Халас.

— Ключът в теб ли е, крадецо?

— Да, милорд.

— Добре — кимна графът и си тръгна.

— Хайде да спим — изръмжа Халас и затвори прозореца. — Утре пак цял ден ще сме на седлата, а аз все още искам да поспя нормално. Делер, затваряй вратата и гаси факела.

— Аз да не съм ти слуга? — недоволно изсумтя джуджето, но все пак затвори вратата, а накрая каза на Змиорката:

— Сутринта вие ще ни будите.

После сложи резето и мушна факела в сандъка с пясък. След няколко минути тишина и покой в мрака се раздаде гласът на Кли-кли:

— Гарет, спиш ли?

— Какво искаш?

— Мислех си — сега този Бледния ще спре да те преследва, нали?

— Може би. Ако това действително е бил Бледния.

— Че кой да е?

— Слушайте, момчета! — изсъска Халас. — Хайде да спим, вземете пример от Делер!

От леглото на Делер се носеше тихо похъркване.

— Добре, добре — прошепна Кли-кли и млъкна.

Затворих очи, но сънят упорито не идваше. Сагот! Тази нощ Бледния почти се добра до мен, как да спя?

— Гарет, спиш ли?

— Какво? — въздъгнах аз.

— Слушай, а ти как мислиш, накъде ли е тръгнал сега Балистан Паргайд?

— Трябваше него да питаш.

— Ама млъкнете най-накрая! — изрева Халас.

— Какво крещиш, брада? Дай да поспим — сънено измърмори Делер и се обърна на другата страна.

— Не крещя, те не ми дават да спя — изстена гномът. — Кли-кли, млъквай!

— Млъква, млъквам — побърза да увери гоблинът.

Аз се прозях и затворих очи.

— Гарет, спиш ли? — раздаде се пак шепот.

Кога ще се успокои най-накрая? Няма да му кажа нито дума.

— Гарет? Хей, Гарет!

— А-а-а-а! — извика Халас, след което избълва водопад от думи, смесвайки гномски и човешки език. — Кли-кли, още една дума — и не отговарям за себе си!

— Ама не мога да заспя.

— Тогава брой нещо!

— Какво?

— Мамути! — избухна гномът.

— Добре — въздъхна Кли-кли. — Един мамут скочи над оградата... Втори мамут скочи над оградата... Трети мамут скочи над оградата... Четвърти мамут скочи над оградата...

Халас отново застана.

— Двайсет и пети мамут скочи над оградата — продължаваше междуременно Кли-кли. — Дваааа-айсет и седми... мамут скочи... а-а-а... оградата...

Явно гоблинът все пак се умори да брой стадото космати слонове.

— Трийсети мамут скочи над оградата. Ой! — в стаята настъпи тишина, а след това тъжен гоблински гласец каза: — Това беше.

— Какво има? Свършиха ли? — изскърца със зъби Халас.

— Не — въздъхна Кли-кли. — Той счупи крак.

— Кой?!

— Мамутът, разбира се.

— Как?!

— Как-как... Скочи над оградата и се приземи накриво, така го счупи — невъзмутимо отвърна гоблинът.

— А-а-а-а! — нещо прелетя над мен и Кли-кли уплашено изписка.

— Защо хвърляш обувки, Халас? — възмути се шутът.

— Затова! Ако не млъкнеш, ще нощуваш в коридора!

Кли-кли въздъхна, повъртя се на пода и утихна. По някаква причина изобщо не се съмнявах, че е замислил някакъв номер. Но минутите минаваха, а Кли-кли не издаваше нито звук.

Най-накрая все пак заспах, дали защото натрупаната през деня умора си каза думата или защото похъркването на заспалия гоблин ми действа като приспивна песен...

* * *

Напуснахме замъка на Алгерт Дали на разсъмване, когато пробуждащото се слънце обагри края на небосвода в бледорозови тонове. Кли-кли отчаяно се прозяваше, мърмореше сънено и заплашваше да падне от седлото на Перце, ако някой не го подпире.

Милорд Алгерт Дали заедно със съпругата и дъщеря си лично излезе да ни изпрати в този ранен час и да ни пожелае късмет. Тук беше и Оро Хабсбург. Не знам какво бяха казали на графа Миралисса и Алистан Маркауз, но ни дадоха ескорт от четиридесет ездачи под командването на някой си милорд Фернан, който се оказа извънбрачен син на Алгерт Дали. В Граничната зона, както ми каза Кли-кли, отношението към копелетата било съвсем различно от това, което е във Валиостр. Стига само да е добър воин, каква кръв тече във вените му е подробност. Фернан се оказа три години по-възрастен от лейди Алиа. Приличаше на баща си — не много висок и доста набит.

Като капак на всичко, милорд Алгерт щедро разтвори вратите на оръжейната си за нас. Трима оръжейници светкавично подбраха подходящи брони за Халас, Делер, Алистан Маркауз, Фенерджията и Мармота. Сега целият ни отряд се чувстваше по-защитен, въпреки че сегашните доспехи не можеха да се сравняват с онези, потънали на дъното на Черната река заедно с ферибота. Фенерджията

допълнително получи личен подарък от графа — кинжал със скъпа дръжка.

Воините на Фернан трябваше да ни придружат до замъка, в който беше разположен голям гарнизон в случай на внезапна атака от Загabria. Този замък беше последната крепост на хората, след него започваше Загabria, където нито един разумен воин от Граничната зона нямаше да стъпи без основателна причина.

Пътят ни минаваше през иглолистни гори, ромолящи реки и укрепени селца. Три пъти отрядът ни беше поздравяван от наблюдателни кули, още пет пъти попадахме на патрулиращи воини.

Граничната зона кипеше, воините говореха, че напоследък орките в Златната гора са се активизирали.

— Този месец два пъти нападаха села, мастер Фенерджия — почитателно обясняваше на Мумр един от воините. — И отряда от Граничния хребет добре подредиха. Преди не е било такова нещо, орки виждахме веднъж на шест месеца, и то само отдалече, а сега ни пробват по цялото протежение на границата, търсят слабости. Казват, че Ръката събирал армия и мечтаел да направи това, което предците му не са успели да направят през Пролетната война.

— Наистина ли ще нападнат? — Мумр, мръщейки се, се намести в седлото. Вчера беше пийнал повечко и сега главата му просто се пръскаше от болка.

— Да нападнат? — воинът се замисли за момент. — Не знам, мастер Фенерджия... Ако се стигне до там, те със сигурност ще опитат, но не и в нашите земи. Ще отидат по на запад, там гората е гъста, гарнизоните са малко, а и, простете ми, че казвам това, но воините на Валиостр в последно време не се напрягат особено. Покрай техните крепости всеки може да се промъкне — и орк, и тълпа Ужасни флейти, ако те изобщо съществуват, разбира се.

— Да не дава Сагра, но започне ли война, ще трябва да се оправяме само с нашите си мечове — каза друг воин. — Докато основните сили дойдат, докато вие във Валиостр си съберете войската... Колко време ще мине? аз вече преместих семейството си по-близо до Шамар. По-спокойно е там, столица е все пак.

— А елфите? Нима елфите няма да ви помогнат? — попита Змиорката.

— Елфите? — воинът притеснено погледна към яздещите в началото на колоната тъмни. — Знаете ли какво казва милорд Алгерт за елфите? Казва, че от тях и от техните обещания вече му се повръща.

— Млъкни, Сервин — навъсено каза един от десетниците. — Фернан не харесва, когато започнеш да дрънкаш много.

— Но аз съм прав, Хрюч. Прав съм и ти го знаеш.

— Така да е, но да получа с'каш между ребрата не ми се нрави.

— М-м-м... — започна Змиорката. — На милорд Алгерт нещо не му личеше, че му се повръща от елфите.

— Ха! — възмути се всезнайкото Кли-кли. — Наистина ли мислиш, Змиорка-змиорка, че милорд Дали ще повръща пред всички? Сигурно се е отдръпнал настрана, за да не го види никой. Ох!

Мармота удари лека плесница на гоблина. Кли-кли го погледна обидено и изсумтя.

— Елфите... — неохотно започна десетникът Хрюч. — Те ни обещават много, но кой би могъл да ги разбере тези тъмни? Те не са като нас. А колкото до нашия милорд — вашите спътници бяха негови гости, това обяснява всичко.

— Домът на Черния пламък обеща да изпрати шестстотин воители на нашите граници, но до момента все още никой не е дошъл. Елфи, с една дума — изплю се воинът пред копитата на коня.

На обед отрядът спря в някакво безименно селце. Конете си отпочинаха, а нас ни посрещнаха топло и ни нахраниха, без изобщо да се смутят от толкова гладни гърла. Малката почивка ни се отрази добре и отрядът с нови сили се отправи напред.

— Елхи, елхи, елхи — въздъхна Кли-кли, гледайки тъжно околния пейзаж.

— Какво те смущава толкова много? Да не си очаквал, че Заграбия ще ни посрещне като цъфтяща градина.

Кли-кли презрително изсумтя:

— Гарет, дори не знаеш за какво говориш. Да, в Заграбия растат елхи, но там има и други дървета. Борове, дъбове, лиственици, кленове, златолисти, брези, офики... не могат всички да се изброят.

— Какво тогава са ти влезли в ума тези елхи?

— Не ги обичам, лоши дървета са. Тъмни.

— И в тях някой се крие-е — направи уплашена физиономия Медения.

— Точно така, например Балистан Паргайд с неговата вещица! Сега като изскочат, като закрепцят, о-хо-хо-хо! — включи се и Делер.

— Трудно е с вас, глупаците — натъжи се шутът. — Аз им говоря сериозно, а те се лигавят! Този Балистан Паргайд няма да се откаже толкова лесно.

— Голяма работа, тогава ще му натрием носа! — самодоволно каза Халас, намествайки любимата си чанта.

— По-добре да не го срещаме повече, гноме — не се съгласи Змиорката.

— Той няма да посмее, ние сме повече — весело се ухили Халас.

— Но той си има Лафреса, а тя изравнява шансовете. Нали помниш какво направи с ферибота тази вещица?

— Ние пък си имаме Миралисса — разроши си брадата гномът.

— А моят татко е по-силен от твоя — ни в клин, ни в ръкав с противен глас изписка Кли-кли. — Ако аз бях хванал Балистан Паргайд, щях да го ударя в корема!

— И? — попита Мармота.

— И тогава той ще се свие на две — гордо отвърна Кли-кли.

— И какво?

— И тогава ще го ударя по гърба.

— М-м-м? Какъв е смисълът, Кли-кли?

— Тогава той ще се изправи — лукаво отвърна шутът.

— Какъв си садист — похвали го респектиран Делер.

— А после пак ще го ударя в корема! — каза доволният от похвалата на джуджето Кли-кли.

— И той ще се свие — мрачно заключих аз.

— Точно така — захили се Кли-кли, явно си представи каква физиономия ще има графът след такива удари.

— И какъв е смисълът от това, Кли-кли? — без да се обръща, попита язвещият пред нас Миден.

Няколко от близките воители от патрула също се бяха заслушали в разговора.

— Как какъв? Как какъв? — закудкудяка Кли-кли като някоя кокошка, на която току-що са откраднали яйце. — Смисълът е, че ще го ударя по гърба!

— И дълго ли? — полюбопитства Медения.

— Какво дълго? — не разбра въпроса замечталият се Кли-кли.

— Дълго ли ще го биеш така?

— Е, ако го удариш няколко хиляди пъти, тогава от сгъването и разгъването графът просто ще се счупи.

— Само ако преди това не умре от смях! — гръмко се захили Фенерджията.

— Ох, с кого ме е събрала съдбата? — горестно въздъхна Кликли, вдигайки скръбен поглед към небето.

* * *

Въпреки че бяхме във втората половина на август, според всички закони на природата утрото трябваше да бъде също толкова горещо, колкото и вчерашното. Но за лош късмет времето се влоши и ако не знаех, че е август, щях да реша, че сега сме в края на октомври. Мъгливо и хладно — това бяха определенията, подходящи за днешния ден. Небето беше изцяло покрито със сиво-лилави купести облаци и аз започнах да се опасявам, че, както и по време на пътуването през Граничната зона, пак ще трябва да яздя под дъжда. Хладният ветрец също не спомагаше за подобряване на настроението. Делер се оплакваше от болки в костите, Халас — от Делер, Кликли — и от двамата. Мисля, че няма нужда да обяснявам каква какофония в крайна сметка настана.

— Ето, сега навлизаме в Страната на ручеите, както ние наричаме тази местност — прозя се Сервин, същият, който вчера започна разговора за орките. — В момента се намираме в самия край на обитаемите от хора места. След около четири часа ще сме в Кукувица.

— Кукувица? — повтори Мармота. — Каква Кукувица?

— Това е замъкът, където е разположен гарнизонът.

— А-а-а... И колко сте там?

— Четиристотин, и то ако не броим слугите и магьосниците.

— Магьосници? — подозрително се намръщи Халас. По някаква причина гномът изобщо не понасяше маговете от Ордена.

— Да, мастер гном, точно така. Ние имаме магьосник във всяка крепост. В случай, че се появят оркските шамани.

— Ако оркските шамани се появят, по-добре направо си слагайте погребалните дрехи, вместо да се надявате на тези ваши орденски фокусници! — презрително изсумтя Халас.

— Не говорете така, мастер гном, магьосниците са много нужни! Спомням си, бях в стотицата на милорд Фернан, когато бранехме Пияните ключове, тогава срещу нас се изправи шаман и почти изпрати всички ни в светлината. Ако не беше магьосникът, сега нямаше да разговарям с вас, кълна се в Сагра!

Халас само измърмори нещо под нос и смени темата на разговора.

Ел притича при нас и каза, че Миралисса ме вика. Трябваше да отида с к'лиссанга в челото на отряда. Елфийката разговаряше любезно с Фернан, но като ме забеляза, задържа коня си и попита:

— Гарет, усещаш ли нещо?

— Н-не — отвърнах аз след кратко замисляне. — А какво трябва да усетя, лейди Миралисса?

— Не знам — въздъхна тя. — Ключът мълчи ли?

— Да — след нощта в къщата на Балистан Паргайд творението на джуджетата не даваше признаци на живот.

— Разбираш ли, Гарет, много съм притеснена от внезапното изчезване на Лафреса. Тя не беше в Къртичи замък с Балистан Паргайд, значи е някъде другаде, а и самият граф не се разстрои кой знае колко, когато неговият воин загуби в съда на Сагра.

— Аз също останах с впечатлението, че държи козово асо в ръкава си.

— Козово асо? — тя за миг се замисли. — А, да! Карти... Да, ти си прав, той със сигурност има резервен вариант, в противен случай нямаше да се предаде толкова лесно. Усеща се ръката на тази слугиня на Господаря, затова си и помислих, че след като си настроен към ключа, би трябвало да я усетиш.

— Не, нищо не усещам, лейди Миралисса.

— Жалко — отвърна искрено тя. — Макар че от друга страна, щом не усещаш присъствието ѝ, значи тя е далече.

— Или е близо, но ключът просто не е способен да усети силата ѝ — промълви Еграсса.

На мен повече ми харесваше версията на Миралисса, така се чувствах много по-безопасно.

— Няма да те задържам повече, Гарет — елфийката даде да се разбере, че разговорът ни е приключил.

— Лейди Миралисса, може ли да ви задам един въпрос?

— Слушам те, Гарет.

— Балистан Паргайд е наш враг, той служи на Господаря, а в същото време вие му позволявате свободно да напусне замъка на Алгерт Дали. Защо?

— Не си ли разбрал, че законите в Пограничното кралство са различни от законите във Валиостр? Балистан Паргайд седеше на масата на милорд Алгерт и за да бъде арестуван... Тук са нужни много по-солидни доказателства от нашите думи. Освен това, след съда на Сагра графът имаше право да си тръгне и никой не би могъл да му попречи.

Аз кимнах в отговор на думите ѝ, проклинайки мислено задръстеното Погранично кралство с глупавите му закони.

— За какво си говорихте? — полюбопитства Кли-кли.

— Нищо важно.

Шутът направи недоволна гримаса и поглеждайки притеснено към мрачното небе, попита:

— Знаеш ли, че още днес ще бъдем в Заграбия?

— Днес? А аз, по погрешка, си мислех...

— Трябва да мислиш с главата си, Гарет, а не по погрешка. Ползата ще е два пъти по-голяма, можеш да ми вярваш — отбеляза шутът. — Времето изтича, така че от замъка веднага влизаме в Заграбия, а и нощем да се върви е много по-безопасно.

Гората се разреде, мрачните елхи отстъпиха настрана, пътят зави наляво и отпред се появи голямо село.

— Любезни воители, как е името на това село? — направил сериозна физиономия, попита Кли-кли.

— Кръстопът — отговори Сервин. — Оттук до замъка е един час път.

— А-а-а — проточи Кли-кли, гледайки съсредоточено към далечните къщи.

Фернан вдигна свитата си в юмрук ръка и отрядът спря.

— Какво става? — Мармота вдигна очи от Непобедимия.

— Не знам — отвърнах му аз.

— Странно село — процеди Змиорката, придърпвайки „брата“ и „сестрата“ по-близо до себе си.

— Определено — съгласи се Фенерджията и бързо пристегна лентата на челото си. — Бих казал, че е мно-о-ого странно.

— Какво му е странното? — недоумявах аз.

— Виждаш ли хора?

— Още сме много далече — отвърнах неуверено, шарейки с поглед по далечните къщи.

— Не чак толкова, че да не се виждат хора — възрази Мармота. — Виж — покрай къщите няма никой, на улицата — също, наблюдателните кули — и те са празни. Аз лично не помня нито едно село в тази страна, където на наблюдателните кули да няма стрелци с лък.

Дивият беше прав — на кулите нямаше никого.

— Гарет, ризницата на теб ли е? — притесни се гоблинът.

— Под куртката.

След като се посъветва с десетниците и милорд Алистан, Фернан махна с ръка и отрядът бавно тръгна към селото.

— Дръж арбалета в готовност, Гарет — посъветва ме Делер, докато си слагаше шлема на главата.

Тревогата и напрежението на воините се предадоха и на мен, аз извадих арбалета, изпънах тетивите и заредих болтове. Първият беше обикновен, а вторият — огнен. Делер притисна брадвата с крак към коня си и също зареди арбалета си, който беше поне три пъти по-голям от моя. Някои от воините в отряда направиха същото.

— Да бързаме бавно, момчета. Фернан каза да си отваряме очите на четири — прошепна десетникът Хрюч, когато отрядът влезе в селото.

Правата улица беше пуста и тиха, сякаш всички бяха измрели.

— Защо това селище няма ограда? — попитах аз.

— Няма смисъл, селото е прекалено голямо — отвърна Сервин, като държеше ръката си върху дръжката на меча. — Поддръжката ѝ ще е много трудна, а и Кукувица е съвсем близо до замъка...

— Сервин, Касани, Урч, Едноокия! — прекъсна го Фернан. — Проверете къщите, по двойки.

Воините скочиха от конете и се втурнаха по двойки към къщите от дясната и лявата страна на улицата. Първият от всяка двойка

държеше арбалет, а вторият — меч. Мечоносецът се затича към вратата на най-близката къща, удари я с крак и отскочи встрани, пропускайки арбалетчика. От другата страна на улицата се случваше същото. Воините на Пограничното кралство действаха като механичните часовници на джуджетата — прецизно и точно.

Секундите течаха бавно, аз вече започнах да мисля, че момчетата са пропаднали в мазето, толкова дълго ги нямаше. Накрая те излязоха от къщите и се върнаха при нас.

— Никой! — каза воинът от първата двойка.

— При нас също, командире, къщите са празни. Нищо не е пипано или разбито, на масата има ядене, супата отдавна е изстинала.

— Сигурен съм, че и в другите къщи ще е същото, милорд Алистан — извика Медения.

— Може би имат някакъв празник или сватба?

— Никакви празници нямаме сега — каза воин с копие. — А и сватбите не ги правим толкова рано сутрин.

— Орки? — прошепна само с устни Фенерджията.

— Няма начин, Кукувица е съвсем наблизко, Първите никога не биха се осмелили да нападнат село, разположено толкова близо до гарнизона.

— Урч, Касани, проверете вишката! — заповяда Фернан.

Воините се втурнаха да изпълнят заповедта. Вишката беше наблизко, само на десетина ярда от пътя, извисявайки се в началото на полето. Докато го правеха, трима воители на коне не я изпусаха от поглед, стиснали в ръце арбалети. Там горе спокойно можеха да се крият стрелци.

Единият от воините, стиснал нож в устата си, започна да се качва по разнебитената стълба, а вторият насочи арбалета си право нагоре в случай че в квадратната дупка на пода внезапно се появи враг. Воинът с ножа се качи горе, изчезна за миг от погледите ни, после отново се появи и извика:

— Чисто!

— Има ли нещо там, Урч? — на свой ред извика Фернан, вдигайки забралото на шлема.

— Лък, колчан със стрели и гърне с мляко, командире! — докладва след кратко забавяне Урч. — Кръв! Има кръв на дъските!

— Прясна? — извика един от десетниците, изваждайки меча си.

— Не, вече е засъхнала! И е съвсем малко, до самия отвор!

— Касани, на земята има ли?

— Не виждам нищо, командире — каза воинът долу. — Земя като земя, а и ние я изпотъпкахме!

Ел приближи към вишката, скочи от коня, подаде поводата на воина и като приклепна на пети, започна внимателно да изучава земята.

— Гарет — предпазливо ме повика шутът. — Усецаш ли нещо?

— Не.

— Като че ли мирише на изгоряло.

— Не усещам — казах аз, след като подуших въздуха. — Само така ти се струва.

— Кълна се във великия шаман Тре-тре, във въздуха мирише на изгоряло.

— Кръв! — извика Ел. — На земята има кръв!

Елфът се метна на коня си и подкара към Фернан, Алистан и Миралисса.

— Убили са го горе, може би със стрела, и после е паднал долу.

— Разбрах — кимна милорд Алистан, издърпа на главата си бронираната качулка, след което надяна закрития шлем с прорези за очите. Ел и Еграсса като по команда си сложиха своите полушлемове, скриващи горната половина на лицето.

— Нечиста работа е това, ох, нечиста! — Фенерджията нервно се заоглежда, търсейки евентуалния враг.

Но улицата беше пуста, както и къщите около нас. Дори не пуста, а мъртва. Не се чуваха нито птици да пеят, нито крави да мучат, нито кучета да лаят.

— Кучетата! — възкликнах аз.

— За какво говориш, Гарет? — извъртя се към мен Еграсса. Шлемът го правеше безлик.

— Кучетата, Еграсса! Видял ли си поне едно? Чул ли си ги да лаят?

— Орки — изсъска един от воините. — Тези същества мразят кучетата и първо тях убиват.

— Тогава къде са телата? С тях ли си ги вземат? — попита Мармота.

— Някои кланове така правят — Касани се метна на седлото. — Правят си украшения от кучешки кожи.

— Урч, слизай! — викна един от десетниците.

— Чакай! Командире, дим! — Урк посочи с пръст някъде към центъра на селото.

— Силен?

— Не, едва се забелязва!

— Какво гори?

— Не се вижда от покривите на къщите!

— Слизай!

Урч се спусна по стълбата и скочи на коня.

— Тръгваме напред, внимателно, пазим си гърба — Фернан с плавно движение пушна забралото на шлема си.

— Знаеш ли, Гарет — прошепна гоблинът. — Започвам да се притеснявам, че ще се натъкнем на Първите.

— Аз също, Кли-кли, аз също.

— Може пък всички да са отишли на някакъв празник и този воин да греши? — беше очевидно, че шутът и сам не си вярва.

* * *

Разбира се, че не бяха отишли да празнуват...

Миризмата на изгоряло я почувствахме на двацет къщи от пожара. Гореше огромен хамбар, явно на някой по-заможен селянин. По-точно не гореше, а беше изгорял. Заварихме едва тлеещо пепелище.

Към миризмата на огън се добави миризма на изгоряло месо. Конете започнаха да нервничат.

— Проверете — заповяда Фернан изпод шлема си.

Един от войните неохотно слезе от коня, прикри лицето си с ръкав и тръгна към пожара. Пристъпи по изстиналата жар, прекрачи изгорелите трупи и разрина с носа на ботуша си пепелта, след което хукна към нас. Лицето му беше преbledняло.

— Всички са изгорели, командире! Останали са само овъглени кости. Затворили са ги в хамбара и са ги запалили, има стотици.

Някой зад гърба ми шумно си пое дъх, друг изруга.

— Как е могло да се случи?

— Някой ще си плати за това!

— Не се разсейвай! Напред, бавно — рязко каза Фернан. — Арбалетчиците, минете на първа линия.

— А мъртвите, командире?

— По-късно — отвърна Фернан.

Останалите жители намерихме на малкия селски площад, където бяха разположени кръчмата и дървения храм на боговете. На площада имаше повече от петдесет трупа. Всички тела бяха изкормени като риби, а главите — отрязани и събрани в една голяма купчина. Миризмата на кръв и смърт ни удари в ноздрите, жуженето на хиляди мухи, долетели от всички страни, изпълваше ушите ни. Изглеждаше, сякаш през площада е минала тълпа побъркани шутове, които са изливали наляво и надясно ведра с кръв.

Един от воините се наведе през коня и повърна. Самият аз, признавам си честно, едва не последвах примера му. Трябваше да полага неимоверни усилия, за да запазя закуската в стомаха си. Не трябва да има такива неща, такива неща просто нямат право да съществуват в нашия свят!

Мъже, жени, старци, деца... Всички, които не бяха изгорели в хамбара, лежах на наводнения с кръв площад.

— На стената — посочи с глава Мармота.

На стената на кръчмата висяха други седем трупа. Ръцете и краката им бяха заковани с гвоздеи към дъските, коремите им бяха разпорени, главите им липсваха. Две жени бяха обесени на праметнати през табелата на кръчмата въжета и телата им леко се поклацаха, подчинявайки се на лекия ветрец.

Чу се чуруликане и аз обърнах глава към звука. Малка твар със сива кожа, не по-голяма от бебе, се откъсна от ръфането на трупа и вдигна към нас окървавената си муцуна, мигайки с червените си кръгли очи. Втора твар, виждайки, че я гледаме, изсъска злобно.

Звънна тетива на лък и първата твар изпищя и падна, пронизана от елфийска стрела. Вторият мършояд бързо се хвърли настрани и Ел го пропусна. Съществуването с гневно чуруликане изчезна зад къщите.

— Гхоли, мамка им! — изръмжа Делер.

— Мършоядите вече пируват...

— Свалете телата — заповяда Фернан. Воините започнаха да режат въжетата на обесените и да свалят седемте трупа от стената.

— Не ми харесва как мирише тук — изстена Кли-кли.
— На мен също, Кли-кли.
— Ушите на всички глави са отрязани — отбеляза Змиорката, докато безстрастно разглеждаше мъртвите.
— Груунски ухорези — обясни един от воините. — Това е тяхна работа.
— Ухорези? — вдигна вежди Халас.
— Наказатели, обичат да обикалят по нашите земи и да събират уши.
— Ясно.
— Фернан, как мислите, може ли някой да е останал жив? — обърна се Алистан Маркауз към командира на воините.
— От жителите? Съмнявам се — мрачно отвърна Фернан, докато наблюдаваше как хората му внимателно полагат на земята свалените от стената тела. — Хасал, преди колко време се е случило всичко?
— Вчера вечерта, командире. Пепелта едва дими, кръвта е съсирена...
— Трябва по най-бързия начин да отидем в Кукувица, все още имаме време да настигнем Първите и да отмъстим.
— Трябва да проверим и останалата част от селото, може да има останали орки — поклати глава Миралисса.
— Защо, треш Миралисса? Каква друга работа биха могли да имат тук?
— Кой може да ги разбере Първите, Фернан? Нататък улицата се разклонява, накъде смятате да поведете отряда?
— Едноокия, ти нали си оттук? — обърна се Фернан към воина с черна превръзка на лявото око.
— Да — лицето на човека беше по-зелено от пролетна зеленина.
— Леля, сестрите... Всички...
— Стегни се, войнико! Накъде водят тези две улици?
— Те вървят успоредно, командире, и стигат до края на селото. Там живееха по-богатите, къщите са по-хубави, а после започват градини...
— Мисля да разделя отряда на две, милорд Алистан. Трябва да се проверят и двете улици, може някой да е оцелял.
— Постъпете, както смятате за нужно, тук вие сте командир.

— Хрюч, Рот, с десетиците си по лявата улица, Орел, Факел — вие сте с мен.

— Добре, командире.

— Ел, Меден, Халас, Змиорка, Гарет, Кли-кли, тръгнете с Хрюч — заповяда ни Алистан Маркауз. — Лейди Миралисса, Еграсса, Мармота, Делер, Фенерджията и аз ще следваме отряда на Фернан.

— Струва ли си да се разделяме, милорд? — недоволно попита Делер, докато проверяваше с палец острието на секирата си.

— Струва си, Делер, ако се случи нещо, нека сме поравно, не бива да отслабваме нито един от отрядите.

Делер кимна, шлемът прикриваше изражението на лицето му.

— Да тръгваме — заповяда Фернан. — Рот, срещаме се в края на селото.

— Да, командире.

— Ако нещо стане, надуйте рога — даде последни указания рицарят и подкара коня си напред.

— Пази си брадата, брада! — избоботи Делер към Халас.

— Ти за себе си мисли — беззлобно отвърна гномът и хвана по-удобно бойната си мотика.

Излязохме на улицата, следвайки двете десетици намръщени и настръхнали воители на Фернан.

— Боклук, Твар — обърна се десетникът към двамата братя-близнаци. — Пред отряда, на трийсет крачки, за да ви виждам задниците. Отваряйте си очите на четири и ако забележите нещо, веднага назад.

Двамата воители подкараха конете си напред, оглеждайки се за врага.

Ел също подкара своя кон и се нареди редом до десетника, като държеше готова стрела на лъка си.

— Според мен това си е пълна глупост — измърмори Халас. — Едва ли орките ще седнат да чакат да се появим, за да ги избием?

— Първите са способни на всякакви мръсни номера, мастер гном — каза един от воините. — А специално груунските ухорези са прочути с това.

— Гарет, Кли-кли, стойте до мен, ако се случи нещо, аз ще ги посрещна — каза Халас.

— Защитникът ни той — ухили се Кли-кли, но последва съвета на гнома и задържа Перце.

Двамата разузнавачи бавно напредваха пред нас, но улицата оставаше тиха и спокойна. Спретнатите къщички с ярко боядисани капаци и врати сега изглеждаха зловещи и заплашителни. Улицата се разшири, къщите и оградите, боядисани с жълта и синя боя, станаха по-големи. Портата на къщата, в чийто двор растеше меден слънчоглед, беше разбита и лежеше на земята. Тук някой много добре беше поработил с топора. На верандата лежеше човешки труп, надупчен със стрели. Подобно на всички мъртви в селото, този също нямаше глава. Аз се извърнах — за днес мъртъвците ми бяха повече от достатъчно.

Къщите от лявата страна свършиха, започнаха градините. Плътните храсталаци край пътя излъчваха заплаха, там спокойно можеше да се крие цяла армия орки, а и по клоните на гъсто покритите с листа ябълки можеше да има скрити стрелци. Воините внимателно оглеждаха храстите, но те си оставаха неподвижни, само веднъж от някакъв клон изхвърча уплашена стърчиопашка и бързо се скри зад дърветата.

Приблжихме края на селото — вдясно оставаха три къщи, после имаше малко поле, а след него — елхова гора. Отляво се простираше градина със зеле и Кли-кли отбеляза, че няма да е лошо да вземем няколко зелки за вечеря, на селяните то така или иначе вече нямало да им трябва. Гоблинът несръчно намекваше, че аз би трябвало да взема зелето, но след това, което бях видял на площада, апетитът ми никакъв го нямаше, което не пропуснах да му съобщя.

Бедата дойде, когато никой не я очакваше. Едновременно рухнаха огромните порти на последните две къщи и през праха, вдигнал се от падането им, полетяха стрели.

Викове от болка, звук на изваждане на оръжие, цвилене на коне.

— Орки!

— Първите!

— На оръжие!

— Надуй рога!

Прозвуча и веднага млъкна боен рог. Воинът, получил стрела в гърлото си, го изпусна и падна под копитата на своя кон. Прозвуча още

един рог, някъде зад къщите се чу звън на оръжия. Значи да не разчитаме на помощ, вторият отряд също беше попаднал на засада.

— Засада! — изкрещя шутът, гледайки ме с безумни и разширени от ужас очи.

Останалото си спомням твърде лошо и в същото време твърде добре. Аз бях себе си, но в същото време се наблюдавах отстрани и можех да видя какво се случва около мен. Цялата битка завинаги се вряза в паметта ми, но протичаше като в кошмар, като в замръзнал в студа сън, който брадвите пръснаха на отделни ледени блокове.

Още веднъж звъннаха тетиви и орките с извадени ятагани се нахвърлиха върху нас. Нахвърлиха се мълчаливо и това, предполагам, беше най-страшното от всичко, което ми се случи днес. Както казват, на страха очите са големи — в тези секунди ми се струваше, че орките са много, много, ама наистина много повече от нас.

Ние бяхме в опашката на отряда и затова първият и най-ужасен удар беше поет от воините на Пограничното кралство... и Ел. Видях как една стрела се заби в процепа на шлема му, как елфът залитна назад, как пада по гръб...

От нашия отряд защракаха малобройни арбалети, няколко орки паднаха, но останалите все така мълчаливо продължиха да се носят към нас. Воините посрещнаха Първите, отблъсквайки атаката с мечове и копия. Глъчката стана неопикуема — проклетия и викове, звън на стомана, хрипове. Орките изобщо не се притесняваха, че противниците им са на коне. Към мен се хвърли един орк, аз стрелях, но пропуснах, стрелях втори път и огненият болт попадна в щита на Първия, след което шумно се взриви, превръщайки нападателя в пепел.

— Меден, прикрий ме — извиках, опитвайки се да надвикам шума на битката. Арбалетът трябваше да бъде зареден възможно най-скоро.

Орките все още бяха заети с тези отпред, явно атаката им не беше особено добре съгласувана, и ние, намиращите се в края на колоната, получихме двадесетина скъпоценни секунди, за да отговорим на Първите с дъжд от смърт. Сигурно никога в живота си не бях зареждал арбалета с такава скорост. Болтовете в ложата, издърпвам лоста към себе си, прицелвам се, задържам дъх, натискам единия спусък, после другия. От улицата битката се пренесе към полето със зеле и преди орките да успеят да се доберат до мен, вече бях убил

четирима, три болта пропуснаха, а два отскочиха от броните им, сякаш бяха омагьосани. Един от орките опита да се промъкне до мен, но беше спрял от огролома на Медения. Тежката верига удари Първия отстрани и го изхвърли настрани.

— Бум! — блъсна ме в ушите.

От уплаха Пчеличка се изправи на задни крака и аз много непохватно се стоварих на земята. Трябваше да се претърколя, за да не попадна под копитата на собствения си кон. Скочих на крака и се озовах лице в лице с огромен орк. Арбалетът го бях изпуснал по време на падането, а да вадя тепърва ножа нямах време, Първият явно смяташе да ми свали буйната глава и да ми отреже ушите. Ятаганът противно изсвистя, аз инстинктивно свих глава и вражеското острие само докосна косата ми.

Около мен битката кипеше, орките налитаха, хората се опитваха да оцелеят, така че помощ нямаше откъде да очаквам. Оркът свали замаха по-ниско, в отговор аз паднах на земята и се претърколих в калта, грабнах най-близката зелка и я хвърлих към главата му. Първият небрежно я посрещна с ятагана, разполовявайки я на две равни части. Пак трябваше да отскачам, нападателят беше невероятно пъргав и...

— Бум! — отново ме блъсна в ушите.

Нещо изсвистя покрай бузата ми и главата на орка се пръсна като презрял султанатски пъпеш, опръсквайки ме за сбогом с гореща кръв.

Обърнах се към звука. Халас седеше на земята, придърпал скъпоценната си раница в скута си. Около гнома се носеше сив, неприятно миришещ дим. В уста стискаше любимата си лула. Във всяка ръка моят спасител държеше по една дебела къса тръба, много приличаща на миниатюрно оръдие. Никога не бях виждал такова чудо.

Междувременно трима орки веднага се втурнаха към него, осъзнавайки, че Халас е най-голямата заплаха за тях. Без изобщо да се притесни, гномът захвърли настрани странните тръби, бръкна в раницата с двете си ръце и извади още две точно такива оръдия, поднесе ги към димящата в устата му лула, за да запали фитила, и ги насочи към нападателите.

— Бум!

Първият орк направи смешно салто във въздуха и падна.

— Бум!

В бронята на втория се появи дупка, оркът се хвана с ръце за гърдите, олюля се и рухна по лице в калта.

Третият орк замръзна като статуя и един от хората на Фернан веднага го прониза с копие то си.

Един орк стоварваше брадвата си върху щита на Едноокия, който едва се държеше на крака. Аз извадих ножа и направих най-безумната постъпка в живота си. Засилих се, скочих и ударих орка с двата крака в гърба. Естествено, паднах на земята, а оркът, изненадан от неочакваната атака, полетя напред, падна на колене и веднага се прости с главата си.

Едноокият кимна с благодарност и веднага се включи в съседната схватка.

Мрак! Трябва да се върна назад и да си взема арбалета.

— Умри, маймуно! — двама орки в шлемове забелязаха самотния и безобиден човек с ножа. В отчаян жест хвърлих ножа си по единия, но той небрежно го отби с щит.

— Гарет, назад! — изскочи отнякъде Медения. — Взemi брадвата!

Отскочих, осигурявайки пространство за неговия огролом. Бойната верига полетя ниско, Медения се целеше в краката, при което Първите пъргаво подскочиха, опитвайки се да избегнат тежкия й ошипен край. Дивият промени посоката на удара и веригата полетя нагоре, убивайки по-малко пъргавия орк. Вторият орк веднага опита да атакува Медения, но аз и брадвата на мъртвия Първи вече бяхме там. Ударих непохватно, но с цялото си сърце. Брадвата се вряза в щита и остана там.

— Изчезвай оттук!

Оркът отстъпи назад, повличайки и брадвата. Аз веднага послушах съвета на Дивия и отскочих настрани. Оркът отчаяно постави ятагана пред себе си, опитвайки да се предпази от удара на Медения. Топката на огролома премина отгоре, направи оборот около ятагана на орка, като така го омота с веригата, и застина, свързвайки двете оръжия. Медения дръпна към себе си, оркът не се смути и започна да дърпа и той. Медения пусна дръжката на огролома, пристъпи напред и заби кинжал под шлема на изненадания орк, точно в брадичката.

— Гарет, какво ти казах? Отивай при коня си! — Медения беше грабнал нечий меч от земята и вече се биеше със следващия Първи. Цялата зелена градина кипеше от звън на оръжия, крясъци и кръв. Битката продължаваше от около минута или най-много две. Но на мен ми се струваше, че от началото на атаката е минала цяла вечност.

Взех си ножа от земята, огледах се, видях Пчеличка и се втурнах към нея. Един от орките хвърли копие, то проби ризницата на десетника Рот и се заби в гърба му. Други двама орки се разправиха с отчаяно защитаващият се Сервин. Единият отклони вниманието му, а вторият му отсече ръката с брадвата си.

Обзе ме ярост. Мракът да ме отнесе, кълна се в Сагот, аз съм спокоен човек и не съм склонен на самоубийствени постъпки, но тук нещо в мен се скъса. Нашите хора загиваха, падаха, а аз просто се мятах насам-натам, избягвайки ятаганите на Първите. Скочих на гърба на този с брадвата и буквално вкарах ножа си в тила му. Първият потрепери, омекна и започна да пада. Другият орк изрева и се хвърли към мен. Спаси ме щитът, изпаднал от ръката на убития от мен орк. Поставих го пред себе си, като го държах с двете си ръце. Първият удари веднъж, втори път, после трети. Жълтите му очи горяха от омраза. Подсъзнателно отбелязах, че през шума на битката се промъква нечие скръбно протяжно пеене на непознат за мен език. С всеки удар, разтърсващ щита, аз отстъпвах няколко крачки назад. Оркът влезе в ритъм и аз едва успявах да поставя щита под падащия ятаган. Трески летяха навсякъде, този тип трябваше да е при дървосекачите, а не на война. Настъпих някаква зелка, подхлъзнах се и едва не паднах.

Бум-тряс! Бум-тряс!

След десетото „бум-тряс“, когато проклетият щит натеза неимоверно в ръцете ми, а оркът отново замахна за удар, аз прибягнах към хитрост и вместо да подложя щита, го дръпнах в последния момент. Оркът беше вложил цялата си сила в удара и когато не срещна обичайната преграда, залитна напред, ръмжейки злобно. За да не падне на земята, Първият направи няколко крачки, а аз отскочих настрани и го ударих с щита в гърба, надявайки се шипът, който стърчеше в средата на щита, да пробие бронята. Ударът го принуди да направи още няколко крачки и тук на помощ се притече Халас.

Обратната част на бойната му мотика, много подобна на огромен клюн, с протяжно „дзъннн“ проби през бронята на Първия и го уби на мига.

— Гарет, какво щях да правя без твоята помощ! — ухили се в изпръсканата си с кръв брада Халас.

— Отзад! — извиках му аз, предупреждавайки го за новата заплаха.

Дребният гном бързо отскочи встрани, обърна се и нападна новия противник.

Пчеличка стоеше на същото място, където я бях оставил. Дори не бях забелязал кога треската на битката ме беше отдалечила на толкова голямо разстояние от собствения ми кон. Арбалетът ми лежеше под копитата ѝ, в калта.

Пред мен изникна Кли-кли. С плавно движение гоблинът отпусна ръце на колана си, извади два тежки метателни ножа, превъртя ги бързо, хвана ги за остриетата и ги хвърли към мен. Не скочих, не мръднах и като цяло дори не успях да се уплаша, толкова бързо се случи всичко. Единият от ножовете изсвистя покрай дясното ми ухо, а другият — покрай лявото, като едва не го отрязва. Изненадващо, но все още бях жив. Стигна ми умът да се обърна назад. Оркът беше зад мен и вече беше успял да замахне с брадвата. От очите му стърчаха метателните ножове на гоблина. Първият постоя, олюля се на пети и падна по лице, като едва не ме затисна.

— Не можеш да се разплатиш за спасението на собствената ти кожа — в ръцете на шута вече имаше втора двойка ножове.

Не знаех какво да кажа, спомняйки си със срам как всички се подигравахме на уменията на гоблина да хвърля ножове.

Вдигнах арбалета и бързо го заредих.

— Ние губим, вече сме само осем срещу дванадесет! — заяви гоблинът.

И кога успя да ги преброи?

— Знам!

— Тогава не стой като пън! Чуваш ли песента на шамана? Когато свърши със заклинанието, за нас ще стане много по-лошо!

Шаман! Замръзнах, осъзнавайки най-накрая каква беда може да носи тази песен.

— Какво искаш от мен?

— Намери го и го убий! Той се крие някъде наоколо!

Лесно е да се каже — убий шамана!

Внезапно Пчеличка удари с копито един от орките, който се промъкваше към незащитения гръб на воин от Пограничното кралство. Воинът довърши останалото.

— Казах ти, че е бойна кобила — дори в такава ситуация шутът намери сили да се усмихне. — Знам какво да подаря на моите приятели!

Затръби рог и вторият отряд, под командването на Фернан, се появи в галоп и удари като стоманен юмрук орките в гръб. Алистан прелетя покрай мен и отнесе главата на единия от четирите орки, налитащи на Змиорката. Не бих казал, че гаракецът се чувстваше притеснен срещу четирима противника, но неочакваната помощ на никой не е навредила. „Братът“ и „сестрата“ пърхаха като пеперуди в ръцете на воина, сливайки се в един размит проблясващ вихър. „Сестрата“ пробождаше, „братът“ кълцаше. „Сестрата“ стремително удари отгоре, целейки се в главата, оркът се закри с щита и „братът“ веднага разпори открилия се корем. Без изобщо да се притеснявам, аз забих един болт под дясната лопатка на третия орк, а Кли-кли се сниши и преряза сухожилието на крака на четвъртия, след което Змиорката довърши работата, като доуби падналия.

— Миралисса! — извиках аз, виждайки елфийката, въоръжена със с'каш. Бронираната качулка скриваше пепелно сивите ѝ коси. — Шаман, Миралисса!

Тя извика нещо на оркски към Еграсса и изрече заклинание, насочвайки ръката си напред. Под краката на втурналия се към нея орк се появи лед и той се хлъзна напред, размахвайки изненадано ръце. Със задоволство бе посрещнат от Фернан, който стовари боздугана си върху шлема на Първия. Изпод шлема пръсна кръв във всички посоки.

Във въздуха се материализираха полупрозрачни мехурчета в отровно зелена светлина.

— Стойте по-далеч от тях! — извика Миралисса и принуди доралиския си кон да направи рязък скок встрани. — Еграсса штан нирг шаман дулле!

Елфът, без да я слуша, пускаше стрела след стрела, ориентирайки се единствено по звучащия глас. Човек би си помислил, че Еграсса е полудял, иначе защо ще обстрелва абсолютно празно

място в полето? Стрелите цепеха въздуха и се забиваха в земята, но пеенето продължаваше, а сапунените мехурчета ставаха все по-големи и по-големи. Един от воините изкрещя от ужас и болка.

Ударът ме свали на земята, зъбите ми звучно изтракаха.

— Омръзна ти да живееш ли?! — извика Змиорката.

Гаракецът внимаваше и навреме беше отблъснал от мен заклинанието на шамана. Поредната стрела на елфа спря във въздуха, чу се вик и пеенето спря. Веднага сякаш от нищото се появи орк с доста странно покривало на главата си, олюля се и падна на земята.

— Илюзия за невидимост! — извика Кли-кли.

Със смъртта на шамана сапунените мехурчета се спухаха и изчезнаха.

Над полето и пустото селце вече не се чуваше звън на оръжия. Всичко свърши така внезапно, както и беше започнало. Разбрах, че сме спечелили. И разбрах, че по някакъв каприз на Сагот бях успял да оцелея в тази битка.

* * *

— Спокойно, приятелю, още няколко бода и свършвам — умело боравейки с кривата игла, Змиорката кърпеше челото на Фенерджията.

Мумр сумтеше и се мръщеше, но търпеше. Оркският ятаган го беше закачил, отделяйки парче кожа от челото му. В края на битката цялото лице и дрехи на Мумр бяха напоени с кръв и сега гаракецът пришиваше обратно висящата пред очите на Фенерджията кожа.

— Стига си ме мъчил, Змиорка, и без това изгубих много кръв! По-добре извикай Миралисса.

— Миралисса е заета, трябва да спаси онези, които ги порази магията на шамана — Змиорката направи още един бод. — А че има много кръв, не е страшно, с рани по лицето винаги е така, щеше да е много по-опасно, ако те бяха наръгали в корема и нищо не тече.

— Много ловък беше, гадинката... — Мумр се намръщи, когато Змиорката стегна възела. — Сега през цялото чело ще имам белег.

— Казват, че те красят — подсмихна се Змиорката. — Делер, я дай „Яростта на дълбините“.

Джуджето се откъсна от почистването на острието на брадвата и подаде на гаракеца манерката с джуджешкото питие. Змиорката намокри парцала и безмилостно го сложи на челото на Мумр. Фенерджията изкрещя, сякаш го бяха сложили върху горещи въглени.

— Търпи, ако не искаш раната да загние.

Фенерджията с изкривено от болка лице кимна и хвана парцала от ръцете на гаракеца.

— Не си ли ранен, крадецо?

Милорд Плъх беше свалил шлема си и сега го държеше в ръце. Нормално беше капитанът на гвардията да е загрижен за моето здраве. Все пак Сталкон му беше заповядал да ме пази, а днес едва не се отправих в светлината. Би било смешно, ако милорд Алистан Маркауз не се справи с тази задача!

— Изглежда, не — тъпо казах аз.

Битката беше свършила, но все още не можех да се отърся от онази безумна треска, която се ражда под звъна на остриетата. Сега заедно с Кли-кли седях на земята близо до Пчеличка и гледах към изпотъпканото поле, осеяно с тела на орки, хора и коне.

— Имаш кръв по лицето.

Кръв? А, да! Когато Халас проби главата на орка със своето оръжие-чудо, май тогава бях опръскан с кръв.

— Не е моя, милорд.

— Ето, избърши се — той беше толкова любезен, че ми подаде чиста кърпа. — Браво, че оцеля, крадецо.

Аз се усмигнах: бях оцелял, но много други нямаха моя късмет. Оркскa стрела беше попаднала точно в отвора за очите на Ел и го беше убила на място. Мармота никога повече нямаше да храни Непобедимия. Оркско копие беше пронизало воина от край до край. Боях се, че и Медения нямаше да доживее до сутринта, беше ударен от шаманските мехури и сега лежеше в безсъзнание, на крачка от смъртта. Миралисса опитваше да помогне на него и на още други трима воители, но не се знаеше дали ще успее.

Вторият отряд също се натъкнал на орки, но там Първите били много по-малко, отколкото при нас. Така че Фернан с хората си успял да се справи с тях и да ни дойде на помощ.

— Добре ни подредиха — каза Фернан на Алистан, докато със сила вкарваше меч си в ножницата.

— Колко?

— Осемнайсет мъртви, без да броим двамата ваши воители, милорд. Хасал, колко са ранените?

Лекарят се откъсна от превръзката на ранения мъж.

— Леко — почти всички. Четирима са тежко, като на Сервин ръката му е отрязана и е намушкан в корема. Страхувам се, че няма да преживее нощта, командире.

— А колко орки?

— Никой не ги е броил — направи гримаса Фернан. — Не повече от три десетици.

Тридесет орки срещу дваисет наши. Леко сме се отървали.

— Командире, какво да правим с двамата пленени?! — извика Едноокия.

— Сега ще решим — мрачно каза Фернан.

— Ела, Гарет, да погледаме — скочи на крака Кли-кли.

Лично аз нямах желание да гледам орки. За мен колкото по-бързо ги отпратят в мрака, толкова по-добре.

— Хайде де, нека отидем! — Кли-кли ме задърпа за ръката. — Какво сме седнали тука?

Проклех наум досадния гоблин, но станах от земята и го последвах.

Двамата Първи бяха така плътно овързани с въжета, сякаш бяха в мрежата на гигантски паяк. Единият беше ранен в крака и раната все още кървеше, но никой нямаше намерение да го превързва. До Първите стоеше Еграсса и въртеше в ръце крив кинжал. Елфът не сваляше поглед от своите кръвни врагове.

Орки и елфи. Елфи и орки. Толкова си приличат, че за неопитен човек е много трудно да разграничи от пръв поглед тези две раси. И едните, и другите, са смугли, жълтооки, с пепелявосиви коси, черни устни, с ясно изразени глиги, говорят един и същ език. Разликите са твърде незначителни за външен наблюдател. В Първите и елфите тече една кръв. Орките са малко по-ниски от елфите, малко по-набити, с малко по-широк кокал, устните им са малко по-дебели, глигите им са малко по-дълги. Тези малки „подробности“ в някои случаи могат да струват живота на невнимателния човек. Единствената очевидна разлика е, че орките никога не си режат косите и ги сплитат в дълги плитки.

Пленниците бяха внимателно пазени от четирима воители, единият държеше върха на копието си почти опряно във врата на Първия.

— Ако искате да умрете бързо, отговорете на моите въпроси. Да започнем с теб — обърна се Фернан към ранения орк.

Оркът стисна челюсти, потръпна, изсумтя и от устата му потече кръв.

— Сагра! — ужасено възкликна единият от воителите. — Той си отхапа езика!

Оркът рязко се изви в дъга и върхът на допряното до кожата му копие проби шията. Пограничникът изруга и отдръпна копието си, но вече беше късно — бликналата гъста струя алена кръв само засвидетелства смъртта на Първия.

— Касани, мракът да те отнесе! Ти изобщо мислиш ли?! — скара се на воина Фернан.

— Те всички са ненормални, командире! Той сам се прободe — опита да се оправдае воинът.

— Е, твоят приятел се отпрати в мрака, но на теб такъв шанс няма да ти дам — обърна се Еграсса към другия орк. — Ще отговориш на въпросите на този човек, иначе с теб ще имаме много дълъг разговор.

Оркът изгледа презрително елфа и се изплю в лицето му.

— С по-нисши не разговарям!

Еграсса безстрастно избърса бузата си и счупи единия пръст на орка. Първият изкрещя.

— Ще отговориш или ще ти счупя и останалите деветнадесет пръста — гласът на елфа беше студен като ледовете на Ледени игли.

Аз се обърнах и се отдалечих. Не изпитвам приятни чувства, когато на някого чупят пръстите. Кли-Кли се присъедини към мен:

— Гарет, все още не мога да повярвам, че оцеляхме.

— Тогава се оципи по ухото — посъветвах го аз.

Останалите на крака воители вече бяха натоварили телата на падналите на каруца, намерена в един от дворовете. На втора каруца бяха качили ранените. Медения беше все така бледен, Миралисса със сериозна физиономия шепнеше заклинания над него и другите воители, попаднали под въздействието на вълшебството на шамана на орките.

— Как е той? — притеснено попита Кли-кли.

— Зле, животът изтича от него, мога да забавя процеса, но не и да го спра. Тук трябва помощ от маг. И то възможно най-скоро.

— В Кукувица има опитен магьосник, милейди — каза един от ранените воители в каруцата.

— Тогава трябва по-бързо да ги отведем там, в противен случай ще умрат.

— Мраз, вземи хора и впрегнете коне в каруците! — заповяда Фернан.

Воините се засуетиха, но подбраха няколко коня, загубили стопаните си в битката. Аз се върнах при Дивите.

Халас седеше на земята и внимателно сипваше барут от голям сребрист рог в своите мънички оръдия.

— Значи това си крил толкова дълго в торбата, брада — изсумтя Делер. — Какви глупости още сте измислили?

— Каквото сме решили, това сме измислили — неохотно измърмори джуджето и бързо започна да прибира загадъчното оръжие в раницата.

— Халас, ще позволиш ли? — Алистан Маркауз протегна ръка към гномското оръжие.

Гномът погледна недоволно към Плъха, но беше неудобно да отказва на графа и той неохотно му подаде една от играчките си. Милорд Алистан повъртя в ръце желязото и попита:

— Как се използва?

— Това е гномска тайна, милорд — намръщи се Халас. — Съжалявам, няма да ви кажа.

— Какво толкова има, тук и глупак ще се справи — включи се в разговора Делер. — Има фитил, има и спусък. Натискаш петлето, фитилът слиза надолу, барутът избухва и ядрото лети! Велика гномска хитрост, ха! Просто малко оръдие.

Халас раздражено скръцна със зъби:

— Ти си оръдие, шапко! Това е пистолет, нашето ново изобретение. Само чакай да видим как ще запеее, когато дойдем при вас в планината с такива оръжия, за да си отвоюваме обратно нашите земи!

— Винаги сте добре дошли, заповядайте по всяко време. Малко ви е на вас, брадатите, Полето на плевелите, така че ще добавим, не ни

се свиди! — гласът на Делер звучеше развеселено, но очите му внимателно следяха пистолета в ръцете на Алистан Маркауз.

— Ако имаме няколкостотин такива пистолета, ще ни е много по-лесно да се сражаваме с армията на Неназовимия — замечтано каза капитанът, връщайки оръжието на гнома. — Как мислиш, Халас, твоите хора ще изпълнят ли такава поръчка?

— Съжалявам, милорд Алистан, за резките думи — глухо каза Халас, прибирайки оръжието обратно в раницата. — Но гномите никога не са били глупаци. Ако ви дадем такива пистолети в ръцете, първо ще убиете враговете си, а после от скука ще се обърнете срещу нас. Вие, хората, много-много не мислите, дай ви само да воювате и кръв да пускате. Такова оръжие в такива ръце... Нашите водачи никога няма да сключат такава сделка.

— Жалко, ще трябва да се защитаваме с мечове.

Еграсса се върна и поклати глава.

— Не каза нищо.

— Да вървят в мрака тези орки, Еграсса! Да тръгваме — Миралисса бързаше да се озове в замъка възможно най-бързо. — Готови ли сте, милорд Фернан?

— Да, милейди.

Отрядът тръгна, колелата на каруците заскърцаха. Кръстопът остана назад, завличайки още две души от нашия отряд в светлината.

ГЛАВА 15

НА ГРАНИЦАТА

Отрядът се придвижваше с максимална бързина. Елфийката яздеше редом до каруцата и ежеминутно проверяваше състоянието на ранените.

— Надявам се, че с Медения всичко ще е наред — глухо измърмори Халас.

— Всички се надяват, брада — отвърна Делер и отпи от манерката. — Ще пийнеш ли?

— Давай — отвърна след кратко замисляне гномът. — Като няма нищо друго, и джуджешката помия става.

Фернан беше изпратил двама конника в Кукувица, за да предупреди магьосника, лекарите и гарнизона. Всички държаха оръжията си готови в случай че в гората, през която минаваше нашият път, оцелелите орки са направили засада.

— Факел! — извика на десетника воин с превързана лява ръка. — Сервин умря!

— Да пребъде в светлината — прошепна някой от воините.

— Гарет! — Змиорката ми подаде линга. — Подръж го при себе си, зверчето е свикнало с теб.

Взех в ръка косматия плъх, загубил съвсем наскоро своя стопанин, и го пъгнах в пазвата си. Лингът изсумтя, нагласи се и утихна. По-късно щяхме да решим какво да правим с него.

Прозвуча рог — връщаха се вестоносците, изпратени напред от Фернан. С тях дойде отряд от осемдесет конника.

Командирът на отряда, възрастен воин с проскубана брадичка, кимна на Фернан:

— Остана ли някой жив в селото?

— Доколкото знам, не. Но трябва да се погребат убитите жители.

— Ние ще се заемем с това. Ще ви оставя двадесет ездача да ви придружат, до замъка е не повече от четвърт левга и там вече ви чакат.

— Благодаря — само кимна Фернан.

Кукувица — червено-сива грамада с три кули, двойни стени и шест насипни вала — кипеше като разтревожен мравуняк. И съвсем нормално — орките бяха унищожили село само на час езда оттук, а воините дори не бяха разбрали, докато не им съобщихме ние.

— Лекар! — извика Фернан, веднага щом се озовахме в двора на замъка.

Към каруцата се втурнаха хора, някой донесе носилка. Веднага започнаха да оказват помощ на ранените, оставяйки на грижите на Миралисса само попадналите под влиянието на магията на орките.

Към неспирно шепнещата заклинания Миралисса приближи висок плешив мъж, облечен в черна броня на обикновен воин. На колана му висеше меч, а в ръцете си държеше жезъл на маг от Ордена. В Пограничното кралство маговете на Ордена не се различава много от обикновени воини. Те в еднаква степен владееха както меча, така и магията. Не като нашите магове.

— „Сапунен балон“, милейди? — попита той, слагайки ръка върху покритото с пот чело на Медения.

— Да, това е Хра-з-тенр — кимна тя в отговор. — С кого имам честта?

— Уолтър Сивия, маг на Ордена на Пограничното царство, на вашите услуги, ъ-ъ-ъ...

— Миралисса от Дома на Черната луна, можете ли да ми помогнете?

— Да, треш Миралисса. Ей, момчета! — обърна се магът към воините. — Вземете носилки и пренесете пострадалите в моите покои. Да вървим, милейди, двамата с вас ни чака много работа.

Магьосникът и елфийката се отдалечиха. След тях воините носеха ранените.

— Ей, момче! — Делер хвана за ръкава момчето, което се грижеше за конете. — Имате ли тук храм на Сагра?

— Да, мастер джудже, ето там.

— Какво става, Делер? — попита Халас. — Да не си станал набожен за една нощ?

— Глупак си ти, брада! Отивам да се помоля за здравето на Медения.

Халас се почеса по брадата и извика:

— Чакай, шапка, идвам с теб! Че то като нищо ще се загубиш...

— А аз няма да ходя никъде — Фенерджията го тресеше от получената рана. — Змиорка, помогни ми да се добера до лекарите, че нещо ми се вие свят.

Мумр се облегна на биргризена и стана на крака. Гаракецът постави рамото си и го поведе към суетящите се около каруцата лекари. Ние с Кли-кли останахме сами.

— Да вървим, Танцувац, ще ти покажа нещо — подкани ме Кли-кли.

— Къде отиваме? — попитах го недоверчиво.

— Хайде, няма да съжالياваш.

Така или иначе нямах какво да правя, вечерта идваше и беше сигурно, че днес няма да тръгнем през Заграбия, така че последвах гоблина. Кли-кли пристъпи към подечника до стената.

— Къде си тръгнал, зеления? — попита човекът, товарищ в подечника камъни за катапулта.

— Бихте ли били така добър, уважаеми човеко, да ни вдигнете на стената заедно с тези невероятни камъни, така прекрасно хармониращи с цвета на вашето лице? — започна Кли-кли.

— Какво? — опули очи работникът.

— Може ли да ни издигнеш нагоре, глупако?! — гоблинът мина на по-прост и разбираем език.

— Ей там има стълби! — човекът посочи с мръсния си пръст към стената. — Използвайте краката си, много съм зает, нямам време и вас да возя.

Кли-кли му се изплези и закрачи към стълбите, водещи нагоре.

— Кли-кли, можеш ли да ми кажеш защо трябва да се изкачвам двайсет ярда? — попитах аз.

— Така не е интересно, Гарет-барет. Ще разваля цялата изненада. Някога да си съжالياвал, че си ме послушал? — гоблинът вече бодро се качваше по стълбите.

— Да — отговорих абсолютно искрено аз.

— У-у-у — обидено проточи шутът, но не се отказа от идеята да се качи на стената на замъка.

Последвах го, изкачването беше лесно, стълбите се виеха покрай стената като змия и да вървиш по тях не изискваше никакви особени усилия. Дворът оставаше все по-надолу, а хората, конете и каруците ставаха все по-малки.

— Я ми кажи нещо — попитах ситнещият пред мен Кли-кли. — Къде си се научил така добре да мяташ ножове?

— Какво, хареса ли ти? — Кли-кли грейна от неочакваната похвала. — Аз съм пълен със скрити таланти не по-малко от теб, Танцуващ!

— Какво искаш да кажеш?

— Аз съм шут — той сви рамене. — Хвърлянето на ножове е не по-трудно, отколкото жонглирането с четири факли или правенето на тройно обратно салто.

— Ох, тежка ти е работата, приятел — иронично се ухилих аз.

Той спря, погледна ме отдолу нагоре и отговори сериозно:

— Дори не можеш да си представиш, Гарет, колко е тежка. Особено когато трябва да се грижиш за такива глупаци като теб!

— Ти ли се грижиш за мен? — възмутих се аз.

— Ето я и нея, благодарността човешка! — гоблинът скръбно вдигна ръце към небето (напоследък го правеше доста често). — Не ти ли спасих врата от кучешките зъби?

— Е, да — принуден бях да се съглася аз.

— А днес? Чии ножове днес спряха брадвата на онзи орк? — продължи да пита гоблинът, без да спира изкачването по стълбите.

— Твоите — въздъхнах аз.

— О! — гоблинът, без да се обърне към мен, назидателно вдигна пръст. — Което доказва думите ми. Вие, крадците, всичките ли сте такива?

— Какви?

— С кратка памет за добрите дела, направени за вас!

— Добре, успокой се, Кли-кли. Помня, че съм ти дължен един път.

— Как един път?! — шутът се препъна и едва не полетя надолу.

— Ти ме спаси от кучето, а аз — от реката, така че ти дължа едно спасение — усмихнах се аз.

— А може би мога да плувам и тогава просто съм се преструвал? — с хитро присвити очи подхвърли Кли-кли.

— Е, тогава наистина си глупак.

— Добре, Гарет-барет, признавам, че не мога да плувам. Ние, между другото, пристигнахме.

Неусетно се бяхме оказали на стената. А тя беше широка, горе спокойно можеха да се разминат трима човека едновременно, без да изпитват неудобства. Огромни зъбци, бойници, синьо небе и вятър. Тук стените вече не го спираха и той духаше право в гърба. Мога да си представя какво е да си тук през зимата или по време на ураган. Непобедимия се измъкна от пазвата ми и се настани на рамото.

— Е, какво искаше да ми покажеш? — не видях нищо интересно, освен катапулт, няколко стрелци на пост и един майстор, който укрепваше камъните по стената.

— Не там гледай, тъпако! — Кли-кли ме дръпна към бойницата, като едва не ме блъсна в стената. — Тука гледай!

Замъкът беше построен на хълм и отвисоко гледката беше великолепна. Отвъд укрепленията, трите рова, малката рекичка с мързеливо носеща се вода и обраслото с редки храсти поле с ширина около триста ярда, започваше гора. Заграбия.

Огромна стена от дървета, величествена и прекрасна, ме гледаше от другата страна на реката. Гора, готова да се конкурира по размер с Валиостр. Горите на Зеленото кралство се простираха на хиляди левги. Земя на гори, където в зората на времето са се разхождали боговете; кралство, съществувало в Сиала още по време на Тъмната епоха, когато за орки и елфи никой не бил чувал. Тайнствените, приказни, магически, очарователни и в същото време кървави, страшни и зловещи гори на Заграбия. Колко легенди, колко митове, колко безкрайни истории, загадки и тайни се криеха под зелените клони на горската страна? Колко прекрасни, странни, опасни същества бродеха по тесните животински пътеки? Кой знае?

Там бяха невероятните градове на елфите и орките, известните Листва и Лабиринт, изоставени идоли и храмове на изчезнали раси, останки на оргски градове, с които може да спори само времето и, разбира се, чудото и ужаса на целите северни земи — Храд Спайн.

— Моята родина — гласът на Кли-кли звънтеше. — Усещаш ли миризмата?

Поех въздух. Миришеше на свежест, гора, мед и дъбови листа.

— Да.

— Красиво е, нали?

— Да, красиво е — отвърнах му абсолютно искрено аз.

Огромният зелен килим, прострян пред нас, стигаше далеч отвъд хоризонта и потъваше във вечерната мъгла. Заграбия изглеждаше безкрайна. Присвих очи и за миг в забулената мъгла си представих величествените върхове на Планините на джуджетата, подпиращи небето. Разбира се, само си ги представих, до великата планина имаше стотици левги и оттук беше невъзможно да я видя.

— Защо наричат тази гора Златна? — обърнах се аз към залепения за бойницата Кли-кли.

— Защото там растат златолисти — безразлично сви рамене шутът. — Но до Златната гора има много левги през непроходими пуцинаци.

— Притъмнява, хайде да се връщаме — хвърлих последен поглед към гората аз. — Не искам при слизането да си счупя краката в тъмното.

Не забелязах кога беше настъпил сумрак. В двора на замъка бяха запалили факли, хора почти нямаше, а телата на мъртвите бяха разтоварени от каруцата и отнесени. Не се виждаха нито Змиорката, нито Алистан, нито Миралисса.

— И къде ще намерим сега нашите хора? Нямам намерение да обикалям като глупак из целия замък.

— Все ще измислим нещо — бодро каза Кли-кли.

— Мастер Гарет, мастер... — леко колебание — ... Кли-кли?

Към нас пристъпи старче с огромна мантия.

— Абсолютно вярно.

Старецът въздъхна облекчено и поклати глава.

— Последвайте ме, очакват ви.

Последвахме го и той ни вкара в една от кулите, преведе ни през дълъг коридор, на който целите стени бяха покрити с оръжия, после слязохме по тясна вита стълба и се озовахме в зала, където вече ни очакваха Дивите, милорд Алистан и Еграсса.

— А къде е Мумр? — Кли-кли седна на пейката и придърпа чиния към себе си.

— Спи, не се чувства добре — изломоти Халас, докато тъпчеше в устата си парче колбас.

— Наред ли е?

— Лека треска — Змиорката отпи от бирата си. — Няколко дни — и ще е като нов. Мен повече ме безпокои здравето на Медения.

— Миралисса ще направи всичко възможно, за да го спаси — без да вдига поглед от чинията, каза Еграсса. След което цялата вечеря премина в мълчание.

Появи се Миралисса, Еграсса веднага скочи и ѝ подаде стол. Елфийката кимна с благодарност, беше очевидно, че е на предела на силите си. Под очите си имаше сенки, дълбоки бръчки прорязваха челото ѝ, косата беше пусната свободно и разчорлена.

Милорд Алистан мълчаливо ѝ наля вино.

Тя само поклати отрицателно глава и тъжно се усмихна.

— Виното и храната ще почакаат, трябва да направя още едно нещо. Еграсса?

— Да, хората вече са подготвили всичко, навън е тъмно. Можем да започваме.

— Вие ядохте ли? — обърна се тя към нас.

— Готови сме, милейди — отвърна за всички милорд Алистан.

Кли-кли бързо кимна с пълна уста.

— Елате — кратко каза елфийката и се изправи. Еграсса се хвърли към нея и я хвана под лакътя.

— Лейди Миралисса — умолително промълви Халас. — Нищо не казахте за Медения. Добре ли е?

— Да, опасността е преминала, ще оцелее. Сега спи, но се страхувам, че няма да може да продължи с нас. Ще му трябват поне две седмици, за да стане от леглото, а ние нямаме толкова време. Ще го оставим в замъка.

— Къде отиваме, Кли-кли? — попитах аз, когато Миралисса излезе от залата.

— Сега ще погребваме Ел, така че побързай, Танцуващ. И не забравяй да вземеш линга от масата, че някой като нищо ще го помисли за плъх и ще го убие.

Хванах Непобедимия и го сложих на рамото си. Идея си нямах какво да правя с него сега!

На улицата вече съвсем се беше стъмнило, но портата на замъка не беше заключена. През нея тъкмо влизаше отрядът воители, който бяхме срещнали по пътя за насам. С тях водеха четирима жители на Кръстопът — всички, които бяха успели да се скрият в гората при оркското нападение над селото.

Миралисса мина през портата и ни поведе към реката. От другата ѝ страна на фона на звездното небе като мастилено одеяло се извисяваше Загребия. До самата вода беше направена погребална кладата. Някой не беше жалил дървата и те се издигаха на поне два ярда над земята. Най-отгоре беше поставено тялото на Ел, облечено в черна копринена риза, а до него лежаха неговите с'каш и лък.

Спряхме на разстояние, наблюдавайки как Миралисса и Еграсса приближават към мъртвия си другар.

— Ето че още един ни остави — каза Алистан Маркауз.

— Двама, милорд — поправи го Змиорката. — Утре трябва да предадем на земята и Мармота.

— Страхувам се, че дори и за това няма да имаме време, ще тръгнем още на зазоряване — капитанът на гвардията поклати извинително глава. — До Храд Спайн има поне седмица път.

— Но погребението... — възмути се Делер, но Алистан Маркауз го прекъсна:

— За тялото на Мармота ще се погрижат, Делер.

Миралисса и Еграсса пристъпиха към нас.

— Спи спокойно, к'лисанг. аз и Еграсса ще се погрижим за твоя род — произнесе Миралисса и щракна с пръсти.

Кладата веднага пламна. Огънят като червена змия се изви към небето, превърна се в дракон, изрева и погълна дърветата и тялото на мъртвия елф. Магическият пламък, създаден от елфийката, сигурно се виждаше на левга оттук. Посягаше към звездите, отразяваше се във водата, виеше и ревеше, отнасяйки душата на елфа в светлината. До кладата имаше повече от двадесет ярда, но всички отстъпихме назад, защото топлината беше непоносима. Внезапно прогорената платформа, на която лежеше Ел, се срина в отворената паст на огъня и изхвърли сноп искри към студените звезди.

Миралисса запя с нисък гръден глас Песента на сбогуването, песента, която пеят елфите над починалите си сънародници. Никой не каза нито дума, докато не свърши, а от огъня не остана само проблясваща и димяща жар.

— Това беше всичко — Миралисса направи няколко маха с ръце и внезапно появилият се вятър грабна от земята жарта и пепелта на Ел, завъртя ги във въздуха, изпълвайки нощта с горещи светулки, след което изсипа всичко в реката.

Реката тревожно изсъска, изфуча, спокойните води се развълнуваха, изпуснаха пара и погълнаха това, което доскоро беше наш спътник.

— Хм... — изсумтя след кратко мълчание Делер. — Иска ми се и мен да погребат така...

— Красиво — довърши вместо него Халас.

— У нас има поверие, че когато един елф умира в битка, на небето светва нова звезда — каза Еграсса. — Глупаво, но красиво. Ел заслужи своята звезда.

— Както и всеки, който беше с нас — отвърна Алистан. — Да се прибираме в замъка, вече е късно.

А реката продължи все така тихо и лениво да се носи, сякаш не беше погълнала току-що останките от кладата.

* * *

— Гарет, това е твое — Кли-кли посочи с пръст раницата, поставена близо до леглото ми.

Отвън едва започваше да се развиделява, а отрядът вече беше станал. Чакаше ни Заграбия, а стомахът ми се свиваше от хладно предчувствие. Добро или лошо, все още не знаех.

— Какво има в нея? — попитах, докато пристягах арбалета.

— Твоите неща. Одеядло, храна и дреболии. Позволих си да прехвърля всичките ти боклуци от чантите на седлото, плюс някои други нещица...

— Кой те е молил? — заплашително попитах аз.

— Ой, Гарет — отстъпи от мен Кли-кли. — Няма нужда да благодариш, станах много по-рано от теб, така че не ми представляваше никакъв проблем.

— Кли-кли, не се прави на по-глупав, отколкото си. Защо си изпразнил чантите?

— За да не ги мъкнеш на гръб. В крайна сметка ти не си кон! В Заграбия е по-удобно да ходиш с раница. Траперите и много от ловците, които влизат в гората, използват точно такива раници.

— М-м-м — започнах предпазливо. — Кли-кли, стори ми се, че използва думата „ходиш“. Правилно ли чух?

— Точно така, казах „ходиш“. Конете остават в замъка.

— Какво?!

— Ти, Гарет, както виждам, никога не си ходил в гора — ухили се Змиорката, докато затягаше възела на раницата си. — Опитай се да яздиш кон през паднали дървета, блата и мрак знае какво още. Самото удоволствие. Така че ще ходим. Както казва елфийката, оттук до Храд Спайн са точно седем прехода пеш. Тоест седмица. Входът в Храд Спайн е в Златната гора. Ако боговете са благосклонни към нас, скоро ще сме там.

Изненадващо, но аз не исках да се разделям с Пчеличка. За месец и половина път вече не можех да си представя как ще пътувам без собствения си кон. А сега ще трябва да набивам крак и да нося тежка раница на гърба.

Искрено се съмнявах, че Кли-кли е опаковал нормално нещата ми, затова изсипах цялото съдържание на раницата на леглото. Гоблинът като нищо можеше да ми е пъхнал няколко тежки камъка просто ей така, от добра душа. Камъни, слава на Сагот, нямаше, но пък намерих много ненужни и тежки боклуци.

— Какво правиш? — Кли-кли скептично гледаше как отделям излишните вещи.

— Спасявам гърба си от ужасни мъки — измърморих аз, докато хвърлях настрана чугунено котле.

Котлето беше последвано от комплект прибори за хранене, свещник със свещи, кълбо връв, чук, шевни игли, два чифта ботуши, резервна ризница и прочие и прочие и прочие. Когато свърших, раницата беше значително олекнала — сега спокойно можех да тръгна с нея, без да се притеснявам, че ще рухна в най-неочаквания момент.

— Толкова труд на вятъра — скръбно въздъхна Кли-кли.

— Стига си мрънкал, нали аз ще я нося — казах, докато сгъвах одеялото.

— Хайде, побързайте — надникна през вратата Халас. — Време е.

— Ще отидем да се сбогуваме с Медения — Кли-кли се измъкна през вратата.

Отивайки към Медения, се натъкнахме на Фенерджията. Дивият беше блед, белегът на челото му изглеждаше ужасно, но стоеше здраво на краката си.

— Как си, жив ли си? — съчувствено попита Кли-кли.

— Рано ме погребваш, шуте — криво се ухили Фенерджията и веднага болезнено се намръщи. — Все още възнамерявам да се върна в Самотния великан. Вие при Медения ли?

— Да, знаеш ли къде е?

— Да, оттам идвам. Излезте от кулата, през двора, после лявата врата, по стълбите до втория етаж и третата врата вдясно.

— Благодаря, ако Алистан ни търси, кажи му, че не си ни виждал. Мърдай по-бързо, Гарет, времето лети!

Мумр ме погледна тъжно — когато Кли-кли се увеси на врата на някого, никаква сила не може да те отърве от него. Намерихме стаята на Медения без никакви затруднения. За една нощ воинът толкова беше измършавял, сякаш не го бяха хранили цял месец. От огромен гигант, какъвто го помнехме всички, се беше превърнал в скелет. Кожа като пергамент, заплашваща да се скъса, покриваше костите му, очите му трескаво горяха, жълтата коса изглеждаше като изгорена от слънцето. Ако не знаех, че на леглото лежи Медения, бих помислил, че пред мен е някакъв древен старец. Шаманът от орките добре се беше постарал и ако не бяха Миралисса и магът от Пограничното кралство, Медения щеше да лежи в гроба редом до Мармота.

Медения не спеше. Като ни видя, той слабо се усмихна.

— Радвам се да ви видя — гласът му беше дрезгав и съскащ.

— Как си? — изписка Кли-кли.

— Отвратително — той се усмихна. — Успях да попадна под огъня на този шаман!

— Не се притеснявай, Меден, най-важното е, че остана жив.

— Благодаря, Гарет, много ме успокои — изсумтя той в отговор. — Делер каза, че Мармота и Ел... Вярно ли е?

— Да — отвърнах кратко.

— Е, излиза, че наистина леко съм се отървал... Като гледам, вече тръгвате.

— Да — Кли-кли бързо кимна.

— Жалко, че не мога да тръгна с вас — въздъхна Медения. — Колко ненавреме приключи всичко!

— Ти не се притеснявай и оздравявай — засуети се Кли-кли. — Тук ти донесох нещо, като цяло, оправяй се.

Кли-кли измъкна изпод наметалото си голяма узряла ябълка и я сложи на масата близо до леглото на Медения. После помисли малко и добави морков към нея.

— От цялото си сърце.

— Знам, Кли-кли — сериозно кимна Медения. — Ти си добър младеж.

— Не точно! — ухили се гоблинът. После дяволито погледна към мен, наведе се до ухото на воина и му прошепна нещо.

Медения се ококори и изненадано погледна гоблина.

— Не лъжа — съвсем сериозно каза Кли-кли. В очите на шута танцуваха весели искри.

Медения, откъде се взеха тези сили, оглушително се закикоти:

— Я стига! Ама... Никой ли не знае?

— Никой — усмихна се гоблинът.

— За какво говорите? — попитах озадачено.

— За нищо. Ние просто така... Остава си между нас — ухили се в идиотска усмивка гоблинът.

Медения се захили още по-силно. М-да... гоблинът днес беше във вихъра си.

— Меден, ще се грижиш ли за него? — свалих от рамото си Непобедимия и го сложих на масата редом с моркова, който веднага заинтригува линга. — Тук ще му е много по-добре, отколкото в гората с нас.

— Разбира се, нека остане.

— Е, време е да тръгваме, Меден.

— Оздравявай.

— Ей — извика ни той, когато вече излизахме. — Върнете се с победа.

— Непременно, Меден. Непременно ще се върнем!

Не знам защо, но почувствах странна увереност, че въпреки всичките врагове и съдбата ще взема този проклет Рог за Ордена.

Фернан с десет воина от тези, които язدهа с нас от Къртичи замък, ни придружи до границата на гората. Заграбия ни посрещна с мълчанието на дремеща гора, която ще се събуди едва след няколко часа.

— Нататък ще трябва да продължите сами — каза Фернан. — Не знам какво ви е притрябвало в тази гора, но във всеки случай ви желая

късмет.

— Погрижете се Мармота да бъде погребан достойно — помоли Фенерджията, мятайки биргризена на рамо.

— Лично ще се погрижа за това — тържествено кимна Фернан.

— Очаквайте ни към края на септември — каза му Миралисса.

— Да, треш Миралисса — потвърди извънбрачният син на Алгерт Дали и като обърна коня, се отправи обратно към замъка.

Имах чувството, че зад гърба ми остава целият свят, познат и отчайващо любим. Отпред ме чакаше Заграбия. Тъмна, неприветлива и чужда.

Когато се отвърнах от оттеглящите се хора, почти целият ни отряд се беше скрил в гората.

— Гарет, да не си решил да оставаш? — Кли-кли нетърпеливо пристъпваше от крак на крак. На гърба на гоблина висеше малка раница.

— Хайде, Кли-кли, дай ми пример, аз ще те последвам.

Гоблинът се ухили и изчезна зад дърветата. Аз въздъгнах, направих крачка и се оказах там, където за никакви пари нямах намерение да се оказвам — в Заграбия.

РЕЧНИК

Авендум — столицата на кралство Валиостр, най-северното кралство на Сиала. Най-големият и най-богатият град в северните земи.

Аналите на Крон — най-подробната и най-древната историческа хроника, която елфите водят от момента на появата си в света на Сиала.

Бездушните егери — част от армията на Валиостр, в мирно време изпълняват функции на полиция. Използват ги в битки и за потушаване на бунтове и заговори. Залавят и унищожават опасни банди и престъпници.

Безлюдните земи — гори, тундри и ледени полета, обитавани от най-различни същества. Някои от тях се опитват да проникнат в северните земи на Сиала и само непристъпността на Планината на отчаянието, Самотният великан и Дивите сърца ги задържат от нахлуване в света на хората. Огри, великани, свени, х'вари, снежни орки и десетки други раси и същества обитават тази огромна северна територия. Тук също така живеят хора, диваци и варвари, подчиняващи се на Неназовимия. В Безлюдните земи, на полуостров Рачешка лапа, съществува единствената човешка държава — Рачешкото херцогство. Далеч на север в Безлюдните земи, отвъд Ледени игли, се намира домът на Неназовимия, за когото с благоговееен шепот разказват пленените от разузнавачите на Дивите сърца диваци.

„Бобровите шапки“ или *„бобрите“* — воители на Валиостр, въоръжени с тежки двуръчни мечове. Всеки войник носи званието „майстор на дългия меч“ и отличителния си знак — шапка от боброва кожа. „Бобровите шапки“ се използват като дълбок резерв за спасяване на някоя битка в една или друга ситуация. Също така по време на сражение „бобрите“ се удостояват с честта да охраняват знамето и краля, заменяйки Кралската гвардия.

Вампир — същество-легенда. И до ден-днешен не е известно дали съществува или всичко това са само приказки на пияни селяни. Според легендата само хора и тъмни елфи могат да станат вампири. На вампирите приписват магически свойства, като например превръщане в прилеп или в мъгла. Ордена на маговете поставя под съмнение съществуването на вампирите.

Вастарска сделка — Вастар, кралят на Гарак, през 223 година от Е.С. сключил съюз с дракон, за да му помогне да нападне съседните царства. Но намеренията на краля се провалили, драконът не влязъл в бой с хората и армията на Вастар била разбита.

Великани — една от расите, обитаващи Безлюдните земи. Огромни, около три човешки ръста, свирепи същества със синя кожа.

Вълшебство — вълшебниците хора и светли елфи владеят висша магия, основана на ранна магия или шаманството на орките и тъмните елфи.

Гарак — кралство в южната част на Северните земи на Сиала.

Гаринч (гном.; буквално Пазител на сандъци) — същество, обитаващо степите на Унгава. Дресираният гаринч е страхотен пазач за съкровищници.

Гвардията на краля на Валиостр — личната гвардия на краля. В нея служат само благородници. Гвардейците носят цветовете на краля — сиво и синьо. Гвардията се командва от Капитан.

Гноми — дребни брадати същества със свадлив характер. Както и техните по-едри братя, джуджетата, се появили в света на Сиала веднага след орките и елфите. Заселили се в Планините на джуджетата, където заедно с джуджетата се заровили дълбоко в недрата на планината. Там те живеели като по-малките братя. Гномите не стават за занаятчии и никога не успяват да направят такива красиви и изкусни неща като джуджетата. Гномите са много добри в обработката на стомана, добива на руда и всякакви други подземни богатства. Също така са добри строители и земекопачи. След няколко хиляди години живот в Планините на джуджетата гномите напуснали стария си дом, след като се скарали завинаги с роднините си — джуджетата. Племето на гномите си намерило ново пристанище в Стоманените шахти на Исилия. За да живеят там, те плащат на кралството ежегоден данък — Лита, а също така доставят стомана.

Гномите изобрели печатната преса, а после открили и тайната за производство на барут. Джуджетата твърдели, че гномите са откраднали тайната от техен сънародник, който се връщал от Хребета на света. Избухналата между бившите роднини битка на Полето на плевелите (1100 г. от Е.С.) завършила без победител. Страните претърпели огромни загуби и накрая се прибрали у дома. Гномите много старателно пазят тайната за производство на барут и продават оръдия. Гномите нямат своя магия, последният им маг загинал на Полето на плевелите, а книгите им са скрити дълбоко в Планините на джуджетата в сигурно скривалище, до което не могат да се доберат заради враждата си с джуджетата.

Гоблини — малки същества, живеещи в най-дълбоките дебри на горите на Заграбия. Шаманството на гоблините се счита за най-мощното след шаманството на огрите, но в него на практика няма атакуващи заклинания.

Горите на Заграбия — заемат огромна площ. На места прекрасни, на места страшни и опасни, вечнозелените гори крият много загадки и тайнствени същества. В горите на Заграбия живеят тъмните елфи, орките, гоблините.

Горите на И'аляла — гори в близост до Хребета на света. В тях живеят светлите елфи.

Грок — 1) легендарен пълководец на Валиостр, задържал армията на орките при Авендум през последната година от Тихите времена (640 г. от Е.С.) до пристигането на тъмните елфи. На един от централните площади на града има паметник в негова чест; 2) по-малкият брат-близък на пълководеца Грок, носещ същото име. Маг, получил името Неназовимия.

Гхоли — мършояди-трупояди. Храната си намират основно на бойни полета или на стари гробища.

Джанга — бърз ритмичен танц, много популярен в Загория.

Джашла — планинско кралство, близо до Хребета на света.

Джуджета — ниска раса, живееща в Планините на джуджетата. Те изобщо не приличат на своите братя — гномите. Силните им ръце с дебели пръсти творят невероятни неща, които се ценят високо във всички краища на Сиала. Без значение какво — оръжия, инструменти или произведения на изкуството.

Дивите сърца — отряд воители, служещи в Самотния великан.

Доралисци — расата на козлохората, обитаваща степите на Унгава.

Дългата зима — така елфите наричат отрязък от сто и четиридесет години — времето между 501 и 640 г. от Е.С. Дългата зима настъпила след нелепата смърт на елфийски принц от Дома на Черната роза в Авендум по време на градски празненства. Приключва през последната година на Тихите времена (640 г. от Е.С.), по време на Пролетната война, когато елфите се притекли на помощ на Грок и неговите хора в битката с армията на орките. В потвърждение на края на Дългата зима на Грок бил подарен Рогът на дългата.

Д'сан'дор (орк.) или *Дремещата гора* — гора, намираща се в Безлюдните земи в близост до Планината на отчаянието.

Езиците на Сиала — съществуват три групи езици в Сиала. Първата група — оркски. На нея говорят орки и елфи. Втората група — гномски, на нея разговарят гноми и джуджета. Третата група — човешки, или всеобщ. Също това има и други езици и диалекти. Така например, езика на огрите или на гоблините.

Елфи — втората млада раса в Сиала, появила се почти веднага след своите роднини — орките. След няколко хиляди години живот в горите на Заграбия елфите се разделили на светли и тъмни. Светлите елфи не били удовлетворени от това, което им давало шаманството. Те започнали да изучават вълшебството, използвайки за основа магията на хората. Тъмните елфи, за разлика от светлите, предали паметта на предците си, продължават да използват първоначалната магия на тази раса — шаманството. Имената на всички жени при тъмните започват с „М“, а на мъжете — с „Е“. Ако елфът е от управляваща фамилия на Тъмен дом, към името се добавя окончанието „-сса“.

Е.С. — епохата на сънищата. Последната епоха на Сиала (1123 г.). Събитията в книгата са от последната година на Е.С. До този момент е имало: Съзидателната епоха (епоха, по време на която в Сиала са се появили хората — преди около 7000 години); Сивата епоха (епоха, започнала с появата на орките и елфите в Сиала); Тъмната епоха (не е известно кой освен огрите е съществувал в толкова далечни времена в Сиала и какво е ставало тогава).

Загоре, или *Свободните земи* — земи в южното подножие на Планините на джуджетата. Тук бягат всички, които са недоволни от властите или от законите на кралството. Селяни, непървородни синове, опозорени благородници, авантюристи и престъпници. За такива хора в Загоре винаги ще се намери земя и работа.

Закритата територия (Забранената територия) — район в Авендум, появил се в резултат на опита с помощта на Рога на дъгата да се неутрализира магията на Кронк-а-Мор, която е трябвало да съживи Неназовимия (872 г. Е.С.). Закритата територия е обградена с магическа стена и почти никой не се осмелява да влезе в нея. Казват, че там обитава злото.

Зам-да-Морт (гном.) или *Замъкът на смъртта* — най-високият и величествен връх в Планините на джуджетата.

Звеното на Борг — наречено на името на пълководец от древността, създал защитния строй Верига, където всеки воин (звено) е незаменим по време на отблъскване на нападение.

Зеления лист — едно от най-страшните изтезания на тъмните елфи, което те прилагат само върху орки. За него не се знае почти нищо, има само слухове, в които се говори за нечовешки мъки за измъчвания. Изтезанията могат да продължат с години и то без прекъсване.

Империята — страна, разположена между Загоре и степите на Унгава. След раждането на двама синове-близнаци в императорското семейство Империята се разпаднала на две държави — Крайезерната и Задезерната империя. Двете кралства са постоянно във война помежду си за правото на едната династия да властва над обединената Империя.

Имперско куче — порода стражеви кучета, развъждана в Империята.

Иселина (орк.) или *Черната река* — извира от Планините на джуджета, минава през източната част на горите на Заграбия, пресича Валиостр, накрая се разделя на ляв и десен ръкав и се влива в Източния океан.

Исилия — кралство, граничещо с Валиостр и Мирануех.

И'аляла — гора в Северните земи на Сиала, близо до Хребета на света. Светлите елфи от горите на Заграбия са се преселили в тях след разкола на елфийските Домове.

Канийско коване — оръжие, изработено от стомана, добита в Стоманените шахти на Исилия. Стоманата се обработва в прочутите ковачници на Кания — столицата на кралството. След специална обработка и коване тя придобива рубинен цвят и специфично свойство — при среща с друг вид стомана издава мелодичен звън на камбанки или яростен писък, затова канийската стомана я наричат също така Пееща стомана, Пищяща стомана или Рубинова кръв.

Кралски пясъчници — тайната полиция на краля, която защитава интересите на държавата и самодържеца. Наричат ги така заради емблемата им — пясъчен часовник.

Кронк-а-Мор — шаманството на огрите.

К'лиссанг (орк.) — буквално Изпълнен с вярност. Елф, положил родова клетва и постъпил като телохранител при елф с по-знатен произход за срок от девет години. Ако Изпълнения с вярност умре по време на своята служба, цялото му семейство влиза в рода на елфа, когото к'лиссангът е охранявал.

Лабиринтът на орките — древно съоръжение на орките, разположено в горите на Заграбия. В лабиринта орките пускат пленници и правят залози кой от нещастниците ще живее по-дълго.

Ледени игли — ледени планини далеч навътре в Безлюдните земи.

Майстор на дългия меч — звание, което получава воин, владеещ до съвършенство трите техники за бой с двуръчен меч (класически хват, хват на един от предпазителите, хват тояга). На ръкохватката на меча на такъв воин има златна щампа във формата на дъбов лист.

Мирануех — кралство, граничещо с Гарак, Исилия и Валиостр. Постоянно е във война с Валиостр заради Спорните земи.

Неназовимия — името, с което нарекли маг от Валиостр, след като извършил предателство в последната година на Тихите времена (640 Е.С.).

Низина — кралство в близост до горите на И'аляла.

Обур — гигантска мечка от горите на Заграбия.

Огри — раса от Безлюдните земи. Единствената стара раса в Сиала, останала в този свят. От самото начало огрите получили много силна и разрушителна магия — Кронк-а-Мор. Смята се, че те са далечни роднини на орки и елфи. Елфите казват, че боговете са отнели разума на огрите; ако били останали толкова умни, колкото били в началото, щели да превземат и унищожат целия свят на Сиала.

Орденът на маговете — има го във всяко кралство. Само Загоре и Джашла нямат такъв Орден. Начело на всеки Орден стои архимаг. Над архимаговете — магистър.

Орденът на Сивите — орден на воините-пазители на равновесието в света. Орденът се намира на Сивия остров, далеч навътре в Студено море. Сивите са великолепни и непобедими воители, които излизат от техния остров, когато светът залита към тъмната или светлата страна.

Орки — първата нова раса на Сиала. Елфите ги считат за свои смъртни врагове, въпреки че са техни преки роднини. Орките казват, че те са Първите и трябва да господстват над целия свят, а всички останали раси са просто досадна грешка на боговете. Освен в горите на Заграбия, орки живеят и в Безлюдните земи.

Пазарния площад — площад във Външния град на Авендум, където постоянно има театрални представления.

Планините на джуджетата — огромната планинска верига, чиято височина може да се сравни единствено с тази на Хребета на света, която пресича Северните земи от изток на запад, като ги разделя на две части. Зам-да-Мор, или Замъкът на смъртта, е най-високата и най-величествената планина.

Планината на отчаянието — ниски, но непристъпни скали, разделящи Валиостр от Безлюдните земи. В тях има само един превал, където е разположен Самотния великан.

Пограничното кралство или *Пограничие* — кралство в близост до северните склонове на Планините на джуджетата и горите на Заграбия.

Полето на плевелите — поле, на което се е провела станалата вече легендарна битка (1100 г. Е.С.) между гноми и джуджета. Оръдия и бойни мотики се срещнали с брадви и мечове. Никой не победил. В тази битка загинали всички магове на гномите.

Поръчка — договор, сключен между майстор-крадец и клиент. Крадецът се задължава да достави исканата вещ, а в случай на неуспех — да върне капарото и процент от общата сума на сделката. Клиентът се задължава да плати след получаването на интересувания го предмет. Поръчката може да се анулира само по взаимно съгласие на двете страни.

Пролетната война — войната, започнала през последната година на Тихите времена (640 г. Е.С.). В нея хора и тъмни елфи се сражавали срещу орките от Заграбия.

Пурпурните години — интервал от време, през който джуджета и гноми водили редица жестоки войни помежду си, в резултат на които гномите напуснали Планините на джуджетата.

Рачешкото херцогство — единствената държава на територията на Безлюдните земи.

Рога на дъгата — легендарен артефакт, създаден от огрите за противодействие на собствената им магия — Кронк-а-Мор, ако тя излезе от контрол. Рогът бил придобит от Тъмните елфи, а по-късно те го дали на хората (на Грок) като потвърждение за добрите си намерения и при сключването на вечен съюз между Тъмните елфи и Валиостр. На всеки двеста-триста години Рогът трябва да се насища с магия, за да не губи своите свойства. След появата на Закритата територия Рогът бил погребан заедно с Грок в Храд Спайн. Неговата магия задържа Неназовимия в Безлюдните земи.

Ръката — военният вожд на орките.

Сагот — един от дванайсетте бога в света на Сиала. Покровител на крадците, мошениците и измамниците.

Сагра — една от богините в света на Сиала. Богиня на войната, справедливостта и смъртта. Покровителка на войните.

Самотният великан — крепост, която охранява единствения проход в Планината на отчаянието, свързващ Безлюдните земи и Валиостр.

Свени, или Пеещите същества — същества от Безлюдните земи, приличащи на космати летящи топки. Появяват се в просторите на Безлюдните земи в най-лютите студове. Пеят песен, убиваща всичко живо.

Сиала — светът, в който се развиват събитията в тази книга.

Сивите камъни — най-надеждната и страшна крепост-затвор във Валиостр, от която, откакто съществува, никой не е успял да избяга.

Силна — богинята на любовта, красотата и природата.

Спорните земи — земи между Мирануех и Валиостр, в близост до горите на Заграбия.

Сталкони — управляващата династия на кралство Валиостр.

Степите на Унгава — степи в най-южната част на Северните земи.

Стоманените шахти — планини и рудници в Исилия, където се добива най-добрата стомана на Северните земи. Тук живее расата на гномите.

Студено море — северно море в Западния океан, миещо бреговете на Валиостр и Безлюдните земи.

Султанат — държава, разположена далеч отвъд степите на Унгава.

С'у-дар (огр.), или *Ледения превал* — единственият път в Безлюдните земи, водещ към цитаделата на Неназовимия, минава през Ледени игли.

Тихите времена — годините от 423 до 640 Е.С., по време на които Валиостр не е водил нито една война. Това са времена на благоденствие и разцвет на кралството. Приключили, когато от горите на Заграбия във Валиостр нахлула огромна армия орки.

Треш (орк.) — учтиво обръщение на елфите към елф от благородно семейство. Понякога се използва и от други раси по време на разговор със знатни елфи.

Филанд — кралство близо до южните склонове на Планините на джуджетата.

Флини — малки същества, живеещи в горите на Заграбия. Понякога служат на елфите, разнасяйки новини и клюки.

Храд Спайн (огр.), или *Костните дворци* — огромни подземни катакомби и дворци, където огри, орки, а след това и хора и елфи погребвали загиналите си воители.

Хребетът на света — най-високата планинска верига в Сиала. Минава от север на юг през почти целия континент. Хребетът е трудно проходим, земите зад него почти не са изследвани.

Х'вари или *Снежни чистачи* — обитават Безлюдните земи.

Х'сан'кор (орк.) или *Ужасната флейта* — чудовище-людоед, обитаващо горите на Заграбия.

Шаманство — първоначалната магия на Сиала. Първи започнали да я използват огрите, после орките, тъмните елфи, гоблините. Именно от шаманството произлиза магията на хората и светлите елфи.

Издание:

Автор: Алексей Пехов

Заглавие: Танц със сенки

Преводач: Пламен Панайотов

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: руски

Издател: Читанка

Тип: роман

Националност: руска

Коректор: proffessore;NomaD

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7811>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.